DAVID STOREY
VIAŢA SPORTIVĂ

Desenul copertei de *Mihai Mănescu*
THIS SPORTTNG LIFE *David Storey*
Penguin Books by David Storey, 1960 Toate drepturile asupra acestei versiuni sunt rezervate Editurii UNIVERS

David Storey
Viaţa sportivă
În româneşte de N. STEINHARDT Prefaţa de MIHAI TOP
Editura UNIVERS
Bucureşti – 1972

Este greu şi poate chiar inutil pentru cercetătorul de azi să stabilească paternitatea exactă a numelui acestei pseudomişcări literare engleze din anii ’50. După unele opinii „tinerii furioşi” îşi trag numele din titlul piesei lui John Osborne *Priveşte înapoi cu mânie*, sau din calificativul de tânăr furios pe care criticul Robert Müller i-l atribuie autorului într-un articol din *Picture post*. După alte opinii formula apăruse deja în 1951 în titlul autobiografiei lui Leslie Allen Paul, *Un tânăr furios*, şi deci acestuia i s-ar cuveni cinstea de a – fi dat un nume unei mişcări care abia se năştea. Este evident însă că momentul consacrării trebuie plasat în acelaşi timp cu premiera piesei lui Osborne, în 1956, când criticul de mare audienţă Kennwh Tynan scria în *The Observer*:

„Sunt de acord că *Priveşte înapoi cu mânie* ar putea să rămână pe gustul unei minorităţi. Ceea ce contează însă sunt dimensiunile acestei minorităţi. Le apreciez cam la 6.733.000, cifră ce reprezintă numărul locuitorilor acestei ţări între douăzeci şi treizeci de ani. Şi e neîndoios că această cifră va fi mărită de refugiaţi din alte grupuri de vârstă oare ar dori să ştie cu exactitate ce gândeşte şi ce simte tânărul contemporan. Mă îndoiesc de faptul că aş

putea iubi pe cineva care nu doreşte să vadă *Priveşte înapoi* cu *mânie*. Este cea mai bună piesă din acest deceniu.*

Se descoperă acum romane şi piese de teatru scrise într-un spirit asemănător celui al lui Osborne, cum ar fi „Jim norocosul" al lui Kingsley Amis sau „Grăbeşte-te în jos" al lui John Wain, şi se adaugă inventarului în iomiare al! furioşilor nume de romancieri ca John Braine, Colin Wilson, Iris Murdoch, Alan Sillitoe, sau dramatu rgi ca John Arden, Brendan Behan, Shelagh Delaney, Bernard Kops, Arnold Wesker. Creaţie a criticii, mişcarea tinerilor furioşi nu are o existenţă reală de grup, membrii ei evoluând diferit şi adeseori în direcţii opuse. Ceea ce a încercat critica literară să facă a fost stabilirea unui complex de date sociologice şi caracterologice ale personajelor acestor scriitori, pe care le-a sintetizat apoi într-un prototip ideal al „furiosului". Acesta este de obicei iciic dintr-o familie de origine umilă sau mediocră şi arc părinţi bătrâni incapabili să înţeleagă viaţa şi să-şi înţeleagă progenitura. Furiosul este un revoltat plin de calităţi, fie native fie cultivate, este un supraînzenerat, curajos, puternic, vital, uneori artist, subtil, iar lumea care îl înconjoară e li, psită de aceste date. Fiind sărac, el râvneşte la bunurile pe care alţii, fără marile sale calităţi. le deţin. Drept care furiosul încearcă adeseori să parvină. ca un modern Julien Sorel englez. În momentul câr. d arivismul său este Împlinit, ceea ce e vizibil mai ales dup: t mărcile exterioare ale succesului, «1 îşi dă seamn că nu mai poate să facă drumul înapoi, şi că noua sa lume este tot atât de deficitara ca şi cea veche. Revolta împotriva societăţii engleze este susţinută de trăsăturile perioadei post-belice, nu destul de „nouă" pentru aşteptările acestor tineri care trăiesc încă având în suflet amintirea războiului. Pe lângă nemulţumirea dată de imposibilitatea punerii în valoare într-o lume neclară, pe care forţa lor juvenilă încearcă să o reorganizeze, mai apare şi nemulţumirea interioară, căci furiosul nu are o conştiinţă limpede şi un crez organizat în numele căruia să se revolte. Ajunge deci

un însingurat, un luptător, un lup; ător fără camarazi, mereu mai violent şi mai dezorientat. De obicei poveştile furioşilor sunt poveştile unor eşecuri în încercări pentru care forţa individuală nu este suficientă. Stilistic, un asemenea personaj vorbeşte colocvial sau chiar argotic. În limbaj ca şi în comportare el refuză convenţiile, fiind agresiv nu numai faţă de lume ci şi faţă de membrii grupului său. Nonconformist şi revoltat, dar şi lipsit de perspectivă, el îşi consumă de obicei forţele vitale ale adolescenţei îmbătrânind prin epuizare. Ca şi alte mişcări literare post-belice (existenţiailsmu! l francez), tentativa furioşilor înseamnă mai ales o încercare de înnoire tematică, de sondare a individului (mai aproape de societate însă), dar nu şi o mutaţie în domeniul organizării literaturii. Ei se revendică din vechiul realiail pe care încearcă să-l readucă la viaţă, descoperindu-i noi valenţe sau posibilităţi de expresie insuficient explorate. Realismul furioşilor este o formulă nici foarte nouă şi, poate, nici foarte eficace, şi anume încercarea de a diseca în aşa fel existenţa cotidiană a unor oameni nu prea deosebiţi, încât fiecare fapt de mică importanţă, nesemnificativ în aparenţă (sau pentru alţii) să capete valenţe simbolice într-un simbolism individual al eroului sau autorului. Cum însă o nouă mitologic şi o nouă structură semnificativă este greu de inventat se reiau vechi forme ale literaturii, cuplurile, triunghiurile, st-ructurile ciclice, miturile originare şi miturile renaşterii, pe care autorii englezi le localizează într-un mediu social a cărei funcţie este şi aceea de a disimula o semnificaţie prea evrdt: llă. Este deci *norma*] ca să se întâmple cu mişcarea furioşilor ceea ce s-a întâmplat cu alte mişcări milare, cu literatura de tip existenţialist, dar şi cu neo-realismul italian: spre sfârşitul deceniului al şaselea, când grupul furioşilor începe să se dezagrege, apare o mutaţie a ponderii de pe interesul sociologic, a cărei funcţie era una de catalizare mai ales a acţiunii, spre cel semnificativ, cel care, prin organizarea riguroasă a unui sistem de semne şi simboluri creează un univers nou, personal. Se întâmplă aşa şi pentru că aparenta pasiune

pentru situaţia socială nu înseamnă altceva decât o încercare de a pune individul, personajul, în faţa unei existenţe unice, numai a sa, pe care el încearcă să o depăşească p; rin legături prea subţiri şi prea fragile pentru a, putea r-ta. Ca tehnică narativă sau dramatică, se poate vorbi şi despre un canal prin care această literatură comunică, în dublu sens, cu cinematografia. Opere cu structură cinematografică, romanele şi piesele de teatru ale furioşilor au prilejuit noului val al filmului englez realizări memorabile, cum ar fi cele ale lui Tony Richardson, Lindsay Anderson, Jack Clayton, Karel Reisz, şi ale altor tineri regizori ai perioadei.

Faţă de prima generaţia a furioşilor, David Storey este un întârziat. să cea mai cunosaită apare în 1960, deci la sfârşitul perioadei în care au scris colegii săi de generaţie. Autorul este al treilea fiu al unui miner din Yorkshire, şi s-a născut în 1933. A primit o educaţie îngrijită, întâi la Queen Elizabeth Grammar School din Wakefield, apoi la Slade School of Fine Art, unde s-a întreţinut jucând rugbi la Leeds. A avut. diferite meserii până în anul apariţiei romanului *Viaţa sporţi Vă*, care i-a adus consacrarea. Primit foo. ne bine de critică, romanul este ecranizat de Lindsay Anderson într-un film de investigaţie psihologică condusă într-o manieră realistă avansată, cu subtilitate şi forţă evocatoare. Mai puţin cunoscute sunt celelalte opere ale autorului, *Flight into Camden* (Fugă la Camden), poveste a unei fote de miner care trăieşte cu un profesor căsătorit, fapt ce trezeşte opoziţia unei familii pline de prejudecăţi, romanul *Radcliffe* şi piesa *The Restoration of Arnold Middleton*, opere în care maniera specifică şi problematica lui Storey sunt continuate, dar fără marele răsunet al primului roman.

Viaţă sportivă conţine oarecari elemente autobiografice. Ca şi amortil., eroul este jucător de rugbi. Arthur Machin, fiu de feroviar şi el însuşi muncitor, hotărăşte să-şi amelioreze situaţia materială intrând în sportul profesionist. Locuieşte într-un oraş industrial din

centru! Angliei la o văduvă cu doi copii, pe care o iubeşte şi a cărei personalitate apare mereu fie în prim-planul, fie în fundalul operei. Despărţit de părinţi, la care se întoarce pentru o scurtă perioadă, el încearcă să rupă toate legăturile cu viaţa de sărăcie şi mizerie în care trăise înainte. Este ajutat în parvenirea sa sportivă de bătrânul Johnson, un om fără ocupaţie dar cu vagi relaţii în cercurile de conducere ale clubului, apoi de industriaşul Weaver şi de bogătaşul Slomer, stăpânii clubului şi ai orlui, şi, de partea cealaltă a terenului, de colegii de eAipă Maurice Braithewaite şi Frank Miles. Concomitent cu ascensiunea sportivă se desfăşoară şi dragostea cu doamna Hammond, dragoste epuizantă, violentă, disuugătoare fizic pentru ea şi moralmente pentru bărbat. Finalul romanului coincide cu dezabuzarea totală a eroului, sătul de satisfacţiile uşoare pe care i le dădea jocul şi admiraţia mulţimii.

Subiectul, simplu, se organizează în mod clar în jurul acestui simbol central care este viaţa sportivă, existenţa pe terenul de rugbi. Jocurile închid şi deschid naraţiunea şi tot ele marchează separarea diferitelor părţi ale romanului. Funcţia lor nu este numai una de poziţie şi separare ci şi de indicator, de barometru al stării de spirit şi chiar fizice a eroului. În timpul jocului apare treptat ştiinţa agresivă a tânărului sănătos şi puternic, dar tot jocul îi anihilează forţele, îl seacă, îi dă măsura exactă a vanităţii existenţei sale. În ordinea din carte povestea începe cu un meci în care, lovit, Arthur îşi pierde dinţii, ocazie pentru o vizită la dentist şi o privire în trecut. Violenţa altui meci închide romanul, câţiva ani mai târziu, când Arthur este un jucător complet, puternic, dar cu un gol interior iremediabil. Ordinea cronologică a întâmplărilor este alta, aici dominantă fiind personalitatea stranie a doamnei Hammond. Autorul îşi concepe cartea pe întretăierea celor două fire ale acţiunii, proces prin care se defineşte şi se delimitează un tip uman „modern”, cu complexe şi nelinişti grave. Aceeaşi este şi funcţia întoarcerilor în trecut care formează substanţa primei

părţi. Ele nu au atât rolul de a explica o evoluţie a personajului, cât de a-i marca dualitatea fundamentală, ruptura esenţială.

Există o netă delimitare a celor trei lumi pe care Arthur încearcă să le cucerească. În prima parte, domeniul intim este cel asupra căruia se îndreaptă întreaga atenţie a autorului, apoi intră în discuţie cel al vieţii sociale, şi în sfârşit cel al relaţiilor umane nelegate de eros sau familie. Toate acestei trei domenii se succed. şi se interpătrund, într-o bine dozată proporţie şi cu evidentă funcţionalitate. Fiecare. dintre ele reprezintă opţiune-a unui anumit moment din existenţa personajului, iar ansamblul lor conţine ansamblul ezitărilor unui personaj modern. Incapabil să decidă, să se îndrepete spre un ţel precis, în funcţie de care să îşi dirijeze toată comportarea, eroul ajunge într-o stare nelămurită, de plictiseală şi de oboseală adâncă. În construcţia epică, seria de opţiuni ale personajului se dezvoltă pe un model care pare a fi al întregii cărţi: aflat într-unul din domenii, Arthur Machin le are în faţă pe celelalte două spre care tinde succesiv; tendinţa îi împiedică. realizarea în domeniul în care se află, iar când trece în cel c. trei: se pare mai fecund, rămân. din nou libere alte două spaţii, ceea ce îl obligă la o nouă opţiune, şi aceasta inutilă de fapt şi incompletă. Noaptea de Crăciun, cu lungile ei aventuri este semnificat>ivă. Acum el obţine un succes considerabil în plan social (întâlnirea cu Slomer), dar domeniul sportiv îl marchează fizic, iar în cel al relaţiilor erotica-familiale are eşecuri (întâlnirea cu tatăl său). Suma tuturor acestor alegeri nu duce însă la ideea că nu poate exista ceva pozitiv în lume, ci mai degrabă la concluzia finală a ratării drumului din cauza neştiinţei, din cauza imposibilităţii pentru tânărul fără experienţă de a face singura alegere pozitivă posibilă, poate dragostea. Funcţia realismului social al romanului lui Storey este deci evidentă: tentativa de trecere dintre „a clasă în alta este imposibilă, cel care încearcă aceasta rămâne suspendat între două grupuri umane fără a putea stabili legături cu niciunul, fiind

refuzat de ambele. Bineînţeles că în acest proces un rol fundamental îl are sistematica personajelor. Nu se contractează relaţii cu personaje izolate ci cu perechi, cupluri instabile formate dintr-un adju vânt şi un opozant care îşi inversează pe parcurs rolul. Există două episoade erotice (doamna Hammond – doamna Weaver), doi prieteni (Maurice – Frank), doi magnaţi financiari susţinători ai clubului (Weaver – Slomer), iar eroul oscilează între umbrii cuplurilor fără a fi cacapabil să opteze pentru una din legături. Fiecare dintre cei cu care Arthur intră în contalt duce la di-ocarea unei relaţii mai vechi în aşa fel încât nu se poate lega de niciun mod de viaţă reprezentat de celelalte personaje. În acest sistem aparent simplist, lucrurile se complică datorită dezvoltării seriei de contacte prin stabilirea de relaţii de acelaşi tip între erou şi membrii a doua cupluri deosebite. Structura cuprinde în ea posibilitatea unor permutări infinite, pe care însă autorul le limitează deliberat.

Se elimină prin moarte sau dispariţie din text unele personaje (părinţii, doamna Hammond, Slomer), altele pierzându-şi mărcile SipOfice (Maurice se căsătoreşte, Johnson începe să lucreze), şi se limitează astfel posibilităţile eroului. Ceea ce în sistemul de opoziţii rămânea o singurătate relativă, devine acum o izolare tinzând spre absolut, eroul fiind obligat să caute soluţiile existenţei sale în el însuşi. Acest mod de organizare a personajelor ţine, în epoca postbelică, de o convenţie foarte răspândită, au în literatura furioşilor cât şi în literatura de tip sartrian. În romanul lui Storey, sub masca foarte îngrijită a unor fiinţe cu existenţă reală, transpare evident caracterul schematic, convenţional al acestor funcţii epice care sunt personajele. Departe de a însemna o scădere, acest fapt marchează vizibil poziţia autorului în mişcarea furioşilor englezi. Se poate urmări aici procesul de abstractizare a „realismului”, una din modalităţi fiind tocmai această structurare pe sisteme de opoziţii recurente a întregului sistem de relaţii a eroului. Referinţa nu mai este astfel o anume societate pan: iculară, ci devine

o generalitate cu deschidere existenţială în planul existenţei individului, într-o viaţă care nu înseamnă nimic altceva decât izolare. Atât nivelurile sociale cât şi personajele se supun deci unei organizări riguroase şi similare.

A.această grupare are ca sens foarte vizibil împiedicarea relaţiilor lui Arthur Machin cu lumea, cu ceilalţi, diferitele ipostaze ale umanităţii fiind mereu şi mereu refuzate. Singurătatea se accentuează, prietenii îl părăsesc, marea lui iubire se stinge deplorabil, protectorii dispar, şi eroul rămâne izolat într-o lume ostilă pe care a avut la un moment dat fluzia că o poate îmblânzi. Totuşi, o analiză atentă a seriilor de trăsături care formează personajele arată că nu ceilalţi sunt marcaţi negativ, prin deficienţe, ci mai ales Arthur. Semnele sale sunt lipsa căsătoriei, lipsa copi: ilor, lipsa dragostei şi chiar lipsa inter-esului faţă de sport. Dantura spartă poate să fie şi ea interpretată în acelaşi sens al mărcilor negative. Eforml de întărire a trupului, de antrenent metodic şi rece, de deprindere a subtilităţilor jocului, mai ales a celor care să dea aparenţa unei activităţi dar care să intre pe linia minimei rezidenţe, sunt forme de era. dare, de ieşire din contingentul social şi erotic prea nerealizat şi apăsător, sit modalităţi de iluzionare conştientă. După s-a mai remarcat, în acest fel personajul principal al romanului lui Storey face parte din acea clasă modernă a non-eroilor, care apar atât de des în literatura contemporană.

Caractero! logic, funcţia non-eroică a lui Arthur se marchează şi prin faptul destul de vizibil al reluării mirului purităţii pierdute. Adolescentin şi cu pubertatea întârziată, el ratează ambele încercări erotice cu neîndemânarea şi brutalitatea unui timid. Comuniunea cu do-na Hammond se înfăptuieşte numai cu câteva ore înainte de moar. acesteia, nu prin eros sau prin inteligenţă, ci feic, prin transfer (inutil) de forţe vitale. Copiii îl atrag şi îl întristează, dar se înţelege mai bine cu ei decât cu maturii. Chiar şi satisfacţiile sportive, admiraţia pubecului îl bucură în măsura în care îi subliniază forţa, pe care o doreşte şi o

caută, dar pe care până la urmă o vede ca o negativă înzestrare inutilă. Inem: epid prin a dori să devină matur ca om şi ca sportiv, căutând o familie şi o dragoste stabilă, dorind să poată sprijini fiinţele mai slabe decât el, plin de iluzii şi de visuri, ajunge la sfârşitul romanului să regrete starea de tinereţe a începutului, stare pe care încearcă să şi-o păstreze refuzând noile legă-ri de dragoste şi căsătoria. Eşecul său este eşecul unui om care îşi caută iniţial o personalitate bine conturată dar care, descoperindu-se treptat printr-o serie de experienţe, realizează vanitarea maturităţii *şi* regretă forţa sufletească a încrederii din tinereţe. Arthur Machăn ajunge să îmbătrânească. Totuşi, forma de realizare a acestui complex de sentimente şi date interioare, de finefe şi dorinţă de puri rare, este cea a unei violenţe agresive. Intrarea în echipa profesionistă şi-o face datorită unui pumn bine plasat în faţa unui coechipier, tehnica de joc se desăvârşeşte în lovituri de apărare şi de atac, pe doamna Hammond o terorizează cu o dragoste acaparatoare, cu o mare mândrie de otm independent şi bine plătit. Certurile dintre cei doi sunt dure, se aruncă obiecte şi cuvinte care rănesc, lovesc mel mult decât e nevoie. Formă de defulare şi de autopreţuire, violenţa începe să-l părăsească în viaţa de toate zilele, dar rămâne în forma ei „ştiinţifică" În jocul de wgbi. Lecturile de tinereţe sunt supuse şi ele modelului violent, căci Arthur citeşte cărţi despre boxeri, toreadori, detectivi, pe care îi admiră şi ar dori să-i imite. De aceea duritatea apare şi ea ca o componentă convenţională a eroului, nu atât susţinută de însu. şirile lui fizice cât de imaginea pe care mulţimea admiratorilor i-o impune şi în care el încearcă să intre prin imitarea unor prototipuri de eroi virili. În mare măsură violenţa face parte din componenţa adolescentină a tânărului sportiv. În alt plan, violenţa este o formă de manifestare a forţelor vitale şi a unui fel de claustrofobie a eroului. Având impresia că se sufocă în lumea de mineri şi muncitori din care iese, vrea să scape, după succesul sportiv, şi din oraş. Singura limitare pe care o admite este cea a dragostei şi a jocului.

Fiind domeniile privilegiate ale existenţei sale, Athur consideră că aici trebuie să-şi dezvăluie toate posibilităţile fizice şi morale. Ca în plecările cu maşina în afara oraşului, în dragoste şi în sport nu trebuie să existe bariere care să limiteze libera mişcare. Ideea aceasta juvenilă este părăsită atunci când îşi da seama că forţele vitale nu pot fi cheltuite fără limită, în violente înfruntări, pentru că spaţiul de desfăşurare lipseşte în lumea subdimensionată în care trăieşte.

Romanul lui Storey este deci romanul unui singur erou, şi acesta marcat negativ. Celelalte personaje nu au decât o funcţie secundară, de a forma un fundal veridic, şi de a se organiza în aşa fel încât orice relaţie contractată de erou să-i împiedice alta. Sistemul, asemănător celui din piesele lui Sartre, duce la un sens aproape existenţialist al operei. Eroul este singur, izolat într-o lume fără sens, este supus unor dificultăţi de comunicare, dragostea cu doamna Hammond fiind distrusă din neÎnţelegere. Totuşi, Storey crede, asemeni lui D.H. Lawrence, în existenţa unor alte forme de comunicare, nelingvistice, neintelectuale, ci ţinând mai degrabă de domeniul instinctual, de forţa naturii. Există, paradoxal, alături de existenţialismul deprimant o viziune a vieţii ca forţă creatoare în sine, ca posibilitate de scăpare numai prin trăire intensă. Pe această din urmă idee se suprapune, în alt sens decât cel indicat anterior, investigaţia socială a autorului. Societatea, cu toate invenţiile ei, inclusiv grupurile de oameni, este o anti-natură, distructivă şi nefastă pentru trăirea plenară, care nu poate fi generată şi susţinută decât de impulsurile şi de sinceritatea fiinţei naturale.

Romanul t’faţa sportivă este, fără îndoială, o carte bine construită. Autorul are acea ştiinţă a lucrului rotund şi închegat, a operei care să se închidă cu eleganţă în structuri fără fisură. Circularitatea de formă conţine o linearitate a substanţei, deschizând deci, şi din acest punct de vedere, perspective duble asupra lucrurilor. Ceea ce mi se pare remarcabil în concepţia lui Storey este tocmai această permanentă grijă de a marca, pe planuri şi pe

parametri diferiţi, două linii, două posibilităţi de interpretare. Şi aceste două posibilităţi, programatic alăturate, se rezolvă în ultimă instanţă similar, într-un sens comun şi redundant. Ştiinţa de constructor epic a lui Storey este solidă şi matură. Logică, organizată, cu un sistem de semnificaţii repartizate în toate straturile operei, naraţiunea autorului englez este, dacă nu un roman de inovatoare excepţie, măcar o foarte lucidă construcţie epică modernă.

MIHAI POP

Pentru Helen

PARTEA ÎNTÂI

I.

MĂ SPRIJINEAM cu capul în Meilor, aşteptând să-i vină balonul între picioare.

S-a mişcat prea domol. Tocmai mă dădeam de-o parte, când iar mă pomenii cu băşica în mâini şi, înainte de-a fi putut pasa, un umăr mă izbi drept în falcă. Cu o putere care m-a buimăcit, îmi turti dinţii şi mă zvârli în beznă.

Ceea ce zăresc mai întâi e faţa lui Mellor exprimând un fel de părere de rău – alături de aceea a lui Dai antrenorul, care se apleacă spre mine cu un burete, împroşcându-mă cu apă.

— Bună dimineaţa, băiete, zice. Ţi-ai zdrelit gura.

Mă pot ridica pentru că frânghia mâinilor lui mă saltă de subţiori. îi trântesc lui Mellor câteva mai usturate; jucătorii privesc nepăsători, bucuroşi de întrerupere. O luăm din loc, eu şi cu Dai, şi el îmi îndeasă o fiolă de amoniac în nas.

Rămân butuc pe bancă până ce termină de răcnit nişte sfaturi spre teren, apoi mă apasă cu degetele jur-împrejurul gurii şi cu degetele lui mari îmi răsuceşte buzele.

— Fir-ar să fie, măi omule, îmi spune. Ţi-ai spart toţi dinţii din faţă.

— Straşnic, îi răspund eu în doi peri. Hai, acum dă vina pe mine.

Strivit cum arăt, mă tot măsoară cu ochii cât cepele, plimbându-şi căutătura în jurul nasului meu.

— Nu da vina pe Mellor, zice. Te doare? S-ar spune că o să fie nevoie de o proteză.

Rezervele se strâng în preajma lui, să se zgâiască pe deasupra umerilor săi la cele petrecute.

— Cum naiba oi fi arăcind?

Ochii lui Dai se ridică o clipă până-n dreptul oAilor mei; doar ca să vadă cât sunt de speriat.

— Ca un boşorog. Şi ţi-ar prinde bine să te laşi de dame săptămâna asta.

— Mă simt cam amorţit, îi spun, dupf ce degetele lui mari îmi lasă gingiile în pace. O să mă întorc pe teren.

La drept vorbind nici nu-i nevoie să mă întorc. Noi conducem la o diferenţă de douăsprezece puncte un adversar obosit şi nu mai sunt nici douăsprezece minute de joc. Mulţimea s-a şi împăcat cu scorul şi nu mai stă locului decât ca să se distreze cu incidente ca al meu. Poate ca asta e şi pricina pentru care ma întorc să continui, ca să le arăt ce puţin îmi pasă. A şi început să se întunece şi din vale se înalţă o ceaţă ca să întâlnească plafonul jos al norilor. Un fel de aclamaţie cinică adie peste teren şi mormăie prin tribune, în vreme ce eu o întind spre teren, fluturându-mi braţul să mă vadă arbitrul.

Tot o să am timp de o lovitură. Efectul benzedrinei aproape că s-a spulberat. Alerg pe linia de centru a terenului săltând balonul în mâini, dar parcă sunt o momâie care nu l-ar putea amăgi nici pe-un copil. Cad la pământ odată cu cel care mă plachează, şutez şi-mi caut de treabă până la fluierul final. Ne împrăştiem, câte unul, câte doi. Mulţimea s-a desfăcut în două pe mijloc, asemenea unei cortine negre, spre a se prelinge spre ieşirile principale de la fiecare capăt al terenului. Luminatele platforme superioare ale autobuzelor care aşteaptă, înşiruite pe stradă afară, se zăresc pe deasupra împrejmuirii stadionului. Pentru mine, de fapt, ceasul ăsta s-ar cădea să fie Cel mai baban din întreaga săptămână: aceeaşi oră în fiecare sâmbăta când meciul se termină,

când luminile pâlpâie în amurg şi în aerul curat al unei zile de nemuncă, în faţă cu perspectiva răgazului cuvenit biruitorului. Dar în loc de asta, iată că mă holbez către fundul puturos al lui Mellor şi-i sortesc în gând toate răzbunările de pe lume. Îşi poartă capul plecat, în vreme ce trecem prin tunel şi nu se uită la nimeni când îşi croieşte drum printr-o gloată de oficiali agitaţi. Aşa o face mereu pe grozavul – simulând că nu simte nimic. Ceea ce şi explică neroada imobilitate a mutrei lui.

Şi nu se prezintă altminteri nici când şedem înghesuiţi în bazin, iar apa fierbinte biciuie pielea crăpată. Dâre subţiri de sânge şi de noroi întunecă suprafaţa apei. Dârele se frâng şi se-ncolăcesc în jurul bărbaţilor din bazin. Capetele li se ridică deasupra apei ca ale unor animale poticnindu-se într-uniaz; nu mă mai gândesc la nimic.

În spatele nostru, ajutaţi de un om de serviciu, un cocoşat, rezervele echipei sortează tricourile şi chiloţii, încercând a se feri de noroiul şi năduşeala de pe ele şi atingându-le numai cu vârfurile degetelor. Siluetele în impermeabile par că ne poartă pică. Se mişcă alene. Deasupra, tot mai răsună printre grinzile metalice ale tribunelor tropăitul mulţimii care se îndepărtează. În încăpere – pe când curentul bălăbăne lampa galbenii – 1! o atmosferă îmbâcsită de izul transpiraţiei, al apei noroioase din canalul de scurgere, al unguentului, al unsoarei de bocanci din piele tăbăcită, iz purtat de un rotocol de abur ce as-nde vederii un perete de altul.

Prins în norul acela de vapori stă George Wade. Aproape că dau peste el când mă caţăr pe bordura bazinului şi mă îndrept, clătinându-mă, spre masa de masaj. Nu-l recunosc, până ce nu simt sub piciorul gol laba câinelui său şi aud un schelălăit. Vine şi se apleacă peste mine, în vreme ce Dai îmi unge şi-mi bătuceşte coapsa.

— Ei. cum e, Art? mă întreabă, sprijinindu-se în baston, i arcuindu-se peste priveliştea trupului meu.

Dar se străduie să pară că-mi priveşte numai gura.

Drept răspuns, rânjesc demonstrativ bătrânei lui feţe

care se retrage. I se pare nostim şi z. zâmbeşte.

— N-o să mai poţi să-i dai cu gura ca până acum, spune. Cel puţin vreo câteva zile, nu.

Apoi, văzând cum mă amuz:

— Las că aranjez eu şi te duc luni la un dentist… Adică nu, nu pot, vezi? Luni e a doua zi de Crăciun. O să văd ce pot face.

Se mai uită la mine câteva clipe, să se acomo deze cu noua impresie pe care i-o fac fără dinţi.

Cred că-i face plăcere, fiindcă mă întreabă de parcă nu mi s-a întâmplat nimic:

— Diseară vii la Weaver? Pare-mi-se a spus ca vii.

La asta mă şi gândisem. O serbare de Ajunul Crăciunului, îşi posibilitatea de a face cunoştinţă cu Slomer. Nu mă pot hotărî.

— Chestia cu dinţii, îi spun. Nu poţi aranja să mi-i pună azi? Altminteri, o să treacă o săptămână până să pot ajunge la un dentist.

Wade îşi muşcă buzele, niţel pe gânduri, cu ochii mici pierduţi i într-o prefăcută contemplaţie.

— La Clubul Suporterilor nu există vreun dentist? o ţin eu morţiş.

Dă. din cap.

— Nu ştiu, Arthur. Habar n-am. M-aş putea interesa.

Şi mă măsoară, de parcă ar vrea să ştii dea seama dacă merit atâta osteneală.

— Nu v-aţi putea interesa chiar acum, *stimate domnule Wade*?

Se întoarce şi, trăgându-şi câinele, îşi face drum către uşă, împiedicându-se de maldărele de îmbrăcăminte murdară, Javra ş-ovăie, încercând să-şi ridice una din labele dindărăt peste oricare din mormanele acelea de boarfe.

— O să văd, băiete… o să văd. Las pe mine, îmi strigă el prin ceaţa galbenă.

— Vreau să termin cu treaba până diseară, îi răcnesc.

Odată cu ieşirea lui, un curent de aer rece pătrunde înăuntru.

Mă ridic de pe masa de masaj şi mă aşez pe bancă, sub cuierul în care mi – agăţat hainele. Din baie se aud nişte ţipete: nu ştiu ce purtare a nu ştiu cui, acolo dedesubtul apei, stârneşte proteste. Unul sau doi sar peste bordura bazinului şi rămân apoi locului să privească isprava, în vreme ce se scarpina.

— Mă, da porci mai sunteţi, spune Dai ducându-se să inspecteze şi el bazinul; apoi râde.

Eu unul mă simt azi în aşa hal, că nu ştiu ce n-aş fi dat, numai să n-am parte de-o asemenea zi.

Banca sorţâie din încheieturi: Frank s-a aşezat alături şi se reazemă, fără să-şi dea seama, cât: e el de matahală, de braţul meu. Şi priveşte înţelegător la mine, pricepând cu mintea lui înceată de miner cam ceea ce simt. Şi cu aceeaşi silită concentrare îşi freacă umerii; doar printr-atâta e în stare să-şi vădească simpatia – mai mult nu-l duce capul. îi zâmbesc; îi zâmbesc de când îl ştiu – are umilinţa aceea ye care profesioniştii o dobândesc după o întreagă viaţă de trudă grea. Lipsa de trufie – asta-i ceea ce îmi place mai mult la Frank.: \iu-i port pică fiinţă e căpitanul echipei şi nu-i iau nici vârsta în nume de rău. În curând o s-o încheie de-a binelea.ro jocul de rugbi.

— Te duci diseară la Weaver, măi Art? (Se bate cu palma peste uriaşele coapse şi le face să tremure). Abia auzii că dă serbare, de la Maurice de colo.

Arată cu capul spre silueta masivă a lui Maurice, aproape deformată de muşchi precoci, iar Maurice ne rânjeşte şi el, arătând către cei din baie, stârniţi de zarvă.

— Aş fi ţinut să merg. Cum crezi ca arăt? îl întreb.

Frank se ridică să… şi zbicească trupul; pintecele îi atârnă şi i se leagănă acum ca un sac.

— Iar s-a purtat Maurice porceşte, Art băiete? mi se plânge de el, şi-l priveşte cu toată seriozitatea, în vreme ce Maurice moare de râs. Toată săptămâna asta-s de noapte, nu ştiu dacă ţi-am spus? Mai trebuie să văd şi de băiat, le are şi el I? e-ale lui.

Se uita apoi la mine pieziş şi mă întreabă omenos:

— Şi ce-ţi mai face doamna Hammond?

E o înţepătură obişnuită, aceea de a fi pomeniţi laolaltă, doamna Hammond şi cu mine. Din partea lui Frank era îmi pare câteodată o dojană. Bâjbâi pe sub bancă şi scot un sac de sport.

— Uite, am aici, îi spun, ceva pentru copiii ei. Două păpuşi pentru fată, şi pentru băiat un tren.

— Câţi ani au?

— Lynda e de vreo cinci ani. Băieţelul abia a împlinit doi. Dar maică-sii, afurisita, n-or să-i placă totuşi. Nu-i convine să mă vâr în viaţa ei de familie.

Din ambalajul ei, scot o păpuşă – e-o negresă – şi o fac să mişte din ochi pentru Frank. Frank surâde.

— Se zice că vine şi Slomer diseară, îl anunţ.

Îşi întoarce alene ochii şi mă priveşte în ochi.

— Eu unul nu m-aş da în vânt să ajung în preajma lui.

Râd, şi Frank se uită la gura mea.

— Oricum, zice aplecându-se să-şi tragă ciorapii, nu-mi prea vine a crede că ai să te duci acolo numai de dragul lui Slomer. Ce femeie ţi-ai pregătit de data asta?

Frank e din oamenii aceia care s-au nu aud sau nu ascultă ce le spui, ci doar îţi trântesc din când în când câte o întrebare, care să-ţi dea de lucru cită vr-e discuţi cu ei. Dacă se întâmplă să găseşti ceva comun de vorbit cu Frank, apoi acel ceva e mai totdeauna un lucru peste care ai trecut şi care nu te mai interesează. După ce-şi trage ciorapii, se ridică dus pe gânduri, îşi mângâie burta şi«i îndreaptă privirea către focul de cocs din partea cealaltă a camerei. Pe urmă îmi zvârle ştergarul.

— Ia freacă-mă pe spate, măi Art.

Se clatină, în timp ce-l masez, aşa că n-aud tot ce spune.

— Să fiu ca tine, mi-aş vedea de treabă şi-atâta tot, rosteşte când îi anin ştergarul de umăr.

Apoi mă freacă şi el pe spate.

— E uscat. Ai auzit ce-am spus?

Dau din cap, nemaiacordându-i nicio atenţie, în timp ce o durere cumplită îmi sfredeleşte maxilarul superior.

— Eu să fiu ca tine, mai bine mi-aş vedea de gură şi

de dinţi. Asta-i mai important.

Aerul rece năvăleşte în cameră odată cu deschiderea uşii. Intră George Wade, urmându-şi câinele.

— Cât de repede poţi să fii gata, Arthur? strigă la mine prin pâcla de abur.

— Ai găsit pe cineva?

— Fii băiat bun şi-nchide uşa, George, se aude vocea unuia din bazin.

— Da, un dentist de la o şcoală sau a-şa ceva. Domnul Weaver poate aranja treaba, dacă ne grăbim.

— Ce fel de a-ţi petrece Crăciunul! exclamă Frank. Vrei să viu şi eu?

Wade mormăie ceva cam de soiul ăsta:

— Mulţumesc, Frank, dar nu-i nevoie. Domnul Weaver spune că-l duce cu maşina lui.

— Mare noroc, n-am ce zice, încheie Frank.

Tuşeşte în pâcla aburilor şi-şi sprijină de masa de masaj trupul încins; priveşte la mine cum mă îmbrac.

Înşfăcându-mi sacul de Sport, strig din prag: „Sărbători fericite!” şi mă iau după Wade prin umezeala rece a tunelului de sub tribună.

— Fireşte, zice, dacă trebuie să ţi se pună o proteză, aşa cerede Dai, va plăti alubul. O să vorbesc cu cu Weaver. Cum te simţi? Vreau să spun cu dinţii?

Drept orice răspuns mârâi ceva, în timp ce suim treptele de lemn care duc la bar. Chiar în faţa uşii, după cum mă şi aştepuam, dau de moş Johnson. Mă ia de braţ când păşesc înăuntru. De îngrijorare, ochii i s-au făcut mici. E dat gata. Încerc u 1 1 u’s/ 1

să mă desprind fără să-l jignesc.

— Cum îţi e, Arthur? Te amţi bine? Cred: a Weaver a aranjat să te ducă la un dentist, îmi spune.

— Dă-i drumul, Johnson, îl roagă Wade. Suntem grăbiţi.

Atâta doar, că nu suntem. Doar văzând spatele lui Weaver, îmbrăcat într-un parde-siu de stofă fină, am şi ghicit *că* ocolul pe la un dentist la ora aceea a zilei are să însemne o adevărată belea. Wade, uite, sare de pe un

picior pe altul, încercând să-l smulgă pe Weaver din conversaţia pe care o duce. Chinele stă nemişcat. Johnson urmăreşte scena din dreptul uşii. În cele din urmă, Wade otaseşte de cât a tot ţopăit şi-şi sprijină o clipă mâna de umărul de veşmânt pluşat al lui Weaver. Industriaşul se întoarce pe jumătate, luându-şi obişnuitul aer de mirare faţă de măruntele incidente ale vieţii şi-mi aruncă o scurtă privire, înainte de a şi-o pironi – însoţită de un surâs îngheţat – asupra gestului stânjooit al lui Wade.

— Da, George?

— Arthur e gata, domnule Weaver, glăsuie Wade, şi adaugă după o pauză: Dacă sunteţi şi dumneavoastră.

— Aşa-i? Doar o clipă. Cum îţi e, mă băiete?

Îşi reia conversaţia numai bine ca să nu prindă ce-i răspund.

— Afaceri, şopteşte Wade, înălţându-şi degetul gros înspre cei din faţa lui Weaver şi, apreciiwd şi la justa V'aloare propria-i situaţie, adauarl: Mă găseşti la bar, când ai nevoie de mine. N-are niciun rost să stau aici, să mă ţiu de pulpana lui.

Şi-şi mână câinele cătlre bar, unde s-au adunat membrii comitetului.

Johnson miroase prilejul să facă o a doua încercare de apropiere, dar tocmai când îi trece gândul ăsta prin minte, iată Weaver îşi întoarce faţa lui de prunc înspre mine şi-ntreabă enervat:

— Ei, gata, Arthil! f?

Sibilinicul „da", pe care-l pronunţ cu un inevitabil laconism. are darul de a-l yotoli.

— Ia să văd, zice, dând fără să vrea ecou sâsâielii mele, iar eu îi arăt ce-i de văzut.

Se îmblânzeşte niţel şi se dă ca din întâmplare de o parte, încât să poată vedea şi colegii lui scena – bineînţeles, dacă vor.

— Ai încasat-o gros de tot, fătule. Zău, dacă ştiu cine o să le poată veni de hac unor asemenea bolovani de dinţi.

Weaver are anumite fiţe ale lrui, şi nu numai în vorbire; socoteşte în's: mea lui că ele exprimă ceva din

obârşia sa industrial-democrată. Unii nu se pot în ruptul capului obişnui cu fiţele astea. Wade, bunăoară, nu-i spune niciodată „Charles”, ci totdeauna „domnule Weaver”. Îmi dau seama, văzând roşeaţa caze se adună în jurul ochilor umflaţi ai lui Weaver, că tocmai despre mine a vorbit.

— Te superi dacă mai aştepţi puţin? mă întreabă. Maurice n-a venit încă. Vreau să stau niţel de vorbă cu el înainte de a pleca... era aproape gata când ai venit încoace.

— Cât trebuie să aşteptăm?

— A, o să fim nevoiţi să aşteptăm până vine. Bea ceva.

Apoi îşi priveşte deodată unghiile, ca şi cum şi-ar fi adus aminte de un anume lucru:

— Adică nu, mai bine nu, poate că o să-ţi facă dentistul o anestezie. O să trimit eu pe cineva să-l zorească pe Morry. A fost grozav azi. Ce zici?

— A şi avut noroc.

— Are mereu, măi fătule.

Îl cuprinde o oarecare stare de agitaţie, apoi se linişteşte ca să rostească:

— Ei, cât despre tine, Arthur, şi tu ai jucat bine, până la accident. Dar de ce te-ai întors pe teren, eroule?

— Am socotit că-i lucrul cel mai bun pe care-l puteam face. Mă simţeam răscolit până-n străfunduri.

— L-ai mardit?

— Pe cine?

— Pe buşteanul ăla care te-a izbit.

— Mellor a şutat pl” ea încet.

— De – se poate să fi fost aşa.); – are a face. I se poate întâmpla oricui. Dar n-aş putea spune că-i cel mai nimerit dar de Crăciun ce ţi se cuvenea.

O parte a trupului său se ridică spre a-i face semn lui Maurice, care tocmai a dat buzna pe uşă.

— Uite-ne aici, Morry!

— Cum te simţi, Art? îl aud pe Maurice.

Şi nu-şi află astâmpăr în uriaşul său pardesiu. Umerii s-au prăbuşit de fiecare parte, deoarece nu există pur şi

simplu niciun fel de Maurice mb ei.

— Mellor! exclamă el. Aţi mai văzut aşa tolomac trăgând într-un balon?

Se uită la Weaver:

— Zău dacă am habar de ce le plătiţi leafă unor asemenea oameni?

— Va să zică, eşti de părere că e vina lui Mellor, reia Weaver, nu prea interesat, urmărindu-l însă pe Maurice cu atenţie.

— Mda, şi Maurice face o mutră, apoi trece la alt subiect. Să nu care cumva să nu vii diseară din pricina asta, Art, îmi cere el. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, tot nu te duci la un dentist? Dai spunea că ai şi plecat.

— Tocmai într-acolo ne îndreptăm, îi explică Weaver. Vrei să vii cu maşina? Nu ştiu cât o să dureze, dar putem merge de-a dreptul la mine acasă, după ce Arrhur al nostru va fi isprăvit cu dinţii.

— E-n regulă. N dori să pierd ocazia de a-l vedea pe Arthur tolănit în fotoliul cabinetului dentar. Am putea lua şi un aparat de filmat cu noi.

— Dacă stau să mă gândesc, cred că ar fi bine să vină şi George Wade, hotărăşte Weaver. N-o să prea vrea el, dar poate veni totuş-i să vadă şi el de câte necazuri avem parte.

Prin fereastra din spatele tribunei pot zări Bentley-ul lui Weaver pe aleea de dedesubt. Frank răsare deodată lângă maşină, ivindu-se de pe intrarea jucătorilor, ţinându-şi capul în jos, cu gâtul înfăşurat într-un fular vârât sub mantaua sa militară, acum vopsită. La lumina felinarului din stradă se vede ce rar îi este părul.

— N-ar fi exclus ca să trebuiască să te las la dentist, dacă durează prea mult, mă lămureşte Weaver, întorcându-se după ce l-a remarcat pe Wade. N-ai să te superi, Arthur, nu-i aşa? Slomer şi alţi câţiva musafiri vin la mine dseară şi vreau să fiu acasă devreme. Suntem toţi gata?

O luăm cu toţii din loc.

— George, ai să mi-o iei în nume de rău dacă punem câinele în portbagaj? întrebă Weaver, apicându-se peste

fereastra maşinii, după ce a descuiat uşile.

— Fie, răspunde Wade cu voce şovăitoare.

— Nu-i închis. îl poţi pune chiar dumneata.

Apoi şopteşte uşor:

— Pe câinele tău unde-l punem, Arthur?

— Cum adică?

Şi-l arată pe moş Johnson, care stă la uşa de intrare a jucătorilor, cu faţa ascunsă după şapca aia a lui, turtită şi coşcogea.

— Gluma nu mi se pare prea grozavă, i-o tai eu.

Wade şi Maurice se fac a nu lua seama la tonul pe care l-am folosit.

Weaver îşi trage capul înăuntrul maşinii şi vorbeşte de acolo:

— Ţii să vină şi el?

De ţinut nu ţin, dar îl chem, şi vine împleticindu-se, gata să-şi arate recunoştinţa.

— Intră! îi poruncesc. Plecăm.

— Tu unde şezi, Arthur? mă întreabă.

Îl trag în fundul maşinii.

— Numai de-ar da Dumnezeu să nu bea câinele berea cea neagră, domnule Wade, se roagă Maurice de pe locul unde se află aşezat, lângă şofer.

Dar Weaver de colo:

— Ar trebui să aibă o gură în formă de tirbuşon.

Toulşi, de râs nu râde nimeni.

Bentley-ul trece pe lângă autobuzul oaspeţilor. Cei trei jucători dinăuntru se uită în gol şi nu ne văd.

Sub noi se împrăştie luminile oraşului. Coborâm de grabă la nivelul lor. Creasta de peste vale se pierde – la Sandwood, unde se află casa lui Weaver – îndărătul clădirilor de piatră. Ajungem pe Bull Ring şi o cotim pe o stradă cu sens unic, unde maşina se opreşte în dreptul unei case de cărămidă, clădită în stil victorian.

— A şi venit, constată Weaver. Foarte bine.

Se apleacă pe deasupra volanului ca să arate cu degetul o fereastră luminată undeva la etaj.

— Intraţi cu toţii sau aşteptaţi în maşină?

— Eu unul intru, răspunde Maurice. Dar dumneavoast! I'a, domnule Wade?

— O, de mine nu te sinchisi.

Şi-a aprins un trabuc, în timpul drumului de la Primstone până aici.

— Câinele şi cu mine aşteptăm aici.

— Nici eu nu pot fi de mare folos înăuntru, declară Weaver, obişnuita-i răceală fiind aţâţată acum de plimbarea cu maşina. O să aştept jos cu George. Dacă-i nevoie de mine, înştiinţează-mă. Presupun că domnul Johnson o să urce

CU VOI.

Coborâm tustrei. Uşa din faţă a casei o găsim deschisă. Pe panelele ei stă scris cu vopsea: „Centrul dentar pentru copii". Johnson se sprijină din răsputeri cu mâna de spatele meu, în timp ce urcăm scara. Dentistul aude că venim şi ne întâmpină pe primul palier.

— Care dintre voi e cu beleaua? întreabă el, şi pare a-şi îndrepta privirea spre Maurice.

Uriaşul pardesiu al acestuia îi dă, oarecum, aparenţa unui om suferind.

— Nu-i vorba de mine, fârtate, răspunde însă Maurice. Arthur e cel cu pricina.

33

3 – Viaţa sportivă – c. 1/524

Dentistul ne conduce în cabinet.

— Şezi pe scaun, îmi porunceşte. Am un carnet de membru al clubului; probabil că aşa aţi dat de mine. Deşi n-am văzut niciun meci în tot sezonul ăsta.

Toate/ acestea le spune ca şi cum prin ele ar dovedi că nu-i nicidecum omul potrivit pentru intervenţia care i se cere.

— Unde-i domnul Weaver?

— În maşină. Nu prea se ţine tare pe picioare. Aşa-i, Arthur?

Dau din cap, lăsându-mă afund în fotoliu şi zgâindu-mă la sticla mată care acoperă lampa din cabinet. Eterul îmi dă o puternică senzaţie de greaţă, venind după

duhoarea puturoasă şi umedă din vestiar şi după căldura pluşată din maşină.

— Voi reveni într-o clipă, ne anunţă dentistul, şi o ia pe scări în jos.

— Ştim noi ce-l doare, face Maurice. Cred e: Î până la urmă am să-ţi scot eu molarii ăştia, măi An.

Pipăie instrumentele, pişcă sârmele bormaşinei şi tocmai dă peste cleşti într-un sertar, în clipa în care dentistul începe a tropăi pe scări în sus.

— Vine! îi atrage repede atenţia Johnson, din ungherul în care s-a ghemuit.

— Cât crezi că a stors de la Weaver pentru trebuşoara asta? vrea să ştie Maurice.

— Cinci bătrâne.

— Cinci pe puţin. Adu-ţi aminte a cui zi de naştere este azi.

Dentistul gâfâie niţeluş. Se uită 1? * cleştii din mâna lui Maurice:

— Văd că te descurci destul de bine, constată el. Sau poate că tot ţi-ar prinde bine şi indicaţiile mele?

— Nu mi-ar strica sfatul unui om de meserie, îl aud pe Maurice, care se află în spatele meu.

— Eu însă atâta: îţi spun; nu te băga unde nu-ţi fierbe oala.

Pare a fi peste măsură de furios, şi de vreme ce Maurice tace chitic, deduc la iuţeală că s-ar putea ca dentistul să se fi supărat de-a binelea. Dau să mă întorc, dar m-a şi înşfăcat de cap. Deschid şi închid ochii. îi simt răsuflarea, fierbinte şi zvâcnită, duhnind a ceva ce nu-i farmaceutic.

Mormăie nemulţumit.

— Curată dandana, zice. Doare?

— Nu prea.

Aud zgomote îngrijorate venind dinspre Johnson; ele coincid cu un şuvoi de sânge care-mi ţâşneşte din gingie.

— Colegii dumitale ar fi putut să se mai stăpânească, vreme de câteva zile, fără să-mi dea mie de furcă, îşi dă dentistul cu părerea. Ai fi putut merge atunci la propriul

dumitale medic

— Pentru că – să ştii – asta-i o clinică de copii.

— Ce anume e nevoie să-mi faceţi?

— Trebuie să-i scoţi, desigur. Toţi şase. Unul s-ar mai putea salva, la nevoie. În orice caz, o să ţină ei până miercuri. Până atunci o să găseşti deschis un cabinet dentar obişnuit.

— Nu ţi-a *plătit destul* Weaver? *îl* întreb.

Simt că se trage înapoi şi eu casc ochii.

— Ce vrei să spui cu asta?

A vorbit deodată cu glas gros şi cu accentul acela care-i vădeşte pe oamenii din Yorkshire.

Maurice face un pas înainte.

— Dacă n-a plătit Weaver cât trebuie, Îţi vom plăti noi diferenţa. Scot eu pe urmă banii de la el. De cât e vorba?

— Nu aşa se pune problema, îngână dentistul.

Încă nu şi-a pus halatul alb, şi mă întreb dacă are de gând să şi-l îmbrace; arată a un fel de casier de bancă, prins cu o lipsă de cinci bani.

— Proteza o să-mi dea de furcă. Presupun că vrei o lucrare pentru toţi dinţii de sus.

— Da, chiar aşa vrea, întăreşte Maurice.

— Atunci o să fie cam aiurea povestea asta, dacă se duce cu şase extracţii recente şi cere unui dentist necunoscut să-i pună o dantură. Pentru că subsemnatul nu i-o poate fixa.

— Şi de ce nu? se minunează Maurice, care

— Decât să tacă – preferă să angajeze o discuţie. Stăm şi ne pierdem timpul. Copiii poartă şi ei dinţi falşi. Cunosc cu unul.

— Zău aşa?

Dentistul clatină din cap.

— Te poţi aranja cu un coleg. Dumneata faci extracţia şi celălalt pune proteza.

— Dinspre partea mea, puteţi pleca şi fără a lua măcar vreun calmant, răspunde în cele din urmă dentistul. Să ştiţi că nu mi-aţi făcut niciun hatâr venind aici.

Mă trec sudorile, îmi vine să vărs. Acum Johnson s-a

apropiat să se uite cum arăt.

— Lăsaţi-o moartă, îi rog. Hai să terminăm, oricât de pipărat o să fie afurisitul ăla de preţ.

— Vezi, face iar Maurice. Suferă.

— O să te coste cinci guincc, mi se adresează dentistul.

Mă întreb dacă e cazul să-i spun ce mai zgripţuroi meschin şi împuţit este. Dar îmi trec imediat prin minte unele măsuri de represiune pe care le-ar putea lua.

— Eşti de? mă întreabă.

— Da, îi răspund.

Maurice spune că, până una alta, plăteşte el, iar dentistul se uită, în vreme ce banii îi sunt înşiraţi pe masă. îi ia şi-i viră într-unul din buzunarele interioare ale vestonului.

— Nu e atât de rentabil pe cât aţi putea crede, să lucrezi pentru un consiliu comunal, mărturiseşte el, îmbrăcându-şi în cele din urmă un halat alb. N-o să găsiţi pe nimeni altcineva care să vrea să lucreze la o asemenea oră. Trebuie să te adorm. E mult de când ai mâncat?

— N-am mai mâncat de la prânz.

Maurice adaugă:

— Şi o să aranjezi, nu-i aţa, cu un coleg pentru proteză?

— Da, confirmă dentistul. Dar vreţi să fiţi atât de buni să treceţi în camera de alături. Puteţi lăsa uşa deschisă, dacă vreţi să priviţi. Însă aici în cabinet nu vreau să staţi.

După o clipă îmi pune masca pe faţă. Mă apucă atunci frica şi strig după Maurice. Sănătatea Naţională, o duhnitură de whisky. Lasă-mă să ies. Figura ciudată, suptă, a lui Johnson. şi-apoi, figura suferindă a lui Johnson.

De ce să-mi fac griji pentru el? Asta-i prima idee care îmi vine când mă gândesc la Johnson. pă ce mă folosisem de el, părea curios să mă străduiesc să aflu tot ce pot în legătură cu el. Mai întâi, fusese cel pe care m-am bizuit în întregime, aşa încât n-am cercetat îndeaproape – ca să nu-mi dau seama cât de fragil era sprijinul său. Şi totuşi, când folosul său a încetat, am început să mă întreb cine e. Poate

că nu dădusem niciodată de un om atât de distrus ca Johnson. S-ar fi cuvenit să fiu cât de cât uimit de nemărginita lui simplitate. Cât de mic poate ajunge un om? Aşa mă întrebam ori de câte ori îl vedeam cum vine şontâc-şontâc.

Ştiam de Johnson de pe când eram copil. Era destul de bine cunoscut tuturor femeilor şi puştimii din parcelarea Highfield, deoarece atunci când toţi ceilalţi bărbaţi plecau la muncă, pe Johnson tot îl mai puteai vedea tălălăind pe străzi, singurul bărbat de care te împiedicai. Presupun că singurătatea îl îmboldise să-şi schimbe vârsta – susţinea că e cu zece ani mai bătrân decât în realitate. Asta, desigur, se adăuga la ciudăţenia statornicului său şomaj. Cred că odată, poate timp de vreo două săptămâni, fusese paznic la o grădină publică.

Când eram în ultimul an de şcoală şi jucam în echipa de rugbi, Johnson a făcut parte din comitetul clubului diviziei municipale de rugbi, sus la Pri! nstone. N-a stat multă vreme, dar nici atât de puţin încât să nu mă aleg, despre el, cu impresia unui om de oarecare însemnătate. A

fost o greşeală, din toate punctele de vedere, şi totuşi s-a dovedit a-mi fi spre folos. Cum de a putut intra acolo, chiar dacă nu s-ar fi datorat asta decât faptului că avea mai mult timp liber decât oricare altul, nu ştiu încă nici azi.

N-am ajuns să-l cunosc mai cu adevărat până ce nu am împlinit douăzeci de ani. Pe atunci, ca urmare a unui anunţ dat în ziar, locuiam în Fairfax Street, la numărul cincisprezece. Cu doi ani mai înainte fusesem scutit de serviciul militar din cauza unui beteşug la picioare; glezna dreaptă nu-mi era teafără din pricina unui accident de fotbal întâmplat la şcoală. Mă lăsasem de joc. Eram şi sătul până-n gât să stau cu părinţii, în sânul familiei, şi mă tot mutasem dintr-o locuinţă de irlandezi într-alta.

Dinspre partea mea, doamna Hammond n-avea decât să fie şi muma pădurii. Dădea casă şi masă pentru treizeci şi cinci de şilingi pe săptămână, şi eram singur în cameră; s-ar fi zis că ea doreşte să mă întreţină *pe mine*. Chiar

dacă-aş fi stabilit eu însumi condiţiile, n-ar fi fost mai avantajoase. Eram unicul locatar, ea o văduvă nici chiar tânără de tot, iar locuinţa se ăla pe o stradă cu vilişoare tip şi cu grădiniţe; era firesc să se poarte aşa, pentru că viaţa abia pusese pentru c.: t capăt unei tinereţi destul de fericite. În faţa căminului stătea nemişcată o pereche de cizme maro de cauciuc.

Lucram de doi ani în uzina lui Weaver, când m-am mutat la dânsa. Nu mă putea suferi, pentru că mă ţineam ţanţoş: părinţii mei nu puteau s-o sufere pe ea; iar ţâncii doamnei Hammond urlau cât îi ţinea gura, să te înnebunească de cap şi alta nu. Nu mă sinchiseam însă de nimic. Tocmai primisem un strung pe seama mea, la uzina lui Weaver, şi mai tot timpul mi-l petreceam urmărindu-l cu privirea pe Maurice Braithewaite, care lucra în acelaşi atelier cu mine. Mi se părea interesant să văd ce fel de simţăminte stârneşte. Era admirat şi urât. Nu era greu să observi cine-l urăşte. Renunţase să mai meargă la cantina întreprinderii şi se ducea la un local din apropiere, însoţit de doi-trei colegi. Mi se părea grozav, nu glumă. Şi nu era mai în vârstă ca mine.

Deoarece juca în echipa Federaţiei de rugbi, se menţinea deasupra obişnuitului fel de trai păcătos, ceea ce pentru mine era principalul. Eu abia dacă mă ţineam pe deasupra liniei de plutire. A fost cel care mi-a explicat că e nevoie de o pildă serioasă ori de un descoperitor de elemente talentate, atunci când i-am dat de înţeles că aş dori să dau o probă la Primstone. Cum nu cunoşteam absolut pe nimeni, iar Maurice mi-a spus făţiş că n-are de gând să intervină pentru mine, am pomenit atunci de Johnson.

— N-am auzit niciodată de el, mi-a răspuns. Dar roagă-l să vorbească. Va fi nevoie să garanteze cineva pentru tine.

Şi iată în ce fel am ajuns la Johnson. M-am dus la el fără să cred că ar fi în stare să mă ajute. M-am dus doar aşa, să văd ce se întâmplă dacă-i cer ceva. Când am bătut la uşă, a ieşit – şi m-a măsurat de sus până jos şi n-a

încăput nicio îndoială pentru mine că nevastă-sa se afla îndărătul uşii. După ce am început să-i explic ce doresc, a izbucnit:

— Şi d-aia vii şi-mi baţi în uşă?…

Ceea ce mi s-a părut de-a dreptul nostim şi am început să râd. Nu ştia de ce mă pornisem pe râs, dar a făcut un pas în afară şi mi-a şoptit ceva despre „Regele William”. Am plecat ţinându-mă bine. M-am sprijinit de garduri vii, de porţi, de felinare. Mi se părea că ins mai nostim decât Johnson nu-mi fusese dat să cunosc. L-am întâlnit la cârciuma care purta numele regelui William. A fost singura dată când mi s-a întâmplat să râd de Johnson.

Mi-am dat repede seama că pornisem cu stângul. Anul de aşteptare, în cursul căruia Johnson a depus întortocheate şi căznite strădanii ca să mă introducă la Primstone, i-a fost mult mai de folos lui decât mie. Lucru de care îşi dădea şi el seama. Nu m-aş mira de fel să aflu că şi-a băgat singur beţe în roate, ca să amâne data când voi fi în stare să mă descurc prin propriile mele puteri. Păru să vădească prin unele semne că începea a se bizui pe mine, lucru care nu-mi prea era pe plac. Paşii lui păreau că mă urmăresc de-a lungul fiecărei străzi. De ce să nu fi căutat alte căi de a pătrunde la Primstone?

Tot nădăjduise că Maurice Braithewaite s-ar putea răzgândi ca să-mi pună el propteaua de care aveam nevoie. Da’ de unde, Maurice nu arăta o cât de mică intenţie de a voi să-mi vină în ajutor. Mi se desăidea perspectiva unei lungi aşteptări care avea să mă pună în fel şi chip la încercări; nu-mi rămânea să mă încredinţez, aşadar, decât lui Johnson, ca să ajung unde voiam.

Când m-am pomenit pe teren era aproape întuneric. O ceaţă groasă se lăsase peste vale şi ne împresura de pretutindeni, ca un zid gros şi cenuşiu de burniţă. Era frig al naibii. Jucătorii alergau încoace şi-ncolo, pâlcuri-pâlcuri, mici şi ireali, sub aripile tribunelor pe jumătate goale: insecte risipite în spaţiu. Îmi venea să vărs şi-mi era teamă şi mă întrebam la ce naiba venisem la Primstone, de ce-mi pierdusem un an ca să pot ajunge aici. Dinoolo de

întunecata cunună a mulţimii şi de acoperitoarele din lemn ale stadionului, nu se mai vedea nimic. Eram izolaţi; tot ce ne era familiar şi ne putea da curaj pierise, lăsându-ne la voia întâmplării în scoica amfiteatrului. Nu mai ştiam prea bine ce avea să urmeze.

Johnson se aflase în gura tunelului când am ieşit pe teren. Cum de aranjase cele patru partide de probă, habar n-am. Dar ăsta se chema că va fi ceasul său de biruinţă. Când am trecut pe lângă el, era ursuz şi nehotărt. L-am mai putut vedea în vreme ce aşteptam ivirea celeilalte echipe: urca încetişor treptele tribunei celei mari. Apoi din gura tunelului a ţâşnit un şuvoi de tricouri albe care s-a revărsat peste teren.

O poftisem pe doamna Hammond să vină, dar a refuzat şi mi-a dat de înţeles că nu are de gând să se lase cicălită cu astfel de chestii.

— Ce Dumnezeu, e primul meu meci. Am ne

1 U U 1 U 1 u voie de cineva care să mă-mbărbăteze.

— N-ai decât să te îmbărbătezi singur. Pe mine, acolo, cocoţată în frig ca să îngheţ un ceas întreg, n-ai să mă prinzi.

Când am încercat s-o domolesc, mi-a te întit-o:

— Nu eşti obligat să joci.

Întregul chip îi scânteia de-nverşunare.

— Nu-i decât o afacere. Dacă joc bine, s-ar putea să pun mâna pe trei sau patru sute de lire.

Ea s-a pus pe râs:

— Nici nu mă îndoiesc că-ţi vor da atâta.

— Asta-i încurajarea de care aveam nevoie. Totuşi, mi-ar părea bine să vii.

— Nu viu, se zborşi. Dacă mi-ar fi făcut plăcere, veneam. Ţi-am spus-o. Nu vreau să viu.

— Atunci, urează-mi noroc.

— Ai din plin. În orice caz, nu ţi-l doresc pe-al meu.

Săream când într-un picior când în altul, fără a mă deplasa, silindu-mă să-mi aduc aminte de faţa ei în clipa când părăsisem locuinţa. Mă privise cu oarecare atenţie, dar bănuitoare, învăluindu-se toată într-un val de

compătimire de sine. Iar acum, iată, îmi părea bine că nu venise. Oricum, lucrurile nu se prezentau prea grozav: vreo două sute de oameni, jucau două echipe de rezervă, şi Johnson care-şi flutura braţele lui de păianjen. Nepăsarea însă oarecum agresivă a doamnei Hammond trezea în mine ceva ca un fel de furie, o cruzime care se potrivea de minune cu meciul. Pierdusem orice fel de simţ al prudenţei. În pauza primei partide, în vreme ce plecam unul după altul, mi-am dat seama că sălbăticia era esenţială felului în care jucam. Deşi părea că ea mi se potriveşte grozav, nu-mi făcea totuşi plăcere să admit că felul acesta de a juca, mai încet şi mai neexperimentat, precum şi folosirea avantajului pe care mi-l dădeau talia şi greutatea, constituiau singurele aporturi pe care le puteam aduce.

Ne-am aliniat pentru a doua repriza, sub o burniţa stăruitoare ce acoperea terenul de la un capăt la altul. M-a cuprins dintr-odată o stare de fericire, de uşurare, respiram în voie. La început n-am atribuit senzaţia aceea nici unei cauze anume; am folosit-o doar ca să-mi dau curaj. Mai târziu mi s-a părut un simţământ premergător aceluia de putere. Eram mare, voinic şi în măsură să-i fac pe oameni s-o înţeleagă. Mă pricepeam să trag tarc şi în chipul a: cda anume intenţionat, de care aveam să măfolosesc şi târziu şi grin care puteam fi într-adevăr în stare să vatam pe cineva. Eram mare şi tare. Mare şi tare! Nu oarecare, deci, mi-era exaltarea.

Trăgeam cu urechea la vuietul mulţimii, un zgomot pe care nu-l mai auzisem niciodată. Am încercat să-l stăpânesc, timp de un minut, două; vreme destul de îndelungată le-am smuls oamenilor acelora din tribune urale, aşa cum le-aş fi putut stârni dintr-un animal domesticit. Eram mare şi tare!

În ultimul sfert de oră, exaltării mele i-a luat locul o scârbă cum nu-mi mai închipuisem vreodată. Voiam să nu mai joc niciodată. Frigul

1 U W U I U S > 1

şi umezeala mă pătrunseseră până-n măduva oaselor;

mâinile şi picioarele parcă nici nu le mai aveam. Acum se înălţase un zid între mine şi mulţime: n-o mai puteam auzi. Terenul se lărgise, marginile sale se pierdeau în ceaţa aceea înăbuşitoare. Era o tălăzuire a pământului care nu mai înceta parcă să înfulece. Ascultam bocănitul istovitelor mele picioare. Uram toată acea mulţime căreia îi datoram suferinţa mea. Ochii mi se scurgeau, limba îmi atârna, gura mi se blegise, aerul mi se rostogolea pe gâtlej ca nişte mari bucăţi de plumb pilit.

Toate acestea erau degeaba. Alergam în jurul terenului învârtindu-mă ca o ţaţă şi gâfâind, scuipându-mi bojocii odată cu fiecare pas pe care-l făceam, deşi în mers de buiestru m-aş fi putut descurca de minune. Chiar în timpul celor patru meciuri de probă am învăţat să-mi cruţ energia în aşteptarea momentelor în care să mi-o pot folosi cât mai prielnic. Nu m-am simţit însă niciodată atât de istovit şi de uşurat ca după acel meci dintâi. Nu-mi păsa dacă mai aveam să joc sau nu cândva. Mi-era de ajuns să mă pot doar culca pe spate. Voiam doar să nu mai ştiu ce-i mişcarea. Zăceam scufundat în bazin, suflam ca nişte foale, apa îmi încingea pieptul într-o strânsură de moarte, pielea mi se zbârcea pe măsură ce fierbinţeala îi pârjolea suprafaţa crăpată. Undeva înapoia mea puteam auzi agitata voce a lui Johnson: în juru-mi, râsetele şi sporovăiala obşteştei uşuran.

Careva cu un prosop îmi freca spinarea, apoi antrenorul se porni să-mi tamponeze braţele şi picioarele cu un unguent gălbui. Johnson stătea lângă uşă, cu ochii aprinşi, pironiţi asupra mea, plini de mândrie şi stăpâniţi de vrajă. Îmi tot făcea semne de încuviinţare. Când am fost pe jumătate îmbrăcat, a găsit el un pretext să se repeadă până-n apropierea mea.

— Le-ai luat piuitul. rosti liniştit, aşteptând să-i gust încântarea.

— Ţi-a plăcut?

— Ehei, mă Arthur, îmi zise încetişor, dar tremura din toate balamalele. Mă Arthur dragă, a fost cel mai bun meci din viaţa mea. Or să se bată toţi pe tine.

— Crezi?

— Sunt sigur.

Ochii i se căscau pe măsură ce-şi dădea singur ghes.

— Am stat chiar în mijlocul comitetului, minţi el. îi ştiu eu şi le cunosc felul de a gândi. Ai jucat exact cum trebuia. Exact cum ar fi trebuit să joci. Nu ţi-am spus eu?

Şi înşiră câteva incidente de care habar n-aveam că avuseseră loc.

— N-o umfla prea tare, i-am atras atenţia, deoarece glasul i se înălţase şi câţiva inşi zâmbeau cam prea binevoitor.

— Prea tare! îşi retrase mâna, prefăcându-se jignit: Păreau toţi nişte bieţi şcolari pe lângă tine.

— Prea-i întinereşti. Nu te pierde cu firea, tăticule. Suntem încă în vestiar. Şi fiindcă veni vorba, cum de-ai pătruns până aici?

— Nimeni nu se sinchiseşte de mine, îmi mărturisi. Apoi şoptind: Nimic nu-ţi stă în cale, Arthur. O să poţi cere orice preţ vrei.

Şi se uită la mine cu atenţie:

— Ce, nu ştiu eu? N-am făcut eu parte din comitetul ăsta mai înainte ca tu să fi putut măcar ţine o minge în mână? Ştii, tu m-ai crezut pe cuvânt până acum. Nu-i aşa, Arthur?

Mă apucă de braţ.

— N-or săgândească toţi la fel ca dumneata, tăticule! Ia încearcă să vezi lucrurile din punctul lor de vedere.

— Ai să te convingi că ei judecă întocmai ca mine. Apoi se posomorî: Poate că n-au s-o arate. Fireşte – n-o să-şi dea drumul ca mine.

Îmi eliberă braţul şi aşteptă să mă îmbrac.

Îşi roti privirea jur-împrejurul camerei şi făcu o serie de comparaţii evidente între mine şi ceilalţi jucători, uitându-se la picioarele şi piepturile lor, şi apoi la ale mele. M-am dus ca să stau câtva timp alături de ei, în jurul căminului, să mai îndrept ceva din atmosfera ce mi-ar fi putut-o crea Johnson cu laudele lui.

Mă duse apoi la bufet.

— Nu-i nimeni de seamă aici, mă vesti el.

Părea sigur de ceea ce spunea.

— Nimeni din comitetul de care vorbeai?

— Nu. În orice caz, George Wade, preşedintele, e dus cu prima echipă: la St. Helens.

Ne-am servit cu ceai şi cu sandvişuri.

— Ce fel de tip e Wade? l-am întrebat.

— El va fi cel care hotărăşte. I-am vorbit de tine. E dat naibii, dar î.;-i cunoaşte interesul. Se ocupă de rugbi de atâţia ani cât ai tu la un loc.

Johnson începuse să mă plictisească. Doream să stau de vorbă cu ceilalţi jucători, să-i descos, să aflu cât de tarc se ţineau, cât de bine jucasem. Moşul mă obosise şi cu felul lui de a se holba la goliciunea mea. Urmăream felul în care îşi tot deschidea şi închidea gura, pe care o avea mică, şi mă întrebam de ce naiba o fi făcând mereu aşa. Ce tot trăncăneşti, omuleţule? îmi venea să-i spun. Şi mai faci şi clăbuci, pe deasupra. M-am mărginit însă a-l întreba:

— Dar Weaver – ori Slomer?

— Ce vrei să spui?

Arăta încurcat, niţel îngrijorat.

— N-au şi ei un cuvânt în povestea asta?

A dat din cap:

— Ei sunt cu banii. De joc se ocupă Wade. Nu te gândi la ei.

— Da’ Weaver ce fel de tip e?

Nu cred că m-a auzit. Şi nu cred că ar fi înţeles dacă ar fi văzut că Weaver mă interesa mai mult decât jocul. Bufetul s-a umplut; după zece minute, s-a golit din nou. Nimănui nu-i ardea să stea. Am aşteptat acolo de unul singur, în vreme ce Johnson rătăcea prin cameră, împărtăşind păreri şi confidenţe, în urma cărora unii îşi ridicau ochii către mine, iar alţii – mai numeroşi poate – sprâncenele către el. Purtani. ştie ghetuţe negre care dădeau picioarelor lui înfăţişarea unor cioturi.

Am plecat împreună de acolo şi am prins un autobuz în faţa stadionului. Se şi lăsase întunericul unei seri de iarnă timpurie. Luminile oraşului luceau stins în vale. Ne-

am aşezat pe locurile din faţă ale autobuzului şi am urmărit cum zidurile din piatră cenuşie lunecă şi dispar de fiecare parte a ferestrelor. Am scos cartea pe care încercasem s-o citesc pe drum, când mă duceam la meci. Exaltarea lui John son dădea semne de ostoire, acum că totul se isprăvise. Făcea doar când şi când un comentariu, căutătura ochilor săi vădind un fel de nouă luare în stăpânire. În aceeaşi stare de spirit am coborât la staţia Bull

Ring şi am luat autobuzul 10 care merge de-a lungul lui West Street până la Highfield.

— Am citit-o, rosti atingând cartea, apoi îşi aşează degetul de-a curmezişul paginii ca să mă oprească din citit.

— Despre ce scrie? l-am întrebat.

— Despre un boxer.

Tuşi pe urmă şi-şi suflă nasul cu degetele.

— Asta se vede după copertă, i-am completat răspunsul, arătându-i poza de pe învelitoare.

Se zgâi la faţa sulemenită a eroului şi la cele două mănuşi roşii.

— Îţi place cartea? vru el să ştie.

Am dat din umeri, am răspuns ceva la întâmplare – nu voiam saarat că eram impresionat de acest erou tenace. În cele din urmă, ca şi cum i s-ar fi încleştat nişte degete în jurul gâtului, dădu glas gândului ce-l frământase încă de la începutul meciului.

— Vrei să te însoţesc până acasă?

Mă privea cu un fel de spaimă muca; se prefăcea.

— N-ar fi un deranj… n-ar fi un deranj pentru mine, adăugă.

— Dacă vrei. Vino să bem un ceai. Doamna Hammond nu se va supăra.

N-a mai scos niciun cuvânt. Am gonit aşa mai departe, prin cercurile de lumină ale felinarelor, dincolo de parcelare, înspre capătul mai izolat al oraşului, sub creasta pe care se ridica spitalul.

Acasă nu era nimeni. Doamna Hammond ieşise cu cei doi plozi. Probabil că dinadins. Ne-am aşezat în bucătăria

din dos şi am aşteptat. John

49

(– Viaţa sportivă – c. 1/524

son o luă iar de la capăt în legătură cu meciul, aruncând numai din timp în timp câte o căutătură către cizmele din faţa vetrei, scormonind focul cu vătraiul şi întreţinându-l cu adaosuri de cărbune. Încerca să se simtă ca la el acasă.

Spre foc ţi la văpaia-i acum uriaşă scăpărară ochii doamnei Hammond în clipa când intră în odaie. Mă privi mânioasă, iar unul din copii spuse:

— Nu-i aşa că-i cald, mămico?

— Cald! exclamă ca, şi apoi luă aminte la prezenţa lui Johnson, care se ridica anevoie în picioare în colţul bucătăriei. E ca într-un cuptor! mai spuse cu amărăciune. Ştii prea bine că nu ne putem permite să ardem atâţia cărbuni, domnule Machin.

Se făcea că nu-l vede pe Johnson şi aştepta să-i răspund cu Apoi ciuda femeii trecu de la foc asupra lui Johnson: trebuia să nu-l fi adus cu mine.

— Domnul Johnson m-a însoţit până acasă, am lămurit-o într-o doară. Tocmai neam. Înapoiat de la meci. Dumneaei e doamna Hammond, i-am spus şi lui.

— Nu prea avem mare lucru pentru ceai, se scuză ea.

— Lasă fasoanele, i-o tăiai. S-ar putea ca domnul Johnson să-şi închipuie că suntem săraci.

N-a lipsit mult să izbucnească în plâns ori să înceapă a mă ocărî. Nu mai ştia însă ce să facă. Am ajutat-o să-şi deşerte plasa. Vedeam că făcusem o boroboaţă aducându-l pe Johnson, şi mă trezii că de fapt ea avea dreptate. Dădeam şi cu toată vina pe el. Am aşezat cele câteva pacheţele pe masă, întrebându-mă de ce-şi dăduse osteneala să le târguiască.

— Tocmai am făcut nişte cumpărături, zise. E o vreme groaznică.

— Aşa-i, încuviinţă Johnson. Tot burniţă într-una şi tot ceaţă.

Doamna Hammond se fâţâia acum în jurul mesei,

îngăduindu-mi s-o ajut, dorind ca Johnson să observe c-o ajut. Am umplut ceainicul. Copiii tot nu se dezlipiseră de lângă u? a. Simţeau că mama lor nu-i mulţumită şi se încruntau la mutra lui Johnson.

— Şezi, i-am spus lui Johnson.

Se lăsă pe scaun, ţinându-se ţeapăn, atent, urmărindu-mi gesturile. Doamna Hammond întrebă:

— Ei, şi cum a mers meciul? Aţi câştigat?

N-avea nevoie să pară că nu-i curioasă; se vedea bine că nici nu-i păsa. Am mormăit un răspuns, apoi Johnson a izbucnit aproape strigând:

— A fost grozav, coniţă!

— Zău aşa? Mă privi o clipă. Şi cu cât l-au angajat?

— Nu merge chiar aşa iute. Mai sunt trei meciuri de jucat înainte de a se lua o hotărâre în chestia asta.

— Mă ducea gândul, spuse ea molipsindu-se de înflăcărarea lui Johnosn, că dacă a fost atât de grozav, s-ar fi putut să-l angajeze pe loc.

— O, nu. Vorbise pompos. Trebuie să-şi ia şi ei garanţiile lor – Înţelegeţi, când e vorba de sume de bani aşa de mari.

— Va să zică, trebuie să mai joci trei meciuri” pe grati’s.

— Nu pe gratis. Primeşte treizeci de şilingi, onorariul unui amator. Asta e un fel de garanţie.

— Nu-i rău de loc, zise ea, şi repetă: Treizeci de şilingi.

— E o nimica toată, o lămuri Johnson. O să poată cere oricct doreşte după patru meciuri ca ăla de astăzi. N-o să le dea mâna să-l refuze, doamnă Hammond. N-am eu dreptate, Arthur?

— Nu ştiu.

— Sunt sigură că o să-i dea cât vrea, domnule Johnson.

— Da, o asigură, cu ochii umezi de căldură. O să-şi taie drum.

— N-am nicio îndoială că lucrul ăsta o să te bucure, îi răspunse şi mai înţepată doamna Hammond, privind la

Johnson cu şi mai multă mirare.

Ieşiserăm pe uşă şi ne aflam afară, în stradă, când Johnson îmi atinse deodată braţul şi-mi şopti:

— Uitai să-ţi spun. A fost şi Slomer de faţă.

M-am dat de o parte:

— De ce nu mi-ai spus-o până acum?

— Am uitat. A plecat înainte de sfârşit. Nu prea se întâmplă des să vină la un meci al echipei „A”.

— Şi ce-a spus?

Johnson zâmbi:

— Nu ştiu, că nu cu mine a vorbit.

— N – ai putut ghici după mutră? E un infirm, nu-i aşa? Unde şedea?

— În spatele meu. Cu câteva r înduri mai în urmă.

Îi păru deodată rău că pomenise de Slomer.

— Un te duci acum Arthur? mă întrebă apoi şi aruncă o privire scârbită în coridorul luminat ce se întindea în spatele meu. Hai, vino cu mine. Putem da o raită pe la cârciumă.

— Mă simt obosit.

— Suntem acolo într-o clipă. Ne putem sui într-un autobuz.

Când m-am urnit din loc, lumina mă făcu să-i văd chipul mic, şi frământat: undeva, în întuneric, o mască iritată. Înapoia mea, în coridor, o auzeam pe doamna Hammond.

— Poate că trec mâine, i-am spus. Pe la ora prânzului.

Am păşit pragul uşii:

— Te văd mâine, tăticule.

— Nu te superi că vreau să te ajut, nu-i aşa, Arthur, că nu te superi?

— De ce-mi vorbeşti astfel?

Faţa-i dispăru, înlocuită de ponosita parte de sus a şepcii lui turtite, ca şi cum stăpânul ei s-ar fi frecat, purtând-o pe cap, de multe şi multe acoperişuri.

— Sper… ştii, că nu crezi că eu mă bag sau că mă impun.

Aşa-i glăsuia ascunsa faţă.

— De loc… mormăii cu oarecare şovăială.

— Căci vreau să te ajut – Înţelegi, nu? – ce vreau să spun. De vreme ce-s în măsură să ajut, cred – că e de datoria mea să…

— Sigur că da. Aşa-i, tăticule.

— Va să zică nu te superi.

— Câtuşi de puţin, l-am asigurat. Nici nu ştiu de ce-i dai zor că m-aş putea supăra. Va să zică, te văd mâine.

— Mâine, repetă el. La ora unsprezece.

— Şi mulţumesc pentru toate.

— E-n regulă, Arthur. Oricând, absolut oricând.

A aşteptat până ce i-am închis uşa în nas.

Doamna Hammond deretica în bucătărie. Aveam să-mi aduc aminte vreme îndelungată de privirea pe care mi-a aruncat-o atunci.

— Dacă am ars atâta cărbune pe foc, facem economie la lumină.

— Nu vreau decât să mă odihnesc, i-am spus. Cât despre mine, fie şi fără lumină.

M-am aşezat lângă vatră şi n-am mai spus nici pâs.

— De ce nu te duci în camera dumitale, dacă eşti obosit? m-a întrebat gazda când m-a văzut că scot din buzunar Sânge *pe ring*.

Vocea îi era pe jumătate sugrumată. Flăcările îi jucau jur-Împrejur.

— Acolo nu m-aş putea odihni. Şi pe urma nici nu mi-e somn.

— Nu ieşi în oraş? Aş fi crezut că vrei să-ţi sărbătoreşti noua faimă.

Am scos un oftat prelung, spre a-i arăta cu adevărat cât eram de obosit.

— Dacă-i vorba pe-aşa, înseamnă că eşti în stare să te mişti. Dă-mi o mână de ajutor.

— Mă rog.

Ted Williams îi povestea neveste-sii despre meci. Ea îi mângâia părul, fandosindu-se, dându-i de înţeles că merita să lupte pentru ea. Ted tresărea de durere. Dar se ţinea tare.

— Ce vrei să fac?

— Ai putea spăla vasele. S-ar zice ca astăzi s-au strâns toate buluc. Claie peste grămadă.

Glasu-i era lipsit de orice modulaţie, sau mai bine zis avea doar un singur ton, acela al tristeţii, ca şi cum ar fi înăbuşit în el o chinuitoare durere lăuntrică.

M-am îndreptat către chiuvetă şi am pus într-un lighean ceştile de ceai, apoi farfuriile rămase de la prânz, după aceea am vârât în el şi ce. Ţtile de la micul dejun şi, în sfârşit, farfuriile rămase de la cina din ajun.

— Ceaşca aia a lui Johnson las-o deoparte, mi-a poruncit. O spăl cu singură, ceva mai încolo – o opăresc. Ai apă în ceainic pentru spălat.

Am turnat-o, clocotindă, dar când am dat s-o răcesc cu apă de la robinet, mi-a atras atenţia.

TV T 1! u u y

— Nu lăsa să curgă prea multă apă rece. La ce bun să mai foloseşti atunci apa din ceainic?

— Unde-s Lynda şi puştiul?

— Sunt sus. Îi culc numaidecât.

— Cam devreme pentru ei.

— Sâmbătă se culcă totdeauna devreme.

Am clincănit câteva ceşti, apoi am şters aburul de pe oglindă, ca să mă pot vedea.

Dar ea de colo:

— Dacă nu-i culc numaidecât, îi ţin treji beţivii şi nu mai apucă să se liniştească.

Mă urmărea din ochi, să vadă cum spăl prima ceaşcă. A mai aşteptat şi la a doua, apoi a început cu poveţele:

— Dacă pui ceaşca sub robinet ca s-o clăteşti, după ce ai spălat-o, săpunul iese tot – e mai curat aşa. Dar nu vreau să stau să te socresc.

Când a coborât de sus, după ce şi-a culcat plozii, vasele erau rânduite pe masă, gata să fie puse la locurile lor. Iar *eu şedeam la gura* sobei, aflând câte ceva despre viaţa casnică de toate zilele a lui Willies, după sfârşitul dte unui meci formidabil. Mă întrebam de ce nu se afla şi o poză a exemplarului ăstuia de blondă pe coperta cărţii. Ar

fi putut-o aşeza în arlerplan, după vreuna din mănuşile celea mari şi roşii, chiar la dreapta urechii tipului. Ar fi putut-o înfăţişa pe recamierul din apartamentul lor. Ar fi arătat grozav, el în relief pe primul plan, în plină acţiune, iar ea în aşteptare, pe planul din fund, gata să-l mângâie în fel şi chip. Grozav lucru să fii ca Williams! Toate damele alea dintre care să tot alegi. Nimeni în lume care să-i poată para undercutul stâng! Şi laterala aia ucigătoare cu dreapta! Undercutul stâng…

— Poţi fuma dacă vrei, îmi îngădui doamna Hammond.

Şi, după ce verifică toate farfuriile să vadă câtă grăsime putusem lăsa pe ele, începu să le care în bufet.

— Ce-ai spus?!

— Am spus că poţi fuma.

— Şi-atunci, cum rămâne cu toate observaţiile de până acum?

— Copiii nu-s de faţă. Nu-mi place să fumezi când sunt şi ei aici, jos.

— Asta nu mi-ai spus-o niciodată până acum.

— Ei bine, de acum încolo ştii.

Cotrobăi prin bufet, trăsnind şi pocnind. Apoi grai: …

— Nu prea-i o plată dreaptă.

— Vrei să spui azi după-amiază?

N-a răspuns nimic.

— Devine dreaptă după angajare, i-am explicat.

— Şi-or să te angajeze?

— Nu ştiu…

— Moşul părea tarc sigur de asta… Te tratează ca pe un fiu.

M-am întors s-o privesc drept în ochi.

— Nu mi se pare cea mai nimerită exprimare.

Apoi m-am gândit la ceea ce spusese:

— Eu îi zic tăticule, numai fiindcă-i bătrân.

— N-am vrut să spun asta.

— Atunci ce-ai vrut să spui?

— Felul în care se poartă cu dumneata – re mănâncă din ochi. Te priveşte cum ar privi o fată.

— Hai, nu vorbi aşa. Pe om îl interesează jocul, şi atâta tot.

— Aş spune mai degrabă că e pasionat.

— Pasionat, fie. Ce-i rău în asta? Nu i-au rămas multe de care să se pasioneze la vârsta lui. Mi-a fost de mare folos.

— Asta chiar vreau să şi spun – e ceva neobişnuit.

Doamna Hammond atârnă fiecare ceaşcă de cârligul ei din bufet, ca şi când ultimul său argument şi-ar fi atins ţinta cu aceeaşi uşurinţă.

— Dacă jocul de rugbi nu te interesează personal, cum de poţi şti ce fel de sentimente trezeşte el în alţii? Cei mai numeroşi dintre pasionaţii jocul” >Îi sunt de vârsta lui.

— Dar nu în chip subiectiv. La el e ceva subiectiv.

Şi, stând încă în picioare, veni să-şi sprijine palmele de masă.

— Da – ştiu că eşti obosită şi că n-ar fi trebuit să-l aduc aici astă-seară. Îmi pare şi mie rău. N-o să se mai întâmple.

— Nu-s obosită. Şi nu-mi pasă dacă îl mai aduci ori ba.

— Ce vrei să insinuezi, atunci?

— Nimic.

— N-are un fiu al lui. îl cunoşti ori ştii ceva despre el?

— S-ar putea să ştiu.

Se întinse de-a curmezişul mesei, în vreme ce văpaia focului îi tremura pe corp.

— Cât ar căpăta el, dacă ăia te angajează cu adevărat?

M-am făcut că-s jignit. Dar nu m-a luat în seamă. Îmi venea să cred că încearcă să ţină pasul cu mine, depăşindu-l pe Johnson. I-am răspuns cu o jignire în glas:

— N-ar căpăta nicio leţcaie. Nici măcar nu m-am gândit la una. ca asta.

— Pun rămăşag că el s-a gândit.

Simţii dintr-odată că ar putea fi în prietenia lui Johnson un ceva anume care se cerea ocrotit.

— Nu-i aşa cum crezi, i-am spus.

— Nu zău? În toată viaţa lui n-a avut nicio slujbă, nicio meserie.

Vorbea cu adevărată cerbicie. Mă întrebai cum ar fi procedat Williams cu ea. Ar fi bătut-o? I-ar fi ars câteva perechi de palme – asta cel puţin. Aşa ar fi terminat-o cu ea un adevărat bărtat. Brutal.

M-am mulţumit s-o întreb:

— Şi de unde ştii că n-a muncit niciodată?

— Păi, că doar nu degeaba am ochi. Ia uită-te la mâinile lui. Toată viaţa lui n-a făcut nicio treabă. Are mâini respingătoare… Moi de tot.

— Ce naiba au de-a face mâinile lui cu toată treaba asta?

Mi le privii la iuţeală pe ale melc; apoi adăugai:

— Are mâini respingătoare. Şi eu am mâini respingătoare. Nu putem fi cu toţii femei. Şi-apoi, nici măcar nu ştiu dacă voi fi anga; at. Şi n-o ştie nici el.

— Pare că totuşi el ştie ceva.

Vorbea cu nepăsare.

— L-am auzit că pomenea numele lui Slomer.

— Şi asta ce-n scamnă?

— L-am auzit pomenind de Slomer.

— Va să zică l-ai auzit pomenind de Slomer. Vorbeşti ca un copil. Şi *despre ce* vorbeşti, la urma urmei? Tarc al şi vrea să ştiu. Slomer contribuie la întreţinerea clubului. De fapt, el este probabil însuşi clubul. Sau măcar o bună jumătate din el. Vede la bani cu grămada.

— Şi-i primeşti, totuşi, banii? E doar catolic.

Mă întrebam în ce măsură faptul acesta putea avea o influenţă asupra mea. La urma-urmei, pe strada aceea, pe strada învecinată, pe toate străzile, pentru toţi câţi erau şi pe care-i puteai vedea de sus de pe creasta spitalului aşezat deasupra văii, un catolic însemna mai mult sau mai puţin un agent străin. S-ar putea să fie toţi de partea mea. Pe de altă parte, s-ar putea tot atât de bine să nu fie. Cel mai bun lucru era să-i priveşti pe toţi ca pe nişte duşmani; atunci nu mai riscai nimic. Dacă-l socoteşti pe fiecare în parte ca pe o fiară sălbatică, nu te poţi îndepărta prea tare

de adevăr. Cu Slomer simţeam însă că lucrurile aveau să stea altfel. El avea bani. îi plăcea să rişte. Îmi ziceam că era de ajuns ca să anuleze orice alte combinaţii ar fi avut.

— După câte mi-a fost dat să aud, am lămurit-o, nici Weaver nu mi-e din cale afară de simpatic. Şi totuşi lucrez în uzina lui. Crezi că ar trebui să-mi schimb locul de muncă?

— Asta nu-i treaba mea.

Părea destul de mulţumită că izbutise să mă scoată din fire. Focul se domolise prea mult ca să mai pot citi la lumina lui, iar lampa nu voia s-o aprindă. Ba se şi apucă să lustruiască cizmele de pe vatră cu o drpuşoară galbenă; îngenunchease în dogoarea focului.

— Soţul dumitale, dacă nu mă-nşel, a lucrat la Weaver, rostii eu pe un ton solemn, ca şi cum aş fi comunicat ştiri cu privire la un necaz de mari proporţii în care nu aveam personal niciun amestec.

— Cine ţi-a spus? mă întrebă, fără să-şi ridice însă ochii

Îşi înfăşurase degetul arătător cu cârpa şi freca încreţiturile din jurul găurilor de şireturi.

— f ot Johnson. S-a întâmplat să mă întrebe unde locuiesc. Şi i-am spus. Mi-a mărtuirsit că soţul dumitale a lucrat acolo.

— Trebuie că ţi-a mai spus el şi altele. N-ai fi pomenit de asta, dacă nu-ţi spunea… De bună seamă i-ai mărturisit că trăieşti pe doi bani jumate cu văduva bietului Hammond.

— Nu. Dar i-am spus cât plătesc şi că mă completez dând uneori câte o mână de ajutor la gospodărie.

— Pun rămăşag că i s-a părut foarte cavaleresc din partea dumitale. Dai o mână de ajutor la gospodărie – aşa i-ai spus? Şi el ce-a răspuns?

— M-ai asigurat că prea puţin îţi pasă de ce spune lumea.

— Aşa şi este: nu-mi pasă.

Din tot focul nu mai vieţuia acum decât un ghemotoc mânios de cărbune strălucitor. Jarul azvârlea dungi roşii

pesre cauciucul galben al cizmei în care-şi afundase mina.

— Îmi pasă însă că numele lui Eric e amestecat în tărăşenia asta. Iată ce nu-mi place, grăi ea.

— Îmi pare rău că m-a luat gura pe dinainte.

— Nu-mi pasă că se vorbeşte despre mine. Despre mine s-a vorbit întotdeauna. Când a murit Eric, s-a spus că… mă rog, n-are nicio importanţă. Nu-mi place să-i fie târât numele în toate murdăriile.

Dincolo de curtea din fund se jucau nişte copii. Picioarele lor zdrobeau cenuşa din faţa uşii. Strigau şi făceau tărăboi prin întuneric. Tânărul Farrer, în curtea de alături, îşi verifica motorul motocicletei, ba acceler! ndu-l, ba făcându-l să turuie şi să tuşească, ba lăsându-l să moară. Curat balamuc. M-am ridicat să ies.

— Şi ce se spune despre el la uzina lui Weaver? vru să ştie.

— Nu i-am auzit numele pomenit decât atunci.

— Trebuie că ai vorbit despre el – altfel nu-l aminteai aşa, dintr-odată.

— Nu. Nu i-am pomenit niciodată numele… Şi-a scos mina din cizmă, şi apoi a pus cizma jos, lângă perechea ei.

— Vezi, când a murit Eric – cum să-ţi spun, pentru mine totul s-a sfârşit.

Silueta i se profila pe văpaie, aplecată cum era acum.

— Spunea adeseori că nu ştie de ce trăieşte. Spunea adeseori: de ce oare mi-a fost dat să trăiesc? Când o lua aşa, simţeam că nu mă purtasem cu el cum trebuie. Nu-l făcusem să înţeleagă, să simtă că aparţinea…

Îşi ridică ochii:

— N-ar fi trebuit să-ţi spun asta, aşa-i?

— Nu mă supără…

— Mă refeream la felul dumitale de a fi. Încrezător în sine. Aşa cred că te-ar socoti oricine. Semeţ. Nu pari îngrijorat, aşa cum era Eric.

— Am vorbit despre el numai pentru c-ai început să lustruieşti cizmele acestea.

— Şi ce, dacă le lustruiesc? Ai ceva împotrivă? Nu-ţi place să te uiţi la mine cum le lustruiesc?

— Ţi-am mai spus, nu mă supără, nu-mi pasă… Văzui că începe să plângă. Ieşii mai înainte ca lucrurile să se încurce mai tare.

Al doilea meci de probă mi s-a părut mai uşor decât primul. Mai întâi, că n-am avut mare lucru de făcut: tipul ăsta solid încearcă o pătrundere, uite, pe partea închisă ori de câte ori se organizează o grămadă. Poartă mingea detaşat. Nu-mi rămâne decât să-i stau în cale, că de uitat nu se uită. îl lovesc sub maxilar cu umărul şi se prăbuşeşte ca un prunc. Încep să număr ori de câte ori apare în felul acesta. Paisprezece. Nu i-a rămas neizbită nicio părticică a feţei. A cincisprezecea oară e scos de pe teren cu targa. Uite cum se prosteşte omul. Asta arată că-s bun la jocul în defensivă.

Cu Johnson am mai răcit-o. Nu ştiu de re anume, dar mi-era silă să-l văd acolo, proţapit pe linia orizontului de la Batley. Am zăbovit ceva mai mult în bazin şi încă şi mai mult în vestiar, dar când am ieşit, el tot mă mai aştepta. Credea ci şi! iSesem rănit şi neliniştea asta a lui mă sâcâia parcă mai tarc.

— Tocmai plecăm, l-am anunţat. Nu cedeam că o să aştepţi.

— Doar ca să văd că nu ţi s-a întâmplat nimic rău, Arthur.

Mă cercetă cu privirea de sus până jos, să se convingă că-s teafăr şi nevătămat.

— Unde mergi acum?

M-am străduit să-i ascund enervarea mea.

A ridicat din umeri, dar când să pun mâna pe clanţa uşii ca să mă caţăr în autobuz, numai ce mă apucă de braţ.

— Autobuzul încă nu pleacă, mi-a spus. Hai să bem un ceai.

— Uite-i că numai pe mine mă aşteaptă. Băieţii vor să se întoarcă în ora?”

Arătai înspre şirul de mutre buimace dinapoia geamurilor autobuzului. Toată lumea era obosită, pe toţi îi durea câte ceva, toţi voiau să plece.

— Vii diseară la cârciumă?

— Nu pot.

— Nu poţi?

— Ies în oraş.

Începu să înţeleagă niţeluş ce fel de sentimente nutream faţă de el. Îşi la loc smocul de păr cărunt care-i ieşea totdeauna de sub cozorocul şepcii.

— Atunci, când te văd?

Încerca să dea o nuanţă de regroş vorbelor sale, privindu-mă ciufut de sub. şapca, punând în căutătura ochilor ceva tulbure.

— Spune tu o zi, Anhur, oricare. Mă ştii. O să fiu punctual la întâlnire.

Mă urcasem în autobuz.

— Dacă nu te văd mai înainte, strigă, te văd la Primstone. Parol. Aşa rămâne. După antrenament. Marţi seara…

Până când autobuzul ieşea din curte, i-am făcut semn cu mâna pe fereastră şi m-am aplecat să văd cum luase lucrurile. Stătea singur în mijlocul întinderii aceleia pline de praf. câteva hârtii, cu progr-e, zburau îne-e şi încolo în bătaia vântului. Terenul de joc era doar glod bătătorit, cenuşâu-verzui. Johnson îşi flutura braţele cu multă însufleţire.

— M-a întrebat dacă poate veni cu noi în maşină, îmi vorbi antrenorul, peste umăr. Dar ştii cum e; dacă dai voie unuia, vor toţi să se urce.

— Toate în regulă, Dicky. E niţel pisălog.

Mi se părea că Johnson ar fi trebuit să-şi cunoască mai bine lungul… vârstei.

— Îmi pare bine că nu te-ai supărat, Art.

Mă bătu pe spate şi ne aşezarăm la locurile noastre. Autobuzul luneca, în seara aceea timpurie, către oraş. Cerul strălucea de ultimele pâlpâiri ale luminci zilei, dealurile de calcar ieşeau în relief, purpurii şi goale.

Şase din noi ne apucarăm de un pocheraş, pe locurile din fundul vehiculului. Am pierdut trei lire şi câţiva şilingi.

Se făcuse aproape ora douăsprezece când am sosit acasă şi totul era cufundat în beznă. Am bătut uşor la uşa

din faţă. În mai puţin de o clipă, am şi auzit-o pe scări. S-a aprins lumina din coridor şi apoi mi-a deschis uşa. N-a rostit nicio vorbuliţă cât am intrat pe uşă. Apoi a tras zăvorul şi a pornit-o înapoi pe trepte-n sus.

— Îmi cer scuze c-am întârziat.

— N-are a face.

— Bucuros, că n-are a face.

Îşi trăsese paltonul peste capotul de casă şi-şi freca mâinile de frig.

— Ai băut, mi-a atras atenţia pe un ton liniştit.

Apoi s-a oprit în locul unde scara se cufunda

În întuneric.

— N-ai de gând să mă întrebi cum mi-a mers la Batley?

— Ai jucat până la ora asta?

— Terenul nu-i aproape. N-am ajuns înapoi decât târziu. Câţiva dintre noi ne-am dus ca să dansăm.

— Nu te ştiam mare ama.i. or de dans.

— N u-s. În orice caz, nu prea mare. Dar din când în când tot mă dau şi eu pe brazdă şi poposesc la „Meca”.

—) îţi place?

— Merge.

Nu voiam să par, prea înflăcărat. Am dat să mă sprijin de perete, căznindu-mă să-mi ridic ocrhii şi s-o privesc.

— Eşti beat! strigă că Ai venit acasă beat!

— Şi ce mare crimă am făcut cu asta? După câte ştiu, nu-mi eşti mamă, nu-mi eşti… mă rog, mai ştiu eu ce. Şi de ce mă iei aşa din Scurt? Ba să-ţi mai spun ceva – tarc mi-ar plăcea să mă laşi să-ţi zic „lumina ochilor mei”… Valerie.

O luase iar pe scări în sus. Dar s-a oprit şi s-a întors pe jumătate, de parcă nu-i venea să creadă că auzise bine.

— Lumina ochilor mei, am repetat – şi am

— *A* – nu

A zbughit-o sus şi-am auzit-o că închide uşa.

Johnson mă aştepta lângă vestiar, în tunel, aşa încât

să fie imposibil să nu dau de dânsul. Stătuse pe linia de tuşă toată seara, urmărind antrenamentul şi făcându-mi obişnuitele lui semne de încurajare.

— Ce ţi-e: tată sau unchi? mă întrebă unul din jucători, în vreme ce ieşeam Împreună.

— Nu mi-e nimic. A intervenit să pot da o probă aici, asta-i tot.

— Bine e să aibă omul vecini buni.

Îmi făcu cu ochiul, mă lovi pe umăr şi se îndepărtă morfolindu-şi guma de mestecat.

— Ai fost în formă bună astă-seară, Arthur, mi-a spus bătrânul. Cum te-ai simţit, după sâmbăta trecută?

Şi se uita atent la mine să vadă dacă-s cumva în aceeaşi dispoziţie mahmură ca şi ultima oară.

— Fac şi cu tot ce pot ca să mă adaptez.

VJ 1 VJ VJ \J 1

I-am răspuns, şi mi-am dat seama că mă străduiam să par voios, să-l încurajez.

— Aşa te vreau, fiule. Aşa te vreau.

Ţinea cu orice preţ să desprindă o nuanţă de prietenie din vorbele mele.

— Totu-i să te ţii de treabă zi de zi: ăsta-i secretul. Antrenament şi iar antrenament. Nu-i niciodată îndeajuns, Arthur. Înţelegi tu ce vreau să spun? Aici nu merge cu şmecherie. După aceea o să-ţi îngădui s-o iei mai la pas.

Şi, măsurându-mă din cap până-n picioare, iscodea orice schimbare ce s-ar fi putut produce de când mă văzuse ultima oară.

— O mulţime de jucători buni s-au dat la fund… cu desăvârşire la fund, pentru că au fost prea leneşi, nenorociţii de ei, ca să se an treneze. Înţelegi ce vreau să spun? Fiindcă puteau da şi ei două lovituri într-o învălmăşeală, socoteau că nu mai au nevoie de antrenament. Li se vrea la cap. Şi-i puteai vedea lăfăindu-se peste tot locul, de parcă toată ţara era a lor…

Şi-i dădea mai departe cu vorba, trupul său bătrân zorindu-se şi poticnindu-se în vreme ce se străduia să ţie pas cu al meu, până ce am ajuns în staţia de autobuz.

— Mă întrebam, îmi spuse cu glas destul de tarc pentru ca jucătorul celălalt, cu guma de mestecat, să poată şi d auzi, dacă n putea merge la tine acasă. N-am avea decât să ducem niscai peşte şi câţiva cartofi prăjiţi. Aşa încât n-o s-o deranjam pe doamna Hammond a ta – căci mi-ar face plăcere s-o reîntâlnesc.

L-am privit drept în ochi, să văd de ce i-ar face plăcere s-o reîntâlnească. De ce naiba să fi vrut Johnson s-o vadă?

— E ocupată în seara asta, tăticule. Şi de câtva timp încoace e cam cu capsa pusă, când cade cineva aşa pe neanunţate. îi place şi ei să ştie dinainte.

— N-am supăra-o cu nimic, Arthur. Am putea pune laolaltă tot ce avem… Aşa, pentru un fel de mică petrecere. Mai luăm pe drum nişte bere blondă şi mai luăm şi nişte bere brună, tare. Bea şi din asta, nu?

— Într-altă seară, tăticule. Acum e cam por

U 1 U – pe U U I U *

nită pe harţă. De vreo săptămână o ţine tot aşa. O să încercăm noi altă dată.

Vorbisem destul de răspicat; însă abia coborârăm din autobuzul 10, că el o luă iar de la început, ca un copilandru.

— Nu văd ce rău am pâinea face.

— Dar de ce ţii morţiş să vii, aşa dintr-odată?

— De ce? Ei bine, pentru că suntem oarecum înrudiţi. Ultima dată am avut impresia că nu-i sunt pe plac.

Îmi ceru din ochi să-i spun care-i adevărul.

— Nu prea-i place să-i vină lume în casă, asta-i tot.

— Ba cred că nu m-a plăcut pe mine.

— Te înşeli. A supărat-o chestia cu focul. Am pus prea mult din afurisitul ăla de cărbune sau mai ştiu eu ce. E susceptibilă.

Am trecut prin dreptul rândurilor celora îndesate de case de unde autobuzul o ia peste râu.

Un fel de maghernițe afumate, legate unele de altele prin coşurile vetrelor. Un şlep fusese tras la mal şi copiii se dădeau de-a lunecuşul pe puntea aplecată a şlepului, care

semăna cu un animal trândav, nătâng şi căscat, priponit acolo fără noimă. Două camioane de cărbuni erau parcate la ambarcaderul pentru cărbuni, gata pentru dimineaţa. Luminile păreau supte de apă, până ce se făceau nevăzute într-un picur subţirel şi iute.

— Îţi place să locuieşti pe-aci? mă întrebă Johnson.

— Să-mi placă? Mi-o tot una. E ieftin. De ce?

— Mi-a făcut impresia, ştii – că e niţel ciudată. Privirea aceea pierdută pe care o are. Şi-apoi, cizmele de pe vatră. Nu-s ale talc, nu-i aşa?

— Sunt ale răposatului. De-aia şi este ca cam într-o doagă. Omul a murit, mi-i mult de-atunci, într-un accident la uzina lui Weaver.

Dar explicaţiile mele nu izbutiseră a-l mai liţ u u ui u nişte. Încercă să spună în câteva cuvinte că-i pare

U y. 1 u u u u cu rău. De lămurit rămăsese însă mai nelămurit ca înainte; nu putea înţelege în ruptul capului de ce locuiam acolo. Dacă-i vorba pe-aşa, apoi nu înţeleg nici eu. Mi-am pierdut un ceas cu el în cârciuma „La regele William”.

Cu prilejul antrenamentului de joi seara, mi s-a dat de veste că George Wade n-avea să mai plece sâmbătă cu prima echipă la Wakefield şi că renunţase la călătorie numai şi numai pentru a urmări jocul ochipei „*A* ce. Am dedus de aici că avea de gând să urmărească jocul meu, deşi mai erau şi alţi patru probişti în echipă. În vestiar, amintea meciului, am făcut-o pe importanţil şi pe indispensabilul. Îi frecam pe toţi cu vaselină, le prindeam apărătoarele şi bandajele de umăr, box: am de singur cu mare aprindere în colţul camerei. Nu încăpea îndoială cu privire la scopul pe care-l urmăream. Şi pentru prima oară vremea era frumoasă.

Mi-am auzit numele strigat la megafon, apoi vuietul mulţimii când echipa cu care ’Umma să jucăm a ieşit prima pe teren. Dicky, antrenorul, ne-a dat ultimele instrucţiuni, ne-am înşiruit şi am luat-o de-a lungul tunelului. Cei din capăt au pornit-o la trap. Bocancii răsunară pe beton, apoi zgomotul se topi şi liniştea se lăsă deodată când dădmăin

de pământul gol, de partea cealaltă a gurii tunelului.

Întunericul se risipi. Lumina te orbea o clipă, se contopea cu şocul pe care ţi-l producea vuietul mulţimii. Mi se păruse că nu-mi încap în piele când păşisem. În goană, pe teren. Megafoanele transmiteau „Intrarea gladiatorilor”, în vreme ce noi alergam semeţi către mijlocul terenului şi ne dădeam în lături ca să alcătuim un cerc. Muzica se schimbă în uruit de fanfară, când cei doi căpitani aruncară cu banul.

Echipele se împrăştiară, punând stăpânire pe tot cuprinsul terenului: scăpărări de albastru şi roşu deasupra petelor de cafeniu ponosit şi verde prăfos ale terenului. Aşteptam, cuminţi, fluierul. îl auzirăm. Balonul se ridică în aer.

Trecuseră cincisprezece minute din prima repriză şi nici măcar nu atinsesem balonul. Mă furnicau durerile de cât mă agitam şi răsuflam din greu. Mi-a trebuit mai bine de jumătate din prima repriză ca să-mi dau seama că propria mea echipă mă ţinea departe de balon.

priceput că Taff Gower, trăgătorul, e la capătul firului acestei manevre: o jigodie mică şi tăcută, care-şi molfăia ultimele zile de rugbist în echipa „A”. Cu faţa-i ştirbă şi speriată, silueta lui scundă, susţinută de nişte picioare arcuite, şontâcăia în preajmă-mi la fiecare mişcare pe care o făceam şi, ca din întâmplare, îndepărta balonul ori de câte ori îmi venea în cale. Mi-am spus – că desigur nu mă place. S-ar putea să fiu eu pricina pentru care vreunul din prietenii lui e ţinut în afara echipei, pierzându-se astfel o leafă. De asta nu-mi păsa. Vedeam doar că ambiţiile mele erau menite unei grabnice spulberări. În vreme ce ne aplecam pentru grămada următoare, faţa lui Taff Gower se nimeri să se pomenească înaintea alei mele.

— De ce nu mă laşi să ajung la balon? l-am întrebat.

Îşi ţinea capul dat pe spate, aşteptând să intre balonul, dar zâmbea, destul de politicos. Îi puteam zări fundul gâtlejului. Când m-a scuipat, nu-l mi-am putut feri capul. Mi-am spus doar – că-i dar că nu mă place.

Am a-eptat alte trei grămezi, să-i dau mai departe

impresia că nu-l paşte niciun pericol şi totodată să prind prilejul cel mai bun. Braţul drept mi-l păstram liber. Era cu faţa întoarsă, cu privirea încordată, cu ochii dilataţi în orbite, gata să descopere balonul când avea să intre. Am văzut balonul pornind din mâinile mijlocaşului de grămadă, iar pe Taff cu capul prins sub trunchiul ridicat în sus al înaintaşului. I-am repezit una cu pumnul drept în ochi. A scos un ţipăt puternic. L-am lovit iar şi i-am văzut mucoasa roşie a nasului şi a buzelor în vreme ce-mi retrăgeam pumnul. Acum zbiera de-a binelea, prefăcându-se oarecum (durere profesională), dar în bună parte îl şi durea cu adevărat. Glăsciorul i se auzea peste tot terenul.

Grămada se risipi la auzul fluierului în care arbitrul sufla de să-i sară ochii şi nu alta.

— Te-am văzut! te-am văzut! răcni el, îmboldit la drastice măsuri de dreptate de formidabilele huiduieli ale publicului.

Se ridicaseră cu toţii în picioare, ca să protesteze şi să vocifereze. Gower îşi acoperise faţa cu mâinile, dar sângele i se prelingea printre degete, în vreme ce antrenorul şi doi jucători îi călăuzeau paşii bâlbâiţi în afara terenului.

— Ai să vezi tu ce-ai să păţeai, porcule – şi mă-garule! N-ai să mai joci c’Ăte zile îi avea, şi aş: t mai departe, răcnea arbitrul.

Şi spunând toate astea, arăta. spre trăgătorul echipei adverse, cu un adevărat simţ al efectului dramatic. Răspunsul mulţimii atinse culmea – mult mai mult decât ar fi făcut-o pentru – bunătoară, incendierea unei biserici. Tânărul trăgător clătina din cap.

— Nici nu l-am atins, făcea el, căutând din ochi sprijinul propriei sale echipe. Jur pe ce am mai sfânt că nu l-am atins nici c-un deget.

— Asta să i-o spui preşedintelui federaţiei.

Trăgătorul îşi ieşise din fire, de nevinovat ce se ştia.

— Da’ uitaţi-vă măcar la blestematu1 ăsta de pumn al meu, zicea el. Uitaţi-vă, n-are nici picătură de sânge pe el.

— Nu discut.

Arbitrul i-a notat numele şi l-a scos din joc.

Nu mai văzusem niciodată aşa circ. Întregul teren duduia de furie, în vreme ce tânăra siluetă, în echipamentul ei de băietindru, trecea prin dreptul tribunei centrale.

— Nu-s vrednici să stea pe un teren de rugbi, îmi spuse arbitrul deoarece se întti Tljpla să fiu cel mai aproape de el.

Nu ştiam dacă se referă la public sau la oameni de teapa trăgătorului. Lovitura de pedeapsă ne-a asigurat un avans de două puncte.

La pauză şedeam în jurul gurii tunelului, bând din sticle şi ascultând la Dicky, care ne înşira un pomelnic de greşeli lung cât o zi de post. Eram cu toţii liniştiţi. Fapt e că, de când plecase Gower, balonul sosea şi la mine de-mi era mai mare dragul şi de cele mai multe ori chiar la deschideri. Îmi ridicasem ochii, încercând să localizez pălăria de fetru a lui George Wade în loja comitetului, când mă pomenii cu Dicky că vine spre mine. Mă apucă de mână şi-mi scutură încheieturile.

— Ai câteva vânătăi de toată frumuseţea pe-aci, băiete, mi-o trânti el. De ce pom te-ai lovit?

Nu privea la mine, ci la ceilalţi jucători.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Taff Gower, asta vreau să spun; de pe bancă, totul s-a văzut limpede ca lumina zilei.

— Nu mă lăsa să ajung la balon.

— Lasă-te de bancuri de-alde-astea; grozavule.

Chestii de-alde-astea nu plac nimănuia dintre µm aici.

— Credeam şi cu că nu le plac

S-a strâmbat, plictisit de FJP – tul că-l luasem la fix.

— Eşti născut ca pentru clubul ăsta, mi-a răspuns. În orice caz, eu nu scot o vorbuliţă, afară de cazul că Wade mă întreabă între patru ochi.

— Sunteţi de partea mea, am constatat.

— Înţelege, băiete: sunt numai de partea mea.

Clipi din ochi, uşurel de tot, şi mă bătu zdravăn pe

umăr.

— Nu te lăsa, Art, vorbi cu glas tare şi porni mai departe să dea îndrumări fundaşului.

Pe când stăteam pe teren aşteptând semnalul reprizei a doua, am cercetat totul cu amănunţită grijă, spunându-mi că s-ar cuveni să gust fiecare secundă a simţământului pe care-l încercam. Îmi aţintisem ochii pe doi muguri, pe cele două turnuri gemene de răcire ale centralei electrice, şi urmăream un nor de vapori albi care o luase de-a curmezişul văii şi se-ndrepta spre cerul de deasupra terenului. Balonul se ridică într-acolo şi, descriind o curbă lentă, căzu către mine. L-am prins uşor şi, depăşind doi oameni, am gonit spre centrul terenului. Nu ştiu cine striga să-i pasez bal-ul. Nu i l-am dat. M-am trezit într-un: coridor şi deodată mă fulgeră gândul că s-ar putea chiar să ating linia de buturi. M repezit drept asupra fundaşului şi, când mi-a venit în faţă, l-am fericit cu cocoaşa pumnului în nas. Pocnetul, geamătul, căderea în jos a braţelor lui, toate au coincis în mine cu o senzaţie de nemaipomenit avânt. Am trecut printre buturi, trăgând cu ochiul la entuziasmul publicului când am culcat balonul.

Totul era văruit cu lumină, totul scânteia. Casele de dincolo de turelele stadionului, siluetele copacilor din Sandwood, cerul de un albastru sticlos, masele de oameni – toate ţineau neapărat să mă vadă. Eram purtat de un iureş de en-ic, pierdusem orice simţ al efortului, gata să sfâşii şi să fac ţăndări pe oricine şi în acelaşi timp să zâmbesc mulţimii. Am ieşit de pe teren mai vioi decât intrasem şi încă în aşteptarea blestematului ăluia de lucru care să fie în stare să mă obosească.

George Wade nu era în camera unde se servea ceaiul; Johnson însă, da. M-a sorbit dintr-o privire extaziată. Încolăcindu-şi braţul subţire în jurul meu –, legamându-se şi gângurind şi aţi atenţia multora asupra noastră.

— Ce mai joc, Arthur! Ai fost grozav!

Turuia şi îndruga fel de fel de vorbe cu atâta foc. Încât a trebuit să-l duc la bax ca să încerc să-l d00 iolesc. Ajuns acolo, s-a r-rezit deodată la toaletă: se ţinuse până să

mă vadă. Am comandat două sticle de bere.

— Dă-mi voie, glăsui o voce în spatele meu.

Întorcându-mă, dădui peste trăsăturile moi ale unei feţe zâmbitoare.

— Nu, dă-mi voie. Te rog foarte mult, urmă omul, şi cu toate că nu era de presupus că ştiu cu cine aveam de a face, am mirosit că e Weaver.

El îndepărtă banii pe care-i întinsesem barmanului, înlocuindu-i cu un bilet de o liră. Apoi i-i scoase pălăria şi-şi comandă şi el o bere.

— Ai jucat frumos astăzi, Arthur, îmi vorbi pe un ton familiar – de parcă am fi fost prieteni la toartă de când lumea. Cum te simţi în târgul nostru?

Printre buzele lui mici, bombate, i se vooeau dinţii mărunţi, egali şi care, deşi nu erau artificiali, păreau totuşi a fi.

— E-al treilea meci pentru mine. Cred că merge binişor.

— Da, mi-a răspuns. Aşa am auzit şi cu Se pare că ai pornit-o bine. Dacă-mi dai voie să vorbesc astfel.

Arătă către geamul mat al uşii care dădea spre camera comitetului.

— Wade le-a vorbit despre tine celor de-acolo. Cred că a ales ziua cea mai nimerită.

Apoi arătă spre ferestrele dinspre teren.

— Ţi-ar fi pe plac un angajament ferm?

— Parcă am de ales!

A râs cu multă poftă. L-am văzut pe Johnson ieşind de la toaletă şi oprindu-se la oarecare distanţă de noi. I-am făcut semn să se apropie, dar el n-a venit.

— Ai mai jucat pentru alt club, pentru vreunul din cluburile diviziei mijlocii? mă întrebă Weaver, fără a lua aminte la încercarea mea de a-l ispiti pe Johnson.

Am dat din cap că nu.

— Nu cred să-ţi fi auzit numele până acum – Maohin.

Îl pronunţa ca pe un nume foarte comun.

Ne priveam cu atenţie unul pe altul, nu fără un soi de reacţie instinctivă.

— Mare păcat de bietul Taffy Gower.

— Ce s-a întâmplat? Nu l-am mai văzut după meci.

— Nici că s-ar mai fi putut. L-au dus la raze. La un spital. Am auzit că are nasul spart. Firav cum e… trăgătorul acela vede ceva pumn.

Şi zâmbea, aproape să fi zis că râdea, şi tot clipea din ochii lui albaştri.

— Ghinion.

— Aşa e.

Şi-a luat pălăria, lăsându-ţ-i berea nebăută.

— Trebuie să plec. Încă n-ai fost angajat aici?

— Mai de jucat un meci, înaintea de a se lua o hotărâre.

— Nu cred că o să le vină greu să o ia, aşa-i?

Glipi iarăşi idin ochii-i de prunc, încreţind cărnoasele pungi ale orbitelor.

— Rămâi cu bine, Arthur.

De cum plecă, mă şi întorsei către Johnson.

— Gine-i? l-am întrebat.

— Păi ar fi trebuit să ştii, Arthur.

Ştia că ştiu.

— Gine e?

— Ghici… Hai, ghici.

Zâmbetul care-i lumina faţa dovedea că-i plăcea jocul pe care-l jucam împreună.

L-am înşfăcat de mână, chiar de deasurpra degetului gros, şi am strâns din răsputeri.

— Cine e, tăticule?

Mă miram şi eu de *cât* mă tulburase întrevederea cu Weaver. De ce oare mă purtam astfel?

Părea să-l fie singurul fel în care-mi puteam stăpâni neliniştea.

— E urât ce faci, Arthur. E unât.

Atunci l-am strâns şi mai tare, şi ciotul cela de mână bătrână albi cu totul.

— E urât, gemu el.

I-am dat drumul şi Johnson se porni să-şi frece încheietura încet „privindu-mă pe furiş.

— Ce-a fost asta, Arthur?

— Nu ştiu nici eu.

Nu-şi putea înfrâna mânia care-l năpădea.

— De ce m-ai strâns de încheietura mâinii în halul ăsta?

Am clătinat din cap.

— Nu-i aşa că-i Weaver? l-am întrebat…

— M-ai lovit. De-aia m-ai strârs de încheietura mâinii?

Îşi legă o batistă în jurul mâinii, cu ajutorul mâinii celeilalte.

— Numai pentru că ai stat de vorbă cu Weaver?

Mi se părea ciudat că el, Johnson, se supăra pentru că fusese lovit; că se supăra pentru că fusese lovit de mine. Mi se părea că e cineva care-ntotdeauna fusese lovit şi jignit şi care avea să fie mereu lovit şi jignit, orice avea să facă ori să nu facă. Nu-mi plăcea să-l aud văitându-se; dacă nu-l brutalizam eu, l-ar fi brutalizat altul. De ce să arunce vina asupră-mi, de ce să mă facă pe mine să apar ca o brută?

— Eşti prea tulburat, spuse el obosit, mângâindu-şi pielea umflată. Credeam că ştii că-i Weaver.

— Am rămas uimit că-mi vorbeşte astfel. Ce, e puţin lucru să vină şi să înceapă a-mi vorbi? Trebuie că l-am impresionat.

Johnson era bosumflat. Voia să se ia la ceartă, însă nu ştia cum. Pricinuindu-i o durere fizică şi jignindu-l, îl scosesem din atmosfera sărbătorească a acelei după-amiezi: ăsta era simţământul pe care-l încerca. L-am lăsat şi am plecat să mă plimb în oraş. Luminile explodau pretutindeni tăcute. Era pe înserate, ceasul când toată lumea începe să aprindă lumina în casă. Puteam urmări dâra luminilor pe vale în sus, până la parcelarea de la Highficid, rând pe rând, aidoma unei uriaşe tabere militare întinzându-se către matahala neclară a spitalului regional, situat pe creasta de deasupra adânciturii. Din r în suia o ceaţă care se răspândea şi acoperea parcul împreună cu movila sa singuratic înălţată, apoi se întindea dincolo de

parc, peste toată valea cu tufiyuri dese şi copaci ale căror întunecate siluete ai fi zis că se chirceau pe povârnişuri ca nişte animale. Când am întors capul, pe cine am văzut ţinându-se după mine la vreo cincizeci de metri în urmă? – pe Johnson.

Nu mă puteam hotărî încotro s-o apuc. Nu aveam nicio carte cu mine: lăsasem *Toreadorul* acasă. M-am gândit să fac o plimbare cu o maşină undeva la ţară. Mi-am luat un ziar de sport şi, după ce m-am săturat căutând, am dat peste o mică dare de seamă a meciului, bine dosită printre alte şi alte articole, şi iată că, numai la aproximativ un ceas de fluieratul final, numele meu apărea cu litere mari. Judecând după normele strungului, cred că ele aveau cam o şaisprezecime de ţol înălţime. Nu chiar de tot mari. Dar le puteam eu face să mai crească.

Când am ajuns în oraş, singurul lucru pe care l-am putut face a fost să iau autobuzul 10.

Am găsit-o în b-utcătărie, aplecată deasupra chiuvetei. Lynda şi Ian se jucau pe un fotoliu lângă vatră. Făceau gălăgie multă. Ian era fără chiloţi. I-am ars o palmă peste poponeaţa goală şi m-am aşezat, supărat, ca un controlor venit în inspecţie, e-o găsesc încă afundată în vizuina ei cu aer: îmbâcsit, în plină dezordine printre vase răvăşite, ceşti şi farfurii, cu desăvârşire neştiutoare de succesul care pătrunsese în cameră odată cu mine.

— Ţi-ai băut ceaiul? *mi* îl întreba!

— Băut o ceaşcă, după meci.

— Cum a mers?

— Te interesează?

— Nu prea… Ei, dar ce s-a întâmplat? făcu atunci dând Lynda izbucni în plâns.

aşi şterse mâinile ca să-i împace pe plozi şi-i ferici cu câte o pălmuţă. Se uitară amândoi la mine, vreme de o clipă; apoi, deosebind un strop de simpatie în că Utătura ochilor mei, se porniră pe un nou val de tânguiri.

— Ia spune-mi, de ce r azi acum? mă întrebă ea.

— Nu găseşti că-s nostimi?

Se înapoie la chiuvetă, unde ăla nişte pantaloni de-ai

lui Ian, făcuţi în casă. De buna că se gândea la întreg timpul pe care-l petrecea cu „e”: i, zi de zi, toată vr-ea: şi la motivele pentru care nu putea găsi că-s nostimi.

— Uneori mi se pare şi mie aşa, îmi răspunse – totuşi.

Mi-am tras un scaun de printre ziare, păpuşi, earp rupte, rufe spălate, perne sfâşkte, cărămizi şi automobile-jucării.

— L-am îmâlnit pe patronul meu acum o jumar. ale de oră.

— Zău aşa?

Şi a dat drumul unui robinet:

— De cine vrei să vorbeşti?

Am pomenit numele lui Weaver, în timp ce apa ţâşnea z – gomotos.

— Şi unde l-ai întâlnit? m-a întrebat în cele din urmă.

— La meci. După părerea lui nu voi întâmpina nicio greutate la angajare…

— Frumos din partea lui. Presupun că-i UJN om pe care te poţi bizui.

— L-am impresionat, asta fără glumă. Se vedea cât de colo. Şi mi-a făcut cinste.

— Dar cu prietenul dumitale celălalt – domnul Johnson – ce s-a ales astăzi?

— I-a făcut cinste şi lui.

— Asta înseamnă că ştie omul cine-i sunt prietenii.

— M-am gândit – venind încoace – ce-ar fi să ieşim şi noi să ne plimbăm? Putem lua şi copiii, dacă nu-i poţi culca.

A închis robinetul, şi deodată s-a oprit şi Ian din plâns, apoi numaidecât şi Lynda.

— Doamne Dumnezeule, ce-ţi veni? Mă privea uluită. La ce bun să ieşim să umblăm teleleu prin bezna asta cumplită?

— Îmi vine a crede că nu ieşi niciodată de aici. Am crezut că aerul curat poate să-ţi facă

6 – Viaţa sportivă – c. 1/524 81

bine. Cât despre mine, îmi place să stau de vorbă cu cineva când mă plimb. Poţi discuta problemele care…

— Foarte mulţumesc, dar n-am decât să-mi

U ««U «U U cu vad şi singura de sănătate, mi-a răspuns.

Fapt era că simţeam nevoie să mă plimb, însă nu de unul singur, iar ea era singura persoană alături de care aş fi dorit să mă plimb. Astea nu i le puteam explica. Voiam doar să vorbesc cu cineva. Dar ea aştepta o lămurire. S-ar fi putut chiar să-i pară bine de ivirea acestui prilej, pentru a-şi dovedi astfel independenţa. Văzând că tac, rosti:

— Trebuie să fii nebun să crezi că aş i-i pe întuneric… să mă plimb cu dumneata.

Se gândea la ceea ce aveau să spună cele două rânduri de locatari înşiraţi pe amândouă părţile străzii, numai ca să poată urmări ce se petrece pe uliţă.

— Cred să a sosit. momentul să ne lămurim o dată pentru totdeauna, domnule Machin. Avem fiecare viaţa noastră particulară şi ea rămâne a noastră, a fiecăruia. Nu-mi place să-ţi vâri nasul în treburile mele. Şi nici eu nu mi-l vâr pe-al meu într-ale dumitale. Nu vreau să te bagi în felul ăsta în viaţa mea de familie. Şi te poftesc să ştii că nu mi-am pierdut cu totul mândria – în cazul în care ai crezut altfel.

Nu mai aveam ce replica. Voiam să-i vorbesc despre după-amiaza: aceea, despre Gower, despre ce şanse credeam că am; aş fi dorit să-i arăt şi notiţa din ziar despre transformarea pe care o realizasem.

— Ce-i cu dumneata? Nu vrei să fii fericită? am întrebat-o.

— Fericită?… Sigur 1: a vreau să fiu fericită. Ţi-oi fi închipuind că sunt nenorocita numai pentru că… Dacă sunt lăsată în pace, sunt fericită. Ştiu să mă descurc şi singură. Nu-i nevoie să te vâri unde nu-ţi fierbe oala.

— Nu mă vâr unde nu-mi fierbe oala. Încerc doar să fiu prietenos. Aseară păreai destul de mulţumită să poţi sta de vorbă cu mine.

— Ai o droaie de prieteni. Nu-i nevoie să-ţi dovedeşti amabilitatea aici, în casă. De ce te ţii de capul meu şi nu de capul prietenilor dumitale?

— Dar cum de poţi vorbi de fericire aici? Ia gândeşte-te. Nu ieşi în oraş niciodată. N-ai prietene printre vecine. În orice caz, nu prietene adevărate. De ce plăcere ai parte, dacă stai înfundată aici toată ziulica? Să nu-mi spui mic că eşti fericită.

— Sunt fericită.

— Aşa spui. *Spui* că eşti fericită. Dar eu nu te cred.

— Nici nu-ţi cer să mă crezi. Adu-ţi, rogu-te, aminte cine eşti. Aici nu poţi să dai ordine cum îi dai trepăduşului ăluia de Johnson. Eu nu-s slujnica dumitale. Nu umblu de dimineaţa până seara cu un zâmbet pe faţă, numai ca să te fac pe dumneata să crezi că-s fericită.

— Dar nici nu-i vorba de râs tot timpul. E vorba doar să arăţi fericită. Şi de arătat, dumneata nu araţi niciodată. Râsul nu are nicio legătură cu asta.

— Mă scoţi din sărite. Nu te duci la plimbare?

— Ba da, ba da. Mi-o silă să trăiesc aici, asta-i buba.

— Aşa? Ei, păi atunci treaba-i uşor de rezolvat. Nu mai trăi aici. Pleacă. Sau poate crezi… că o să mă târăsc la picioarele dumitale să te rog să stai? Mai uşor lucru nici că se poate: încetează de a locui la mine. O să fim fericiţi c-am scăpat de dumneata.

Am ieşit trântind uşa. Casa întreagă se zgâlţâi din temelii. Mi-am închipuit ce poate simţi când vede zgâlţâindu-i-se în halul ăsta toată casa. Am pocnit de două ori uşa, m-am plimbat fără rost până seara târziu şi apoi m-am dus ca să omor timpul la „Meca”, UIde încercat să agăţ ceva.

Nu mi-a fost greu să văd în cursul săptămânii următoare că nu se hotărâse încă dacă să-mi ceară să plec sau ba. De data aceasta nu ştiam ce cale va alege. Când m-am întors miercuri de la lucru, îşi îmbrăcase rochia de Lână gri. Ceaiul era servit pe masă; Lynda şi Ian îşi primiseră tainul înaintea sosirii mele.

— Ieşi diseară? am întrebat-o.

— Tocmai m-am întors din parc, mi-a răspuns şi, vrând să precizeze, adăugă: Am fost la plimbare şi n-am avut încă timpul să ne schimbăm. Sunt obosiţi.

Arătă cu mâna spre plozii pe jumătate adormiţi, sub un pled de pe sofa. M-a privit cum mâncam. Probabil că nu-şi dădea seama cât de atent mă privea, iar eu mă străduiam să mă port cât mai firesc.

— Voiam să-ţi vorbesc, ni-a spus.

— Cu privire la plecarea mea?

— Nu… cu privire la cum am putea aranja mai bine lucrurile aici.

— Te-ai g îndit să-mi ceri să plec?

— Nu cred că asta-i ceea ce vreau, a continuat, ca şi cum n-ar fi luat încă o hotărâre. E nevoie să lămurim vreo două-trei lucruri. Nu crezi şi dumneata?

Mă privea drept în ochi, preocupată numai de ea însăşi; semn de sănătate la ea. Bolta frunţii îi strălucea cu aceeaşi intensitate ca şi ochii, aidoma aceleia a unei mame italience într-un film american pe care-l vă 2 Juselm.

— Voiam să te întreb dacă ştii de ce ţi-am cerut o chirie atât de mică la început.

— Pentru că aveam să ajut la gospodărie. Şi cred c-am ajutat.

— Nu mai avusesem niciodată chiriaşi. Mă gândisem să iau o femeie, ştii. Dar care femeie avea să vie aici? Până ce-ai venit dumneata, toţi cei care trecuseră să se intereseze erau irlandezi. Să n-ai crezi însă ci mă plâng de felul în care în – ai ajutat în casă.

— Cât te costă ca să mă ţii?

— Nu la asta mă gândeam. Nu de asta e vorba.

— Haida de ştii că ar trebui să ceri o dhirie mai mare. Nu mă poţi ţine sub trei lire.

Faţa i se înăspri la auzul menţionării unei sume precise de bani.

Am reluat:

— Unele gazde cer până la cinci lire pe săptămână. Trebuie să mărturisesc că atunci când am lliimerit a. ici, mi-am spus că dădusem de-un chilipir.

— Nu vreau să urmeze o listă a lipsurilor melc.

— Nu mă gândeam câtuşi de puţin la aşa ceva. Încerc să-ţi arăt numai în cel fel îţi pricinuieşti singură rău. Pot

oare să vorbesc ca unui om întreg, măcar o dată? Dacă vrei să asculţi ce-ţi spun, aş putea să-ţi fiu de folos.

S-a ridicat în picioare ca să fie mai stăp înă pe sine. Ne străduiam amândoi să fim amabili, binevoitori, şi totodată grijulii să nu cedăm prea mult, prea degrabă. Aveam întotdeauna impresia că se preface, aşa încât nu puteam şti niciodată cât de adi. noi îi erau sentimentele.

— Tare? – aş fi recmoscătoarei înceta: să faci tot ce-ţi stă la îndemână ca să mă scoţi mereu din sărite, mi-a spus. Te-am rugat de nenumărate ori să mă laşi în pace, în privinţa asta. Nu mai pot suporta!

— Ies în oraş, i-am răspuns.

Terenul fără public mă deprima. Alcătuia centrul unei piste pentru curse de câini. Clubul era dintr-acelea cărora le venea greu să-şi plătelască echipa „A”, rezultatul fiind că cei mai mulţi dintre jucători erau recrutaţi pentru câte o după-amiază de la mina de cărbuni din vecinătate. În înreju’rimile acelea: era şi firesc să domnească o atmosferă de neglijenţă. O cea A e puşti veniră să ne autografe „dnid în ooborât din auto buz. Ochii lor ne urmăreau privirile, în timp ce noi luam aminte la stadiO! fiW păriginit, la iarba neţusă1, la pista neîngrijită, la terenul ce nu mai fusese de mult nivelat. Din oraş nu se vedea nimic peste moiidestele triune, deoarece terenul se afla în vhful unei uscaâe ridicături, formată de mormangolaş de zgură.

În vreme ce-mi ofeream autograful, am dat cu ochii de se-mătura lui Charles We aver, mâzgălită acolo ceva mai înainte, într-un colţ.

— Pe asta de unde-o ai? l-am întrebat pe băiat.

— De la un tip din tribună. I-am cerut-o.

— Acum cât timp?

— Chiar adineauri. Nici nu-s câteva minute.

Nu era de mirare din partea lui să dea autografe. Mi-am aşternut numele sub al lui şi am scruat îndeling tribuna cu privirea. Era goală; n-avea să vină nimeni cel puţin încă douăzeci de minute. De ce oare venise el? Nu mă puteam gândi la nicio pricină, afară de aceea că eram un erou. I-am urmat pe ceilalţi în micul vestiar neîncălzit, din spatele

cămăruţelor agenţilor de pariuri. Jucătorii şi începuseră să se învârtească şi să se răsucească, să discute – cu braţele încrucişate pe piept şi cu mâinile la subţiori, aşteptând ca Dicky să citească cu glas tare numele celor care urmau să joace.

— N-am putea anula meciul ăsta? a întrebat careva. E unul şi-acelaşi lucru în fiecare an, n-ar mai fi să fie. Mai întâi te-ngheaţă tun, apoi îţi dă în moalele capului. Ori aici ori la morgă, tot una.

— Morglă> cu bilet de favoare, zise Dicky.

Are omul ăsta un spirit grozav, al lui!

— Mi-a. JŞ da prima de învingător, numai să nu trebuiască să vin aici.

— A strigat îngerul tău vestitor!

— După ce vei fi venit aici tot atât de mulţi ani, băiete, câţi am avut şi eu, nenorocitul de mine, parte să vin…

— De ce nu e luată ecMpa întâi atunci?

— Pentru numele lui Dumnezeu, măi băiete, las-o moartă!

Până şi Dicky arăta plictisit. O dată ajunşi pe teren, ne-am pornit pe sărit, am alergat în jurul buturilor, ne-am pasat unul altuia mingea, dar de încălzit tot nu ne-am încălzit. Weaver nu se arăta nicăieri în tribună. Singurul loc unde s-ar fi putut afla era loja starterului. Dar aceasta era în umbră şi nu puteam vedea într-însa.

Încă de la început, jocul a iscat un tărăboi şi apoi a stagnat. Eu unul mă descurcam destul de bine, dar la liniile dinapoi, în ciuda apărătoarelor, era o treabă pe care n-aş fi făcut-o nici pentru toţi banii din lume. De n-or avea alte însuşiri, minerii sunt cel puţin vânjoşi. Să încerci să te strecori printre pumnii şi bocancii lor e ca şi cum ai dansa printre picături de ploaie.

Către sfârşitul jocului, am fost placat scurt şi lovit drept în rădăcina nasului. Mi s-a smuls balonul din mâini şi am rămas întins la pământ, adulmecând zgâra, aşte, ptându-l pe Dicky să vină fuga cu buretele.

— Ce joc crezi că joci? m-a întrebat.

Era mai mult decât furios.

— Rugbi joc, n-aş. mai juca.

— Ţi-ai căutat-o singur. Acum, că i-ai dat de gust, poate c-o să te declari satisfăcut. Rănit şi bun de ridicat de pe teren.

Mare lucru nu mai puteam face. Oricum, aşa oim eram, a trebuit să mă sprijine, iar eu umblam de parcă aş fi avut cinci picioare.

— Azi e ziua ta cea mare. Ai face bine să fii cu ochii-n patru.

— Ce vrei să spui, Dicky?

Am încercat să mă uit la el.

— Fereşte-te de buclucuri şi ţine-ţi pumnii acasă, mi-a răspuns el scurt. Nu uita că orice mişcare faci poate fi văzută de la depărtare de doi kilometri.

— Dar nu numai a mea. Mai sunt şi alţi douăzeci şi cinci.

— Dacă te prinde arbitrul, tu vei fi singurul. Umple-ţi timpul cum vei şti până – e auzi fluierul încetării şi nu-ţi căuta beleaua cu lumânarea.

Mi-a înfundat capul în găleată, m-a pus să respir nişte amoniac şi m-am înapoiat pe teren.

Am avut mare grijă să mă ţin cât mai departe, să fiu mereu al doilea la atac şi să mă feresc din calea balonului când venea către mine. Pentru

— V*» IS IS pe» l-pl w prima oară mi-era iricâ să nu nu rănit. Toată faţa îmi zvâcnea şi mă durea, ca şi cum oasele mi-ar fi fost ciuruite cu ace.

— Pe terenul ăsta n-am văzut de când sunt un joc de rugbi, grăi Dicky, în vreme ce ne târam către vestiar. Ăştia vin numai pentru păruială.

— Dacă vrei să ştii părerea mea, Dicky, ăştia se mai cred încă pe vremea gladiatorilor.

Ceaiul ni l-am băut în cabina cu vedere asupra pistei. N-a scos nimeni nicio vorbă. Feţe înfierbântate şi înroşite şi lucioase de pe urma băii priveau tăcute prin ferestrel.e dungate. Fiecare voia să se înapoieze în oraş, să se ducă la „Meca”, să aibă din nou senzaţia că aparţine lumii

civilizate.

Mai înainte ca soarele de iarnă să fi apus, eram pe drumul de întoarcere, lung de şaizeci de kilometri, peste câmpia netedă, către văi, prinzând din ce în ce mai mult curaj. Nu zărisem nici urmă de Weaver.

Cei mai mulţi dintre jucători coborâră la Bull
Ring.

— Nu mai poţi rămâne, Arthur? m-a întrebat Dicky. Ducem echipamentul înapoi la Primstone. Cei de acolo vor să te vadă…

— În legătură cu ce?

— Cred că ştii tu mai bine ca mine. Rămâi unde eşti. N-o să dureze mult.

Am fost introdus în camera de şedinţe a comitetului de către unul din îngrijitorii de teren, care aşteptase să se întoarcă autobuzul. Primul ins pe care l-am recunoscut a fost Weaver, deşi se afla tocmai undeva în fund, zgâindu-se la o colecţie de fotografii ale echipelor municiipale. Apoi am văzut câinele, şi pe George Wade. Câinele dormea în faţa focului.

— Am auzit că aţi avut de furcă nu glumă azi după-amiază, vorbi Wade.

Binevoi să zâmbească şi-mi întinse mâna.

— Bănuiesc că ştii de ce te-am convocat aci, Arthur?

— Nu credeam că o să meargă atât de repede, i-am răspuns eu.

Wade rămase şi el niţeluş pe gânduri, apoi glăsui:

— Într-adevăr. Aşa-i băiete, şi ne-am strâns în m-a. Nu vrei să şezi puţin?

Erau cinci, cu toţii. În afară de Wade şi de Weaver, mai era roşcovanul de Riley, secretarul, şi doi membri ai comitetului, pe care nu-i mai văzusem până atunci. Ne-am aşezat Împreună în jurul mesei de stejar lustruit. Weaver întoarse spatele fotografiilor şi se porni numaidecât să ne zâmbească, mie şi lui Wade, dinelui, peretelui şi mesci.

— L-ai mai întâlnit pe domnul Weaver, mi se pare, glăsui Wade. Acesta-i domnul Riley, secretarul clubului. Iar aceşti doi domni, domnul Glover şi domnul Thorpe, se află

de faţă aici ca reprezentanţi ai intereselor comitetului.

Mi-am îndreptat privirea către Weaver, căutând un fel de încurajare. El îmi răspunse cu o căutătură prietenoasă.

— Cum ţi s-au părut aste patru meciuri, Arthur? m-a întrebat.

— Mic mi-au plăcut.

Wade de colo:

— Nu eşti obişnuit cu jocul de profesionist. Bănuiesc c-o să-ţi vină cam greu.

Era pornit să-mi deprecieze situaţia şi părea sigur că va izbuti.

— N-ai jucat niciodată ruighi adevărat, regulamentar.

Văzându-mă că şovăi, se isteţi şi adăugă:

— Ţi-am cercetat dosarul. Ştii – trecutul. N-ai mai jucat sistematic de când ai ieşit din şcoală. Asta înseamnă de acum şase ori şapte ani.

Weaver mă privi atent, ca şi s-ar fi putut să fie plictisit – însă interesat mai degrabă de cum voi răspunde decât de critica lui Wade. N-am răspuns, şi Wade a continuat:

— Desigur că n-ai să te superi dacă spunem lucrurilor pe nume, Arthur, ca să nu ne vinzi pielea ursului din pădure. Dacă pot spune aşa. Noi te-am verificat a? acum şi tu ai avut la dispoziţie t-imp de patru săpmâni ca să ne verifici pe noi. Sper, băiete, că nu-ţi închipui că te-am spionat sau că aşa ne este obiceiul. Eşti convins de asta, nu?

Se aşteptau să încep dintr-o clipă într-alta a turui într-un fel anume şi-mi cotrobăiam prin minte să găsesc felul cel mai potrivit. Nu mai aveam altă ipoteză la îndemână decât aceea despre care îmi vorbise Maurice auzind că sunt pus la: prob>a: Ţiine-ţi muia şi spuine-le numai

A… „cât ceri.

— Desigur, am răspuns.

— Vedem că nu eşti însurat.

— Nu.

— Şi unde locuieşti?

— Pentru moment, în Fairfax Street.

— Asta-i lângă uzină, nu-i aşa? întrebă Weaver.

— Da. Lucrez în întreprinderea dumneavoastră, domnule Weaver.

Privirea i se opri asupră-mi, chibzuitoare.

— Aşa? Aş fi preferat s-o ştiu dinainte.

— Ei, n-are a face, îşi dămuri Wade colegii. Braithewaite lucrează şi el la uzină. Şi, va să zică, ai o gazdă în Fairfax Street?

— Da.

— Şi ai o gazdă de treabă?

Am dat afirmativ din cap.

— Înţelegi, nouă ne poţi spune. Oricând îţi putem găsi o locuinţă ca lumea. Dacă ai fi însu

1 U U «1 U a w rat, bunăoară, ai avea dreptul să primeşti o casă din partea duhului. E clar, Arthur?

— Stau bine unde stau, i-am răspuns, întreb înrdu-mă dt apucaseră ei să ştie până în clipa aceea despre mine.

— Şi n-ai niciun fel de obligaţii legale – faţă de familie sau de altcineva?

— Nu, nicio obligaţie.

— Şi-ţi place munca în uzina domnului Weaver?

Wade rosti aceste cuvinte dându-şi mare importanţă, ca şi cum interogatoriul pe care mi-l lua l-ar fi pus într-o situaţie superioară celei a lui Weaver însuşi.

— Nu te feri să răspunzi că eşti nemulţumit în prezenţa domnului Weaver, Ştii. O să fie dimpotrivă bucuros să afle dacă e ceva ce nu merge aşa cum trebuie.

Din partea lui Weaver veni un zâmbet de întărire.

— O duc bine.

— Te ocupi de ceea ce îţi place? Dacă nu, te putem transfera altundeva.

— Mă împac de minune cu treaba pe care o fac.

— Pare a fi un om pe deplin fericit ţi nepretenţios, constată Weaver.

Se uitară cu toţii la mine, de parcă într-adevăr a; şi fi fost un om pe deplin fericit – fericit sau neghiob.

— Cred. că ai luat o hotărâre în inima ta, vorbi Wade,

dacă vrei sau nu să joci mai departe la Primstone.

— Da, aş vrea să joc mai departe.

Dincolo, la cafenea şi în bar, cineva râdea tare; pe geamurile mate ale uşii se perindau umbre.

— Eşti dispus să te angajezi ca profesionist la noi?

— Da…

— Te-ai gândit bine şi eşti sigur de asta? Vezi, n-am vrea să te facem să te pripeşti la ceva pentru care nu eşti pe deplin pregătit. Asta-i grija noastră, Arthur. Clubul municipal e un club important – şi orice greşeală am săvârşi, ea cântăreşte greu. Vreau să fim bine înţeleşi, mai înainte ca cineva să-şi ia orice fel de angajament.

— Da, ştiu.

Dintr-odată atmosfera se destinse. Riley, secretarul, îşi plecă umerii peste masă, ascunzând astfel vederii uriaşa emblemă a clubului purtată pe bluzon. Faţa-i devenise de un roşu mai concentrat, de parcă i-ar fi fost întoarsă pe dos. Dinţii îi sclipeau.

— Nu mi-o lua în nume de rău că nu umblu pe ocolite, Arthur, îmi spuse, arătându-mi că J. sosit momentul să dăm cărţile pe faţă. Dar cu cât aranjăm lucrurile mai degrabă, cu atât e mai bine. Te-ai gândit b o sumă anume ca onorariu de angajare?

— Cinci sute de lire, i-am răspuns.

Niciunul din chipurile celor de faţă nu tresari. De parcă ar fi vrut să înlăture orice jenă pe care o putea isca sunetul monedei, Wade o zăngăni apăsat.

— Circi sute… Cinici sute. Frumos, n-am ce spune.

Scoase un fel de zumzet şi aruncă priviri jur-Împrejurul m: sei. Îşi spusese, de bună seamă, că va putea pune mâna pe mine pentru două sutare.

— Cinci sute.

Riicy se vârî! «vorbă de udată ce-l văzu pe Wade surprins de greutatea atacului pe linia de centru.

— Ce-ai spune de trei sute peşin, o sută cincizeci pentru campionatul regional şi o sută cinci?: „cei dacă ajungi să joci pentru Britania?

— Marea Britanie, murmură încet Weaver.

— Pentru campionatul inter-regional şi internaţional vreau în plus peste ce am cerut, i-am lămurit cu, gândindumă că le pot economisi trei sute ide bătrâne, mulţuminidumă să mă port doar ca un bun jucător de club. Cinci sute peşin.

— Ai vrea, cu alte cuvinte, începu Riley, şi chiar mirându-se într-un târziu, ai vrea adică cinci sute peşin, *plus* o sută cincizeci pentru campionatul inter-regional şi, respectiv, pentru cel internaţional.

— Da.

— Şi ăsta iţi-o ultimul cuvânt?

Când am dat din cap, s-a întors către Wade care a reînceput atacul frontal.

— Asta-i o sumă foarte mare pentru cineva care abia începe să joace. De vreo experienţa a jocului profesionist nici vorbă nu-i, o ştii doar.

— Dumneavoastră m-aţi văzut săptămâna trecută cum joc.

— Asta înseamnă un singur meci, băiete dragă. Ba încă unul al echipei „A". Şi's în cel puţin treizeci şi. şase de meciuri într-un sezon – înţelegi unde vreau să ajung? Nu ţin să insinuez că tu nu ai jucat bine sâmbăta trecută.

— Şi că nu ne-ai impresionat pe toţi, sari cu vorba Weaver, răutăcios.

Mă împresurau toţi acum, din toate părţile. Aveau un avantaj şi-l foloseau. Părură că răsuflă din greu, mai înainte ca Riley să fie auzit spunând:

— Vrei să reflectezi asupra noii propuneri? Îţi plătim şase sute de lire – şase sute – trei sute acum, trei sute duţă ce vei fi stat un sezon întreg la noi, adică până la anul pe vremea asta, şi prime de câte o sută de lire pentru campionatul inter-rc-gional şi, respectiv, internaţiorual.

— Da, VIO – rbi Wade, suflâind zgomotos pe nări, de se clătină odaia. Pe legea mea, e o propunere cumsecade.

Weaver se întreba dacă era cazul să picure un strop de zâmbet peste entuziasmul forţat al lui Wade.

— Vreau cinci sute peşin şi două prime de câte o sută cincizeci, le-am răspuns.

— Dar vei primi aceeaşi sumă potrivit cu propunerea noastră, exact aceeaşi sumă, obiectă Riley. Oricum am socoti, tot la opt sute de lire ajungem. Însă, după propunerea noastră, ai primi, de fapt, banii mai repede. Ai avea şase sute în mină. Înţelegi doar? Drept garanţie, trei din ele sunt reţinute pe un an; numai şi numai ca garanţie.

— Garanţie mai mult pentru dumneavoastră, decât pentru mine.

— Ascultă, Arthur, interveni Wade, ne pui în situaţia de a raţiona ca unul care mizează la un joc de noroc. Dacă am accepta punctul tău de vedere, n-am avea nicio garanţie că ne vom alege cu un câştig de pe urma investiţiei pe care o facem. Nu zic că jocul de noroc nu-i cinstit şi aşa mai departe, dar suntem nevoiţi să evităm din principiu astfel de situaţii. Vezi, tu nu tratezi cu noi cum ai trata cu nişte particulari. Personal, s-ar putea să fim convinşi că meriţi fiecare bănuţ din suma pe care o ceri. Dar noi nu-ţi plătim din banii noştri. Vezi, asta-i buba, adăuga de parcă ar fi descoperit-o: În clipa aceea. Suntem o asociaţie. Avem răspunderi care depăşesc marginile acestui te ” en de rugbi. Propunerea domnului Rilcy oferă o garanţie care acoperă amândouă interesele – şi pe al tău şi pe ale noastre.

— Tot joc de noroc rămâne, oricum ar fi privite lucrurile, i-am răspuns.

Se uita la mine, şi eu încercam să-mi frec ochii pentru a rămâne treaz în lumina aceea aromită.

S

< > pe < >»»

— Ar putea să fiu rănit şi să nu mai pot juca în sezonul acesta, ori niciodată. În cazul ăsta n-aş mai putea figura în toate meciurile UJil ui şi mi-aş pierde cele trei sute.

— O, pentru un asemenea caz te-am despăgubi. Am putea să prevedem o clauză de diespăgubiri pentru menea ev-rtualitate, reluă Wade cu o proaspăta încredere. „În cazul în care e capabil să joace…”, iată formula pe se am întrebuinţa-o.

— N-aş fi capabil, dacă-s rănit.

— Am exclude eventualitaltea rănirii provocate în timpul jocului: asta e mereu de wbânţeles. DaJr nicio asigurare generală nu-ţi putem da, ştii p. a bine.

Ciocănea cu degetele m şi mâna, asemenea unui cal neastâmpărat, i se oobora pe

7 – Viaţa sportivă – c. 1/524 97 masa lustruită. Aştepta să cedez, plecându-şi niţel capul într-o parte, cu ochii aţintiţi asupră-mi.

— Nu-mi pot schimba hotărârea, i-am spus. Simt că merit cât am cerut.

Ofta, cam jignitor pentru mine.

— Nu VRem să te’s. im cu nimic., Arthu r. Tare aş dori să-ţi bagi asta în cap. Este în interesul nostru să-ţi oferim condiţiile care să-ţi dea o mul (UIlire deplină. Dar reprezentăm aici alţi oeni. Răspundem de o judicioasă investire a banilor lor. Ce., au să spună când le voi aduce la cunoştinţă că am i-nmnat cinci sutare din bămşor: îi lor unuia care, după che ştm, a jucat şi el o dată în viaţa lui un meci bu: n – ta caechipei „A”? Şi-apoi, toată disc. uţia pe care o purtăm se învârteşte numai în lui cum urmează să fie plărţi banii. Căci asu: prea sumei ne-3. JI Înţdles: şase sute de lire şi primele.

— Cinci sute.

— Cum te simţi? mă întrebă. Îţi tot freci ochii. Te-ai lovit la cap azi?

— Mă: cam de M – a pocnit

— Vrei ISĂ bei ceva?

Am făcut mn.in cap că nu.

— Ei, ce-ai de spus?

— Oinci sute peşin, i-am răspuns glonţ.

M-a privit rece:

— Dacă-i aşa, zise, vrei să fii bun să aştepţi afară o clipă?

R: iley \Se şi ridicase ca să-mi deschidă uşa. Am trecut în bar, să mă răcoresc.

— Cum mel g webur. iile, Arthur?

Un personaj p1: nt-ras, eu i-mpermeabill şi pălărie

moale, venti la itejghea:

— S-au hotărât?

— În re chestie?

— În chestia dacă să deciwe sau nu îl azboi

— Ştii nu, dacă-i cazul să tJe blindeze.

Şi râse niţeluş, ca să arate omul că are simţul umorului.

— Acum stau şi discută.

— Vrei să bei ceva? Lasă-mă să te servesc, eu.

Comandă o bere.

— Îmi închipui că te freacă rău, zise fără a face risipă de imaginaţie şi-şi pumnul ca să arate ce vrea să spună. Sunt fo'. aorte s-nsi la

A v mâna.

— Asta o s-o aflu eu cuxând.

La cdălalit ca păt al unui, Dicky şi câţiva din cocomiwt se puooSJeră pe băut, aşteptând rezultatul şi uirindu-se să vadă cum arăt.

— Ascultă, mumele meu e Philips, de la ziarul *City Guardian*. Ai putea să-mi spui câte ceva despre dumneata. Ştii – dacă.se iveşte prilejul.

Berea îmi amoqea capul, odihnitoare.

— N-ar trebui: s-o iei în serios.

Nu ştiam le-a era – un sfat sau o mustrare.

— De ce n-aş lua-o în serios?

— Nu-i decât un joc, omule dragă.

Mă prise de mânecă, tainic.

— Totul e un joc, rosti el. În folosul lui Woeaver.

— Se poartă aşa numai ide dragul lui Weaver?

— Gol. ogănaşii pe care-i împart sunt ai lui. Şi lui îi place să-i vadă că se poartă după cuviinţă. Văd că ai; o vânătaie la cap. Nu te-ar fi chemat ei aici numai de florile mărului.

Se uită din nou la vânătaie.

— A fost curat război azi după-amiază „i-am spus.

— Aşa am auzit şi de la Dicky. Pe-acolo, prin tmutmile depăraart: e de sălbăticiei, lucruride se Petre e mereu astfel. A-ha, uite-l din nou pe omul nostru.

Am întors amândoi capul şi am dat de Weaver, care stătea în pragul uşii de la camera de consiliu.

— Bagă de seamă să nu-l calci pe băt-a pe ăsta, mai adăugă Philips.

— Vrei să pofteşti înăuniur: u? îmi vorbi Weaver, în vreme ce conversaţia din bar încetă.

Nu m-am aşezat; păreau că n-o doresc.

— Ce platnuni ai, Arthur, daci noi nu te angajam? mă înroebă Wade.

Câinele se trezise acum, de-ai fi zis că abia fusese şi el consultat, şi mă urmărea cu ochii roşii îndreptaţi în sus.

— Nu ştiu. Să rămân mai departe unde sunt. Nu m. gândiit.

— şi va să zică să te angajeze Consiliul municipal?

Am aprobat cu o mişcare a capului, în: rbndu-mă dacă făcusem bine arătându-mă încăpăţânat.

— Ai fi tare dezamăgit, dacă ţi-am spune ca nu intern în măsură să-ţi primim oferta?

— Mă respingeţi?

— Nu tre’ poţi mzgândii cu privire la diarea plăţii? La urma-urmelor, daci stăm să judecăm, mi-a decât o chestiune dt: procedură.

Mai că în să spun „Da”, însă am clătinat din cap şi, înainte să pot prosti» Nu”, Wade îşi întinse mâinile a. nepuitinţă şi glăsui:

— Ei bine, în cazul acesta, Arthur, tare mă tem că n-avem ce face.

— Aşaidar nu mă angajaţi.

— Nu putlem.

Wade răă! uf1 a din greu:

— Dar n-avem încotro.

Îşi repezi mâna peste masă – cu cureluşa dinclui legată de încheiemră – şi zâmbi sfruntătar:

— Felicitările mdle, Arthur.

Se grăbiră cu toţii să-i btMească izbucnirea aceea. Weave. r îmi strânse m! m-a Î’neetişor şi mă privi drept în ochi, cu bucuria unui copil care a dat de o. jucărie nouă.

— Cine te-a învăţat? vru Wade să afle.

— Să mă înveţe ce?

— Să ceri atât de mult şi să nu discuţi.

— Maurice.

— Breithewaite? La fel m-am gândit şi e. Se izbi cu palma peste coapsă: MIL.am zis eu că văd atitudinea lui îndălătnâtă înapoia a tolt ce spuneai sau mai deg; rabă a tot ce nu spuneai

Va să zică, treaba – se făcuse.

Îl ascultam pe Wade care-i dădea mai departe cu:

— Dacă joci1 ru: gbi tot a; UIT de str-iic pe cât ne-ai jucat pe noi toţi acum, apoi: ce dansezi internaţional până la anul. Şi nu gl urnesc.

Riley rămase tăcut, uşor purpuriu la faţă, privind cu îngrij OTare la Weaver. După câtva timp rosti:

— Dacă wei să citeşti şi să semnezi documentele acestea, Arthur, alUumci am terminat cu toate.

Am îndeplinit formele şi am trecut la bar. Wade xănea pe lângă mine cu bastonul, trăgându-ş-i după el câinele. Începum să mă întreb când aveam să văd cu ochii mei ba n îi. Poane că doreau să li-i cer. Tărăşenlia asta nu-mi plăcea.

— Un rând pe socoteala clubului, porunci Wade barmaului cu urechiclăpăue, iar după sosirea paharelor rosti putea: Un-vutor strălucit, Arthur, şi izbândă în toate!

Băură toţi, Dicky şi Philips băură şi ei, bău mica grămadă de oameni din juru-ne – şi Wade îşi aşează paharul joc.

— Ei, ulite şi afurisita asta de hârţoagă pentru cave ne ciorovăit. Îţi pot măntmşi că Riley al notru e în vreme ce nu fuseseşi poiftirit afară din cameră. Eram doar atât de siguri…

Îmi încleştă na dreaptă într-a sa, încât acum amitndoi ţinteam de hârtie.

— Rămâi aşa, murmură el cu o frig-urare cum IIIU mai vădise i-ta A atunci. Rămfa o clipă ne până ce te tJrage în pază.

Aproape că-i ŞŞTI – iseră dinţii din gură, dt timp i-a trebuit fotografului lui Philips să ia un instantanei, apoi dinţiţi se făcuseră iarăşi nevăzuţi, în vreme ce tră! Sătlllile

ineţei i se muiau.

Nu prea ştiirun în care buzunar să-mi vâr cecul. Mă simţeam de parcă aş fi: fort campion la ridul mondial, du! ltărit înmte de meci, cu toţi simpatizanţii şi suporterii roind în jmu-mi. Se umtau la mine cum îmi tot treceam cecul dintr-o mină într-ah: a, până re Weaver spuse:

— N-ai de gând să-l citeşti?

— Ba da, i-am răspuns, şi am aruncat o privire aspra cuvintelor şi cifrelor şi am vârât cecul în buzunarul dinlăuntru al hainei.

L-am putut vedea atunci pe Dicky întrebându-l pe Thorpe despre de sumă era vorba, iar când oeil din c-niitet i-a şoptit răspunsul, faţa micului antrenor ail. echipei „A” exprimă o mânioasă surprindere. Weaver nu-şi freca rrui mie, ci surâdea, ca şi cum pielea aceea firavă a mâinilor ar fi putut crapa.

— Nul. cheltui pe toţi deodată, mă sfăti el şirtse.

În după aceea m-a alpucat oiuda pe puturoşii ăă a de bani. Parcă mi-ar fi găurit buzunarul. Apoi mi-am adus inte că, s-a: i mei şi m-am porni!” a zâmbi.

— Ch despre domnul de calo, zise Wade, desfăşurând cureaua dinelui de pe încheiet. mâinii şi arăcind către Philip. s, să nu-i! şopteşto cici un cuvârut lui Ed Philips. îi spun, eu toit ce trebuie să şuie. Stă scrilis în cOltract, Ed. N-are voie să facă declaraţii presei.

— Păi, ar avea ceva de declarat? glumi Ed.

Wade nu-i mai dădea ascultare. Îşi întorsese capul către mine.

— Vezi, ĂTth UI, aşa se procedează.

Apoi vă: zind că mă uit întă la Philips, mă luă de cot şi mă urni din loc.

— Stmibăta viitoare n-ai să jai, îmi spuse. Dar săptămâna cealaltă avem două meciuri ale ecrupci înіuâi, stmbătă şi luni. O să joci în amân-Oua. Două meduxi, cum a: r veni, apropialte – asta o să-ţi i dea pentru ilejul de a parveni şi iute în linia a doua. Adevărul, Arthur, ţi-l spun, este că avem doi sau trei buni înaintaşi de linia două

— Şi-i tot dădea eu pe cât este de important să joc

mai bine ca oricare altul, cu bună credinţă şi alte asemenea gogoşi.

Am făcu i-o pe mortu-n păpuşoi până ce l-am auzit:

— O să mai dai tu şi de o primă-două pe d-rum. De luni – seara într-o săpmână, dacă ai să câştigi, pui mâna pe douăzeci de IÂTE, afară de oaztel că Weaver sau Slomer vor fi excepţionali de mulţumiţi şi vor veni şi ei peste tine cu o primă personală. La weekend-urile de Crăciun şi de Anul Nou ai putea face rost de dte cincizeci de Ere de fiecare dată, dacă te menţii deuigător. Aşa încât vezi că noi, dinspre partea noastră, ne purtăm corect cu tine. Acilli îţi rămâne şi ţie să dai tot ce poţi da mai bun – şi adu-ţi aminte că oo unul pun preţ pe un joc bun de rugbi, nu pe pumni şi ghionţi. Înţelegi ce vreau să spun?

m văzut, după felul vorbea, că nu era câtuşi de puţin convins că dăduse peste un câştigător. I se ghicea îngrijorarea.

— Vino marţi neapărat la vestiarul echipei înnîi, spuse el în încheiere, apoi împătţi o serie de „Noapte Una” şi, liiJ.induşi câinele, o porni spre casă.

Am plecat şi eu curâind după. aceea. Ajunsesem la capătul de jos al scării, dinapO Ă a tribunei, când o siluetă strigă din I. Ja barului:

— Ai şi tulit-o, măi băiete? Sui o clipă că un şi eu.

Am aşteptat în dreptul intrării jucătorilor, întrebându-mă ce naiba mai vrea Weaver de la mine.

— Pânetenul acela al tău a fost aici a-m Urt ceas saJU două, mi-a destăinuit el. Johnsol! 1. l turnat şi noi o minciună şi a luat-o din loc. Nu voiam să ne stea pe Clip, în asemenea momente. Sper că n-ai să te’s. uper: i pe che! Sitia asta. Cum te simţi acum?

— Cam obosit. Mă duceam. casă.

— D-aiia şi venit după tine. Mi-am închipuit că te vei se acasă. Hai, te conduc eu e U maşina. Vrem să te Ştim. ajuns teafăr la domiciliu, cu cec cu tot.

Vorbea de parcă s-ar fi nu door mie, ci unei gloate1 de cincizeci de inşi ca mine, unei îmcăircăruri de trehiuri de opacă, unui lung Z! Îd de cărămidă, şi tot rtimpul! <Se

uita ba la una, ba la alta, în văzduh la picioarele lui, şi îşi scotocea buzunarul pantaloni lor.

Sub felinar stătea Bentley-ul. Avea o strălucire care bătea în albastru. Maşina asta o puteam adulmeca de la o depărtare de douăzeci de metri. I-am dat ocol şi, ajuns de partea cealaltă, am aşteptat să mi se des-idă uşa. O mână palidă se întinse spre a trage de siguranţa portierei.

— Sus cu tine, băiete! mă pofti Weaver. Am dat drumul la încălzire.

Înăuntrul maşinii era cald, dulce şi parfumat: un fotoliu ca-n filme.

Am alunecat pe alee în jos şi am cotit-o pe şosea.

— Fairfax Street ai zis?

Părea a fi un loc nou, un loc poate ceva mai murdar, mai întinat acum că-l învăluia în vocea lui.

— Da, am răspuns.

Câtva timp n-am scos nicio vorbă, apoi nu m-a răbdat inima:

— Mi s-a părut că v-am văzut la meciul echipei „A” de azi după-amiază.

Mă uitam la pardesiul lui cauciucat şi la pălăria-i de fetru. Părea concentrat asupra şoselei.

— Azi după-amiază, repetă el prea puţin interesat. Da, am venit să mă uit.

Zâmbi niţel dojenitor:

— N-ai jucat prea bine.

— A jucat bine careva?

— Asta aşa-i.

Roti niţel volanul, aprinse câteva faruri, schimbă viteza, lumină o clipă tabloul de bord, se chiori la cadrane: totul de parcă n-aş fi fost şi eu acolo. Cunoştea bine oraşul. Lăsând de o parte centrul, o luă pe şoseaua din jurul parcului şi ieşi chiar în faţa parcelării Highfield.

— Ce crezi despre talentele de pr. peaţă ale

1 ui W.ade? mă întrebă! Ţi s-a părut un „adversar dur”?

— Nu mi s-a părut în niciun fel. M-am mulţumit să tot spun „cinci sute” şi să nădăjduiesc că până la urmă o să

iasă bine.

Depăşi câteva automobile, stinse farurile şi grai:

— Şi-a ieşit bine?

— Dac-a ieşit bine? Nu mă aşteptam să meargă chiar atât de repede.

Trebuie că-şi spunea că, având acum cele cinci sutare în buzunar, încerc s-o fac pe naivU. Privi de cealaltă parte a străzii.

— La drept vorbind, nici nu ştiu ce să cred, am spus.

— Cum te simţi când te trezeşti mai bogat cu cinci sute de lire într-o singură zi?

Oare ce voia de-adevăratelea de la mine? Puteam să-l simt cum mă lustruieşte şi mă aşază pe etajeră ca pe ultimul său exponat. Se apropie de mine, suflându-mi în nas şi mă atinse uşor cu manşeta.

— Încă nu simt nimic, mi-am adus eu aminte a-i preciza.

— A mers totul cam repejor, constată simplu, j*U u u. 1 1

Iară să se angajeze.

— Întocmai.

— Mi-o teamă că din vina mea. Îmi place să nu las lucrurile să tărăgăneze. Nu cred că-ţi pare rău.

— Nu, acum nu-mi pare.

Râse.

— De fapt, erai vânat de run dub sau două.

a U U 1 I <J u

Au trimis pe cineva să te urmărească sâmbătă. Aşa încât poate că nu-s cu totul de osândit, că te-am zorit. Ai mai avut şi alte propuneri?

— Nu. N-am auzit de nimic.

— Mă rog, dacă auzi acum, ştii ce ai de spus: „Sunt proprietatea consiliului municipal”.

Râse cu şi mai mare poftă şi mă bătu cu palma pe coapsă. Apoi îmi strânse genunchiul.

— Cel mai bun lucru, Arthur, este să-ţi iei toate măsurile de siguranţă.

Trecurăm de Highfield şi spuse:

— Riley mi s-a părut că arată cam otrăvl.t. Ce zici? îi place să trateze chestiile astea cam de sus, → tii. Şi deao impresie de mari tranzacţii financiare. Contabililor ăstora de mâna a doua, am observat că le place să procedeze mere. cam aşa. Costumează banii ca să ascundă rahatul din ei. Ce părere ai?

— Poate că tocmai rahatul e cel care-mi place.

Se porni din nou pe râs. Aveam senzaţia că tot învârtesc la un buton. Voia să mă simt ca între prieteni la cataramă. Aşa încât am râs cu el. N-aş putea spune că-mi era antipatic. Încerca să-mi facă unele confidenţe. Dacă de confidenţe era vorba. Să înţeleg eu că-s „de-al casei”. Eram totuşi niţel sfiicios, în calitate de ultim venit. Mă atinse uşor cu umărul, în timp ce învârtea volanul:

— Fairfax Street, îngână. Ştii, numele ăsta parcă-mi spune ceva. Care om pe care-l cunosc locuieşte pe-acolo?

Îşi zgâria partea din afară a nării cu vârful degetului mic.

— Un tip cu numele de Hammond locuia în Fairfax Street. A fost ucis în întreprinderea dumneavoastră.

Am rămas surprins de felul cum rostisem „întreprinderea dumneavoastră”. Prea suna solemn, municipal.

— În incinta uzinelor Weaver, am repetat eu, spre a dovedi că exista o deosebire între el şi fabrică. Eu stau în gazdă la văduva lui.

— Asta-i n-ele, el liniştit. Hammond, Eric Hinond, nu-i aşa? Îmi aduc aminte de i-ormântare.

— Cum de-a fost ucis?

— La un st-rti în atelierul „D”. Urâtă tr-eabă!

Automobilul încetini. şi Weaver aprinse farurile, ca şi cum gândind la cele ce vorbeam şi-ar fi reamintit de inevi uabilitanea accidentelor.

Reluă:

— Stătea cu faţa către butucul unei roţi de curea trapezoidală – cu o pilă în mină. Una dintr-acelea fără mâner de lemn. A fost în bună parte din vina lui. Oricine ştie că nu se folosesc asemenea pile la un pezevenghi de

strung. Fireşte că de îndată ce a atins marginea roţii, blestemata aia de pilă a ţâşnit ca un glonţ. L-a străpuns până la jumătatea corpului. Am pus să fie SCQaJSE toate pilde celea, până şi de pe bancurile de lucru. Dar te-ai fi putut aştepta ca oamenii să vaidă un lucru atât de simplu.

Stinse farurile. Mergeam acum încet.

— N-a: fost numai atât, i s-a prins şi îmbrăcămintea în strung şi desigur că asta nu i-a îmbunătăţit situaţia… Au mai fost apoi şi alte două sau trei complicaţii.

N-a mai adăugat nimic, aş\3. că l-am întrebat:

— Ce fel de complicaţii?

A înălţat din umeri.

— Nu ştiu. Cum arată nevastă-sa, adică mai bine zis văduva? Avea şi doi copii, dacă-mi aduc bine aminte.

— Nevastă-sa e o femeie de treabă.

S-a uitat o clipă la mine. Nu ştiu de ce. Apoi:

— N-a, primit nicio de-i-ibire. A pierdut procesul. I-am dat noi totuşi ceva, nu prea mult.

— Nu s-ar fi cuvenit să fie despăgubită?

— Nu ştiu, băiete dragă. Nu ne venea la îndemână să admitem că noi purtăm răspunderea. În sfâqit, nu t! îi mă pot pronunţa, nu-i aşa?

Unde vrei să te hs? La capătul străzii on în faţa casei?

— La capătul străzii e perfect.

— Oricum, e o coincidenţă că locuieşti acolo

— Aşa s-ar părea.

— Da, fără îndoială că e o coincidenţă. Eric Hammond. Te şi miri cum oamenii ăştia morţi îţi tot ies în cale.

Opri maşina, de s-ar fi zis că ştia strada. Am împins siguranţa şi am deschis portiera.

— Ei bine, nu cred că ai să-ţi pierzi banii de aici până acasă. Nu prea văd eu cine ştie ce ispite de-a lungul străzii ăsteia.

Stăteam pe trotuar şi mă uitam la el, ca la un peşte dintr-un acvariu. Un acvariu în valoare de trei mii de lire.

— Noapte bună, Arthur, şi urările mele cele mai

bune.

l urat noapte bună şi-am aşteptat până ce a întors şi a pornit maşina. Am urmărit Bentley-ul cu privirea, cum o lua înapoi de-a lungul lui City Road.

Mă părăsiseră orice gânduri, pentru că abia păşii pe stradă şi maşina începu să se tot învârte cu o nebunească viteză şi apoi se porni fără zăbavăi pe o lungă şi încâkită g00 lia, despiicând peisajul întunecat, în salturi şi zvârcoliri.

Ceea ce am văzut imediat după aceea a fost Joihn-san. Mă striga pe nume şi-mi se le-a că-mi e prieten.

— Ce-ai făcut? mă întrebă. Cum ai scos-o la capăt?

— Sunt obosit. Doamne, cât îs de obosit!

— Ai băut. Asta nu-i cuminte.

M-a auiprâns în braţe ca şi când a. Şi fi au Ut nevoie de toată ocrotirea lui.

— M-ai văzut coborând din maşina hei Weaver tăticule? M-ai văzut cum m-am dat jos? M-a condus acasă cu maşina.

Ceva care aducea pe departe a isteţime se vădi în mişcările lui Johnson.

— Ce s-a întâmplat în seara asta? Aţi sărbătorit ceva? mă întrebă el şi mă tot îmbărbăta şi sprijinea, ca pe un tovarăş de pileală. Ai semnat? Te-au angajat?

Mă simţeam destul de mulţumit ide mine. M-am îndreptat ca să-l pot vedea mai limpede. Strada nălucirilor mele aterizase. Mai palpita e. a, dar intrase totuşi în stare de repaus.

— A, n-au pus ei laba pe mine, itău icule. Nu pun ei laba pe mine. Le-am spus eu lor ce au de făcut cu puturoşii lor de bani Împuţiţi, buni numai ca să te ştergi cu ei la…

— Lasă că n-ai făcut tu una ca asta! îmi striga.

I se părea că aflase expiticaţia halului fără de hal în care mă aflam. Tot credea căc. s pilit.

— Şi nu plângi pentru asta? l-am întrebat. Îl priveam drept în lumina ochilor. Nu cumva plângi?

— Nu, răspunse el rezemându-se de felinar şi acoperindu-şi faţa cu palmele, ca un copil.

— Nu merită să faci atâta caz, i-am spus. Nu-i atât de important.

Parcă-mi crăpase capul şi.se făcuse numai că. Ildări şi to: ale cele din jur parci pe caldarâm: hainele, şoseaua. Peste ochi mi se lăsase o durere grea. L-am zgâlţâit pe Johnă Om, dar nu mi-a.

— Nu-i nimic, măi tăticule. Atâta doar că m-a condus Weaver cu maşina acasă.

— De două ore aştept aici, Arthur dragă, mi-a mărturisit.

— De două ore… Dar de ce?

— Am vrut să aud ce s-a întâmplat. Şi va să zică, totul a fost degeaba.

— Da… întocmai.

— Bine, e-n regulă, rosti el, şi-şi tot ţinea faţa acoperită.

— Eşti dezamăgit? l-am întrebat.

N-a răspuns. După o clipă şi-a întors capul privind în lungul străzii şi am crezut că avea să plece din faţa mea şi că n-am să-l mai văd niciodată.

Apoi, tot el:

— Mi s-a spus că aveau să vină aici ca să te angajeze. Că n-are niciun rost să stau să aştept colo sus. Weaver, el mi-a spus. Mi-a spus că vor veni la tine. Şi eu aştept de două ceasuri.

— Ne-am fi văzut mâine. Nu era nevoie să aştepţi aici acita vreme. Pentru Dumnezeu, de ce ai aşteqltat atâta? Ai fi IP putut să revii mai târziu, tot în seara asta.

— Am vrut să văd, mormăi.

— Să vezi, ce? Pe mine că semnez o hârţoagă? Nu-i nimic de văzut. Ştii că te-am păcălit, nu-i aşa că ştii?

— Aşteptam.

— Acum. Te-am dus cu zăhărelul în chestia angajării.

N-a spus nici pâs.

— Ei, cât crezi c-am luat, tăticuie?

— Aştept să-mi spui tu, Arthur, stărui el.

Arăta ca dus pe ceea lume.

— Ei, cu cât crezi că m-am ales? Cât crezi că au plătit

pentru Arthur Machin?

— Spune-mi tu.

— N-ai de gând să ghiceşti? Hai, încearcăşi ghiceşte cât am luat.

— Mi-ai sucit încheietura în ăinii, când ţi-am spus eu: ţie acelaşi lucru. Acum trebuie săc. mi spui tu, Arthur.

— Cinci sute – cinci sute de lire. Abia încep să simt ce înseamnă asta. Cinci sute de lire. Vrei să vezi cecul?

Îşi aţintise privirea asupra felinarului. Obrajii îi sclipiră în vreme ce se întorcea în bătaia globului care lumina strada. Acum era cu faţa înspre susul străzii şi se uita la mine.

— Aş putea să-l văd? se rugă.

Ochii-i erau în umbră. Am scos cecul şi l-am ţinut sub felinar. Şi-a adus amândouă mâinile în jurul hârtiei, de parcă ar fi fost vorba de un gingaş fluture de mo<1 (pte şi l-a cercetat cu grijă.

Se uită apoi la mine.

— Tu şi cu mine, Arthur, suspină el.

— Crezi *d* merit atâta?

— Tu şi cu mine.

Înălţă cecul.

— Aici sân-m adunaţi amândoi.

— Am avut mult de furcă.

Nu păru să audă.

— Făcut-o împreună, continuă.

— Bătrânul Wade şi sdrba aia mes & mă de Riley – de-ai fi putut măcar să-i vezi mutra.

113

8 – Viaţa sportivă – c. 1/524

Era roşie ca… mă rog ca orice lucru la ea.re te-ar putea duce gândul. Erau toţi puşi pe reducere. Ţineau morţiş. să mă mulţumesc doar cu jumătate sau aşa ceva, cu vreo câteva nenorocite de lire. Ba că până la anu’ s-ar putea să fiu mort. Ba că s-ar putea să izbucnească războiul. Ba că… nici ei nu ştiu ce le-a venit să mă angajeze. Weaver însuşi a spus-o. Zicea ca Riley e supărat foc.

Johnson nu-mi dăduse ascultare, în Y! eme e: e mie astea toate îmi ardeau capul şi-m-i alungau durerea. Începuse să ţopăie în jurul felinarului. Zău dacă nu arăta ca broscuţa cea mai nostimă pe care mi-a fost dat s-o văd vreodată. Cioturile alea de ghetuţe ale lui se târşâiau prin rigolă, apoi pe trotuar, apoi pe stradă, pe când nu mai înceta să dea târcoale felinarului. Nu asculta la nimic, de fel. Când i-am spus însă:

— Cât vrei dintr-înşii? atunci s-a oprit ca trăsnit.

Îl nimerisem în plin.

— Ce vrei să spui, Arthur?

— Cât vrei dintr-înşii? Şi: ni cinci sute de lire. M-ai condus pe drumul cel bun. Cât crezi că ţi s-ar cuveni să primeşti?

— A, nu, Arthur dragă.

— Cum adică „A, nu”?

— Ştii bine că nu pentru asta am făcut-o

— Ba nu ştiu nimic, m-am răstit eu, scos din pepeni, crezând că încearcă s-o facă pe mironosiţa înainte de a înşfăca o porţie zdravănă, şi pentru ce-ai făcut-o, mă rog?

— Nu pentru asta.

— Pentru altceva, deci?

— Nu.

— Uite – pentru ceva anume trebuie s-o fi făcut. Ţi-ai pierdut un an gudurindu-te pe lângă Wade şi-n preajma comitetului. Ce vrei să spui când spui ci ai făilut-o pentru i nimic? Ni-reni n-ar face asta pentru nimic. Să te tot guduri pe lângă javrele alea unsuroase. Te rog să nu-mi spui că ai făcut-o din plăcere.

— Dar n-am făcut-o pentru asta.

— Nurmi pasă, dacă vrei să-l () f-mpe din două. Asta te îngrijorează? O să mai curgă din gros pentru, mine de a, colo e unde a-l curs şi ăştia. Ştiu eu cum să le iau pe javrele alea. Sunt gata să-ţi dau ceva. Creid că mer, iţ; i. O cred, pe ochii mei.

Încetase a mai (Qpăi şi încetage a mai vorbi. S-ar fi zis că Îtase şi să şi respire. Rămăsese ca o stană de piatră.

— Atunci, de ce ai făcut-o… N-ai! de gând să-mi spui?

Hai, hai. Te-am jignit cumva?

— Nu-i vorba de asta.

— Atunci, de ce-i vorba?

— Voiam… ştii tu. Ştii tu ce.

— Nu1 ştiu', am repeuat, străduindu-mă să ghicesc ce voia, dacă nu care cumva *toate* cele cinci sute.

— Voiam să fac ceva pe socoteala mea, ceva de unul singur. Asta voiam.

— Nu pari convins, i-am întors-o.

— Mă jigneşti, Arthur. Vrei să-ţi impui felul tău de a vedea. Vrei să mă faci să gindesc aşa: um ai vrea tu să fi gândit eu. N-ar fi trebuit să crezi că doresc bani – să iau simbrie pentru ceea ce am făcut. Murdăreşti totul.

— Nu, asta crede-mă că n-am vrut să fac. Dar ştii că totul a fost o afacere bănească pentru mine, încă de la prima vorbuliţă. Şi nu te-am cicălit.

— Atunci, dacă-i aşa, hai s-o lăsăm moartă.

O mască sfrijită şi dură, asta-i era faţa.

— Ba nu, vreau să mă asculţi. Nu vreau s-o mai iei de la capăt vreodată. Să terminăm acum, o dată pentru totdeauna. Vreau să-ţi plătesc ceva. Zi-i atenţie sau cum ai chef. Dar tot vreau să iei. Nici prin gând nu-mi trece să mi te prefac în stafie care să vină să-mi tulbure pacea. Pentru că ţin să ţi-o spun de la obraz, nu-mi face de loc plăcere să fiu cotonogit pe un teren numai ca să distrez lumea. Înţelegi ce vreau să spun, tăticule? Nu-mi face plăcere decât dacă sunt plătit din gros pentru treaba asta. Asta-i muzica ce-mi place. Aşa încât doresc să văd că iei ceva şi mătăluţă.

— Eu nu vreau nimic, Arthur. Dacă asta-i ceea ce urmăreşti tu, salutare şi frăţie. Eu am avut parte de ceea ce doream.

— Nu în – şi fi gândit că o iei chiar atât de în serios. Ascultă, ştii ce-a spus doamna Hammond?

— În ce privinţă? s-a zorit să mă întrebe.

— În privinţa asta – a celor ce-am discutat chiar acum. Părerea *ei* e că ai făcut-o pentru bani.

— Nu mă miră… nu mă miră, răspunse Johnson,

opintindu-se să găsească şi el ceva cu care să-mi replice. Nu mă miră că a spus aşa. Femeia asta nu-mi place. Nu ytiu de ce locuieşti la ea, Arthur dragă. E o fiinţă care nu mă poate suferi.

— Nu asta am vrut eu să-ţi spun. Ţi-am spus-o numai că sil-ţi arăt că nu-i mare lucru pentru mine să-ţi lepăd câtev Ja bătrâne. Ştiui că n-ai făcut-o pentru h: ni – gata, asta nu mai discut. O să-ţi trimit ceva, aşa să ştii. Hai, dă-mi cecul.

— Când te văd? mă întruba.

Acum arăta rece şi pierdut.

— Nu ştiu.

I-am luat hârtia din mână şi am împăturit-o.

— Ce-ai zice de mâine, duminică? mă întrebă el.

— Duminică? După cum mă simt acum, n-o să mă nici până. duminica viitoare. Mi-e rău.

— Intră-n casa şi odihneşte-te, mă sfătui. O să trec mâine să văd cum îţi este… Ia spune-mi, ai băut?

— Da, i-am tăiat-o. Sunt beat turtă.

Se uită după mine, în vreme ce o luai clătinându-mă pe stradă înspre intrare. În câteva case era l mă şi o-ii pentru. Ferestrele casei ei erau întllliiecate, mohorihe cantlotideauna.

— Cine e? strigă după ce-am ciocănit.

— Eu îs. Regele Angliei.

— Dumneata eşti? o auzii.

— Nu-i dumneata, îs eu.

— Dumneata eşti…?

— Pentru numele lui Dumnezeu, deschide o dată uşa. Că doar n-a izbucnit încă războiul.

Am auzit-o cum trăgea zăvorul, apoi m-am aflat înăuntru, sprijinindu-mă de zid.

— Ce naiba aveţi cu toţii în seara asta?

— Eşti beat, mă fulgeră ea.

Se ţinea liniştită, încercind să se uite la mme cu scârbă.

Am pătruns în bucătărie cum am putut şi m-am trântit pe un scaun.

— Ai ochii roşii de tot, observă ea. Sunt plini de sânge.

— Poate vreo congestie cerebrală, cucoana dragă.

— Te-ai bătut? Ai şi un semn pe frunte.

Se uită câteva clipe ţintă la mine, nădăjduind poate că voi manifesta şi alte simptome care să-i dea un indiciu. Nu ştia cum s-ar fi cuvenit să reacţioneze.

— Ai o vânătaie între ochi.

— Nu-i nicio nevoie să-mi spui toate acestea. Le simt eu. Ai puţină codeină sau altceva?

S-a fâţâit încoace şi-ncolo niţel, a deschis câteva sertare, un dulap, apoi s-a întors şi mi-a strecurat o ceaşcă în mână. Am întins cealaltă mână, i pipăit degetele, apoi pastilele.

— Hai, ce Dumnezeu. Măcar patru.

— Deocamdată ajung două, mi-a răspuns ea înţepată. Mai poţi lua una ceva mai târziu, dacă nu-ţi trece.

— Aşa te-am ştiut dintotdeauna: dacă nu-ţi trece. Da' de ce să nu-mi dai patru acum, ca să fim siguri că trece?

— Văd că mi te-ai făcut dintr-odată bărbătos şi viteaz nevoie mare – şi asta numai pentru că te-ai ales cu o lovitură în cap.

N-am răspuns. A aşteptat până ce le-am înghiţit, apoi a luat ceaşca şi a clătit-o la robinet. Apa gâlgâia. S-a aişezat în faţa mea.

Johnson a fost pe-aici. Prietenul ăla al dumitale.

— Tocmai am dat de el afară. Nu ştiu pentru care pricină i-a intrat în cap ci nu-l simpatizezi. Ciudat, nu?

— Părea să creadă că te-am ascuns pe undeva. Zicea că i s-a spus că eşti acasă.

— I s-a şi spus. Cât e de când a fost pe-aici?

— Mai bine de un ceas… Trebuie să i se fi întâmplat ceva, dacă a stat el să te-a; ştepte atâta timp. Spune drept, nu crezi tot aşa? Zău dacă pricep de ce-i dai nas.

— Asta-i exact ce-a spus şi el despre dumneata. Zicea că nu înţelege de ce stau aici.

Timp de un minut n-avu ce spune.

— Ai putea să ai prieteni de seama dumitale, se

hotărî apoi să-mi spună.

— Am.

— Ar trebui să muncească. Nu-i prea bătrân ca să muncească.

— M-au angajat.

Glasul mi-era sugrumat. Şi-a ridicat de îndată capul. Arăta istovită, avea în fiinţa ei ceva de nopţi nedormite. Ochii, şi aşa nesiguri, îi erau acum cu totul duşi de pe lume. Nişte simple găuri goale.

— Vrei să-ţi fac un ceai? m-a întrebat.

— N-ai auzit ce-am spus?

— Ba da. Îţi pare bine?

— O să-ţi dai singură seama când o să ghiceşti cât mi-au dat.

— Habar n-am de lucrurile astea… Judecând după Starea în care se afla Johnson al dumitale, trebuie să fie vorba de câteva mii. N-am priceput ce tot bolborosea. Poate că-i mai hine aşa.

Nu te mai gândi la el. Ia ghiceşte la di m-au preţuit?

— Nu >ştiu. Nu ştiu nimic despre rugbi.

— Ştiu că nu ştii. Aşa încât ghiceşte doar cât ai socoti că *preţuiesc*. Adică în bani gheaţă, cât crezi că *fac*?

— Zău că n-aş putea spune – dac-ar fi după mine ar trebui să le mai dai dumneata ceva lor.

Mi-am sprijinit capul de speteaza scaunului s-o pot vedea, şi apoi am izbucnit în râs.

— Asta a fost o glumă, i-am spus.

— Da.

— Ştiu şi eu că sub masca pe care o porţi eşti alta.

Zâmbi serioasă.

O privii din nou. Nu prea o văzusem eu mult ca femeie în sine. Nu voia să fie văzută. Toată viaţa ei, de câtă vreme o cunoşteam, şi-o petrecuse numai ca să se facă pe cât putea mai mică, mai neînsemnată. Atât de mică încât să nu existe. Asta-i era ţelul. Şi era chiar opusul celui pe care-l urmăream eu. Tocmai asta mă irita. Voiam ca adevărata doamnă Hammond să iasă frumuşel la iveală, cum parcă se întâmpla în clipa aceea. Din viaţă scosese

atâtea numere nec câştigătoare, încât refuza parcă să mai mizeze. Se retrăsese şi se dăduse la fund. De-aia o uram. De-aia, că nici nu mă vedea: că nu-şi dădea seama cât i-aş putea fi de folos. De toate îi era silă. Şi de mine. Nimic nu mai avea importanţă pentru ea. Nici chiar eu.

— Ei, nu vrei să ghiceşti? am întrebat-o, nevrând să-i dau răgaz.

— Nu! şi clătină din cap.

Am aşteptat să se răzgândească.

— De vreme ce eşti aşa de curioasă» o să-ţi spun. Cinci sute de lire.

Se porni ge un râs uşor, spontan.

— Nu mă crezi, am făcut.

— Nu-u

— Dacă vii lângă mine, îţi arăt cecul, semnat, barat şi datat.

I l-am întins şi ea l-a luat în mână.

— Vezi? i-am spus pe când citea. Cinci sute, în cifre şi litere.

L-a ţinut puţin şi apoi mi l-a înapoiat.

— Ei, ce crezi?

I s-a părut că sunt nerăbdător.

— E foarte bine.

— Nu s-ar zice că eşti chiar lâncântată.

— Ei, păi nici aşa, să mă apuc să ţopăi de bucurie.

— N-ar trebui să vorbeşti în felul ăsta. Nu-ţi şade bine.

— N-ai avut nimic de făcut, ca să-l obţii.

— Fie şi aşa. Dacă asta ţi-e bucuria, s-o lăsăm baltă. Acum am să încerc să mă urc sus. O să mă simt mai bine culcat în întuneric – cu toţi

((Ut IU / U a I U cu copiii ăia care urlă afară… Ar trebui să-ţi pară bine, nu m-am putut opri eu de a mai adăuga.

— Nu le pasă – părinţilor, vreau să spun. îi lasă să se joace toată noaptea, numai să nu vină în casă.

— O să-mi ducă lipsa la „Meca” În seara asta. S-or fi alşteptând să viu să cumpăr localul. Bietul Dicky – să fi

văzut cum a înverzit când i-a spus Thorpe cât am primit. Nu mă trezi de dimineaţă, doamnă Hammond, s-ar putea să fi dat ortul popii.

Am luat-o mai mult mort decât viu înspre scări, s; w 1 1 u u w u A

să văd idacă-i ispitită să mă: ajute. A rămas şovăitoare în mijlocul bucătăriei. Nu eram sigur dacă îi va păsa ori nu văzând că mă prăbuşesc lat pe duşumea.

— Asta-mi aduce aminte ceva, i-am spus. Weaver vorbea despre soţul dumitale în seara asta. Mi-a povestit cum de s-a întâmplat să fie ucis.

— Zău aşa?

— Am socotit că-i de datoria mea să-ţi spun

— Îmi cer iertare da. c-am gr. sit.

M-am întins în pat şi zăcut aşa câtva timp, fără să pot dormi din cauza durerii; am răsfoit *Toreadorul*, acolo unde se arată cum eroul era în stare să facă mulţimea să-i urmărească vrăjită până şi cel mai mic strănut. Aşteptam s-o aud că încetase de a mai plânge acolo jos. Trebuie că mă duşmănea, pentru că pusesem mâna atât de uşor pe o groază de bani. Ca să se aleagă cu – poate vreo două sute din partea firmei, Eric fusese nevoie să moară. Toreadorul ăsta avea obiceiul să zbiere la public. îi înnebunea ce urla spre ei, şi apoi le turna ceva atât de spectaculos, că într-o clipită ar fi fost gata să-l pupe undeva. Numai ce aud vocea doamnei Hammond de cealaltă parte a uşii.

— Trebuie să înţeleg aşadar că nu o să mai rămâi la noi? întrebă.

La asta nu mă gândisem. Văzându-mă că tac, urmă:

— Vreau să spun… din cauza banilor – Înseamnă că te muţi, da?

— Nu aed, i-am răspuns cu glas tare, şi apoi am auzit uşa camerei ei închmndu-se.

Am aşezat cecul pe scaunul de lângă pat, aşa iâncât să fie cel dintâi lucru pe care să-l văd când mă trezesc.

3.

„Bum-bum-bum – iară-i pe croii noştri-acum”.

Pot vedea braţul lui Weaver, în haină de stofă

scumpă, cum stă petrecut peste umărul lui Maurice. Maurice cântă dt îl ţine gura. Capetele lor sunt foarte apropiate unul de altul; între ele farurile iscă un soi de tunel prin frunziş. Călătorim în urcuş, cu viteză mare, undeva pe la Sandwood. Alături ide mine pot mirosi trabucul lui George Wade, iar de cealaltă parte pot simţi corpul lui Johnson înghesuit într-al meu. Bătrânul î; i întinde grijuliu mâna atingându-l pe Maurice.

— Ce-i, tăticule?

Maurice îşi întoarce capul. Apoi vede că am deschis ochii.

— O… s-a trezit pacientul, doctore.

Îl îndeamnă pe Weaver să se uite şi el. În clipa aceea sunt singurul ins care se uită prin parbriz.

— Ia priviţi-l dacă nu-i ca dintr-un tablou! Te-ai ţinut tare, Arthur dragă, zău aşa, zice Maurice şi izbucneşte într-un hohot de râs. Cum adică, nu-i adevărat? i se adresează lui Wea: vor şi-i aruncă lui George Wade o ocheadă. I-am putut auzi toate mărturisirile inconştiente, sau cum le-o fi spunând la chestiile astea, nu-i aşa, George?

Pot să-l văd dar nu să-l aud pe Weaver potolindu-i râsul.

— A fost cea mai grozavă scenă la care am asistat, Art. Eu îmi lpun toată nădejdea în Dumnezeu să nu fie nimeni de faţă când mi-or scoate mic dinţii. Nu mi-ar mai rămâne niciun prieten pe lume.

— Dar mie mi-a rămas?

Maurice râde şi mai tarc şi exclamă:

— Aţi auzit ce-a spus, domnule Wade?

Se îneacă şi îl gâie:

— Ai un prieten, Arthur, şi ăla-s cu Un pot garanta de nimeni altul.

Se uită drept în ochii lui Wade, a cărui faţă n-o pot vedea.

Apoi e rândul lui Weaver.

— Mă cam îndoiam eu până acum de psihologie şi de chestii de-astea, zice, dar de-acum încolo cred c-o să mă

apuc să studiez şi eu subconştientul şi toate belelele celea de care vorbeşte Morry

— Ştiţi VJOI: tot ce păstr-n ascuns sub tej-ea.

— Nu-s decât aiurelile unui om care şi-a pierdut starea de conştiinţă, protestează Wade. De ce ne-wn chinui să căutăm altceva în ele?

— Aiureli sau ba, răspunde Weaver, pare că ştie pe unde calcă „şi a călcat apăsat.

— Balamucul pământului, conchide Maurice. „Bum, bum, btm… iată-i pe eroii noştri-acum".

— Mă rog, nu-i port nicio supărare lui Arthur, declară Wade. E bolnav. Eu tot cred că ar fi trebuit să-l ducem mai bine acasă, cum ne-a sfătuit dentistul. Sau cel puţin să fi aşteptat acolo până şi-ar fi venit în fire de-a binelea. Cum te simţi, Arthur?

— El a vrut să vie. Nu-i aşa, Art? intervine Maurice. E Ajunul Crăciunului şi nu vrea omu'

u A A u I u»

să fie ţinut zăvorât într-o amăfită de cameră. Aşa-i că am dreptate, Arthur?

— Nu ştiu.

— Cum te simţi? repetă Wade întrebarea. impresia că i-am făcut un rău, în vreme ce eram ca dus de pe lume. Vocea îi e sleită de puteri

(U U Uliu şi ofensată, grija pe care mi-o arată prea vădită.

— Mi-a scăpat gura?

— Te-au scos la aer curat înainte de vreme. Domnul Weaver n-a mai putut aştepta şi Maurice a hotărât să te ia cu ei. Se pare că dentistul ţi-a administrat o doză cam tărişoară.

— N-oi fi vrut să te lăsăm a acolo, aşa-i Arthur? mă întrebă Maurice. Ar fi trebuit să te vezi când te-am urnit din cabinetul ăla dentar. Credeai că înoţi. Dădeai din braţe…

— Ai fi putut s-o iei înainte, observă Wade. N-aveam decât să luăm un taxi…

— Şi să-l ducem acasă? Ce fel de Crăciun ar fi

petrecut el acolo? Ia spune tu, Art, dacă n-are băiatu' dreptate? Tu ai vrut să vii cu noi.

— Am ajuns până aici. Înapoi nu mai dau.

— Aşa te vreau, măi Art. Ia arată-le tu ce poţi!

— Cel bun IUJCru pe care-l putem face, încheie Wade, este să telefonăm după un taxi, de îndată ce sosim la vila domnului Weaver, şi să-l ducem acasă la culcare.

— Ba nu mă duc să mă culc acum, i-o retez.

— Bine, Art, fie voia ta. Hai s-o facem dit mai latã, atâta cât încă suntem pe pământ. Mfâne s-ar putea să trecem în lumea drepţilor.

Ne rezemăm cu toţii de speteze şi urmărim frunzele care flutură prin faţa parbrizului. Trebuie să mai ţin seama şi de Johnson, care de câtva timp îmi tot dă cu cotul. Dar nu vrea altceva decât mă uit la el. În reflexul luminilor farurilor, 11 văd că zâmbeşte; e un fel de plăcere mută a lui.

— Ei bine, o să sosim în câteva clipe, anunţă Weaver. Am luat-o pe drumul lateral când am ieşit din oraş. E circulaţia mai redusă. Dacă te uiţi la dreapta, George, peste cotitura asta, poţi vedea până sus, la Primstone.

Înghit puţin sânge şi-mi plimb vârful limbii prin alveolele goale din faţă. Sunt moi. Parcă aş da de-o piftie. Simt o durere înăbuşită, nu prea neplăcută, în toată partea de sus a gurii.

Automobilul iese gonind dintr-o scurtătură care ne duce pe buza dealului. Vedem oraşul luminat în vale, salba de lumini încovrigându-se până la întunecimea din jur de Primstone. Laturile turnurilor de răcire din vale reflectă lumina cu putere descrescândă, până ce vârfurile turnurilor se ascund în bezna cerului. Sunt ca două coloane care susţin nu ştiu ce tainică greutate.

— O găurice de rai, constată Maurice.

Şi trage o scuipătură pe fereastră afară. Weaver îşi ia în clipa aceea braţul de pe umărul lui.

— M-ai atins şi pe mine, Morry, zice, purtându-şi mâna de-a curmezişul obrazului. Unde dracu' te trezeşti?

Nu cred că Maurice aude. În orice caz, scuipa elin

nou şi Weaver îi strigă lui Wade:

— N-am ce-i face, George. Tu ce zici?

E plictisit de purtare; 1, flăcăului, dar nu ţine ctu Îşi de puţin s-o arate. Wade nu răspunde; se uită ţintă la peisaj, cu o expresie extaziată, de parcă şi-ar trece viaţa în revistă, în vederea unei reasigurări.

Farurile descoperă o poartă albă într-m gard viu înalt. Maurice coboară şi, după o droaie de răcnete, o deschide – poarta – şi trecem prin ea. Se urcă şi Maurice din mers şi o zbughim cu marina pe alee în sus.

Fiecare fereastră a vilei „Lângă Longa" e luminată. O petrecere în toată puterea cuvântului e în curs de desfăşurare. Jumătate din oaspeţi ne ies în întâmpinare, vociferând şi zbierând, spre a ne însoţi până la veranda vilei. Maurice se apleacă pe fereastră şi se pune şi el pe răcnit.

— Întocmai ca în vedhea Romă, diagnostichează Weaver cu liniştită, superioară satisfacţie.

Se reţine a da ca din greşeală peste o pereche.

— Calcă-i că tot n:.: le pasă, ţipă Maurice. E Crăciunul.

Câtva timp nimeni nu poate deschide nicio uşă nici altceva ca să putem ieşi. Apoi Maurice trage plafonul glisant şi se caţără în sus. Amândouă picioarele i se sprijină pe umerii de stofă ai lui Weaver, după care dispar dintr-odată, în vreme ce el cade în braţele cuiva de afară.

— Iată cel mai costisitor preş pe care l-a avut vreodată în viaţă băiatul ăsta, constata Weaver, tot politicos, dar arătând palid şi încordat în lumina tabloului de bord.

Motorul se opreşte. Pot zări înăuntrul verandei un uriaş pom de Crăciun. Când lumea se hârjoneşte în jurul său, luminile bradului tremură.

— Cred că lucrul cel mai bun pe care-l avem de făcut e s-o luăm drept înainte, până ieşim, propune Wade.

— S-ar putea să ai dreptate, George. Numai că n-aş putea înainta nici zece metri.

Încearcă să deschidă uşa, dând dovadă de oarecare

demnitate, dar greutatea trupurilor de afară o apasă voios înapoi ori de câte ori pare a izbuti s-o libereze.

— N-am invitat niciodată toată gloata asta. Jumătate din afurisitul ăsta de orllJŞ e venită aici. Se pare că va trebui să apucăm şi noi calea plafonului, glisant. Ce crezi?

Dar se prăbuşeşte la loc pe banchetă.

— Eu zic să-i dai mmul drept înainte, îi repetă Wade. Nu-mi închipui că vreun om civilizat, şi cu atât mai puţin Slomer's.au alail. nel ca el, să vrea se î: n gloata. asta. O bandă de cretini sinişitrri.

— Nu i-am invitat eu. Oric. uum, elavă Danului că mai avem un cea-s până să se ivească Slomer ori deputatul.

— Gât e c-ul? întreb.

S

— «* A A".

— Ar zice că au trecut săptămim întregi de când am foot: Ja dentist. Wade se scotoceşte în vestă.

— În că nu e opt.

Mai trec zece mnute până ce se deschide uşa din dreptul lui Johnson şi bătrânuil piere dintr-odată. Magice m-a înhăţat de braţ şi zbiară:

— Fiţi atent cu porcul ăsta de căne. S-ar p putea să mă. şi facă vr. codată fi-ra, înainte de a ne fi dat să-i aerarăm din nou fermecătorul zâmbet de prunc.

Ajung în pioiioare afară îşi mă reazem de maşină. Trupuri şi feţe şi pahre încleştate în degete mă împreară din toate pă: rţile, râzând şi snrigând şi ciocnind, şi totuşi pot auzi desluşit glasul lui George care rosteşte din automobil:

— De aici nu mă mişc până nu se-mprăştie gloata. Mă poţi lăsa aici.

— Ha. i, zâmbeşte, Art, ţipă h mine Ma urice.

S-a adunat lume, nu glumă, întinzându-se până la verandă şi umplând-o. Feţe aidoma unor măşti se bălăbănesc la toate ferestrele. Maurice e sufletul petrecerii. Mă strâmb la el spre a-l îndemna să se apr Opie. Când e lipit de mine şi-mi urlă drept în nas: „Hai, zâmbeşte-le, Atât, sufleţelul taichii!", eu îi împing de lângă

maşină şi-i altoies. e una sub ce! 1 mă. Apoi îl susţin, cu stânga.

— N-o lua razna, Maurice, 11 sfătuiesc.

Se degajează:

— Am uitat să spun, le explică ci celor de lângă dânsul, că sunt două lăzi cu sticle de bere în portbagaj.

Îl însoţesc cu toţii în spatele maşin: îi. Weaver se şi află acolo, apăsând pe mâner. Femerile ţipă şi bat din palme când iese la iv, calã câinele ghemuit printre lăzi. Asita-i destu-l ca să-l scoată pe Wade din automobil: îşi oroieşte drum cu coateile până-n. rândul întâi.

— Sco. t eu cinele, zice el.

— Las pe mine, [1 asigură Mawice. Ţi-l scot cu îşi întoarce. privirea către Weaver, care se hlizeşte. Hai, cuţu. Hai cuţu – cuţulache, hai!

Câinele scheaună şi se tuipilează în fundul portbagaj ului. Maurice îi înşfacă şi-l trage afară, ţinându-l cu o mină de CiOaJdă, iar cu alta de zgarda lui groasă, băţ Uită cu nituri de argint. Javra se în: ovrigă şi.se răsuceşte, apoi se linişteşte în braţele lui Maurice. Femeile folosesc prilejul pentru a dovedi drt de milose ştiu să fie şi mângâie pataia şi o giugiulesc.cu vorbuliţe dulci. Câinele-şi lasă capul în jos şi Wade surâde.

— Hop! face Maurice, când îi fuge câinele dintre mâini. Mi-a scăpat.

— Să nu fugă, zbiară Wade.

— Îl prid eu, îl asigură Maunce, dar încercând să-l ridice pare să dea ca tel: în întâmplare cu piciorul în el şi câinele, afilnd brusc un loc de trecere, se năpusteşte în tufăriş.

— Pe dracu'! La naiba! face Wade.

Maurice şi-a acoperit faţa. ou mâinile; umerii i se scutură şi-i saltă înăuntrul paâdesiului la Tg.

— A fugit, izburteşte el să rostească.

— Vino a. ici, Toby! Hai, Toby, vin la tata!

Wade strigă cu glas dezbinat, sfâşiat! Ilitâe furie şi ademenire.

Majoritatea cdor prezooţi aud penuru prima oară

numele dinelui – îl aud şi eu pentru prima dată – şi evenimentul e sărbătorit cu o grămadă de râsete. Unul sau doi se îndepărtează.

— Îl găsim numaidecât, tfge, îl asigură Weaver, bucuros o: arecum de această diversiune. Din grădină nu poate el ieşi. Am face bine să băgăm lăzile astea înăuntru, m-a: Îl te să dea de aer. Hai, fetelor, Mătaţi-le luptătorilor unde să le pună.

Maurice trece pe lângă mine, caTÂnd o ladă şi tot chicotind.

— Hai, Geol!” ge, să intrăm, strigă Weaver la Wade, care încă nu s-a de: Sipritas din spatele maşinii şi se uită plin de Siperamţă înspre tufişuri.

— Mai întâi it. reb. ale să găsesc câinele, domnule Weaver. Nu-l pOit llăsa pe nenorocitul ăsta de animal a: ioi aşa: ră.

Şi începe să strige şi să fluiere, ca să-i arate lui Weaver că nu stă degeaba.

— Bine, George. Venim şi noi înapoi într () clipă, după ce aranjăm niţel lucrurile înăuntru. Din grădină însă nu paue ieşi, ţi-() spun eu, to<1. lte gardurile sunt împrejmuite cu oo zăplaz de fier. Aşa încât n-are rost să te necăjeşti.

Wade răspunde făcându-se. nevăzut în tufişuri, dibuindu-şi drumul cu ba stonud: un vânător de căţeliuş. i, ce mai încoace şi-nolo! Weaver afişează un zâmbet mângâietoir când în sfâi-it intră în casă.

— Poţi să te descrci singur, Arthur? ma întreabă – şi pleacă mai departe, fără să-mi aştepte răspunsul.

Ştiu să-mi găsesc dr-ul prin casa lui Weaver tot atât de bine ca în orice clădire p publică, deşi văd penmru iniţâia oară aici, fie ea şi în Ajunul Crăciunului, o recepţie de talia asta.

Singurul simţărrunt pe care-l încerc este dorinţa de a găsi pe undeva un colţ liniştit şi de l ma întinde. Locul la care mă duce mintea este un mic d-OItor pitit pe: sub streaşină, vârf al unuia dintre acoperişurile în formă de piramidă. E locul unde măr: et: rag de obicei, după ce am

participat la vreuna din petrecerile pe care le dă Weaver după meciuri. De-abia mă aflu însă la jumătatea scărilor, că Johmsdih intra în hol, semănând leit cu însuşi rătăcitul dine al lui Wade. Ai ung la palier fără.ca ci să mă fi văzut. Sunt ameţit.

Uşa e încuiată. Dinlăuntru pot auzi nişte mormăieili. Bat în uşă:

— Hai! Hai! Gata. V-aţi făcut porţia.

Urmează o serie întreagă de sârţâituri şi bufnituri, apoi aud vocea lui Tommy Clinton, unul din jucătorii de rezervă ai echipei municipale:

— Valea, că de-abia am intrat!

— Hai, Clint. on, îi de un Tat-tu e jos.

— DaJCĂ n-o întinzi, vorbeşte el calm, ies şi, oricine ai fi, Îţi săr în cap.

— Te lauzi, Clinton. Şi zăti, II. i şi tu drept. Ai doar toată noaptea la dispoziţie ca să-ţi iei tainul.

— Nu cumva o fi Arthur? glăsuieşte el bănuitor, lăsând-o mai moale.

— Ba da. Cât mai durează?

— Mai dă-ne cinci minute, Art. În cinici minute ieşim, parol.

— Cinci minute. Aştept pe palier. şi număr.

Mă întorc şi aştept lângă n fious cât toate zilele, aşezat în1 l-un va; s de alamă, una din maniile doamnei Weaver. Miroase de parcă l-ar fi stropit cineva de cull” ÎL, nd, şi nu cu apă de la robinet. Dindărătul ficusului pot vedea scara şi o parte din hol. Zgomotul acolo jo. s e asurzitor, se propagă prin perete până la urechea mea, îmi umple tot capul de bâzâieli. Sunt numai de câteva clipe aici, şi iată că Johnson apare din nou în bătaia ochilor, de data asta ţinându-se după burice. Se aorovăâcă: C puţin, apoi pornesc pe scalri în sus.

Mă pipernicesc şi mă furişez de-a 1 un gul palierului, până în camera de baie. Lumina e stinsa şi încui uşa.

— Dacă nu s-a evaporat, tăticule, pe-aici trebuie să fie, afirmă Maurice. Acasă nu s-a dus, de asti poţi fi sigur. îi este numai ruşine că n-are dinţi.

Bate în uşa dormitorului din faţa băii, dar nu se alege cu nici răspuns.

— Nu face pe nebunu', Art. Eu îs, Maurice. Ştiu că eşti înăuntru, vulpoiiule. Ce ţi s-a întâmplat? Faci pe boSI\. Lmflatu'?

— Pentru nu-le lui Dnezeu! aud vocea stinsă a lui Clinton. Nu putem avea oare o clipă de linişte. În blestemata asta de casa?

O clipă e tăcere, apoi Maurice îi dă din plisc:

— Scuză-mă, Tommy. Credeam că s-ar putea să fie înăuntru Athur.

— Mă iei rept ceea ce nu sunt, răspurude Trey. Du-te de vezi dacă nu-i cumva în grădină, taurice.

— Nu-i aici, îi mwmură Maurice lui Johnson. De ce: nu te uiţi prin dormitoareile celelalte? Eu cobor.

După el pleacă am îndoi, umplu lavoarul cu apă rece şi-mi vâr capul într-însul vreme de un miui*".

nut. Găses: e nişte aspirină pe o etajeră, J.în gă un bor-m w pudră de talc al doamnei Weaver. Sau o fi al domnului Weaver? Iau patru imprimate. Apoi încă două ca să fiu sigur. Uşa dormitorului tocmai se deschide când ies din baie, şi Tommy păşeşte în prag însoţit de aleasa inimii lui.

— Un ţi-e gagiica? mă descoase el.

— Vine.

Arăt înspre baie. Răspunde făcându-mi cu ochiul.

— Croitorul bun niciun petec nu leapădă.

Tommy se crede grozav cu femeile.

— Te caută Maurice.

p «< w

— Spune-i că nu m-ai văzut.

— Cum porunceşti, Art. Poftă mare.

N-a lăsat cheia în broască. Zăvorăsc uşa, apoi îndrept aşternutul. Duhneşte a parfum. Sting lumina, trag perdelele, îmi scot haina şi pantofii. Mă vâr sub pătură şi încep să chibzuiesc de ce m-o fi urrând Weaver atât de mult de câtva timp înco; we? În ce strachină iim cilcat?

4.

Acel dintâi weekend al primei echipe de rugbi m-a rostuit cu şase lire mai mult decât prevăzuse George Wade. Din cele două meciuri am scos cincizeci şi şase de lire: fiind şi Crăciunul, am luat prime mari. Mi-am şi văzut înaintea ochilor un viitor de aur şi am cumpărat un automobil de care Weaver mi-a făcut rost. Era un Humber de la garajul Consiliului Regional, pe care l-am luat cu ceva mai mult de trei sute – jumătate din preţul pe care ar fi trebuit să-l plătesc dacă nu era şi Weaver la mijloc. Mi-am dat seama de adevăratul preţ al pieţei, când l-am vândut în schimbul unui-Jaguar, câteva luni mai târziu.

Am avut nevoie de trei săptămâni ca s-o conving pe doamna Hammond să se urce în el. Se urca pentru a doua oară în viaţa ei într-o maşină: prima oară fusese la înmormântarea lui Eric. Nu se putea hotărî cum a se poarte. Era duminică dimineaţa şi Lynda se tot foia să iasă la plimbare.

u pomenise de maşină, Ian însă da. Doamna Hammond făcea nazuri, dar e drept că nu i-a repezrit cu cine ştie ce tragere de inimă. Îmi tot zâmbea, de parcă aş fi poftit-o. Maşina strălucea în stradă – o curăţasem la opt dimineaţa şi allm era înconjurată de o bandă de puşti care nu mai u u t i u u 1 A *

văzuseră niciodată aşa arătare la ei în cartier.

— Bine, le-a făgăduit. O săr vă duc în parc după câteva minute.

— Vai, mămico, se miorlăi atunci Lynda, privind-o cu adevărată dezamăgire de adult.

— Păi credeam că de-aia mi-aţi împuiat capul toată dimineaţa, ca să vă scot la plimbare, se apara ea.

Parte din stinghereala ce o avea de a se urca în maşină provenea din faptul că punea lucrurile în legătură cu Weaver – şi dintr-odată se apucă să-l duşmănească pe Weaver, găsind poate o uşurare ion a arunca asupra lui perml toată. vina morţii lui Eric. Nu ştia în ce fel îmi făcuse Weaver root de maşină, idar auzise că mă învăţase să conduc. Avusesem grijă să nll-l las să vină mai arorape de capătul străzii.

— Ştii tu ce vrem, mămico – să ne plimbăm eu m-ina lui nenea Arthur, o lămuri Lynd: a.

— Asta nu depinde de mine. Nu-i maşina mea, domnişorico.

— te iau, i-am spus lui Lyn, dacă vine ţi maică-ta.

Fetiţa începu să ţopăie, presupunând că acum nu mai exista nicio piedică.

— Nu ştiu dacă o să pot veni, răspunse doamna Hammond. Am atâtea de rânduit…

Îşi roti privirea în jurul camerei – o hală de vechituri. Acolo unde Ian îşi spălase maşinuţa lui era o băltoacă de clăbuci de săpun, iar mai încolo se afla mormanul de cutii goale de conserve şi de fulgi de porumb din care Lyia îşi făcuse un atelier al ei.

— Ce-aţi zice, i se adresă ea copilei, dacă n-aţi avea mâncarea gata la prânz? Am atâtea de pregătit.

— Nu mi-ar păsa, o asigură Lyn da.

— Ei, da, dar fără maică-ta nu putem merge, am avertizat-o.

Şovăitoare, fetiţa frământa în mâini fusta maică-sii.

— Bine, atunci, dar numai câteva clipe, vorbi doamna Hammond, şi-şi scoase işorţul. Dăm o raită în jurul caselor.

— Nu vrei să-ţi pui rochia gri? am întrebat-o.

— La ce bun, pentru două minute?

Mă privea mirată.

— E duminică. Lyn şi cu mine suntem gătiţi ca de sărbătoare. Nllf-i aşa., LyIIL?

Nu era dispusă să înceapă o discuţie. Ştia de bună seamă ce doream, aşa că se duse sus, fără a mai scoate o vorbă.

Am aşteptat-o în bucătărie, în vreme ce Lyn şi Ian se zbenguiau pe afară, claxonând, izbind pneurile cu picioarele, lustruind gemurile. I, a trebuit câtva t-lmp ca să re pună la punct şi, când a coborât, era cu capsa pusă. Plnsese. De la o vreme încoace plângea cu nemiluita: mult mai mult ca de obicei. A băgat iarăşi copiii în casă şi le-a tot frecat amândurora feţele cu un burete, până ce s-au pus pe bocit. Eu am îmbrăcat vestonul de sport şi am ieşit

în stradă. Ea a încuiat uşa de la intrare cu grijă, rămânând cu cheia în mină.

Era o dimineaţă însorită de iarnă. Prin uşile caselor se vedeau răsărind ca la un spectacol câteva capete. Doamna Hammond îşi ţinea ochii plecaţi, nevrând să pară că-i pasă. Era neliniştită. Ştia ce gândesc vecinii Ş., din pricina asta, se temea de ei. În vreme ce-i deschideam portiera maşinii, i-am spus:

— Acum or să te ia drept o doamnă.

— Da, mi-a răspuns ea. Dar îmi dai voie să mă aşez în fundul maşinii? Nu vreau să pară că…

Îmi întâlni privirea şi adăugă:

— Lynda şi IQ [l vot vor voi să stea Î [} faţă.

— Vom sta cu toţii în faţă. E loc berechet. Maşina asta i-a cărat şi pe borţoşii ăia de granguri de la Consiliul Regional, aşa încât nu se va plânge de noi că suntem prea grei.

S-a urcat lângă volan.

Am condus încet de-a lungul strazn, să nu-i lipsesc pe vecini de întreaga bucurie a bâlciului. Şi-i vorbeam doamnei Hammond într-un chip destul de ostentativ, ca să-i arăt cât de independent sunt şi că de fapt nu mă sinchisesc de părerea lumii.

Am cotit-o la stânga pe City Road şi am pornit să ies din oraş accelerând viteza. Doamna

Hammond era nervoasă. îl ţinea pe Ian strâns între genunchi, iar braţul şi-l petrecuse pe după talia Lyndei. Urmărea cu privirea uriaşa capotă a motorului, ca şi cum i s-ar fi părut cine ştie ce matahală de reptilă care-şi râcâie drumul prin peisaj.

— Cât de departe mergem? m-a întrebat când ultimele case rămăseseră în urma noastră şi pluteam între înaltele maluri ale gardurilor vii acoperite de funingine.

— Eu ziceam că n-ar strica să ne luăm liber toată ziua.

Pe Lynda n-o mai puteam folosi să-mi susţină propunerea, aşa încât adăugai:

— Casa ai încuiat-o. Să facem aşadar o plimbare la

ţară. Nu te supără, nu-i aşa?

— Acum e drept că ne-ar fi şi greu să coborâm.

— Dacă ai de gând să te porţi aşa, mai bine întorc.

Nu mi-a răspuns.

— De-ar fi măcar de dragul copiilor, şi tot merită. Nu eşti de acord cu mine?

Aş fi fi putut aştepta mult şi bine un răspuns. Am luat-o către nord, trecând peste culme în valea alăturată. Am ocolit oraşele mari, pierzându-ne o jumătate de ceas cu şerpuirea prin suburbii. Copiii deveniseră neastâmpăraţi văzând numai şi numai case pretutindeni. Am apucat-o pe şoseaua care duce peste pirloage şi am ieşit pe culmea unei uriaşe creste de calt: ar, de unde aveai perspectiva a zece sau cincisprezece mile de pământ împădurit. Ne-am înviorat cu toţii şi am parcat maşina pe un petec de iarbă. Am coborât, ne-am dezmorţit picioarele L; i i-am trimis pe Lyn şi pe Ian îndărătul tufişurilor. Mai erau nişte excursionişti care parcaseră acolo, înaintea noastră; ne-au făcut semn cu mâna, plini de voioşie, iar doamna Hammond a zâmbit şi le-a răspuns sfios.

— Am mai fost o dată aici, mi-a mărturisit ea. Veniserăm cu autobuzul. Chiar înainte de a ne fi căsătorit.

— Cred că vara trebuie să fie mai frumos. O să venim să vedem.

Tot mai surâdea. Câtva timp ne-am învârtit încoace şi-ncolo printre stânci şi mesteceni; i-am fugărit pe copii până ce s-au săturat şi ne-au cerut să plecăm mai departe.

Am urmat şoseaua până la vale şi am ţinut-o de-a lungul râului, trecând prin două păduri pustii şi părăginite şi printr-un sat. Cotind pe-o serpentină, am dat de Mănăstirea Markham, situata la marginea apei şi înconjurată de pajişti. Doamna Hammond îşi vădi surprinderea printr-o exclamaţie. Lyn mai că se năpusti prin parbriz la „castelul fermecat”. Am condus maşina de-a lungul unei alei înguste şi ne-am oprit la poalele ruinelor, în imediata apropiere a unei turme de vi, care au dat târcoale automobilului de parcă n-ar fi fost şi el decât o altă parte a ruinelor, buşindu-se cu boturile lor negre ye

sub roţi, ca să ajungă la câte un smoc de iarbă.

— Nici că-ţi vine a crede că există aşa ceva, recunoscu doamna Hammond.

Stăteam lângă maşină şi ne ridicaserăm privirile către scheletul clădirii, cu marea ei fereastră îndreptată, goală, spre cer. Ian rămăsese lângă noi, înfricoşat, dar puteam auzi, dinăuntru, ecoul Strigătelor Lyndei.

Am pornit agale spre Lynda. Se tot repezea înapoi să ne spună ce noi descoperiri făcuse. Am ajuns-o din urmă numai la malul râului, unde nu-şi lua ochii de pe apă, ca să mai surprindă o dată ţâşnitura unui peşte. Râul fusese lărgit acolo, cu multe veacuri înainte, şi i se durase şi un baraj de-a curmezişul. Din toate nu mai rămăsese acum decât o înşiruire de pietre ce alcătuiau un fel de podişcă şi în jurul cărora apa, ca o perdea netedă de marmură bălţată, se prăvălea. Lynda sări pe prima piatră, se cumpăni şi spuse:

— Sunt peşti în apa asta. Trecem dincolo, mămico?

Maică-sa clătină din cap:

— Prea-i periculos, Lyn. Şi ne-ar lua oricum prea multă vreme.

Eu o luai pe Lynda în braţe.

Maică-sa ştia ce voiam să fac. N-a spus nimic. Dădu să facă un pas, apoi se opri şi rămase ca ţintuită locul. ui. Ne privi cum trecem de pe cea dintâi piatră pe a doua şi apoi întoarse capul.

u u u u u u

Privea către ruine, ţeapănă, măruntă, ca o stană.

Râul era adânc şi curgea lin, iuţit de ploile iernii; fundul nu i se vedea din cauza sclipirii apei. Spuma bolborosea şi împroşca pietrele, dar luneca aidoma sticlei deasupra celor cufundate şi nevăzute. Lynda era înfricoşată. Îşi rotea privirile jur-Împrejur, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă, ca şi cum apa ar fi fost ceva nou, ceva ce nu mai văzuse ori la care nu luase aminte până atunci. Era grea şi, cum păşeam de pe o piatră pe alta, aveam impresia că fata s-ar fi putut înspăimânta, trăgându-ne pe amândoi în râu. Ajunsesem la jumătatea drumului, mai

înainte de a-mi da seama că unek pietre nu erau sigure şi, când am încercat să mă întorc, niciuna nu era destul de mare ca să-mi pot sprijini pe ea toată laba piciorului. Renunţasem la speranţa de a-mi păstra picioarele uscate. M-am bălăcit prin apă şi am luptat pentru fiecare piatră; când izbuteam să mă sprijin pe câte una, mă opream să-mi regăsesc echilibrul. Ultimele pietre fuseseră îngrămădite laolaltă spre a se putea pescui de pe ele şi, de îndată ce ne-am aflat pe acel mic debarcader, i-am spus Lyndei să facă semne către celălalt mal.

— Maa-maa! se porni să behăie cât o ţinea gura. ...

— Vrei să te plimbi niţel pe aici, Lyn? am întrebat-o. Ori vrei să mergem chiar acuma înapoi?

Nu ştia nici ea. Se uita la mine, apoi la apă. Acolo unde ne găseam ţărmul era jos şi mâlos, iar picioarele mi se tot afundau. M-am gândit să încerc să dau de-un pod, dar în josul apei râul se pierdea într-o pădure, unde părea puţin probabil să aflu ce căutam, iar mai sus apa se rostogolea de-a lungul unei râpe stâncoase, ciuruite şi înconjurate de buruienişuri şi mocirle.

Lynda s-a: vârât pe sub un tufiş, dO Un A găsit llin cuib de păsări şi ne-am uitat amândoi la el cu nervozitate, mai lacomi decât am fi făcut-o în alte împrejurări. Eu am ţinut-o ridicată în aşa fel încât să-şi strecoare mâna în mijlocul tufişului şi să pipăie acolo în căuşul cuibului. A scos un fulg, umed şi mic.

— Acum vrei să pe înapoiem, Lynda? i-am spus.

A scuturat încet din cap, holbându-se ia tufişuri în speranţa de a mai găsi şi altă distracţie. Se făcuse palidă. Mai apoi s-a dus de s-a aşezat pe malul jos, urmărind-o cu privirea pe maică-sa, rămasă la vreo *cincizeci* şi mai bine de metri. Puteam vedea automobilul înălţându-se în mijlocul turmei de oi, şi petele roşii de vopsea de pe spinările mioarelor. Am încercat să-mi închipui ce sentimente m-ar năpădi dacă aş fi răspunzător că Lynda s-a înecat, însă după ce-am luat-o în braţe gândul ăsta m-a părăsit.

— Gata de drum! am strigat, atât de voios încât fata a

început să râdă.

A găsit însă de cuviinţă să se smiorcaie, pe măsură ce ne apropiam de mijlocul râului şi mă auzea suflând din greu, gâfâind în vreme ce

— Căutând să-mi menţin echilibrul – săream de pe o piatră pe alta. M-am oprit să mă odihnesc. Apa înăbuşea orice alt zgomot. Doamna Hammond ne făcea semne şi striga ceva, mica-i siluetă părând ea însăşi cufundată în apă. Lynda se uita cu atenţie să vadă unde o să-mi proptesc picioarele pe următoarea piatră, apoi văzându-le că alunecă pe muşchiul verde, îi şi înălţa căpşorul şi-şi pironea privirea asupra micuţei siluete de pe celălalt mal. O simţeam ctremură între mâinile mele, agăţându-se răbdătoare de mine, înfigându-şi degetele în braţele mele, ţinându-i răsuflarea până ce

— După câteva încercări de a-mi pune picioarele pe un bolovan verde, răzleţ – am reuşit în sfârşit.

— Uite, Lyn! Ai văzut peştele ăla?

Dar nu m-a putut auzi ce spun.

— Maa-maa! Mămico!”

Îşi flutura domol braţul.

Maică-sa îi strigă:

— Nu te mai tot zvârcoli – sau vrei să-l vezi căzând pe domnul Machin în apă?

Vocea-i răsuna ciudat, nepăsătoare.

Când ne-am oprit pe ultimul bolovan, Lynda s-a zbătut să coboare. Am aşezat-o pe iarba de curând cosită scurt şi s-a repezit să se azvârle în braţele maică-sii.

— Am făcut-o! i-a spus. Ne-ai văzut?

Teama îi pierise cu desăvârşire odată cu sentimentul de uşurare. Maică-sa o cuprinse la piept, o înfăşură toată, fără măcar a se uita spre mine.

— Ne-am întors repede, nu-i aşa? întrebă Lynda, înfofolită.

Picioarele mi-erau leoarcă. Abia după ce mi-am încălţat o pereche de bocanci de sport pe care-i aveam în spatele maşinii, doamna Hammond schiţă un zâmbet sfios.

— Doar n-ai de gând să conduci cu vapoarele astea?

îmi zise.

— Păi, alţii n-am. Vrei să mi-i Împrumuţi pe-ai dumitale?

Roşi, uitându-se cum îmi legam ţireturile. Se îmbujorase de altfel din clipa în care Lynda sărise din braţele mele într-ale ei, ca şi când toată tevatura i-ar fi răscolit sângele, l-ar fi tălăzuit în locuri pe care le socotise ori simţise până atunci moarte. Faţa îi exprima liniştea stării de destindere ce urmează după o încordare şi-i bătea în roşu aprins, de parcă ar fi stat vreme îndelungată la aer.

— Vom vedea cum se poartă aceste „vapoare” când o să pornim maşina, i-am spus.

— Crezi că-i prudent? Vorbea serios. Poţi conduce în ci tot atât de bine ca-n ghetele celelalte?

Când am început să râd, mi-a răspuns cu un fel de zâmbet încurcat.

— Credeam că ai obscvrat ci nu conduc cu picioarele.

— Mă gândesc la pedalele acelea, pe care apeşi.

Ne-am uitat unul la altul cu sfială, dându-ne amândoi seama că de fapt ne jucam. Apoi ea îşi îndreptă privirea spre oi, şi bătu din picior la ele.

Senzaţia de siguranţă din automobil am apreciat-o mai mult ca oricând. Dădusem drumul la încălzire, înaintam lin, ne lăfăiam în confort din toate părţile.

— Mare lucru e să ai o maşină, am rostit eu, iar doamna Hammond se învoi cu o mutră îndoielnică, rezervată.

— Aici a trăit un rege? întrebă Lynda, îmbujorată ca şi maică-sa şi privind ruinele în vreme ce încercam să ieşim din vale.

— Aşa mi-nchipui, drăguţo, răspunse doamna Hammond.

Nu ştia, de bună seamă, că acolo fusese o mănăstire. Lynda a urmărit cu privirea până ce ultima piatră din vârful clădirii s-a făcut nevăzută printre copacii golani.

— Unde mergem acum? întrebă doamna Hammond.

Coborâsem o pantă lungă şi înaintam repede. În apăsat pedala cu piciorul; automobilul se legănă şi se

clătină, iar aerul, pe undeva, scoase un ţipăt la trecerea peste o groapă.

— Mergem într-un loc despre care am auzit şi eu vorbindu-se. Tragem acolo să mâncăm ceva. Nu-i departe.

Am pornit-o înainte, de data aceasta tăcuţi, dar când am trecut prin următorul sat, cu locuinţele sale cenuşii de piatră, asemenea malurilor unui râu, mă întrebă:

— Înseamnă că va trebui să mâncăm laolaltă şi cu altă lume?

— Depinde dacă mai e cineva acolo. Nu cred să fie aglomerat în perioada asta a anului. Nu-ţi place să mănânci cu alţii, sau ce-i?

— Nu că nu-mi place, răspunse ea stingherită. Mă întrebam doar dacă suntem îmbrăcaţi cum trebuie.

— Părerea mea este că, atâta vreme cât avem ceva pe noi, n-or să ne dea afară.

Howton Hall e un vechi conac prefăcut în hotel şi restaurant, pentru acel soi de clienţi care-şi pot permite să-şi ia maşina spre a petrece acolo o seară sau un weekend. Se află situat la egală distanţă de trei mari oraşe industriale şi este accesibil încă altor două. Depărtarea acţiona ca un fel de sită socială. Dar, de când cu toată creşterea asta a numărului de automobile şi cu tot felul de reclame turistice aiurite, a mai coborh cu o treaptă ori două pe scara eleganţei. Două cluburi ale Federaţiei de rugbi îşi programează acum acolo dineurile anuale, iar în weekend-uri poţi da de profesori de şcoli sau de câte un funcţionar care a parcurs tot drumul pe bicicletă, nădu; înd, bietul, din plin. Din pricina înmulţirii cliootelci şi a ieşirii din categoria de lwc, au împiărţit localul în două. De o parte, cu vedere asupra

unei adânci văi împădurite şi a unui lac, se află sectorul mai acătării şi restaurantul; de cealaltă parte e un parcaj pentru maşini, rasteluri pentru biciclete şi o cafenea.

I-am dus la restaurant. Era după ora unu şi nu prea aglome-al. Am încercat s-o conving pe doamna Hammond

să intre la bar, dar de şi-a aruncat ochii asupra mobilelor pluşate şi de cum a văzut negustorii de stofe din regiune, n-a mai fost chip s-o hotărăsc a se urni peste prag. Restaurantul nu se schimbase de fel: aceeaşi mulţime de oameni care vrusese să scape de gri ia de a-şi găti acasă prânzul de duminică. Tândăleau mâncând şi bând, şi făceau cam prea mult zgomot. Dar erau destul de risipiţi prin săli, aşa încât nu puteau fi chiar de nesuferit.

Pe un întreg perete cărămizile fuseseră scoase şi înlocuite cu geamuri; aveai astfel impresia, a; şezându-te, că încăperea anină deasupra văii: o senzaţie pe care n-o încerci oriunde şi pentru care plăteai, în schimb, din gros.

Era înfricoşată – mai înfricoşată ca atunci când o trecusem pe Lynda peste râu. Şi o frământa grija ca nu cumva atât Lynda cât şi Ian să se poarte ca nişte purceluşi. M-am străduit s-o fac să priceapă că pe nimeni nu-l doare în cot că rămăsesem încălţat cu bocancii de sport.

Chelnerului, care nu s-a sfiit de fel să ne arate impresia lui, aceea că am fi nimerit adicătelea din greşeală în acea parte a hotelului, i-am vorbit numai eu. Chelnerul tuşea într-una cu tâk şi ne atrăgea atenţia asupra piperatelor preţuri doar din vârful distinsului său creion. A şi sublimat un preţ sau două, ca să scoată astfel în evidenţă cât de scumpe erau toate. Am comandat tot ce era mai scump. Nu era el sigur că avea să fie bine. Ar fi vrut să se vadă ajuns cât mai repede la făcutul plăţii. Doamna Hammond tăcea chitic: netotul băgase groaza într-însa; şi-l privea de parcă ar fi exalat un anumit miros.

Ceea ce însă nu ne-a împiedicat, după ce năpârstocul ăla ne-a scutit de prezenţa lui, să ne bucurăm de mJJ să doamna Hamimond făcea ochi mai, gustând din felurile suculente de mâncare. Momentul îi dădea senzaţia că, deşi se umilise venind acolo, totuşi meritase să vină.

— Nu-i aşa că şi acesta este unul din restaurantele unde se serveşte cafea după desert? m-a întrebat ea la un moment dat, ca şi cum numai în restaurante de-alde-astea ar fi umblat de când lumea.

Tocmai isprăvise a îndesa ultimul cartof în gâtlejul lui

Ian. Când i-am răspuns că „Da”, a încuviinţat din cap, cu înţeles.

— Acum că eşti aici, vrei şi o cafea? întrebat-o, fiindcă la drept vorbind voiam să renunţ la cafea.

Nu aveam ciorapi în picioare şi câţiva din râioşii din jur se zgâiseră pe sub masă la bocancii mei de sport. Unul dintre ei se şi grăbise a atrage chelnerului atenţia asupra lor.

— Da, mi-a răspuns.

Îşi redobândise încrederea în sine, datorită fapu u 1 u < w i utului că nu fuseserăm daţi pe uşă arară, dar mă privea iscoditor ca să-şi dea seama dacă piedica nu era cumva bănească. Am comandat două cafele.

Când au sosit, a vrut şi Lynda niţică; într-o ceaşcă de-a ei. I-am dat în schimb nişte suc de portocale, chelnerul asigurându-ne că nu-i este peste măsură de greu să-l aducă. Ne-am sprijinit apoi de spetezele scaunelor şi ne-am uitat la peisaj; nu trecuseră nici cinci minute, că se şi arătară semne de neastâmpăr din partea copiilor. Lynda pornise să dea o raită printre mese şi se oprise să urmărească pe un ins liniştit care mânca un pui. I-am spus doamnei Hammond să-l ia pe Ian, s-o înhaţe pe fetiţă şi să ne întâlnim cu toţii după aceea la maşină.

Chelnerul era hotărât să mă lase să aştept cu plata. I-am îngăduit trei minute. După aceea m-am îndreptat iute înspre uşă.

Mi-a tăiat drumul, împiedicându-se de vreo câteva ori de-a lungul sălii, clătinându-se şi legănându-se printre mese, de parcă i-ar fi pus cineva foc la fund.

— Aţi plătit – domnule? m-a întrebat el abia răsuflând.

Am încercat să mă gândesc la un răspuns foarte iscusit, dar tot ce mi-a ieşit dingură: fost:

— Nu.

Se strâmbă străduindu-se să pară amabil şi-mi întinse nota pe o tavă. Făcea cam vreo două lire şi şaisprezece şilingi. L-am întrebat cum de s-a ajuns la atâta. Mi-a explicat totul cu deosebită grijă, simţind în sfârşit că

avusese dreptate să ne privească de la început chiorâş, vei ficând fiecare fel pe care-l mâncasem, încercuindu-l cu distinsu-i creion pe lista de bucate, rezervându-şi cu plăcere în adâncul minţii posibilitatea de a-l chema în ajutor pe director. L-am întrebat dacă nu greşise la adunare.

Galopă de-a lungul coloanei bănuţilor, a şilingilor şi împunse la repezeală lirele. Bănuţii, i-am suflat, acolo cred că ai greşit. I-a adunat din nou, niţeluş mai încet, aruncându-mi câte o privire la fiecare şiling pe care-l ştergea. Am găsit de cuviinţă că ar trebui să confruntăm preţurile cu cele de pe listă. Ceea ce a şi făcut. Cifrele de pe nota de plată erau acum îngroşate ca desenul unui copil, decât tot trecuse peste ele. Creionul i se tocise. Fierbea de mânie. Eu tot nu eram sigur că nu greşise cumva. A mai verificat încă o dată totul – şi câteva cifre nu le-a putut deosebi.

Am numărat banii cu grijă şi-am pus un bacşiş de şase bănuţi peste teancul de bani.

— Mulţumesc, zise, şi-i ardeau ochii ca nişte cărbuni aprinşi.

Mă aşteptau în faţa maşinii. Lynda plângea şi I3Jni se sprijine. a somnoros de apărătoarea de noroi. S-a încruntat la mine când am ajuns lângă el, de parcă aş fi purtat răspunderea tuturor necazurilor lui.

— Ce s-a întâmplat cu fetiţa noastră? am întrebat-o pe doamna Hammond.

— A mâncat bătaie pentru că a fugit printre mesele alea, spuse maică-sa.

I-am aruncat o privire plină de înţelepciune Lyndei şi am deschis uşile maşinii. Am plecat de la Howton Hill cu senzaţia că realizasem ceva.

Ne-am întors pe alt drum, străbăcând locuri de ţară pe unde nu mai fusesem decât în copilărie, cu bicicleta. A fost un fel de călătorie triumfală. Lynda adormise. Am oprit ca s-o aşezăm pe bancheta din spate, iar doamna Hammond s-a aşezat alături de ea. Am ajuns în Fairfax Street odată cu apusul soarelui.

Am fost prea ocupat în următoarele câteva
U U U U W A 1 1
săptămâni ca să mai stau să mă gândesc la ce efect putuse avea excursia. Doamna Hammonid u < IU cu u părea mai liniştită. Eu nu prea stăteam pe acasă şi abia dacă vorbeam unul cu altul. Mi-am urcat singur chiria şi ea nu s-a opus. Am încetat astfel de a-mi mai spăla lucrurile şi de a o mai ajuta la spălatul vaselor. Mai căram însă când şi când cărbunii din beci.

Îmi petreceam mai tot timpul făcând cunoştinţă cu noua gaşcă de oameni printre care mă vârâsem; şi maişina constituia capitalul meu cel mai de preţ. Înainte de toate, însemna că-l puteam evita mai uşor pe Johnson, ceea ce fusese cu adevărat greu pe când nu aveam alt mijloc de călătorie decât autobuzul şi nici alt loc prin care să trec decât parcul. Singurele dăţi doo îl mai vedeam acum erau orele de după meciuri, acasă şi la câte un antrenament seral ori două. Cu o mulţime de noi prieteni care forfoteau în jurul meu, mi-am însuşit degrabă tehnica eschivara.

Lucrul cel mai de mirare din partea lui Weaver s-a dovedit a fi că omul nu mai ştia ce să facă pentru mine. Ajunsesem în lumea lui; şi ne-am apropiat destul de multişor. El mi-a dat pontul cu privire la Jaguar după ce pusesem mâna pe cele cinci sute şi optzeci de lire pentru Humber şi mi-a mai împrumutat cele o sută şi cincizeci de care aveam nevoie ca să nu-mi depăşesc contul din bancă. Ceea ce l-a lăsat ţuţ este că i-am dat banii înapoi în mai puţin de cinci săptămâni. Explicaţia era că de câteva săptămâni câştigam până la 20 de lire pariind pe câinii de la Stokeley, un sat de mineri aşezat undeva mai de vale, unde locuia Frank Miles, căpitanul echipei.

Cu acea încredere pe care ţi-o pot da o maşină şi lipsa oricărei griji băneşti, ştiindu-mă totodată şi ţinta tuturor privirilor, mi-am descoperit şi darul de a şti să mă pun bine cu câţiva oameni însemnaţi, de la industriaşii locali şi directorii regionali până la vedetele sportive de prin oraşele vecine, şi chiar până la deputat. Totul dura de obicei puţin. Taff Gower mi-a fost, în afară de Maurice,

aproape singurul prieten de care am rămas legat. Din ziua când îi turtisem nasul – care a şi rămas pentru totdeauna încovoiat de atunci – pe Împrieteniserăm într-un fel lipsit de pretenţii. Nu făceam niciodată mare lucru unul pentru altul. Câtă prietenie era între noi se datora toată chestică. cu nasul şi faptului că-l pocnisem. ÎI V00 el. În destul de des, chiar şi drud s-a lăsat de sport şi a preluat o dreiumă Ungă Primstone – mă ajuta la antrooamontul juniorilor în serile de joi.

Nu eram însă atât de apropiat de Weaver încât să nu văd că era şi el un exemplar cât se poate de bun al tipului de om azi-cu-ăsta-mâinecu-ăla. Nu depăşise niciodată stadiul în care prietenia este totuna cu aerele protectoare ale unuia din prieteni. Am înţeles că fusese cândva un adevărat ambiţios – mai mult decât puteam eu vedea acum sau decât mi-aş fi închipuit – şi că era încă foarte susceptibil în ceea ce-l privea pe singurul său rival, Slomer. Erau socotiţi a fi cei mai periculoşi oameni din oraş – În măsura în care putea fi vorba de oameni periculoşi în acest oraş – iar Primstone era şi jucăria unuia şi a altuia. Gu-mpârau şi vindeau jucători, îi formau şi-i lăsau baltă car face doi copii cu nişte soldaţi de plumb. Dar aşa se pare că se petrec lucrurile cu orice sport profesionist. Pentru mine unul, doar atâta era interesant: să rămân cât mai aproape de Weaver.

Când am început a mă ţine de el, ori mai degrabă el de mine, nu-mi dădeam seama cât era de puternic. Îmi spuneam că merit şi eu să existe un alde Weaver care să aibă grijă de mine. Nu am înţeles cât de mult sunt în stare oamenii să urască, până ce n-am dat de câţiva care nu-l înghiţeau pe el, sau care nu-l înghiţeau pe Slomer. Despre Weaver se presupunea că are cârlig la băieţi, ceea ce putea să însemne că nu-i greu să rămână agăţat în părerile altora. Poate să fi avut vreo pornire în direcţia asta, dar mare lucru mu făcea. Se tot uita la noi în timipul băii calde, dar mai mult decât să ne bată pe spate ori să ne ia pe după umăr nu făcea. Simpatiile şi antipatiile îi erau mai pronunţate decât la cei mai mulţi dintre oameni. De altfel,

orice reticenţe aş fi putut avea, le-am dat, fără a sta mult pe gânduri, deoparte, pentru simplul motiv că Weaver ţinea grozav la mine. Era bogat, iar eu nu mai cunoscusem niciodată până atunci un om bogat.

A trecut câtva timp de când mă aflam în preajma lui Weaver, până ce am făcut cunoştinţă cu nevasta-sa. Nu se arata niciodată ia recemiiie de duminică seara, iar el nu pomenea niciodată de dânsa. După câte am auzit însă ici şi colo, era o cucoană tare sfântă, sprijinindu-i pe episcop care-i ea vecin, şi tagma acestuia! Şi preluând răspunderea pentru opera de asistenţă socială a bătrânilor din oraş. Tabloul ăsta mi-a dat de bănuit că ea şi cu Weaver n-o duceau prea bine Împreună.

Eram în sala de cocteiluri a localului „Baloţii de lână" din Victoria Street, într-o după-amiază de sâmbătă, în timpul vacanţei – prima vară după ce fusesem angajat – când l-am văzut că intră pe Ed Philips. Tocmai venisem în oraş să iau maşina de la garaj şi, deoarece era după ora de închidere, mi-am spus că nu altceva îl făcuse să intre decât faptul că-mi văzuse maşina afară. M-a văzut, cu acea tresărire ide tardivă recunoaştere pe care unii bărbaţi şi unele femei găsesc de cuviinţă s-o adopte ca să arate cât mai ocupaţi.

— Noroace, Arthur. Suntem puşi pe ghiftuială noi, atleţii?

Asta era grija lui cea mare, să pară şi să se poarte cât mai atletic – bordul pălăriei niţel lăsat în jos, mănuşile-i galbene uşor învălătucite, gulerul hainei o idee ridicat în jurul gâtului. Activităţile atletice, în afară de golf, le desfăşura doar în scăfârlia lui – ceea ce nu le împiedica de fel să-şi producă efectele. Îmi venea întotdeauna greu să pot ghici cam ce altă ispravă mai făcuse. Poate că pe când era la closet în dimineaţa aceea câştigase proba finală, poate că în drum spre birou câştigase cursa de 1500 metri.

Era greu de spus. Lucru sigur însă că întotdeauna distigase ceva atunci când îşi făcea apariţia pe undeva, pă! gând ţanţoş decât un cocoş pintenat.

— Eşti ocupat? mă întrebă el nestânjenit şi se aşeza.

— Cum îţi merge, Ed?

— Binişor. Ştii cum e, căldura asta de vară. Pot să-ţi ofer ceva? vru să afle, prudent. Mă întrebam dacă e, ti ocupat.

— S-ar putea să fiu, dacă stărui.

— Dacă nu eşti, mă gândeam că ai putea veni cu mine până la Weaver acasă, îmi propuse.

— De ce tocmai eu?

— Maşina mi-e pe butuci, băiete, şi nu vreau să iau un taxi. S-ar [putea să facă o impresie proastă – eu pe doamna mă duc s-o văd, nu pe barosan.

— Da' autobuzul ce cusur are?

— Păi bine, Arthur dragă (şi se învioră), cum oare m-aş putea duce să-i bat la uşă, după ce cobor dintr-un afurisit de autobuz? Maşina aia a ta pe care ai cumpărat-o de la Consiliul Regional e cum nu se poate mai potrivită.

— Humberul l-am vlinidut. Acum am un Jag. Şi n-are s-o dea gata pe una ca ea. De altfel, l-am cumpărat prin Weaver.

— O, păcat de Humberul ăla. Avea un geam despărţitor, nu-i aşa? Nu? Oricum, n-o să observe ea deosebirea. Ei, dacă nu-s cel puţin Daimler-e, maşinile i se par toate deopotrivă. Putem s-o luăm din loc când eşti gata.

Pe măsură ce ne apropiam de lângă Longa, mă simţii niţeluş nervos, şi-apoi ros de curiozitate. Şi simţindu-mă nervos şi curios, băgai de seamă că şi Ed se schimbase. Weaver nu era acasă – numai nevastă-sa. Ed se f: amânta de-a binelea când am ajuns la poarta cea albă.

— Să vin şi eu cu tine? l-am întrebat.

M-a privit oarecum surprins.

— O, dar nu cred că-i nevoie să te car şi pe tine, Arthur dragă.

Nu înceta să se poarte faţă de mine ca faţă de un animal dresat pe care trebuia să-l îmblânzească.

— Ai venit numai ca să faci o plimbare, fiule. Nu ţi-ar prinde bine să te bag aşa tam-nisam în chestii de-alde-astea, neaşteptate.

— E o chestie particulară, şi nu vrei să aud? i eu? mi-am dat cu presupusul.

— Nu-i nimic personal, Arthur…

Şi ridică uşor din umeri.

— Vin şi eu aici când şi când – mânat numai şi numai de simţul datoriei. Doar pentru câte o şuetă, s-ar putea zice. Are tot felul de cuno-ştinţe şi-mi spune şi mie ce se mai întâmplă. În felul ăsta ma cruţ de o groază de drumuri. N-ai decât să vii şi tu înăuntru, frate dragă. Chiar vino zău, dacă ai chef să vii.

Atâta vorbea, încât mă lămurii că nu-mi doreşte prezenţa: eu eram doar şoferul. Neobră

1 * * >J i U U u zarea lui mi se păru nostimă şi mă mulţumii să

A

rânjesc.

— Hai intră, îi spusei. *Eu unul* aştept afară.

— Eşti sigur? Nu te superi?

Dar o şi zbughise în sus pe scări, şi apăsa pe sonerie.

Apăru May, jupâneasa irlandeză a Weaverilor. Ed îi aruncă o ochndă şi schiţă câteva uşoare mişcări cu mâinile, de parcă ar fi făcut în acelaşi timp reclamă maşinii cât şi lui însuşi. Îşi cam pierduse din încredere, cerându-mi să-l aştept.

— Noroc, Arthur, îmi strigă May peste umărul lui.

— Doamna Weaver e acasă? întrebă Ed. O caută domnul Philips de la ziarul *Guardian*.

Şi se făcu nevăzut în holul casei.

Şedeam, ciocănind în volan ţ-i întrebându-mă cât va găsi Ed de cuviinţă să mă lase să aştept. De fapt, nu putea fi sigur că n-am să plec şi că n-am să-l las să se întoarcă pe jos, străbătând toată grădina aceea lungă. M-am holbat în sus către ferestre, nădăjduind să-l zăresc pe domnul Weaver, n-am dat însă decât de chipul jupânesei May. Strâmba din nas ca şi cum ar fi mirosit a cine ştie ce prin casă şi-mi tot zâmbea.

Coborâsem din maşină şi mă aşezasem pe apărătoarea de noroi din faţă – la soare; nu se scurseseră

nici zece minute, că uşa de la intrarea principală se deschise din nou şi în prag se ivi doamna Weaver, urmată de Ed, nemulţumit. Trebuie că, după socoteala lui, păream a fi un şofer prea independent, şezând aşa pe bară în loc să-l aştept ascultător înăuntrul maişinii.

— Arthur Machin, grăi doamna Weaver, oprindu-se pe treapta de sus. E unul dintre fruntaşii eAipei municipale, după câte spune soţul meu… te-am privit de la fereastră.

— Mda, am răspuns, sculându-mă stingherit în picioare, vârându-mi o clipă mâinile în buzunare şi apoi scoţându-le iar.

— Trebuie să spun, zise ea întorcându-se către Philips, că uriaşul ăsta nu pare a fi prea guraliv.

Ed se screthu a zâmbi şi încercă pe dt N stătea lui în putinţă să-şi schimbe dispoziţia sufletească.

— O fi timid, glăsui el, aproape răstit.

S-ar fi zis că doamnei Weaver îi făcea plăcere să-l necăjească. Deoarece coborî treptele binişor şi-mi întinse mâna.

— Ia nu-mi spune mie că-i timid, rosti ea. Vine aici deseori, nu-i aşa, Machin? Ce-i drept, însă, cu prilejuri ceva mai vesele.

Râse binevoitor şi n-am putut să n-o compar cu alte f-emei pe care le cunoşteam şi să nu-mi placă. Părea bucuroasă că e pe cale de a mă cuceri şi că Ed se află de faţă la treaba asta.

Ed îşi sprijini cu multă cuviinţă mâna de clanţă, ca să arate că sosise timpul să ne despărţim. Socotea întregul incident drept o greşeală de tact.

— L-am cerut domnului Philips să ieşim să mi te recomande, continuă a mă lămuri doamna Weaver. Dar uite-l că abia se mişcă… şi mai îmi

1 U 1 tu u tui 1

vine a crede că ar fi dorit să mă ţină de vorbă în casă.

Ridică din sprâncene şi gestul ne făcu să râdem cu toţii.

— Mă rog, de-aia a. Ţi venit, vorbii eu, bătând fierul cât era cald.

Ed se străduia la rândul său să zâmbească.

— Ei, hai, nu încerca să mă scoţi un turuiegură de meserie, îmi răspunse el, şi deschise cu clic uşa maşinii. Se întfimolă totuşi să fiu şi foarte ocupat.

— Am ieşit să schimb o vorbă cu Machin, şi dumneata vrei să mi-l răpeşti, se tângui doamna Weaver. Ne uitam amândoi la dumneata cum stai şi ce mutră acră faci, spuse ea. Şedeai pe bara asta şi mai că-ţi venea să plângi de plictiseală. Ar fi trebuit să-mi dau seama că domnul Philips nu se va dibăci să te poftească înăuntru.

— O, şi-aşa nu-mi place mie să cad pe capul oamenilor… începu Ed.

— N-are a face, vorbi doamna Weaver, ca şi cum şi-ar fi reamintit şi ea un anume lucru. Dacă ţii s-o faci pe teful năpădit de treburi, ei bine, fă-o! Mie mi-i totuşi tare plăcut să-i întâlnesc din când în când pe protejaţii domnului Weaver. Căci îmi vine uneori a crede că prea-i ţine numai pentru el.

Şi-au dat mâna şi, după ce Ed se instală comod în maşină, pe doamna Weaver o auzii continuând:

— Trebuie să mai vii pe aici, Machin. S-ar putea să avem prilejul a sta mai îndelung de vorbă… şi s-ar putea să aflu de ce anume îşi petrece domnul Weaver atâta timp la clubul vostru!

Şi ridică iarăşi din sprâncene: şi din nou ne-am pus cu toţii pe râs. Apoi urcă înapoi prima treaptă a scării, în vreme ce eu porneam motorul.

— Scrie-mi câteva rânduri, dacă nu eşti prea ocupat, strigă unuia din noi ori amândurora.

— Pe tine te are în vedere, grăi Ed îmbufnat, în vreme ce înaintam pe alee.

— Ori poate că ne ia numai peste picior? i-am răspuns nedumerit.

El a tăcut.

Dar în vreme ce străbăteam iarăşi scurtătura înspre oraş, de care v-am pomenit, mi-a fost greu să nu deschid iar vorba:

— E Weaver cu adevărat bogat?

El rămase pe gânduri, şi-apoi îmi vorbi:

— Nu.

— Crezi că nu e?

— Ştiu că nu este. Tat-su era… Dar pe de altă parte nici sărac n-aş putea spune că e. Câţi bani are îi ţine pe toţi la ciorap. Ei, cu Slomer… e altă gâscă-n altă traistă. Ala nu-şi lasă banii să doarmă în ştergar.

Era mulţumit că-mi poate spune ceva: că-mi poate lămuri o situaţie.

— Va să zică, firma Weaver – uzina – nu-i decât un nume?

— Weaver e director şi mai ştiu eu ce. Dar nu are poziţia pe care o avea taică-său. Iar dacă ar fi avut-o, de mult ar fi intrat întreprinderea la apă.

N-a mai spus nimic, până ce am oprit maşina în faţa birourilor ziarului *Guardian*. Totuşi, nu coborî; îşi roti braţul în spatele banchetei şi ţinu să mă povăţuiască:

— Să ştii, băiete. Felul în care ţi-a vorbit doamna Weaver acolo acasă la ea… să nu te laşi amăgit. A fost doar politicoasă. Nici vorbă cumva de prietenie.

— Las că ştiu. Voia să-mi arate că mă consideră ca pe un egal şi aşa mai departe.

I-am simţit răsuflarea lui Ed duhnindu-mi în obraz. De bună seamă că mă privea atent.

— Nu-i nevoie să-ţi spun eu cum stau lucrurile at Colo, la Primst Olie. Weaver şi Slomer merg pe din două. Niciunul nu se prăpădeşte după celălalt. Înţelegi ce vreau să-ţi spun, nu-i aşa?

— Nu.

— Ei bine – (şi se răsucea pe banchetă) – cum să-ţi explic? Fiecare din ei ia aminte la fiecare dintre oamenii din jur de a cui parte este.

— Şi crezi că ar trebui ca eu să plutesc undeva pe la mijloc? zisei.

— Fă şi tu cum te duce ce-pul, băiete. Dar ştii tot atât de lilflâde ca şi mine că Primistone, dt îi priveşte pe aceşti doi… domni, e pentru ei o manie. Şi oamenii sunt în stare să ajungă murdari nu glumă, acolo unde-i vorba de manii.

Ia înipuie-ţi că Weaver ar fi silit să înceteze de a sprijini clubul. Să zicem că s-ar produce un faliment. Te-ai pomeni dat afară în doi timpi şi trei mişcări. Şi tot aşa s-ar pomeni şi Wade, ca să nu aduc vorba decât de el... Vezi ce eşti pe cale de-a face? Te identifici cu Weaver. Riley, socretarul, e omul lui Slomer. Înţelegi cam cum stau lucrurile?

— Bănuiesc că nu-i chiar atât de simplu.

— Nu există la Primstone decât un singur jucător care a jucat neîntrerupt în echipă. Şi aproape de doisprezece ani, mă rog. Ăsta-i Frank Miles. Şi de ce? Pentru că nimeni nu ştie de a cui parte este. Când se pornesc pe gâlceavă în comitetul de selecţionare, în fiece săptămână, la numele lui Frank nimeni nu ridică vreo obiecţie. Nu-i nici cu unii, nici cu alţii. Pluteşte, mă omule, asta-i. Şi cu lupii ăştia altă cale n-ai. Simplu ca bună ziua.

— Ce te face să crezi că s-ar putea produce un faliment?

— Uşurel, uşurel... Nu-mi pune mie în gură vorbe pe care nu le-am rostit. Am spus *dacă*. Eşti oarecum nou venit pe teren. Eu nu fac decât să-ţi schiţez situaţia. Am văzut multe din câte s-au petrecut pe-aici. Ai putea crede că sunt un fel de suflă-n borş, tot dându-i zor cu „mă băiete" şi Mână omule". Dar o cred în bine, Arthur. Am avut de-a face cu oamenii ăştia şi am învăţat meseria. Nu mă 1 un drept ceea ce s-ar putea să crezi că sunt. Dacă vrei să ai mai departe o maşină mişto, o droaie de prieteni! Şi soiul de haine pe care le porţi acum – nu-ţi rămâne decât să fii cu ochii-o patru1. Să-ţi mai dau; un pont pe gratis – probabil că Weaver se va retrage: în curând. S-ar u t U w < >j –

putea să nu mai rămână multă vreme pe-aci.

Coborî cu încetul şi rămase locului pe trotuar.

— Fireşte că n-ai să sporovăieşti despre cele ce-am vorbit, mă băiete. Am cuvântul tău pe chestia asta!

Urcă în mers legănat treptele care duceau la birou şi nu se uită înapoi.

După acea primă plimbare duminicală la Mănăstirea Markham şi la Howton Hall, lucrurile între doamna

Hammond şi mine au început să stea ceva mai binişor. În timp ce mă adaptam noului meu mediu şi protecţiei ce o aveam din partea lui Weaver şi în vreme ce încă mai jucam rugbi, ea nu şi-a vârât niciodată nasul în treburile mele, aşa cum îi era obiceiul. O scoteam la plimbare cu puştii ei, cam la o duminică din două. Asta devenise o datină; am vizitat împreună fiecare monument istoric, fiecare deal şi lac din ţinut.

Odată cu vacanţa, devenisem însă plictisit, neastâmpărat. Asta şi fusese una din pricinile pentru care mă învoisem să-l conduc pe Ed până la vila Weaver. Nici tu antrenament, nici tu meciuri.

11 161

— Viaţa sportivă – c. 1/524

Începusem chiar a munci cu oarecare tragere de inimă, stârnindu-le mirarea tuturor.

Adevăru-i că eram plictisit până peste cap. Mă uscam văzând cu o-hii. Nu mi se întâmpla să fiu destins ori mulţumit măcar o clipă. Ba mă şi gândeam să omor pe cineva, să ameninţ cu pistolul pe un casier de bancă, să iau la goană vreo târfă bătrână de-a curmezişul parcului. Mă simţeam ca ditai leul cu coşcogea poftă de mâncare, lăsat dintr-odată fără hrană.

Era o zi noroasă, cu pâclă, o sâmbătă după-amiază de pe la începutul lui iulie. Am intrat în casă către ora trei, simţindu-mă şi eu apăsat şi trăgând nădejde că dacă o să dorm, o să scap de starea aceea. Doamna Hammond era afară, în curtea! dispate, atârnând acolo nişte rufe. Ilam: era încuiat – drept pedeapsă – în vechiul coteţ de găini, ca să nu fugă, iar Lynda era dincolo de gardul curţii din: spate, cu alţi copii ale căror răcnete răsunau în toată împrejurimea. Patul nu era făcut. L-am acoperit cu pătura, m-am întins şi am încercat să aţipesc.

Cel dintâi zgomot pe care l-am auzit au fost paşii ei în dormitorul din faţă, tropăind încolo Ş’încoace. De bună seamă că făcea patul. Stăteam. nemişcat şi urmăream din ochi două muşte care horeau în jurul becului şi o albină care bâiâia pe geamul din afară al ferestrei. Perechea de

muşte alcătuia la un loc o singură arătare. Ba speram că doamna Hammond o să coboare, ba speram că o să intre la mine în cameră. Când paşii ei răsunau pe palier, nu mă puteam împiedica de a simţi că tremur. Mi-am privit cu mirare mâinile: într-adevăr tremurau. În clipa când a deschis uşa, eram în plină luptă cu mine. Parcă am fi fost două fiinţe într-un singur pat.

A tras un ţipăt.

— O… nu. ştiam că eşti aici, se sperie. Şi-şi duse mâna la gât. Nu te-am auzit când ai intrat. Am venit să fac patul.

— L-am acoperit eu, aşa cum s-a nimerit. Mă trăgea a s-a., i-am răspuns şi, diod pătura la o parte, m-am dat jos.

— Să-l aştern, dt sunt aci. N-am avut o clipă de răgaz până m. Am spălat azi, şi Ian o tot zbughea pe afară. De cât timp te-ai întors?

— De vreo oră.

— Trebuie să fi venit pe când întindeam rufele. N-o să dureze nicio clipă.

Stătea cu spatele spre mine, în vreme ce se apleca deasupra patului, ca să îndrepte cearşaiul.

— Nu joci crichet sau: altceva, zise, întinzându-se cu totul peste pat ca să-şi vâre mâna de partea cealaltă a saltelei.

Părea prea ocupată, ca să se aştepte la vreun răspuns.

Vreme de o clipă am fost liniştit, însă în următoarea gâtul şi urechile: îmi furnicau de fierbinţeală. Am aşteptat până ce-a aşternut patul şi a îndesat cearşa! tul, tot sperând că va simţi atmosfera încordată şi va căuta s-o reze ea ngură într-un fel. Dar îşi vedea mai departe de treabă, până ce – nevenindu-mi a crede – a trebuit să-mi întind mâinile şi să-i ating şoldurile. Mi s-a lăsat niţel în voie, apoi dintr-odată s-a înţepenit. Am tras-o de lângă pat şi i-am prins pieptul (În mâini.

Trup atât de slab articulat nu mai ţinusem în palme niciodată până atunci. Se tot zbătea şi striga ceva anume, nu ştiu nici eu ce. Dar o ţineam strâns, fără să crknesc. Tot

timpul îmi aminteam ce faţă uită are, cât de înspăimântată este. Eram însă pe jumătate năucit de lipsa ei de înflăcărare.

Corpul i se răsucea în toate părţile în vreme ce tot răcnea ceva ce încă nu înţelegeam. Mi se părea că mă iau la trântă cu patul însll! Ş'Î. Nu puteam înţelege de ce nu se aşteptase la una ca asta, de ce nu se învoia.

Şi-apoi, deodată, mi se făcu rău, îmi veni să vărs, scârbit de priveliştea lenjeriei aceleia jerpelite. Simţeam nevoia să ies la aer. M-am tras înapoi ca să mă liberez şi am văzut-o în prag pe Lynda, care se uita la noi neştiind dacă să râdă ori să plângă.

— Maa-mă? gemu îndelung copila.

S-ar fi zis că traversează din nou rlâul.

— Du-te de-aci, Lyn! ţipă doamna Hammond. Du-te de-aci! Du-te de-aci!

Copila stătea nehotărhă, iar maică-sa nu se mişca; Lynda urmărea atent ce făceam noi, purtându-şi ochii de la un capăt al patului la celălalt, ca şi c-ar fi privit de pe un mal pe celălalt.

— Vă bateţi, mămico?

— Du-te de-aci, Lynda! striga maică-sa. Du-te.

I.yn. E doar o joacă.

Nu părea convinsă.

— Nu pot să mă joc şi eu, mămico?

— Du-te de-aci, Lyn. Hai, pleacă…

Fata se întoarse, şovăitoare; trânti us, a şi o luă pe scări în jos.

Doamna Hammond stătea culcată cu faţa către perete. Cu încetul, furia şi buimăceala îi năpădeau trupul – grăbeau un acces. Mirare.

— Eşti un bărbat! zbieră. Eşti un blestemat de bărbat!

Pumnii îi erau încleştaţi şi-i încordau vinele subţiri ale braţelor. Ochii îi jucau în cap. Mirosea a săpun, a aburi şi a rufe ude. La sHrşit ţipa de-a binelea.

S-a dat jos din pat şi a coborât de-a dreptul la parter. Mi-am spus că o căruta: pe L) Ida. Vezi însă că m-am

înşelat. Înşfăcându-mi haina şi repezindu-mă afară, am văzut că se apucase iar de spălat, de parcă nimic nu se întâmplase. Băgase maiul în albie şi bătea încet, de-ai fi putut crede că bate în gol.

M-am plimbat cu maşina timp de un ceas şi apoi am intrat la „Meca", de îndată ce s-a deschis. Localul era pustiu. M-am aşezat la bar şi am scos din buzunar *Or%ia tropicală*; pe copertă o liniştită mare tropicală, noaptea la l-ina lunii – şi căpitanul Summers abia urcat IPE covertă după ce-şi lăsase gagica „pe deplin mulţumită şi cu totul îndestulată", la el, în caibina de dedesubt. O barcă sosi la bord să marfa de con trabandă, iar căpitanul Summers îşi scoase micul revolver negru de calibru 38. Constatai că nu mă simţeam vinovat. Nu port eu chiar toată răspunderea, mi-am spus. Să nu-mi susţineţi că e cu *totul* nevinovată. A fost măritată. Nu m-aş fi dat aşa la ea, dacă nu vedeam că… Oricum, nu m-am simţit în apele mele, până ce nu i-am văzut pe Maurice şi pe fete intrând pe uşă.

— Ta. rzan s-a bătut din nou, vorbi Judith, bkmoo secretară! a primarului. Cu mine oare nu vrea să se bată?

Mă trase de haină şi-mi văzu cămaşa udă şi pătată de sânge. Se strâmbă.

— Mă rog, în chestii de-alde-astea se cere să fii curajos.

Am râs cu oarecare uşurare; mă temusem să n-o ia cu toţii la goană dând cu ochii de mine.

Prea des nu ne aeuca. Preferam să mă duc sus cu ea, în plină după-amiază, când îmi venea mai laând-înă, ddedt la oricare altă oră din zi. Aşa stând l-UJcrurile, povestea se întâmpla îndeobşte duminica. Aveam t: abietul nostru. Ba se clocea SUS şi-şi punea rochia de lână gri şi, dam nu mă urcam la vreme, mă strica ori cobora şi stătea liniştită lângă foc până ce mă ridicam de pe scaun. Voia să se încredinţeze că vin cu ea. Tabietul continua în dormitor, mereu al meu – aşa ţinea ea – ca şi cum ar fi stabilit reguli de la început şi cel mai important lucru era să fie respectate. Se purta cât se poate de liniştit. Nu vorbea niciodată nimic. După ce terminam, îşi punea din nou

rochia de lucru. Îndura. Îşi spunea, cred, că altă alternativă nu are. Nu-i păsa. În general, se întâmpla o dată la două săptămâni.

Deveni mai grijulie în privinţa curăţeniei. Cizmele dispărură din faţa vetrei.

Antrenamentul dinaintea sezonului începuse de câteva săptămâni, când luai în cele din urmă hotărârea să intru în legătură cu doamna Weaver. Propunerea ei de a ne mai vedea eventual din nou îmi dăduse câtva timp de gândit la ce foloase aş putea trage din treaba asta. Mă întrebam dacă nu cumva înapoia cuvintelor ei se afla indicaţia: *Apă adâncă. Pericol.*

Apoi mă cuprinse deodată îngrijorarea că amânasem poate prea mult. De ce stăteam şi mă frământam, atunci când aş fi putut să-mi văd frumuşel de drum mai departe – nu izbuteam nici eu să înţeleg. Mi se ceruse să-i predau nişte bid. ete în scop de binefacere şi i le dădusem lui Weaver însuşi, să le remită. Dacă avea să uite, cu atât mai bine. O lăsam baltă. Biletele erau pentru un concurs de whist, la sediul cooperativei, între 7, 30 şi 9, 30 p.m. – şi-mi semnasem numele pe spatele lor. Dacă un lucru atât de aiurit ca ăsta putea s-() intereseze, însemna că aveam ceva sorţi de izbândă. Weaver îmi spuse că soţiei lui i-ar face oricând plăcere să afle despre orice fel de manifestări în scop de binefacere pe care i le-aş putea aduce la cunoştinţă.

— Asta-i mania *ei*, adăugă dânsul, aşteptându-se să râd, ceea ce mă şi grăbii s-o fac.

Am fost surprins când am văzut că vine într-adevăr la sediul cooperativei şi că-şi joacă şi ea partida de whist. Fără îndoială că nu prea era la locul ei – aducea a distrugător printre iahturi pentru călătorii de plăcere. Părea poate niţel caraghioasă. Într-o oarecare măsură nu ieşise din făgaşul ei obişnuit, numai că – fireşte – acele concursuri la care lua ea parte erau patronate de înalta societate şi aveau loc în saloanele primăriei. Nu prea ştiam ce să fac. Mai bine să-i las ei totul în grijă, hotărâi, şi-mi văzui de joc de parcă nici n-ar fi existat o doamnă Weaver.

La nouă şi un sfert privirile ni s-au întâlnit. Părea nerăbdătoare, plictisită, niţel indispusă din pricina mirosului. M-am dus la ea.

— Cred c-am fi putut vorbi şi mai înainte, îmi spuse. În cincisprezece minute vine maşina să mă ia.

Era furioasă, realistă.

— Credeam că doriţi să menţinem aparenţele, i-am răspuns eu, dându-mă pe brazdă.

— Aparenţele, aici? (Vocea îi scârţâi prelung, era: maşilo la o ootitură). Nimeni no ne cooO aşte.

— Mă cunosc pe mine.

— La asta nu mă gândisem, mi-a răspuns, şi aruncă o privire nemulţumită în jurul încăperii.

— Dar n-o să mai aibă mult timp parte de mine. N-am de gând să-i las să vă mai vadă cu priv, irea asta supărată.

Păream amândoi surprinşi de felul cum ajunseserăm să ne vorbim.

S-a ridicat de pe scaun şi a luat-o & pre uşă. Am aşteptat câtva timp, înainte de a o urma. Rareori fusesem atât de tulburat. Am ajuns la vreme la intrarea de la parter, ca să pot vedea pe cineva deschizându-i uşa maşinii – un Morris Minor. M-am tras înnoi şi m-ar uitat după dânşii cum pleacă.

O săptămână mai târziu, când tocmai încetasem de a mă mai frământa din pricina asta, am găsit o scrisoare a ei în micul teanc de corespondenţe de pe la simpatizaţi şi admiratori ce-mi sosea la Primstone.

Dragă Arthur Machin.

Mi-ar părea tare rău să ştiu că am dat impresia de a fi bădărană şi tăioasă, acum câteva zile. Dar nervii îmi fuseseră niţel zguduiţi de o recentă întâmplare şi nu eram în apele mele. Spre că mă vei ierta. Poate că vii la ceai într-una din zilele săptămânii acesteia. Miercuri ar fi cel mai nimerit. După cum ştii, domnul Weaver e plecat şi mi-ar face plăcere să vină cineva să-mi ţină de urât. Cu cele mai bune urări, Diane *W*.

Jos, ca: şi cum n-ar fi fost sigură dt de narăfleţ sunt în stare să fiu, adăugase: „Asta nu înseamnă să aduci cu

dumneata pe vreunul din acei prieteni gălăgioşi de-ai domnului Weaver, care-l vizitează la sfârşit de săptămână!”

Era singura scrisoare de la o persoană adultă în teancul meu de core-ondenţe.

Miercuri după-amiaza m-am învoit de la lucru. Nu eram sigur că doamna Weaver ştie sau îşi aduce aminte că muncesc la uzina soţului său, dar – oricum – nu se putea pretext mai bun pentru o după-amiază de chiul decât a te duce să faci o vizită nevestei patronului. M-am dus acasă şi mi-am pus costumul cel mai bun.

— A murit cineva? mă întrebă doamna Hammond.

— Nu. Ies în oraş. Am după-amiaza liberă.

— Trebuie să fie ceva important – costumul ăsta nu-l porţi decât duminica. Te duci undeva cu Maurice?

— Nu… E O altă treabă, a i-mea, particulară.

— Şi ce treabă particulara ai, ddwcă-mi dai voie să întreb?

— O treabă cu totul şi cu totul particulară.

A venit la uşa din faţă să vadă cplec cu maşina. Începuse a se mândri, în felul ei, cu ce făceam şi cum arătam.

m petrecut vreo două ore în sala de biliard, jucând trei partide, apoi mi-am zis că s-ar putea să cam fie ora ei de ceai. Eram atât de nervos, încât a trebuit să opresc de două ori maşina pe drum, ca să dau caii la apă. Ciudat lucru, singura persoană pe care am zărit-o când sosit acolo a fost Johnson. Auzisem, cu vreo câteva săptămâni în urmă, că-şi găsise o jumătate de normă la Weaver, folosindu „se probabil de numele meu. Dar avut o tresărire dând peste el în carne şi oase, acolo. Plivea un strat de flori la marginea aleii. Am oprit mă: şi ina în dreptul lui.

— Ce mai faci, tăticule?

Lopăţica pe care o ţinea îi căzu din mână şi deschise ochii mari.

— Începem sâmbătă o amicală cu Leeds. Vii şi d-neata?

— Da, îmi răspunse.

Se uita la maşină, apoi la mine.

— Domnul Weaver e plecat săptămâna asta, observă el.

— Ştiu.

— Atunci de ce-ai mai venit?

— Pe doamna mă duc s-o văd.

— Nu lucrezi?

Părsa îngrijorat.

— În după-amiaza asta, nu… Ne mai vedem, tăticule.

Am dus maşina până la veranda de sticlă. M-a urmărit cu privirea, pe când coboram. May a deschis uşa, după ce am bătut, şi-am intrat.

— Noroc, Arthur. N-ai nimerit-o, la ora asta şi-n ziua asta a săptămânii. Credeam că ştii că domnul Weavler e plecat.

— Pe doamna Weaver venit s-o văd, am lămurit-o şi, ca şi Johnson, păru să arate şi ea îngrijorată. Nu ţi-a spus?

May dădu gânditoare din cap.

— Mie nu mi-a spus nimic. Stai puţin să mă reped să văd.

De unde sâmbătă seara alergam peste tot locul ca un câine al casei, acum încremenisem acolo în hol, cu picioarele ca turnate în covorul pe care-l scoteau pentru weekend-uri. Mi-am dat seama că greşisem venind. Nu cumva aşteptase să răspund în scris bileţelului ei? Poate că nici nu se aştepta de fel să vin.

— Ce surpriză, domnule în îmi spuse ea păşind peste pragul salonului, şi-am putut constata după cum îşi ţinea capul că mă aştepta. Îmi pare

Cu u 1 11 UI i» u u foarte rău, urmă, dar trebuie să-ţi fi rătăcit scrisoarea… sau poate că ai telefonat? Mă simt, zău, foarte vinovată…

Se uita la mine, păsuindu-mă să-i răspund. May stătea drept în spatele ei.

— L-am spus domnului Weaver, îngânai cu Mi-a spus că miercuri după-amiaza e ziua dumneavoastră liblâă. Trebuie că a uitat să vă vorbească despre serbarea aceea în scop de binefacere…

— Mă rog, ţi-a dat cel puţin o informaţie exactă, oftă

Poftim, trei în salon şi să aud tot ce ai de spus în chestia cu serbarea în scop e binefacere.

Cuvintele răsunau atât de aspre, încât mi-am spus că May probabil abia se ţine să nu ddă; ea se adresă doamnei Weaver:

— Ce să pregătesc pentru ceai?

— real, i se răspunse. Rămâi să iei ceaiul cu mine, domnule MaJChin? Mă tem că n-o să fie cine ştie ce pentru un voinic ca dumneata, însă May tot va rostui ea ceva... nu-i aşa drăguţo?

Am trecu în salon şi a închis uşa. Tapetul ru frunze verzi mă călca, în felul lui, pe nervi. Ferestrele-uşi erau deschise. îl puteam vedea pe Johnson care plivea mai departe; când ridica din când în când, ochii, mă: putea vedea şi el pe mine. Era şi asta o mângâiere. Poate că doamna Weaver intenţionat îl aşezase acolo.

Ea era cu dinsprezece ani mai în vârstă decât doamna Hammond, iar eu la aceeaşi distanţă de acesta din urmă, de partea cealaltă, partea dinspre tinereţe. Efectul pe care toţi anii aceştia îl produceau asupra doamnei Weaver era că se îngropase oarecum în jurul gleznelor şi că dădea, în general, în rochia ei cafenie, strânsă: pe colip, impr1! 5 ia unei balene de cea mai bună calitate. Celor de mai sus le adăugă „aşezându-se, şi impresia <Că-i fată bună. Îşi puse picioarele unul peste altul.

Cel dintâi lucru pe care l-am putut rosti a fost:

— GTădinarul, dacă nu mă înşel, e nou pe-aci.

Voisem să par nepăsător, dar ea râse.

— Da, vorbi. îl cuno şui?

Nu i-am răspuns, aşa că atacă ea cu:

— Ed. waro Philips co mai duce? Pe el nu l-am mai văzut din sâmbă ta când aţi fost împreună aici.

Mai că eram să-i răspund: „Nici eu”, dar mă pomenii glăsuind:

— E bine, mulţumesc. Îşi ascute creionul pentru începutul sezonului.

— A, începutul sezonului! De asta uitasem cu totul. Acum, că voribim din nou de sport, vara pare grozav de Se:

uită. Îţi pare bine că o să joci iar?

— Da, mă simt niţel plictisirt fu mpul vacanţei

— Niţel plictisit! Dar nici nu pot să mi te închipui plicti5 i.t. Spune-mi ce faci când eşti plictisit? Te pui pe băutură?

— Sunt doar p lioctisăt. Şi încred că nu fac nimic.

— Nu te plimbi mult?

— Încerc. Dar cu maşina benzlina se consumă repede.

— O…

Rămase pe gioou'fi şi-şi îocrociş. a altfel p: teioarele.

— Va să zică nu ţi se plătueşe în timpul verii, adică pentru rugbi v. u să spun.

— Nu.

— Atunci, presupun că ăsta-i unul din motivele pentru care te vei bucura că reîncepe sezonul.

Îşi zâmbi sieşi, comple" Dând:

— Ceea ce doream. să ştiu, la drept vorbind, este de ce ai venit în după-amiaza acele rfmbă, tă cu Philips?

Acum zâmbea de-a binelea şi-şi ţinea degetele întinse pe genunchi.

— Voia să folosească maşina mea, i-am spus.

— Să folosească maşina dumiule?

La una ca asta nu se aşteptase!

— Şi pentru care pricină?

— A lui e pe butuci, şi a crezut c-ar putea face o impresie proastă venind aici cu autobuzul.

— O… Zii Philips şi pace. Ax şi trebuit să ştiu… Şi-aşa, te-a cărat tot dr-ul până aici numai pentru că avea nevoie de maşina dumitale? Totuşi, nu… i de m: ixare…

Se ridică şi se duse la ferestrele-uşi înizând una ele, apoi îşi împreună braţele.

— Ce părere ai despre florile n-tre? mă întrebă.

m chibzuit dacă să mă scol sau nu, şi aşa am şi făcut când îşi întoarse capul spre mine, ducându-mă să stau lângă ea.

— Arată minunat, i – n spre.

Adoptase un aer de resemnare.

— Uite-l pe Johnson, grăi, în vreme ce-l urmărea amândoi cum se uită în sus.

Mi dat ooama că nu există niloi un motiv ca să ştie şi ea că suntem prieteni la cataramă, el şi cu mine, şi ajiuil la concluzia că e mai bine să nu ştie. Johnson văzu că-l privim şi se porni să moşmondeas. că niţel mai repede ca de obicei.

— Te ocupi şi dumneata de grădinărit? mă întrebă.

— Nu.

I

www.A

se păru tare nostim că nu, şi ne puserăm amândoi pe râs. Apoi îşi aşeză mâna pe braţul meu.

— Oh, Arthux, îmi spuse, dar aşa, ca în treacăt, uşurel de tot – iar eu şi început să mă aprind.

Ne întorseserăm la fotoliile noastre şi-mi mărturisea că nici pe dânsa n-o interesează prea mult florile, când se auzi o bătaie în uşă, iar May. intră împingând o măsuţă pe rotile.

— Mulţumesc, May.

— Eu o să plec acum, doamnă Weaver, dacă nu mai e nimic altceva de făcut.

Doamna Weaver păru mirată.

— Aşa devreme?

Şi-şi aruncă ochii asupra unui pendul în formă de roată de oirmă.

— Aţi spus că pot pleca azi cu un ceas mai devreme, doamnă Weaver.

S-ar fi zis că iar se juca scena cu pierderea memoriei, şi albit doamna Weaver cât şi May îşi luaseră rolurile în serios, deşi trebuiau să ştie prea bine că totul nu-i decât prefăcătorie.

— Strâng eu vasele şi le speli când vii mâine dimineaţă, îi spuse în cele din urmă lui May şi o conduse până la uşă.

Mi se păru că o închide cu deosebită grijă; apoi se întoarse să toarne aiul. Mă pornii pe cumppănirea ceşcuţelor şi farfurioarelor în jurul meu, neobişnuit să

mănânc pe un spaţiu adt de mic şi o privii pe furiş, ca să văd cum să mă descurc. Îşi cumpănea şi ea ceşcuţele şi farfurioarele, aşa încât nu prea avea timp să ia aminte la mine, dar când îşi ridică totuşi ochii şi văzu cum stau, zise:

— Probabil d nu eşti obişnuit să mănânci la aşa strfuntoare. Nu crezi c-ar trebui să punem masa?

— E bine şi aşa, i-am răspuns. Nu prea mi-e foame.

— Nu prea ţi-e foc, repetă. Nici mie nu prea mi-e f-oome, dar tot o să în tac ceva.

Împinse câteva farfurii peste măsuţă, cu tot felul de bunătăţi pe ele şi-mi bigai degetele într-unele, înghesuindu-le laolaltă şi VÂndu-le în gură.

Îi veni dintr-odată în minte, poate pootru prima oară, ci eram de fapt un muncittm, deoarece spuse:

— A trebuit să te învoiesM ca să vii azi după masă aici… Nu bătusem să mă gândesc…

— Nu, de învoit m-aş fi învoit în orice caz, lucredinţat-o eu. Azi după-amiază am jucat biliard.

— Biliard, zise, şi-şi ridică Siprâncenele vădind oarecare interes.

— Da.

— Bănuiesc că pentru un jucător profeăonist nu este absolut necesar să fie angajat undeva.

— Nu, nu-i chiar nevoie. Unul sau doi dintre noi nu muncesc de loc. Trăiesc doar din de la rugbi.

— Dar în timpul verii ce fac?

— O… Atunci, îşi fac rost de-o slujbă.

— Aşa procedezi şi dumneata, Arthur?

— Nu, eu de obicei muncesc.

— Şi unde alnume?

— Am un strung.

— Un strung.

Mai mestecă câteva înghiţinuri din bunătăţiie migălite de May şi-şi l: inse degetele.

— Ce preferi pentru a-ţi câştiga existenţa, să munceşti ori să joci rugbi?

— Prefer rugbi.

— Asta-i semn bun, constată ea. Înseamnă că ai un

talent real penitru joc. Te nidică deasupra nivelului obişnuit, nu crezi?

— Da, aşa cred şi eu.

Părea atât de îndepărtată de tot c. ce turuia, încât mi se cam făcu greaţă şi sperai că o s-o lase moartă. Johnson, din grădină, se tot uita în sus, înspre ferestre le Uşi. Mă futrebai dacă mă poate vedea prin geamuri, deoarece rămase o bună bucată de vreme cu ochii aţintiţi înainte de a se apl-a iarăşi peste buruienile lui.

Când mă trezesc deodată cu ea aşezată lângă mine şi spunându-mi:

— Să-ţi mai umplu ceaşca?

I-am întins-o, iar ea uite că leagtă ciocul ceainicului deasupra ceştii; nu se înrâmplă însă nimic.

— Poţi ţine capacul, A: râur? mă întrebă.

Şi aplecă de tot ceainicul, cu degetul meu arătător ţinut pe capac.

— E absolut gol, se plânse. May o fi pus prea puţină apă futr-Îtnsul şi a să mai aducă apă de rezervă.

— Să mă duc să pun eu apă la fiert? întrebai.

A aşezat ceainicul jos lângă ceaşcă.

— Nu, zise. Adică – în afară de cazul că mdi vrei ce; u.

— Eu, nu, mi-e de ajuns.

Îmi furişai mâna în bu: zunarul pantalonilor şi începui să-mi şterg degetele pe batistă.

12 – Viaţa sportivă – c. 1/524 177

— Mi-e ruşine de chestia asta cu apa, zilse ea.

După care – însă, am rămas amândoi faţă în faţă.

Ctr am stat nu ştiu. M-am uitat în ochii ei şi citit *hai la pat* scris în fiecare ochi. Îşi sprijinea sânul drept de braţul me<U. Luai hotărârca s-o fac pe prostul.

— Sân-m supravegheaţi, i-am atras atenţia.

Se învârtoşă, n: iţel doar, destul însă ca să pot pricepe cum se simte.

— De cine? mă întrebă nepăsătoore.

— De Johson. E în grădină, pliv-aş Ue… şi se uită.

— Mai sunt şi alte camere în casa asta, dacă nu-ţi

place să fii observat de grăldimri.

— Nu i se v<t părea’s – UIS – pect lui Johnson?

Se arată niţel nerăbdătoare.

— N-aş fi crezut că o să te îngrijoreze reaba asta. Dar e drept că suntem, din păcate, drept în vedderea lui. Putem totuşi trece, dacă V’l” ei, Arthur, de partea cealaltă a camerei.

Se ridică, mă luă de mână şi mă trase lângă cealaltă canapea, de unde putesă văd capota şi farurile din faţă ale mâinii mele. Nu-i trecu se prin gând să închidă şi cealaltă fereastră-uşă. Îşi luă i-mina dintr-a numai bine ca să mă pot scula şi să-l pot auzi pe Johnson tropăind peste pietrişul din alee şi uitându-se chioriş înăuntru.

— Iar a apărut omul ăsta, i-am spus.

— Îmi placi, zi –, eşti ca o pisică.

— Aş avea chef să au ceva. Ai ceva de băut în casă?

— Te tot Hţiâi. N-am mai văzut Om a: şa de neastâmpărat.

— Îmi displace să-l tot văd pe Johnson ăsta că se tot foieşte în jurul nostru.

— Cam trebuie să plece dintre – O clipă într-alta. Atunci o să te poţi domoli. E nemaipomenit…

Se duse la un bufet de lângă patefon şi turnă două pahare. Mă privi cum îl dau pe gât pe-al meu, apoi sorbi jumătate într-al ei. Aveam senzaţia că Johnson dă târcoale ferestrei. Îmi servise whisky.

— Vrei să trecem altundeva? mă întrebă.

Mă făcui că nu iniţeleg ce voia. Mai trase o s-o: r: bitură şi-şi puse paharul pe masă.

Mă dusei până în dreptul ferestrei-uşi, şi, trecânid, mă uitai afară. Nu se vedea nimeni. Mai că doream să fi fost Johnson acolo şi să rezolv astfel problema.

— Nu ştiu dacă se cuvine ca eu. să fiu aici, îi vorbii.

— O, Arthur… Nu fi *atât* de prost.

Vocea îi scoa cu adevărat blând, simpatic. S-ar fi zis că vorbeşte unui copil.

Se ridică şi veni să.se proţăpească drept în faţa mea, ţi-ridu-şi răsuflarea, cu gura uşor deschisă.

— Nu. te-a st. lăxat nimic, nu-i aşa? mă descusu ea.

Îşi puse mâna pe umărul meu.

— NNL nevoie să te simţi atât de stingherit, mă sfătui cu aceea: l! Şi bunăvoinţă.

Putea să vadă că tremuram uşor, aşa încât se apropie într-atfta de mine, că mă pomenii silit să-mi petrec braţul în jurul ei. Îşi lipi gura de-a mea şi-mi vJiii limba în gură.

Mă străduiii din răsputeri să mă desprind şi rostii:

— Nu ştiiu de ce am venit.

— Nu vorbii, stărui ea şi mă apucă vârtos de braţ, ca să mă îndrepte spre uşă.

Mă aşteptam să-l este [le Weaver în prag. Dar nu era nimeni i. Simn că nici nu-mi pasă cine ar putea să intre.

— Cred că trebuie să plec, [-am spus.

Se potoli pe loc şi ne prin! lerăm unul de altul.

— De ce? Tocmai îmi ziceam că te porţi atât de drăguţ.

— Nu cred că-i drept.

— O, Arthur – drept!

Se întoarse şi se uită pieziş mine.

Cu cât mă mişc –, cu arit mă mai răcoream. Şi mă pomii să fac vreo câţiva pauşi de-a curmezişul c-erei, apoi jur-împrejur.

— Nu cumva te simţi… să spun, că n’ U eşti în formă’s.a.u. aşa ceva? mă iscodi ea.

— S-ar putea.

Mă uitam la capota maşinii şi priveliştea aceasta mă liniştea.

Apoi, deodată, o auzi spunând:

— Nu care cumva la doamna mond te gândeşti, ia spune-mi?

Se aşttpta să tresar. Părea oarecum îngrijorată.

— Doamna Hammond?

— Femeia aia cu care trăieşti… Că doar trăieşti cu ea, nu-i aşa?

— Locuiesc la ea.

— Mă rog spune-d cum vrei. Nu încerc să te sperii, Arthur; dar nu-i aşa că ea e pricina?

— Nu… Mă gândela domnul Weaver.

— A, înţeleg.

Nu ştia dacă e cazul să-mi explice de ce nu trebuie să ne facem probleme cu el. Se apropie din nou de mine, şovăind.

— Cred că o să plec, i spus.

Exact ceea ce n-ar fi trebuit să şun. „M-ai înţeles greşit, nu ţi-a: i dat seama ce vreau, mai ai încă timp să te răzgândeşti” – părea că vrea să-mi spună – „dar grăbeşte-te, mi-am pierdut răbdarea”. Am făcut un pas către ferestrele-uşi. Dovedisem cea mai desăvârşită lipsă de subtilitate.

Acum nu ştia nici ea cât de furioasă ŞIC cuvine să fie, ori cât de viole. ntă. După privirile pe care mi le arunca, mi-o puteam mehipui riicind masa de mahon de o jumătate de tonă şi azvârlind cu ea după mine.

— Pleci?

O făcusem mai boacănă decât şi-ar fi putut vreodată închipui cineva că se poate. Fusesem din cale afară de râcâindemânatic. S-ar fi zis că respingeam o mostră gratuită, iar ea schiţa toate cuvenitele strâmbături ale comis-voiajorului dezamăgit. Nu vedea et eram eu însui de dezamăgit. Habar n-avea, pur şi simplu, de ceea ce simţeam risându-mi astfel şansele pe care le aveam cu Weaver însuşi. Mă privea doar de sus, ca pe acel jalnic individ ce simţeam şi eu că sunt.

— Va să zică pleci, re-etă ea.

Încercai să încep a-i explica, să-i amt ce doresc de la viaţă şi cum doresc să fie.

— Dar cum de-aş putea? am întrebat-o. În: i este pur şi simplu imposi: b îl să fac faţă modului u ui astma de viaţă.

— Nu-i nevoie să explici, Arthur. Bacă simţi că trebuie să pleci, pleacă.

— Înţelegi ce vreau să spun? Nu-i aşa că înţelegi?

— Ori intri, Alithur, ori ieşi.

Vreme de o clipă am crezut amândoi ca o n intru.

Apoi am zbughit-o către alee, m-am ghemuit în

maşină şi am pornit în viiteză către poarta cea albă. Peste pietrişul greblat cu grijă, am lăsat o urmă apăsată de roţi. Năduşeam din plin acum, tremuram şi orice lucru la care mă gândeam se înceţoşa. De ce oare nu mă dădusem la ea? Ar fi fost exemplarul cel mai baban din care gustasem vreodată. Că e fără doar şi poate un exemplar asupra căruia merită să te opreşti. Şi eu nu găsesc nimic aha de făcut decât să-i dau cu tifla.

De ce? Aşa-i prea uşor… Ar trebui să privesc totul ca pe o glumă. Desigur că nu-i numai o chestie economică. E atât de neeconomică, încât trebuie să resping cel mai bun lucru de care am dat vreodată. S-ar fi putut să mai aibă o sută de alţi candidaţi, gata înşiraţi la coadă – nu-mi păsa. Pe mine mă alesese. Un nimic. Şi găsisem cu cale să-i spun ba. Era atât de necconomic, încât mă purtasem ca o fiinţă omenească cinstită. Mai rămânea o singură chestie. Dacă s-ar întâmpla *vreodată* ca Weaver să manifeste dorinţa de a se descotorosi de mine…

Sezonul a început şi el cu o dandana. N-am aflat-o atunci, dar cuva dintre noi fuseseră ameninţaţi cu concedierea dacă nu avea să se realizeze o ameliorare simţitoare în situaţia Federaţiei.

George Wade şi cu Dai Williams, primul antrenor al echipei, se ţineau scai de noi. Antrenamentul presezonier se dovedi: sever şi neîncetat. şi ne obligă să ne scoatem sufletul de-a lungul nesfilişiţilor seri de vară: box, sprint, gimnastică, prinde balonul pe culoar, miuţă. Am început primul meci cu Leeds în formă mare. Mie unuia mi-a picat cnu se poate mai bine, mi-a fost ca o uşurare dintr-o nelinişte crescândă. A picat cu atât mai bine: s-ar fi zis că peste vară mă m. altumasem. rătl surprins când IOO listaltat că itoote acestea coincideau cu o scădere a entuzia Silului domnului Weaver. Nu era vorba de ceva care să sară în ochi, eram foarte sensibil la lucruri de-alde-astea: părea că are mult ţi-ţi acum pentru kurice. Cam tot pe atunci fost dat să-l văd întâia şi pe

Slomer: o siluetă de copil infirm, încotoşmănată într-un pled, aşezată în loja comitetului.

Într-o duminică diiil. ineaţa, am făcut greşeala de a trece cu maşina pe la părinţii mei pe acasă. Tata era în pat – lucra de noapte la calea ferată – dar zgnatul şinii l-a trezit. şi a coborât omul în izmene, rămânfod în picioare în faţa vetrei.

— Aud că ai început sezonul cu bine, vorbi el.

Ochii îi erau obosiţi, împăienjeniţi. Nu ei: a de-a binelea treaz.

— De ce nu să vezi un meci? l-am întrebat.

— Păi se duce, interveni mama.

Ea cocea nu ştiu ce, munetă în faţa focului de cărbuni, şi frământa aluatul. Faţa şi mâinile îi era/l» roşii din cauza căldurii şi trupu-i voinil, încins c-un şorţ, se frământa şi gâfâia fu bătaia flăcărilor apropiate.

— Se duce când nu-i de serviciu ziua, nu-i aşa, iubitule?

— Dacă mi-ai fi dat de veSite, i-am spus tatii, aş fi putut să-ţi fac rost de un bilet la tribt1JIia pe tot sezonul… Dar cred că mai pot şi acum.

— Ei, se grăbi el să răsp-nndă, pot să-mi plătesc şi singur, nu-i aşa mă?

— Dacă Arthur îţi poate face rost de un bilet, lasă-l să-ţi facă, de ce nu. La urma urmei…

Îi prinse tatii dojana din ochi şi-i văzu faţa aspră, mândră:

— N-o să trebuiască să mai stai atât de mmuh în ploaie.

— Am fost la primul vostru meci, acum trei săptămâni, dacă nu mă înşel, îmi povesti tata, îndreptându-şi mica siluetă îndesată Îşi întorcându-se din nou către foc. Mi s-a părut că erai cel mai bun jucător de pe teren.

— Aşa spune mereu, sări mama cu vorba, şi se lăsă pe glezne, ca să-şi ridice privirea către tata şi către mine.

— Ciudat e că n-ai mai jucat niciodată până acum – când erai mai mic. Nu-mi aduc aminte să fi fost un băiat ahtiat după rugbi.

— Pentru asta trebuie să ai legături, tată, altfel nu merge.

— De, aşa-i… Se uită la mama. Am auzit destule pe chestia asta.

Vocea îi era obosită.

Nu începe cu asta duminica, îi reaminti ea. Iar către mine: Nu prea te-ai arătat pe-aici în ultima vreme, Arthur. Ai mult de lucru?

Se ridică de pe genunchi şi alşeză castronul cu aluat pe masă. Mirosul de dospit umplu camera. Mama risipi făină pe un fund de lemn, scoase aluatul din castronul de lut şi începu să-l taie.

— Am tot avut fel de fel de antrenamente după orele de muncă, i spus.

— E un om care lucrează cu mine, vorbi ţi” tata, şi care-mi spune că te tot vede, adesea, la cursele de câini de la Stokeley.

— S-ar putea.

Mama păru că aşteaptă o explicaţie: stătea cu spatele la noi. Apoi puse mâna pe o formă negricioasă pentru copt şi începu s-o ungă pe dinăuntru cu o bucată de pergament dat cu margarină.

— Unde vine aista? mă întrebă ea în cele din urmă, aşezând rând pe rând formele pe grătarul cuptorului de lângă fundul de lemn.

— Jos de vale, i-am răspuns stingherit, şi apoi tata şi cu mine am privit-o cum apucă bucăţile de cocă, cum le potriveşte în căuşul palmelor şi cum le aşază în forme.

— Cursele acelea de la Stokeley, să ştii că sunt foarte prost văzute, rosti tata. Nici că-mi pot închipui un om de treabă care să se abată pe-acolo. Nu fac măcar parte din asociaţia agenţiilor de pariuri. Iar nenorocitele de animale sunt drogate.

Mama luă grătarul cu cele patru forme pline de aluat şi se duse cu ele la vatră. Acolo sprijini grătarul de apărătoarea de foc, astfel încât partea de sus a pâinilor să fie expusă flăcărilor şi înţepă aluatul din fiecare formă de câte patru ori cu furculiţa. Dinţii furculiţei se cufundară în aluat şi apoi fură traşi afară fără nicio greutate.

— E adevărat, Arthur, că droghează câinii? făcu

mama.

— Uneori.

— Dar tu n-ai niciun amestec în asta, aşa-i?

— Nu.

Se aplecă şi împinse ni;-te tăciuni 31J) rint şi sub cuptor, cu un vătrai lung şi lucios. Mai aşeza câţiva cărbuni pe foc, din cei folosiţi la locomotive.

— Atunci e bine, conchise, dacă n-ai nimic de-a face cu asta.

— Dar de ce te duci totuşi pe acolo? întrebă tata. Ştii bine că sunt drogaţi.

— Dacă-s drogaţi, câinii nu păţesc nimic – nimic mai rău decât păţesc şi eu dacă joc rugbi fără să fi mâncat mai întâi o friptură în sânge. Singurii care o păţesc sunt tipii care pariază pe câini drogaţi. Ăştia sunt cei care o păţesc.

— Nu-mi face plăcere să te aud vorbind astfel… începu mama.

— De pe urma curselor de câini nu s-a ales nimeni cu ceva bun, o întrerupse şi tata. Nimeni. Ţi-o splli eu, Arthm.

— Rămâi şi prânzeşti cu noi? mă întrebă mama. Dacă da, eu şi încep să pregătesc. Pot băga carnea în cuptor imediat după ce scot pâinea, cât este cald încă.

— L-am spus doamnei Hammond că mă întorc la prânz. O să mă aştepte cu masa.

Tata se aşeză lângă vatră, cu picioarele-i scunde, muşchiuloase, îndreptate spre foc. Pielea lor gălbuie <Şi vinele păreau s-o încreţească.

— Ar trebui să-ţi pui pantalonii, tată, îl îmboldi mama, spre a-l abate de pe calea supărării lui crescânde.

Apoi către mine:

— Şi ce mai face doamna Hammond a ta? Tocmai mă gândeam câţi ani sunt de când… şi nu prea e un cartier frumos… şi n-are nici vreo altă calitate.

Arăta aşa cum şi simţea, îmbujorată şi jignită. Se tot foia de colo-colo, ca şi cum toate mişcările acestea ar fi putut evapora orice vorbă eventual rostită de ea sau de tata, la furie, cu privire la Doamna Hammond.

— E o locuinţa ieftină, o lămurii, şi-i aproape de locul

meu de muncă.

— Dar acum, că ai maşina ta şi joci rugbi, nu-ţi poţi găsi alta casă, la aer curat, sas la Primstone ori poate la Sandwood?

— Nu vreau să folosesc maşina ca să merg cu ea la serviciu. Mă îndoiesc că mi-aş putea-o permite în fiecare zi. Şi în orice caz, produce o impresie proastă asupra celorlalţi muncitori.

— Ai putea să foloseşti autobuzul şi să locuieşti undeva mai în afară din oraş.

Strângând din ochi din cauza căldurii, mama deschise uşiţa cuptorului; apoi înşfăcă grătarul şi-l împinse înăuntru. Aluatul nu crescuse bine. Se vedeau răsărite picături de apa deasupra piinii. Ar fi putut fi stropi de năduşeală de pe faţa mamei.

— M-am obişnuit acuma sănii duc traiul acolo, le-am spus.

Mama se îndreptă din şale şi-şi făcu de lucru cu micul ventilator de crom de la uşiţa cuptorului.

— Nu ştiu unde să ajungi, Arthur dragă, rezumă tata situaţia, cu ochii pironiţi la foc şi scuturându-şi alene, provocator capul. *Zău* că nu ştiu…

— Dar uită-te la maşină, i-am spus. Uită-te la costumUJL pe care-l port. Lucruri ca astea nu le obţii lucrând cinci zile şi jumătate pe săptămână la un strung de mâna a treia… Şi nu numai atât, acuma lumea mă cunoaşte. Mai ales dumneata trebuie să-ţi dai cama de asta. Machin e un nume care înseamnă ceva în oraşul ăsta. Nu-i doar unul printre alte o sută de mii. Pun rămăşag că oamenii, la serviciu, Îţi vorbes: despre mine. Asta nu-ţi face plăcere? Că toată lumea ştie despre fiul dimitalc?

— Mă, tu nu-l ştii, zău, ce vorbeşti, Arthur. Omul ăla, tot ce-a spus despre tine a fost că te vede în fiecare săptămână la cunele de câini de la Stokeley. *Asta-i* tot ce mi-a? pus.

— Aşa-s oamenii, la asta trebuie să te aştepţi din partea lor – nu le place să te vadă că ai reuşit. Vor să te ştie la fel de nenorocit ca şi e). Recunoaşte, tată, că-i aşa:

trebuie să fi auzit şi câteva lucruri plă.: utl! ne; pre mine. N-a venit oare nimeni, care până atunci nici nu-ţi vorbise vreodată, să-ţi spună într-o luni dimineaţă: Arthur al dumitale a jucat formidabil sâmbătă…

— Şi Weaver prin preajma căruia tot stai, continuă tata, fără să ia seama la ce-i spusesem.

Cu oameni ca el n-ai ce căuta, Arthur. Nu-s de tine.

— Aş dori să vezi lucrurile ceva mai obiectiv, mă plânsei eu. Unde-s bani, trebuie să fie şi noroi. Eu sunt cel ce trebuie să ştie să sară peste bă lt-oace. Vrearu să câştig şi eu ceva bani. Şi bani sunt pe cale de a oî: ştiga. N-oi fi vrând doar să încetez de-a face asta, aşa-i? Ia gândeşte-te la ceea ce ai spus despre bani chiar dumneata. Oricine are nevoie de ceva bani ci să fie cât de cât fericit. Asta mi-ai spus-o de când eram ţânc. Şi ac –, că în apucat şi eu să fac exact ce-ai spus… mi-o scoţi pe aas.

— Ei, dar sunt bani îi b. mi, Anhur, zise el, mai domol însă, căci mă vedea înfuriat.

— Pentru mine anii îs bani. Nimeni nu-i poate împărţi în bani buni şi bani răi. Nimeni. Uită-te la catolici, uită-te Slomer – finanţează şi exploatează loterii de dimineaţă până seara. Idealurile nu ţin în picioare când e vorba de bani. Banii nu cunosc dreptatea şi nedreptatea. Idealurile! Unde ajungi cu idealurile? Unde te au dus pe du-m-ta: ideall. l! file, tată?

— Unde?

Se holbă jur-împrejur, de parcă ar fi fost prea evident unde îl duseseră idealurile lui, unde o duseseră idealurile şi pe doamna Shaw din apartamentul de alături, şi pe domnul Chadwick din apartamentul vecin celui al doamnei Shaw. Era din cale afară de evident unde.

Atunci, măcar vreme de o clipă, văzu prin ochii mei că jur-împrejurul lui nu se afla pur şi simplu nimic. Văzu întreaga vecinătate, lipsită de orice simpatii şi simţăminte, ca pe l! în fel de loc viran al ambiţi ler spulberate. Poate că-şi dorise şi *el* în tinereţe lă facă sport. Mama se uita la el de parcă ar fi fost prefăq. ită în stană de piatră. Iată-l, ţeapăn, pe omuleţul acela scund şi fără pantaloni, scând

aşa şi clătinându-şi capul încoace şi – TI! OIO, i—, cu faţa strâmiootă de nepricepere şi de căinţă, pe jumătate învineţită de oboseală şi de silă ce viaţă.

5.

Îi pot zări chipul, încreţit în întuneric, chinuit de o durere care s-ar zice că tel creşte. Între noi stă un zid de suferinţă care se măreşte şi se îngroaşă, până ce ne cuprinde po amândoi. Îmi trece peste obraz cu spaime apăsătoare. Ma trezeşte.

Limba mi se sprijină în alveolele goale din faţă şi-mi trimite fiori ascuţiţi până sus de tot, îndărătul nasului. Măi simt deprimat. Apoi mi se pare că aud chicote de de in spate! l. e uşii.

Cobor din pat, îmi vâr picioarele în ghete şi mi le târşâi până la uşă. Trag zăvorul, dar uşa nu se clinteşte. E Încuiată.

Aud iarăşi chicotele de afară şi izbesc puternic în uşă. Gând mă opresc, nu se aude venind niciun sunet de pe palier, deşi larma de la parter s-a înteţit. Îmi pun ochiul la gurară cheii. S-ar putea să fie Tommy Clinton, pornit pe şotii. Ori Maurice. Mă duc la fereastră, dar cât cuprinzi cu ochii nu-i niciun burlan. Mă ased pe pat şi aprind o ţigară. Jos, careva cântă colinde.

Soseşte pe alee o cwni Otletă şi opreşte câteva: a clipe, în timp ce o mulţime de svele clincăne.

Nu ştiu câte şi câte pahare sunt umplute din nou, şi trebuie să fie încă dev-me. Poate z<ece. Petrecerea propriu-zisă de bună seamă că abia începe. Camioneta o ia din loc. În alee sunt două coruri care cântă colind:!

Mă gândesc ia doamna Weaver. Neavând altceva de făcut, mă gândesc li la domnul Weaver. De prima nu mai ştiu nimic, iar celui de-al doilea încetat din senin să-i mai fiu pe plac. Pe la sfârşitol lui fliembrie mi s-a părlrut că încearcă să mă scoată din echipă. Era pe când lucrurile mergeau greu, acât pe teren cât şi în afara terenului. Iar acuma iată-mi sparţi dinţii din faţă. Şi doar mi i-a spart Mellor – cu toate că nu putea şti că aveau să fie dinţii mei. Poate că-i pun prea multe în circă lui Weaver – dar cum să

pot uita e: i Mellor e unul diii oamenii lui din umbră? în orice caz, cred că singurul motiv care am vrurt să vin în sealra asta a fost tnedesluşita idee că n-ar fi rău să mă> împac, dacă ot, cu doamna Weaver. Dacă). vorba să fiu tâbadt, tamitea să fiu tabaot în lege. Şi totuşi – în subconştient mai e şi celălalt motiv. Slomer e aşteptat să vie aici în seara aceasta.

Un aut-obil se aude pe alee. Îmi apă. s faţa pe fereastră şi-mi din seama că pe geam s-a aşternut o pojghiţă de gheaţă. Automobilul opreşte în faţa verandei şi în bătaia luminii coboară Ed Philips. A venit c-un taxi – o f? ce pe grozavul. îl strig. Se holbează prii u? a de la intrare, face semn cuiva, plăteşte şoferului şi intră în casă.

Simt nevoia să ies din cameră. Încerc din nou uşa, mă chiorăsc prin gaura cheii, lovesc şi strig, apoi mă întorc la fereastră. O deschid şi-mi dau seama cât de frig e afară. Pajiştea în pantă scânteiază de polei. Cerul e senin şi cuprins de lumina palidă a lunii. Jos, la vreo douăzeci de picioare sau chiar ceva mai mult, se află neîngrijita seră a lui Johnson, înconjurată de stânci artificiale.

Sting lumina şi mă proptesc de pervaz. Rămân câtva timp în poziţia asta, arătând a spălător de geamuri, fără vreo cât de mică tragere de inimă. Pot vedea dedesubt lumina care străbate prin ferestre, şi suincile acelea din grăidină. Zgâlţâi streaşina cu putere şi văd că totuşi ţine.

Fac apoi un salt ca să fiu cu picioarele peste pervaz; încap întreg în chenarul ferestrei. Un ochi de geam se sparge şi cade fără zgomot în odaie. Îmi vâr coatele în jgheab şic. mi sprijin picioarele strânse de partea deschisă a ferestrei; mă tot întreb dacă să merg mai departe ori ba. Sub braţe am gheaţă şi apă, iar metalul scârţâie şi geme sub greutatea mea. Acoperişul e prea abrupt ca să pot păşi pe el; o adevărată piramidă, ce mai încoace şi-ncolo. Drept în faţa mea un coş scoate fum pe fundalul spălăcit al cerului.

La dreapta e colţul casei. Dincolo trebuie să fie burlanul de care am eu nevoie. Mă ghemuiesc până ce pot ajunge din nou la înălţimea normală şi-mi dau drumul de

pe pervaz. Plutesc, aşa, clătinându-mă şi ţinându-mă tare de streaşină. Undeva, de cealaltă parte a ferestrei, în urma mea, streaşina pârâie, plesneşte şi deodată se lasă cu o palmă în jos. Scot un ţipăt şi mă zoresc, folosind alternativ câte o mână, spre colţul casei.

Ajung, dar nu pot pipăi altceva decât o cornişă pe locul unde ar trebui să fie de fapt jgheabul streaşinei. O încerc şi ea se fărâmiţează trosnind.

Nu mă miră din partea lui Weaver că-şi ţine casa în halul ăsta de paragină. Umerii mi se

A *

moaie şi nu mă mai pot mişca nici încoace nici încolo. Mă salt în sus şi-mi vâr coatele la loc în jgheab. Lăsându-mi greutatea pe stânga, îmi liberez braţul drept şi încep să tragţigicie de pe acoperiş, la colţul casei. Prima ţiglă se lasă cam greu. Se sparge şi o arunc jos în iarbă. Următoarele câteva se desprind mai uşor şi cu încetul mă văd în fine în situaţia de a putea îndepărta colţul acoperişului putred al lui Weaver.

Se arată două grinzi şi, în curând, deschizătura e destul de mare ca să mă pot furişa printr-însa. Îmi strecor picioarele între grinzi, mă las cu spatele pe lunecuşul ţiglelor şi-mi aprind o ţigară.

Sub mine se aud limpede glasurile unuia şi altuia. Ascult lucrurile pe care le spun oamenii şi mă întreb dacă sunt chiar atât Je rău. Vederea asupra oraşului nu-i de dispreţuit. Cele! două mari uzine, a lui Yarrow şi a lui Sudgeon, navighează pe vale în jos ca două uriaşe vapoare, cu ferestrele luminate strălucitor, înaintând drept în calea coşurilor celor două mari centrale electrice. Sunt lumini care scapără în părţile de jos ale atmosferei şi lucesc din miile de ca; se unde e sărbătorit ajun II Crăciunului. E o noapte ide petreceri. După ce am năduşit, mă ia acum cu frig şi. Încep să-mi croicte o cărare printre ţigle, coborând de-a lungul pantei acOlpe! Î’şul lui. Îmi îifiing mâinile sub margini şi-ncep să trag. Ţiglele pocnesc şi se sparg

J93

13 – Viaţa spe rlivă – c. 1/524

ori se desprind frumuşel, iar eu le azvârl jos, în umbrele de sub mine. În e:! le din urmă, pot pune mâna pe singurul burlan pe care-l văzusem în seara aceea şi-mi dau drumul să lunec pe el către pământ.

Abia am atins pământul şi abia am apucat să răsuflu, că o voce şi mârâic în spatele meu:

— Ce naiba ai făcut, Arthur?

E George Wade. Se apleacă înainte, prin întuneric, ca să-mi vadă faţa.

— Te tot urmăresc cu privirea de zece minute, îmi spune el. Bună treabă că te-am recunoscut de aici, de jos… ori ai fi încăput pe mâinile poliţiei.

Se: învârteşte în jurul meu, să-mi miroase răsuflarea.

— Am fost reţinut într-o cameră… mă zăvorâse cineva.

Mi ros a funingine şi apă stătută. Deşi asta lui George i s-ar putea părea că-i whisky. Tremură şi loveşte în pământ cu bastonul.

— Trebuie să fi făcut o mul; ime de stricăciuni pe-acolo pe sus, cugetă el, şi-şi dă capul pe spate să privească orizontul. Sper că socoţi de datoria digitale să-i spui domnrului Weaver ce soofală ai săvârşit. Ţigla a ia dinit Ai m-a speriat rău. Mai, mai că era şi mă nimerească în cap… l-ai scos chiar tot acoperişul?

— A mai rămas coşul, domnule Wade. Nu-i cazul să vă îngrijoraţi prea mult… Dar cu dumneavoastră ce-i? Ce căutaţi aici? Păreţi îngheţat de-a binelea.

— Ei… îngână el, şi iar izbeşte cu bastonul.

— Nu cumva tot mai căutaţi câinele?

— Închipuieşte-ţi, Arthur, că încă n-am putut da de bietul animal. De atâta amar de timp. Îmi vine a crede că Maurice i-a dat drumul dinadins. Ştii ce în Împrejurări ca astea. I se urcă la cap. E în firea lui s-o fi făcut.

— Oricum, pe Maurice n-o să-l vedeţi căuitându-l. Şi-apoi, câinele s-ar fi putut duce acasă.

— Dar domnul Weaver m-a încredinţat că nu poate să iasă din grădină, îmi explică el, de parcă s-ar fi gândit la una ca asta de mai multe ori. Dacă însă eşti nerăbdător să

intri în casă, nu vreau să te ţin aici afară. La drept vorbind, eu sunt stăpi. nul bietului căţel. Astea-s riscrile proprietăţii. Dacă te alegi cu o răceală la dinţi, o să-ţi p ară rău.

— Cam ce o ră să fie?

Îşi scoate ceasul.

— Aproape zece şi zece, răspunde şi se îndreaptă, ca şi cum şi-ar fi adus iar aminte de ce are de făcut, către vufişuri.

Mă uit după el, nevenindu-mi să-mi cred ochilor. Toate astea, pentru o potaie.

De cealaltă parte a casei, lângă uşa bucătăriei, e parcat vechiul şi celebrul Rolls al lui Slomer – pe aileea furnizorilor. Intru în bucătărie şi mă spăl niţel la chiuvetă. Constat că am o grămadă de zgârieturi pe mâini. Le spăl bine, îmi perii hainele u u» u u 1

şi încep să mă uit jur-împrejur să văd ce se petrece.

Salonul a fost gol it de mai toate mobilele, deşi tot mai are tapetul cu frunze; a fost preluat de un grup de amatori de dans. Tommy Clinton se zgâieşte la mne fără să mă recunoas. că, clipind din ochi de pe o pernă. Celelalte camere sunt amenajate ca baruri, bufete şi cuiburi de odihnă. În hol s-au adunat o mulţime de oameni, cu primarul şi consilierii de la Camera de Muncă, şi inltonează cântece sportive pe melodii de colind. Se *întfnesc* încet în jurul pomului care a fost aşezait în nijlooul odăii, ci ininile-i de basm acum ponosite ca nişte finete putrede.

Recurnas. e vocea lui Maurice, venind dinspre vestiar; cântă, rămânând cu câte un vers ori două în urma gr; upudui din hol. Iz-bes. e în uşă şi-l strig pe mrme.

— Tu eşti, mă Arthur?

Zăvorul ltmecă deschizându-i-se şi Maurice apare î: n uşă, privindu-mă prin ochii pe jumătate închişi.

— Ce s-a întâmplat, mă zdrângă?

E gol până la brâu; pielea îi eşue inuamată în: a de pe urma jocului de după-amiază, şi unele tăieturi s-au pornit din nou să sângereze.

— Credeam că Tony te-a încuiat un deva la etaj.

— Am reuşit să ies.

Se porneşte pe un râs scurt. Judith, secretara primarului, i se apleacă peste umăr şi zâmbeşte, se diatină şi-i ca amorţită.

— Unde ţi-s dinţii, Tarzane? îmi zice ea. Nu vii să te distrezi şi tu cu veselul leat 1934?

— Ce-mi poţi oferi?

— Ţin… te bine, băăeetie. Am o grămadă de lucruri pe care le pot oferi unuia ca *tine*.

— La mai astâmpără-te pupăză, o linişteşte Maurice.

— L-ai văzut pe Wea ei? H Întreb.

— Nu l-am mai văzut de nu ştiu câte ore, făt Je.

Îşi scutură capul încetişor, încercând să şi-l limpezească.

— De ce nu pofteşti şi tu aici înăuntru? Eu termin n-nai Axât! E-un ger năprasnic „ca de temniţă şi gagica asta-i ca de gheaţă, aşa e, porumbiţo? Poate să fii. i în starc s-o dezgheţi tu, Am:

Închide uşa şi trage zăvorul.

DUlpă o clipă, strigă:

— Tot aco: i-o mai eşti, măi Art?

— Da.

— Atunci de ce n-o întinzi?

Se pun pe chicotit amândoi.

Urc la etaj, dincolo de cel de-a l doilea ficus de ale cărui frunze atârnă o brasieră şi alte obiecte de îmbrăcăminte, ca tot atâtea fructe senzaţionale. UŞ! a principalului dormitor din faţă e întredeschisă. Abia îmi potrivesc chiul la crăpătură, că uşa se şi deschide larg, şi iată4 pe Weaver care mă

* i a—* are

priveşte de sus până jos, mirat însă fără sulpăraâe; pândeşt (! niţel şi clipeşte din ochii lui albaştri de păpuşă. E În frac, şi iată că pe loc îşi schimbă expresia spre a mă face să mă simt jegos, bădăran şi nepoftit.

— Sper că nu te deranjez, Arthur, mi se scuză tot el.

Zic „nu” şi dau din cap.

— Desigur că n-ai părăsit petrecerea, numai ca să „îi până aici aşa, rara rost, continuă ei. Ce anume doreşti?

Mai înainte ca să pot găsi un răspuns deştept, aud vvocea doamnei Weaver de dincolo de uşă.

— Nu cumva e Arthur Machin, dragule? De ce nu-l rogi să intre?

— Intră, Arthur, glăsuieşte Weaver.

Mă st recor pe lângă el.

Ce-i drept e drept, nu-i rău să stai pe patul doamnei Weaver. Un canidelabru scânteiază drept p.: de capul meu şi Împrăştie lumina prin toate ungherele omerci.

În spatele meu, întinzându-se pe toată lungimea peretelui, se află o tapiţerie complicată cu o. scenă de vânătoare: câinii şi-au înfipt dinţii într-un animal mic şi gălbejit, din care picură sângele.

Slomer îmi surâde – şi înalţă paharul, vrând să spună ca s-ar cuveni să beau.

— Cinsteşte-te, tinere, rosteşte el, cu un glas subţire şi uscat, ca de hârtie foşnită. Asta nu se întâmplă decât o dată pe an.

Aşa şi pare să fie, pentru el.

Când am. intrat în cameră şi a spus: „Va să zică ăsta-i tânărul căruia i s-au spart dinţii azi”, a folosit exa et acol aşi ton.

Paharul pe care-l ţin în mână e gol. îl acopăr cu degetele şi trag o duşcă prelungă.

Nimeni nu pare a şti cu siguranţă ce sărbătorim. Ca petrecere, scena a: sta din dormitor e ratată de tot. Weaver şade într-un fotoliu lângă uşă şi se zgâieşte printre picioare la covorul pe care o mică băltoacă – făcută de băutura pe care tocmai a râsetumat-o – Întunecă ţesătura. Doamna Weaver, alături de festră şi de mine, priveşte ţimtă la a. ceela: Şi băltoocă, stăpânindu-şi furia. Şedem aşa, tăcuţi, o grămadă de vreme, pentru că asta s-ar zice că prezintă culmea ambiţiilor de recreare a lui Weaver. Mă gândesc tot timpul cum de-aiş putea scăpa de Weaver şi de Slomer, ca să rămân câteva dit pe cu doamna Weaver; îmbrăcată

Într-o rochie strânsă pe corp şi cu luciu argintiu, ea mă săgetează cu privărea de la o distanţă de un metru.

— Fac tărăboi mare acolo jo. s, spuse ea în sfârşit.

Mă înureb dacă nu cumva i-a venit acelaşi gând ca şi mie.

Weaver aprobă însă plictisit din cap.

— E pentru ultima oară că-mi ofer casa pentru o petrecere de wiul ăsta, hotărăşte el.

— De ce? vrea Slomer să ştie.

Capul i se întoarce către uşă, unde şaide Weaver, şi i se văd obrajii umbriţi de o barbă uşor neglijată, după cum nu-i ras cu grijă nici sub fălci. Chiar şi aşa, în poziţia asta schimbată, nu pot vedea exact unde îi e diformitatea.

— De ce? repetă Wea V! ei, cu ochii ciudat strâmbaţi, în timp ce se uită la Slomer. De ce?… Pentru că n-a rămas în tot or.a. ş>ul un singur golan care să nu fi aterizat aci. Asta nu-mi place.

— Ase poartă: mereu? Întreabă Slomer cu nevinovăţie.

Weaver suspectează cd mai mic lucru pe care-l spune sau îl face Slomer, aşa îndat se concentrează îndelung înainte de a rosti:

— Probabil că da. Deputatul e şi el cu ei, şi e $ primarul… Dar nu cred că ăştia doi să le dea o pildă mai bună.

Slomer răsp-il. ie cu Ual a-i chicot, care de îndată îl face pe Weaver să: se frământe în fotoliu, de parcă unul din degetele albe şi subţiri ale lui Slomer i s-ar fi înfipt dojenitor în coaste.

— Crezi că greşesc vorbind aşa? întreabă Weaver.

— Că greşeşti?

Sl-er îl emminează zâmbind pe Weaver.

— La urma urmei, spune Weaver, faptul că cineva e deputat nu înseamnă neapărat că e şi mai bun ca wilalţi – asta-i o chestie de noroc personal mai mult dlecât de intuiţie sau de îndemânare excepţiooa Jă.

— Nu-i cunosc pe niciunul din ei, explică Slomer. Situaţia lor nu înseamnă nimic pentru mine. După câte

Ş’tiu, ţi s-a cerut odată să candidezi… am uitat pentru care partild.

E buctt Dos că l-a silit pe Weaver să-şi dea cu părerea, iar Weaver roşeşte pentru că s-a dat în vileag.

După cum stau lucrurile, eu unul nu par că ceva de spus. Cât am cântărit-<o din ochi pe do-na Weaver şi m-am întrebat dacă poartă corset, l-am cântărit şi pe Slomer – cu aceeaşi aprigă atenţie. Se direază, după cât distrează şi tot ce se află în cameră. Tapiţeria i se pare destul de interesantă, deşi n-a spus niciun cuint despre ea. Doamna Weaver se tot uită de la tapiţerie la el şi apoi de la el la tapiţerie, pentru a-l provoca să emită o părere. Dar Slomer se zgâiefe la mine şi la fundalul tapiţerici, ca şi cum ar socoti îmbinarea asta caraghioasă, poate chiar şi obscenă.

Sunt dezamăgit. Mai întâi şi-nrli, do-amna Weaver s-a schimbat. Nu cred că se uită la mine cum simt că mă uit eu la ea. Eu îs bufonul curţii, mare şi prost, ţinta unor priviri tainic buzate. Pun vina pe dinţi, pe Meilor, da! r mai presus de orice pe infirmul din faţa mea, convins, parese, că beteşugul lui e singura formă potrivită pentru un trup. Îmi face impresia unui copil prematur îmbătrânit, ghemuit într-un fotoliu – cu ochii aceia de bătrân amuzat de senzaţiile pe care înfăţişarea lui le stârneşte ia pe Tsoaele dispuse s-o îngăduie. Fracul pe care-l poamă pare să fi fost croit ca să-i acopere diformitatea. Aşa croitor mai zic şi eu.

— Tânărul nostru devine nerăbdător, îi spune Slomer lui Weaver. Simte probabil că locul lui e jos, cu cei de o vârstă cu el, nu cu noi, nişte bieţi bătrâni netrebnici.

— Mă rog, eu unul nu vreau să-l reţin de la distracţiile mai atrăgătoare de altundeva, declară Weaver. De dragul meu, nu-i obligat să stea aici. Tu ce spui, draga mea?

Mai înainte ca ea să-i poată răspunde, Slomer sare cu vorba:

— Dacă stă aici sus, e probabil că o să faci mai puţine pozne, oare nu credeţi?

— N-3! Ş crede să fie *el* omul care să dărime casa bucăţi-bucăţi, zice doamna Weaver.

— Cum adică? o întreb.

— Ni s-a părut că auzim pe cineva scoţând ţiglele de pe a. coper. iş, acum câtva timp, îmi răspunde ea. A trebuit să-l convingem pe soţul meu că, în realitate, totul se datorează băuturilor pe care le-am cam amesrocat.

— Nu m-aţi convv] nrs de fel, spuse Weaver. Tot mari cred că cineva sau ceva a fost acolo sus. Îţi afirm că am văzut foarte clar ceva, ca un fel de sac uriaş care se bălăbă. n; ca de streaşină… Dar cum

I U J o să poată ajunge careva acolo sus, mă dUpăşeşte. (Pare uşurat că are ceva precis de care să se plângă.) Toate burl-ande sunt sparte la faţadă.

— V-ar prinde mirarea: să aflaţi cât de darnici pot fi oamenii, zice Slomer, când au o picătură de alcool în vine. M-am întrebat adesea e se face că paltroni ca dumnearta, Weaver, nu trag folos de pe urma faptului acestuia. Alcoolismul contr Oat, îmi vine a crede, parc indispensabil unui industriaş ou adevărat priceput.

Îmi vine brusc ideea că Slomer e pornit să stârnească sowdal. Ba se uită la mine, ba se uită la Weaver, în ce ricâind să ne aţâţe la vreo harţă oar-e, care. Adevărul e că n-am luat amintre la privirea lui uşuxaltă, când intrasem la început în cameră. Dorea să fie disurat.

— De ce-aţi venit aici sus, domnule Slomer? îl întreb. Ca să scăpaţi de gă! lăgie?

— Ei bine… Sărbătorim de.ar ajunul naşterii lui Christos, nu-i aşa? răspunse el încet.

— Frumos basm… începe Weaver.

— Destrăibă: larea de la parter ia şi ea parte la sărbătorirea aceasta tot atât de mult ca şi noi. La urma urmei, unul din noi a autorzat-o, oferindu-i găzduire.

— Ei, nu-i chiar aşa, se împotriveşte Weaver cu oarecare dreptaotre. Nu sunt eu răspunzător de purtarea lor.

— Nu văd cine altcineva ar putea fi, decide Slomer. Dacă n-ar fi aici, nu s-ar purta astfel – În orice caz mu ar face-o în casele *lor*.

— Aşa sunt, porniţi să abuzeze de ce-i bun. M-aş fi

putut aştepta…

— Dar bine, Weaver, doar nu eşti idealist când e vorba de purtarea menească? Dacă mi s-a părut că desprind ceva în relaţiile dumitale personale cu oamenii, apoi desigur că e o lipsă generală de încredere.

— Ce vrei să spui cu asta?

Soţii Weaver roşesc amândoi şi, pentru nu ştiu care pricină, se uită la mine.

— N-are rost să intrăm în detalii într-o zi ca asta, îi înfruntă el, cu hotărâre.

— Ba aş dori foarte mult să intrăm, stăruie Weaver. Nu-i face nimămă plăcere să audă că se spune un lucru ca ăsta despre el.

— Mă rog, dacă-i aşa, îl retrag.

— Dar de spus, l-ai spus, stăruie Weaver. Şi în orice caz, măcar de curiozitate, tare aş vrea să ştiu la ce te gândeşti.

Faţa îi e înţepată şi roşie, ca a unei femei care nu-şi mai poate stă; pâni furia, şi ochii-i albaştri sunt acum plini de ură.

— Cred că ştii ce vreau să spun, îşi dă Slomer cu părerea, urmărind ou prelungită privire răutăcioasă subtul acces de meschinărie al lui Weaver.

— Habar n-am ce vrei să spui… Ai afirmat că dau dovadă de o lipsă generală de încredere în cea ce-i priveşte pe ceilalţi oamrni. Sentimentele mele au fost întotdeauna altele. Şi nu mi le-am înfrânat vreodată.

— Ei… să-l luăm de pildă pe tânărul ăsta, aici prezent, vorbeşte Slomer şi se uită liniştit la mine. N-a fost şi el pni. oina unei oarecari lipse de încredere?

Ne cercetează pe toţi cu satisfăcută şiretenie.

— Cine, Machin?

Weaver mă fixează cu ce a mai rămais din privirea lui plină de ură, ca să-şi dea seama dacă înţeleg dedesubtJUil vorbelor rostite.

— Machin, confirmă Slomer.

— Ce tot îndrugi? întrebă Weaver.

— Ia-o binişor, zise Slomer, n-o vreau să fiu luat prea

în serios într-o scară ca asta.

— Dacă vrei să te cerţi, Slomer, de ce n-o spui făţiş? se plânge Weaver. Iar dacă nu vrei, de ce începi cu lucruri de-astea?

— N-am nimic împotriva certurilor, intervine doamna Weaver. Cel puţin al Ăla timp cât rămân amuzante. E şi aşa destul de apăsător aici sus.

— Iată că vorbeşte însăşi doamna, exclamă Slomer. Dar chiar şi aşa nu vreau să semmonesc lucruri despre care, la drept vorbind, nu ştiu prea mult.

— Ce vrei să spui, întrebă doamna Weaver, când afirmi că Alvlachin, aici prezent, e pricina unei lipse de încredere? Ce anume *exact* vrei să insinuezi, Slomer? Ştii despre omul acesta ceva ce noi nu ştim?…

— Nimic ce nu ştiţi şi voi, răspunde Slomer.

Dar îmi aruncă o privire, în vreme ce eu roşesc sub încordare a acestui mic joc de sooietate.

— Va să zică, şi soţia mea ştie, spune Weaver.

— Şi dumneata de asemeni, constată Slomer plictisit.

— Pentru nume! le lui Dumnezeu, omule, ce tot vrei să spui? întrebă Weaver cu înfrigurare.

— Ştiu ce încearcă să spună, zice doamna Weaver.

Se uită ţintă la Slomer, ca şi cum ar grăi: „Hai, om\; lle, fii cinstit. Dă-i drumul”.

— Ce mai e şi asta? izbucneşte Weaver bănuitor, dor ÂIJld deodată să nu fie jignit.

— Se referă la povesuea pe care ai auzit-o, iubitule… la aventura pe care îşi închipuie cineva că o am cu Mchin.

Slomer nu-şi poate stăpâni cu totul bucuria, aşa încât sforţarea lui de a părea scandalizat e niţel exagerată.

— Nu. Nu mă referearn la mic de felul acesta, zici! preffăcându-se înfrânt. Dacă circulă o poveste ca asta, eu o aud pentru prima oară.

Doamna Weaver e ca un balon înţepat.

Nu mă uit la Weaver. Ascult stingherite.ie pufălităi ale lui Slomer.

— Et hai, lasă, vorbeşte doamna Weaver, scoţând curaj dintr-o voce surprinzător de calmă. Lasă-te de

trucurile astea răsuflate, Slomer. De mirarea asta teatrală. Ză, a aşa, omul lui Dumnezeu, nu ne crede atât de proşti…

— Îmi pare rău. Foarte rău, zise Slomer. Dar vă asigur că nu mă aşteptam la… Nu mi-am dat s-eama… Trebuie să vă rog să scuzaţi neroada mea stângăcie.

— Ei… îngână doamna Weaver. Îmi închipui că rot ai fi auzit, mai curând sau mai târziu.

În: cearcă să lipească pneul, acum că aerul a răsuflat. Şi continuă:

— Şi vei înţelege cât de soarbiţi ne simţim, fireşte, şi domnul Weaver şi eu.

— Fireşte. Simt şi eu absolut la fel, declară Sl-er. Parc ciudat că o as-enea. poveste a putut ajunge să fie pusă în cix. culatre.

— Da, pare, conchide doamna Weaver. Deşi are o explicaţie destul de simplă, cu privire la care nu cred că e cazul să te plictisim acum.

Îmi zâmbeşte vag.

— Îmi pare rău, Machin. Îmi pare rău că ai căzut ca musca-n lap te în toată conversaţia asta.

Îi spun că n-are nicio importanţă şi-mi acopăr totala buimăt Oire cu un aer de mâhnire. Tot mi se pare că lucruil cel mai cuminte este să nu mă uit încă la Weaver. Va să zică, *ştie* despre vizita mea de mie reuni. Să-i fi spus Johnson? May? Mă simt ca un mane-in de lut, pus drept ţintă pentru trageri de la distanţă1, mică.

— Atunci, *la* ce te-ai referit? Întreabă: Weaver l în i ştie.

Slomer dă din rup, încet:

— Mă gândeam la perioada când ai propus să-l scoatem pe Machin ca să „l înlocuim cu tipul celălalt… i-am uitat numele. Era prin noiembrie.

Rămân cu toţii tăcuţi câteva clipe. Apoi Weaver:

— Nu prea văd cum asta vădeşte lipsa mea generală de încredere pe care ai menţionat-o, Slomer.

— Poate că nu, răspunse Slomer. Acum să vorbim liniştit; mă îndoiesc că aş găsi ceva care să întărească părerea pe care am emis-o adineauri. Cred că am dat cu

toţii pe lfit cam prea mult dim băutura asta a dumitale – câtunneata vez. i cadavre care atârnă de capetele ţiglelor, iar eu văd numai latura absolut negativă a naturii omeneşti. Să ne cerreciproc scuze.

Se uită la mine într-un fel care-mi spune că ar trebui să fiu retuinosc: Uor pentru felul cum a dres lucrurile.

— Oric –, tinere, voiau toţi să te scoată, tot cornitotul acel a de selecţionarea: l nostru, şi nu mi-a fost uşor să te păstirsz. Domnul Weaver îţi poate spune. El ştie. Dar… nu pot spune că-mi pare rău.

Nu arată însă clar dacă de miie nu-i pare rău, ori de scara aceasta. Dă drun cap o dată sau de două ori, apoi scoate un ceas dintre reverurile fracului.

— Şi văd după ceapa asta că-i trecut de unsprezece şi jumătate. Ceea ce înseamnă… că trebuie să plec. Îmi place să înnâmpin Orăciunul acasă.

Se lasă jos de pe scaun, cu ochii bulbucaţi de efortul dqpus. Ducându-se drmt la doamna Weaver.ro un băieţaş careţi iar: kias bun, îi întinde mâna. Doamna Weaver i-o strânge nesigur, şi Weaver de asemeni… Sărbători fericite”, iâşi spun unul altuia.

— Nu-i nevoie să veniţi jos, le zice. Găsesc eu drumul prin uşa din spate. Am venct cu maşina pe aleea din dos, să evit orice accident. Tânărul acesta poate voni cu mine până la parter, să vadă să nu dau de bucluc cu vreunul din chefliii dumneavoastră.

Nu prea ştiu dacă să mă învoiesc. Sper că Weaver va stărui să-l conducă el pe Slomer până la uşă şi astfel să mă lase sus cu Diana. Dar Weaver nu spune nicio vorbuliţă.

— Încă o dată la revedere, zise Slomer, şi urările mele cele mai bune pentru Crăciun şi Anul nou.

n urmez afară, închizând uşa dormitorului înapoia mea. Se opreşte pe palier ca să spună:

— N v: mt să te las singur în c-eră cu ulii ăştia dai, Muhin. Dacă nu te superi, mă poţi ajuta să cobor cu bine scara asta.

Treptele sunt pline de perechi aflate în fazele preliminare ale oboselii de la sfârşitul petrecerilor. În

vreme ce ne croim drum printre ale, vaid ca diformitatea lui Slomer vine din partea dreaptă, unde o aflătură îi ridică haina sub braţ, la nivelul coastelor. Nu cred să-l recunoa Se: a cineva – nimeni nu-i în stare s-o facă. Bocătăria e plină, dar ajungem la aer ourat fără mei o piedică.

Când Slomer se instalează în maşină pe locul lui special de condus, mă întreabă:

— Spune-mi „ai consimţit la ceea ce numesc eu slăbiciunea doinei Weaver pentru lipsa de formalism social? Cu alte cuvinte, e ceva adevărat în povestea pe cre am auzit-o?

— Vă priveşte oare? zic, ţinându-mă ţeapăn în dreptul maşinii, de parcă eu aş fi acela care l-aş ameninţa pe el.

— Te las pe tine să hotărăşti asta, Machin, rosteşte el, în aşa fel încât înţeleg că m-a pus între ciocan şi nicovală.

— Nu… Nu m-am culcat cu ea şi nici nu s-a întâmplat ceva asemănător.

— Va să zică ăsta-i adevărul. declară el… Bănuiesc că ţi-a mers bine în sezonul ăsta, până acum.

— Până azi.

— Aşa… Înţeleg ce vrei să spui. Dinţii falşi pot arăta însă mult mai bine decât cei naturali. Dinţii mei ce crezi că sunt?

Îşi trage buzele rrocuţe ima. poi şi dă la iveală două rânduri de cepuri albe.

— Da, îngân eu, neştiind cdoreşte să-i găsesc. Da, se p rezintă foarte bine.

— Crezi că-s naturali ori falşi?

— Falşi… ei, s-ar putea să fie naturali.

— Sunt fa! îşi zice, mulţumit şi vorbind cu buzele trase înapo. i, aşa încât să-i pot vedea în acţiune. Ştii că eşt Ji într-o situaţie delicată f<lţă de We: aver?

— „—IA A A

— Ştiu că de câteva săptămâni încoace nu-i mai sunt pe plac.

— Acum ai aflat de ce. Nu eşti primul care să iasă zdrobit dintre cei doi membri ai echipei acesteia conjugale,

s-o ştii de la mine. Aşa încât nu trebuie să-ţi plângi de milă… Nu eşti catolic, aşa-i?

— Nu.

— Nu te-ai gândit vreodată să treci la catolicism?

— Nu, încă nu…

— Ar avea multe avantaje pentru un tânăr ca tine. Dispune de organizare, în primul rând.

Slomer începe să dea maşina înapoi.

— Ei, Îţi doresc sărbători fericite, zice la plecare…

Capul de-abia i se vede deasupra părţii de jos a parbrizului.

— Sărbători fenicite, îi urez şi eu.

Lipeşte doar puţină zăpadă, pentru ca totul să arate a noapte sfântă. Aud cum ajunge în şosea şi zgomo Dtruil. motorului se pierde în noapte, iar eu intru în casă.

— Nu c. iumva vrei să spui că eşti Arthur Machin… care joacă în linia a doua? zice ea.

— Ba da, o asigur.

14 – Viaţa srortivă – c. 1/524 2 O 9

Îşi în crucişează picioarele, potrivindu-şi marginea fustei negre şi strâmte deasupra genunchii (lr şi se sprijină de perna din mijlocul canapelei. Rotulele genunchillor îi strălucesc Umărul meu abia o atinge, când îi vorbesc mai de aproape.

— *N-aş* fi crezut, zice ea. Arăţi altfel pe teren.

— Cum arăt?

— O…

Stă şi chibzu: iee; te atent:

— Ca un taur.

Din clipa în care m-am aşezat lângă ea, am asociat-o în gând cu o tutungerie de pe undeva.

< / y «J U U

Acum că stau şi cuget, găsesc că şi seamănă cu o ţigară bine răsucită. Îmi aduc aminte d: pieptul ăsta meşteşugit mecanic, stând aplecat peste o tejghea.

— E Arthur Machin, îi strigă ca prietenei ci care, de cealaltă parte a camerei, mi ţi-l brutalizează pe Maurice.

— Ia te uită, exclamă prietena ei. Ăsta e Maurice

Braithewaite, tag.

Se opresc amândouă, ca să aprecieze calibrul prăzii.

— Te cheamă Margaret? o întreb.

— Da, aşa mă chea! mă, răspunde, de parcă i-ar fi de cine ştie ce folos.

Ne uităm amândoi la MaUIce care, de cealaltă pame a c-erei, e tot pe jumătate gol şi-şi expune vânătăile.

— Voi sportiviii, n-am s-o zice, n-o prea luaţi pe ocolite, constată ea, urmăllinlid felul în care Maurice îşi plimbă mâinile.

Când când, se în OOiaite dintr-odată şi-mi vorbeşte mânioasă:

— De ce râzi! Şi con-itiliruă, fără a se opri: Drace!… Îţi lipsesc dinţii din faţă.

Se uită repede dincoilo, să vadă dacă prietena ei a observat această deficienţă.

— Mi i-am scos în seara asta, explic eu.

— Eşti înşirat? întreabă.

Arată dezamăgită.

— Nu. Fac economii.

— Aşa şi trebuie, dragule. Fără dinţi nu eşti mare chilipir.

— Crezi? Credem că fetelor le place să nu fii chiar la fel cu toţi ceilalţi.

— Nu chiar la fel, repetă. D: t, le place să nu fii la fel. Dar nici chiar aşa.

— Mi-am scos numai şase.

— Mie, dragule, îmi pare că i-ai scos pe toţi. Vezi, impresia e totul. Trezindu-te de dimineaţă ţ! i dând cu ochii de o faţă ca asta a ta, ai zice că trăieşti cu umvul îmbătrânit înainte de vreme.

— Nu mă gândisem să te cer în căsătorie.

— Foarte mulţumesc. Frumos compliment.

— Ce casă mare, zic eu.

— Nu-i prea mare.

— VrÂII des pe-aici?

— Dar tu?

— Destul de des.

— Eu nu.

— Şi-atunci cvii – cu autobuzul?

— Nu, dragruile. Prietoenul meu mi aduce. Nu i-ai văzut maşina parcată afară, când ai intrat?

— Trebuie că am sosit înainte ide aţi parcat voi. Care ţi-e tipul?

— Liorind Manners…

Aşteaptă ca vorbele roşuite să-şi producă efectul.

— N-ai auzit de e-l? face ea mirată. E luptător de greco-romane, la hipodrom şi pe unde nimereşte.

— Mai ales pe unde nimereşte, ddilă e după câne am auzit eu.

— Ia ve7JÎ! Bagă de seamă…

— Poate a făcut parte din Federaţia de rugbi într-o vreme „nu-i aşa?

— Te aed, aprobă, ca şi cum asta ar fi fost una din isprăvile minore ale lui Li<YIld. Dar s-a lăsat. Nu prea-i o treabă aducătoare de plăceri, a spus el.

Câteva dlipe îşi fredonează o melodie de automulţumire. Apoi zice:

— Mai bea ceva, puiule. Plouă cu băuturi în casa asta.

Deschide o sticlă de bere cu dop înşurubat, pe care o ia dintr-un coş de la Cel! Pătul. de lângă ea al canapelei şi toarnă cu pricepere îl n două pahare din care s-a mai băut.

— Tu nu vrei să bei, Mavis? o strigă pe prietena ei.

— No-o, răspunde prietena ei.

— Vulpoiul ăsta de Weaver trebuie că e zgârcit, nu glumă. Toată seara n-a servit decât bere pentru bărbaţi şi cidru pentru feiei.

— Dar tu bei bere, îi spun.

— M-da… aşa-i. Înţeleg ce vrei să spui. Vrei să dansezi?

Ascultăm muzica ce se aude din camera de alături.

— Fie.

Pomenindu-mă treaz, simt că-mi face plăcere să mă îndepărtez de Maurice şi de gagica lui, care stau în cealaltă parte a camerei.

Ne strecurăm în odaia de alături şi începem să ne mişl Căm încet, ţea. păn, în vreme ce muzica se schimbă. Tnx: em pe lângă o mobilă sau două pe care le cunosc. Careva împing: e măsuţa cu rotile pe care doamna Weaver o folosise în miercurea aceea.

— Să îi că eşti un dmsator foarte bun, îmi spune.

— De dorul murelor mănânci şi frunze?

— Nu, vorbesc serios, puiule. Eşti un dansator bun. Airtil. Cei mai mulţi dintre porcii ceilalţi vor doar să te stră hgă în braţe.

Navigăm tăcuţi în vr-e ce mintea ei bate câmpii. Eu mă gândesc la cum trebuie să fie să ţii în braţe un exemplar d: e soi ca doamna Weaver – mirosul îmbătător, saltea.ua moale, cearşafurile netede; şi toată treaba nu-i decât o învoială temporară. Niciunul nu se ţine de capul celuilalt; fi «are şnie despre ce-i vro-ba: doar o distracţie, o înţelegere plăcută între oameni oare consimt; fără susceptibilităţi; şi rufe de corp curate. Casc ochii mari pentru cazul că ar coborî.

— Să-ţi spun ceva – prietenii mei o să turbeze de gelozie, când le-oi spune că te-am cunoscut.

— Înseamnă că sunt un adevărat copilandru.

— Ce te far: e să crezi asta?

— Altminteri de ce-ar fi geloşi?

— A… Înţeleg ce vreţi să spui. Ei, acum nu te umfla în pene numai pentru că s-a întâmplat să-mi fii simpatic. Aşa, fără dinţi şi mai ştiu eu ce. Toată L; uimea crede că băieţii din echipa municipală sunt grozavi. Ciudat lucru, pentru că jocul de rugbi nu-i nici pe jumătate atât de spectaculos ca luptele greco-rom: a ne. Şi Lionel Thu-i de lepădat.

Dansăm în continuare şi eu spun:

— Frank Miles, căpitanul echiptei municipale, s-a ţinut, şi el de lupte greco-romane când era mai tânăr.

— Ala să nu-mi peimene şti de tontul ăla! Lionel l-a făcut praf… De două ori.

— Se alegea cu spin-a ruptă din două în două sămâoi, zic.

Stă şi chibzuieşte la ce-am spus eu, se apleacă puţin

să vadă cum o dulle ea însăşi cu spatele şi întreabă.

— Lasă banlcurile, oum wne asta?

— În săptămânile celelalte câştiga, Îţi spun.

De râs râde abia după ce-am mai făcut câţiva paşi.

— Cum de se putea lecui aşa iute? mă-ntreabă.

— Păi, spinarea aia ruptă nu şi-a rupt-o de fapt niciodată. Eu aşt-eptam la uşa din spate a hipodromului în maşina mea şi, după ce 4 sc-oteau afară pe brancardă, Frank îşi înhăţa hainele şi o tulea la maşină mai înainte ca mulţimea să fi ajuns să vadă ce tr-sportat. Era acolo un om cu numele de John-m al cărui rol era să tragă un clopot de ambulanţă care fumonta-l în vestiar.

— Uite, îmi spune ea, dacă-i vorba de clopote, poţi să-ţi tragi şi mie. Dar să nu mă duci cu preşul.

Dau s-o strâng mai tare şi-mi strecor mâna pe coapsa ei.

— Nu, nu aici. Prea te repezi.

Se smulge de lângă mine.

— Nu mă lua cu zăhărelul, COpile.

După ce s-a potolit, mă întreabă:

— Parca spuneai că ai o maşină?

— Un Jaguar.

— Trebuie să fie vechi.

— Doi ani.

— Când nu te ţii de bancri, ce faci?

— Vorbesc cu tine.

— Unde „J. ţii? E afară?

— Nu. E acasă.

— N felul ăsta poate să spună oricine că are maşina.

— Întreabă-l pe omul care-i drept în spatele tău.

Se întoarce şi-l vede pe deputat, care-i întoarce o priviire dist.a. lită.

— Pe ăsta să JI întreb? Nu-l pot întreba. De-aJtminteori, noi nu „J. c-wse.

— N-o să se supere. Întreabă-l. Pe oameni ca tine se biZJuie el.

— Mă rog, mă rog! Nu-mi ţine predici, puiule! Hei! îi

strigă deputatului. Hei, puiule! Ce fel de şină are Amhur Machin ăsta?

Deputatul îi aruncă din nou o privire rea peste umărul lua Judith.

— Un Jaguar, dacă-mi aduc bine aminte.

— Dt de vechi e?

Deputatul o întreabă pe Judith, apoi spune:

— Cred că-i aproape nou.

Dansăm din nou în tăcere. Un slab miros de năduşeală parfumată iese din ea şi un slab miros de e: „pă stătură aesc din mine.

— Unde lucrezi? mă întreabă ea.

— La uzina lui Weaver.

— Bună treabă. Toţi muncitorii <Uu dre.pt de liberă folosinţă a casei?

— Depinde de ce fel de muncitor eşti. Dar tu unde lucrezi?

— Ce importanţă are?

— Niciuna – dar mi s-a părut cărte-am văzut pe indeva într-o prăvălie vânzând ţigăni.

— Ţi-am spus: ce impotalnţă are?

Muzica se opreşte şi începe iar când cineva se loveşte de un scrin. Musafirii se răresc. Cei veniţi pentru a petreceseam cam dau să plece, iar cei hotărâţi să rămână toată noaptea se instalează mai cu temei. Acum dansează primarul cu Judith. Ochii lui de semnalizator la căille ferate dalipe.se tulbure deasupra spatelui ei.

— Vrei să trecem alături? zise Mag. Primarul ăsta mă deprimă. Prea arată evlavios.

Tommy Oliniton e în hol, clătinându-se sub pomul de Crăciun; l-a nălpăit o ploe! ţie de ace de brad. Gagica lui îl ajută să: stea drept. O vede pe Mag şi zice:

— Pun rămăşag că n-ai dus-o rău… Încremenită acolo atâta timp ou miicuţul de Arthur. Camera aia e un adevărat cuib, am spus-o mereu. Eu sunt ăla care…

Se bate cu degetul în faţă şi peste obraji, înghiţindu-şi sughiţul:

— Eu sunt ăla care te-a încuiat… Şi tot eu ţi-am dat

drumul adineauri. Chiar acum... Ia stai, Arthur! Şui că o recunosc pe coarda asta? E paporniţa aia veche pe care bietul Manners o cară mereu cu el.

Îi pune mina pe umăr.

— Ştiai că eu sunt ăla care tocmai ţi-am dat drumul, paporniţă a lui Lionel Marmers?

— Vrei să spui că cineva ţi-a dat tocmai ţie drumul, hahaleră ţicnită ce eşti, îi zice ea. Şi a sosit timpul: l să te încuie din nou.

Ochii apoşi ai lui Clinton se strâng şi râde.

— Mă rog, dă-mi la cap. Ai auzit ce-a spus? o întrebă el pe gagica lui. Uite că ştie să vorbească. Îmi pare, rău că nu-i bietul Mmel! s aci. Mi-a spus că de toate şue dama asta să facă, numai de vorbit habar n-are.

Se duce împleticindu-se icătre veranda de la intrare şi se izbeşte de balustradă. Cioburi de sticlă cad pe alee.

— Sper că nu eşti supărat că te-am încuiat, Art, băiete... Ştii doar de glumă. Mă Tog, e Crăciunul şi aşa mai departe... M – i îmbătat criţă şi-am uitat, ialtfel ţi-aş fi dat dornul mai curând. Zău aşa, că ăsta, i Wevăruil...

Piere ICu un zgomot de crengi că. cate în alee. Muieruşca se ia după el.

— Este şi el în echipa municipală? Întreabă Mag.

— Asta-i To-my Clinton.

— Olinton. O să-mi aduc aminte de numele lui. O să-i spun lui Liooel! ca vorbit cu mine – şi o să vedem noi ce-o să păţească domnul Clinton. Ţine minte ce-ţi spun.

— E prieten cu Lionel a, l tău.

— N-o să mai fie mu: lt timp, după – ce îi voi fi spus eu ce-am de spus.

Mă (K: În cea dintâi cameră, dar toate scaunele şi mai toată pardoseala sunt ocupate. Maurice a pileca! t.

— Unde-i camera: aia despre care vorbea? zice ea posacă. Crezi că e cineva înăuntru?

— Foarte probabil. Şi n-am nici cheia.

— Până ia cine e departe?

— De ceailalltă parte a oraşului. Dar acolo nu putem merge.

Un ’nou de coiliinKLE izbucneşte în sus. În sallon îl pot auzi pe deputat care-o face pe cântăreţul tirolez. Şi-a petrocut rele curând vacanţa în Mveţia. Ne înapoi în hol. Iau o sticlă de bere neagră <Ou noi şi-i spaâg gâtul dt timp stăm acolo. Apoi mă întorc, iau alta şi-i sparg şi ălei a gâtuil.

Judith iese brusc di1 salon. Vine ţintă la mine şi mă isăruită zgomotos pe buze. Sărutul ţine câteva minute. Deochid un ochi ea! Să mă uit ia Mag. A găsit ceva i! ni: eresanit de cealaltă pame a camerei. Primarul se uită şi el, străduindu-se să arate mulţumit. Judith, după ce termină cu mine, îi spune lui Mag:

— Nu de frământa, draga mea. St: i doar Sub visc. De ce nu faci şi tu ca mine? Nu l-ai văzut pe Maurice, Tarzme?

— E Îl n turneu.

— Păcat Aoplecăm. Primarul a decretat că recepţia a dart chix, aşa încât mergân saloanele lui.

— Crezi că trebuie să te duci neapărat acolo, e, 1 să faci cea ce poate să-ţi pară ră: i că ai făcut aici?

— Trage clopotcile, Tarzane. E dimineaţa de Crăciun.

O zbugheşte la etaj.

— Se vet de rec poamă este, zise Mag, care se dă pe lângă mâine ca din întăm: P>tare oşi mă împmnge cu sânul ci stĂ I1: g. Nu înţeleg re or fi găsid bărbaţii la ea.

— Nici eu nu înţeileg.

— Arăţi palid, exclamă ditntr-odată. Ce, nu te simţi bine?

— Nu.

— Nici mie nu mi-s – boii acasă.

— Ştii ce, du-te sus, îi spun eu. Găseşte-ne o cameră goală şi vino să-mi dai de veste. Am de gând să mai rămân puţin aici.

— N-ai de gând să-mi dai niţel curaj, ca să pot urca singurică toate scările astea? se răsfaţă ea.

Mă aplec şi mă joc niţeluş cu buzele ei. Îmi vâră mâna sub cămaia şi mă cuprinde.

Rămân sub pomul de Crăciun până ce se face nevăzută pe palier, apoi mă iântreb dacă n-ar trebui să mă

duc şi mai fac o ultimă încercare de a da de doamna Weaver. Stau de chibzuiesc câteva minute şi-mi zic apoi că, de fapt, totul s-a terminat, mai ales la ora asta a dimineţii, aşa încât o iau din loc, adun un braţ de sticle de bere din prima o claie şi ies afară. Nu mă pot obişnui cu ideea că doamna Weaver e ceva ce-ar fi putut să fie al meu. Până şi Slomer n-a crezut că-i peste puterile mele; va să zica lumea crede că-s pornit pe lucruri mari. Doamna Weaver. Îmi lasă gura apă.

Benticy-ul e încuiat. Încerc toate portierele, până ce-mi dau seama că plafonul glisant e încă deschis. caţăr şi intru înăuntrul maşinii şi caut pe bâjbâite pardesiul şi sacul de sport cu jucăriile pentru copii. Mă aşez, atâta timp cât îndes sticlele de bere cin sac şi trag pardesiul pe mine. Apoi îmi vine gândul că n-ar fi prea rău dacă aş porni automobilul şi m-a: şi duce cu el acasă. l-aş putea spune doamnei Hammond că i l-am cumpărat ci de Crăciun. Pipăi peste tot, în jurul tabloului de bord, dar Weaver a luat cheile cu el.

Căţărându-mă iarăşi, ies din maşină pe alee şi sparg gâtul uneia din sticle de apărătoarea din faţă. O iau pe scurtătura de la capătul aleii până la poartă, înghiţind din mers berea. La capătul aleii trec prin faţa lui Tommy Clinton, care-i într-o cabină telefonică împreună cu gagica lui. Nu mă pot lămuri dacă telefonează după un taxi sau dacă mai stau şi ei aşa în picioare, plictisiţi de poziţia orizontală.

Sunt ostenit, îngrijorat de chestia cu dinţii şi dau berea neagră pe gât la vale dt pot de repede. Asta parcă dă un soi de energie tihnită creierului meu. gândesc la picioarele doamnei Weaver şi la gleznele ci cele groase.

Mai înainte ca şoseaua să se bifurce pe una din laturile văii pentru a o lua spre oraş, pot vedea până la Stokeley; mina de cărbuni e pecetluită de văpaia stacojiu-portocal-le a furnalelor ei de cocs, fiecare conturat şi distinct, şi de culoarea nefirească pe care o dă cerului. Mi-l închipui pe Frank culcat în patul lui de tată de familie. Câtva timp Stokeley e singurul semn de viaţă, apoi sunt

cufundat în bezna pasajului însumi, cu întreaga reţea de cabluri ce cântă şi oftează deasupra capului meu, şi cu bocănitul propriilor mei paşi. O lumină fulgeră printre copaci şi, drept sub mine, stă lumina surd-portocalie a felinarelor cu gaz de pe lângă zidurile de cărămidă.

Luminile oraşului se arată încetul cu încetul. Jos în vale, gâfâitul locomotivei unui tren de mărfuri sparge liniştea. Iar eu mai sparg încă o sticlă.

Dau drumul sacului, în vreme ce sar peste zidul curţii unde e depozitul de mărfuri „— i fac ţăndări una din ultimele două sticle. Amândouă afurisitele alea de păpuşi duhnesc a bere acum. Le şterg frumos cu batista. Trenul lui Ian zăngăne cuminte în cutia lui de carton. Ridic iar sacul şi merg de-a buşilea până la scurtătura care taie curtea depozitului.

Liniile ferate se încrucişează şi se arcuiesc în toate direcţiile. De pe linia ferată din vale vine îitul lent, palpitat al trenului de mărfuri care urcă. Zgomotul iscă ecouri şi pare a fi mai aproape, în ceaţa care se prelinge din adâncurile văii şi acoperă pământul. Piciorul meu se loveşte de-o şină şi simt numaidecât o vibraţie înceată. Trebuie să mă opresc. Traversele se întind şi-n dreapta şi-n stânga.

Aud un fel de şoptit uşor în spatele meu şi, întorcându-mă, văd un ochi mare, galben, apos.

„Ce naiba faci?” îl întreb. Ochiul şuiera, apoi deodată se scutură din toate puterile şi scoate un sunet strident; apoi se năpusteşte asupră-mi. Vreme de o clipă arătarea o ia razna, mormăind şi încordându-se, apoi freamătă şi-şi reia mersul dintâi. Şinele tremură şi se zguduie. Arătarea se înfioară. De sub ochiul ei apos pornesc două ţâşnituri de aburi. Mă tot împiedic de bulgării de zgură dintre traverse.

OAiul ăla se leagănă depărtându-se. Simt cum o minunată bură de apă mă scuipă şi simt căldura uriaşului trup negru; o secundă, sunt prins în bătaia unei cumplite lumini galben-roşietice, apoi mă înfăşoară din nou răcoarea şi întunericul. De data asta ochiul roşu piere cu totul în ceaţă.

Mă poticnesc de o grămadă de şine pe care tdemai le-a trântit cineva jos. De cealaltă parte a ceţei, se aude pe undeva zgomot de vite. Aud voci şi văd felinare care se leagănă. În faţa mea scârţâie frânele unui vagon, apoi se bâlbâic, să vreme ce un şir de siluete negre şi joase lunecă şi trec, bălăbănindu-se şi clincănind ca o procesiune de porci tânguitori. Adulmec o clipă cărbunele umed, grăsimea animală. Mă opresc apoi ca să trag o ultimă duşcă din sticlă. Un om trece pe lângă mine, bălăngănind un felinar şi fără ca să mă vadă. Dar se opreşte, când mă aude repezindu-mă neîndemânatic peste ultimele linii şi târându-mă prin cenuşă până peste zid şi, în sfârşit, în stradă. Acum, că mă uit înapoi, pot vedea luminile roşii, portocalii şi verzi ale semafoarelor şi văpaia joasă ce vine de la jăraticul locomotivei de manevră. Nu l-am întâlnit pe tata.

Dau de-un taxi în şirul maşinilor de serviciu pe timpul nopţii şi pe la trei şi jumătate ajung în Fairfax Strect, care-i aidoma unui mormânt. Doamna Hammond mi-a încredinţat cheia de la uşa din faţă, când i-am spus că o să mă înapoiez târziu. Înainte de a intra, descui maşina. Şi scot de sub bancheta din spate cadoul pe care i l-am cumpărat. Atârnă greu. îl înfăşor cu grijă în hârtie, pe urmă trântesc portiera maşinii. Dar luminile nu se aprind. Maşina e singurul lucru care se află pe aleea aceea lungă şi pavată cu

U 1 U U IU

plăci de cărămidă.

Pe masa din bucătărie sunt trei ceşti şi trei farfurioare şi pe farfurii fărâmăturile tortului de Crăciun – asta ca să-mi arate în chip indirect că au fost şi pe la ea musafiri. Pe cămin văd un găvan cu lapte şi o altă farfurie cu tort de Crăciun, ai aproape neatins.

De bună seamă că m-a aşteptat – şi a lăsat probabil întredeschisă uşa dormitorului, ca nu cumva să nu audă când mă întorc. O aud venind şi vh pachetul sub canapea. După ce intră, scot jucăriile din sacul de sport.

— E târziu; 10 pteşte. Abia acum te-ai întors? (A

coborât în picioarele goale, doar cu un pardesiu peste capot.) Te simţi bine?

— Am avut parte de-o noarpte îngrozitoare, dacă la asta te gândeşti… Văd că ai avut un musafir.

— Doi, zice ca, mulţumită de sine. Oameni pe care nu-i cunoşti.

— Cine anume?

— Ia-o încet. Pentru că nu-i cunoşti pe toţi cei care fac parte din viaţa mea.

Parcă ar fi o fetişcană. Ochii îi scânteiază de agitată ce e şi de pe urma faptului că are şi ea un secret al ei.

— A fost sora lui Eric şi bărbatul ei.

— Nici n-am ştiut că are o soră.

— Desigur! Ştiam eu c-ai s-o iei aşa. Ei bine, află că are. Emma… Compton. Au auzit despre tine.

Îşi freacă mâinile de parcă i s-ar fi pricinuit cine ştie ce emoţie prin venirea cumnaţilor.

— Au auzit că joci rugbi şi toate cele. Voiau să ştie cum arăţi. Soţul ei se duce să tJe varlă când joci. Şi uite…

Chicoteşte şi ridică un carton care zăcea pe prichici:

— Uite! Ia priveşte la asta şi spune-mi ce crezi.

Am în faţă o fotografic, de pe acum niţel îngălbenită, cu trei fete care se ţin de talie şi care râd, ca şi cum aparatul de fotografiat ar fi cea mai formidabilă poznă pe care au văzut-o vreodată. Sunt toate în salopete – salopete din vremea războiului – şi părul le e în întregime acoperit cu baticuri.

— Asta eşti!

Nu-mi pot stăpiâni surprinderea. E acolo, ea şi nu alta, cea din mijloc, lăsată uşor pe spate, cu soarele în obraji, şi pe buze, cu toate adâncurile firii date pe faţă. Un chip de codană, nemurărit de viaţă şi nepreschimbat.

— Asta din dreapta e Emma – poza este dinainte de l-am cunoscut pe Eric. Ea mi l-a prezentat.

— Ce fă ceai tu pe atunci? Unde e luată poza?

— În vremea războiului. Lucram cu toatele la arsenalul din Moyston. Făceam bombe. Ar fi trebuit să ne vezi!

Faţa ti e încă luminată, ca a unui copil.

— Trebuia să ne sculăm la şase şi să mergem în oraş cu un tren special, care trecea prin nenumărate locuri şi aduna toată lumea înainte de a ajunge la Moyston. Numai femei! Ce-am mai petrecut! Poţi distinge câteva din clădiri – aici în fund – camuflate. Am şi fost bombardaţi o dată, în cursul zilei. Venirea Emmei mi-a amintit de toate…

— Nu crai măritată pe-atunci.

— Nu.

Privirea îi liâncezeşte şi se întunecă.

— Aveam prietene, prieteni… N-aş putea spune că nu ne-am distrat şi noi.

— Când te-ai măritat?

Nu se uită la mine. Îşi plimbă privirea aprinsă jur-împrejurul camerei, cu sfiiciune, aducându-şi a minte. După aceea se potoleşte însă şi se întoarce către mine.

— După război.

— Puţin cam târziu, nu?

— Trebuia să am grijă de tata. Asta ma ţinca mult în casă. Cred că din pricina asta m-am şi bucurat atâta să mă duc la Moyston să lucrez.

— Şi va să zică, te-ai măritat când ţi-a murit tatăl?

Scutură din să „p şi parc că şovăie.

— Nu, l-am părăsit. N-am mai putut îndura… Timpul trecea şi eu îmbătrâneam. S-ar fi zis că lui i se părea firesc să stau cu el… nu ştiu nici

cu cât. Aya încât m-am certat şi l-am lăsat, ca să mă mărit cu Eric. Nu-l mai văzut de atunci – şi nu cred să-l mai văd vreodată. Ultima oară când am auzit de el, fusese dus într-un azil sau aşa ceva… Dumnezeule!

Expresia tinerească a feţei ti picre şi se holbează la mine cu o îngrozită uimire.

— O-o-o-h! Nu mai ai dinţii din faţă!

— Asta nu-i prea grav, îi răspund.

Las fotografia din mină şi mă apropii de chiuvetă să mă uit în oglindă.

N

ai—* *a.* – /

— Am îndrăznit să mă uit până acum… Nu arăt prea bine, aşa-i? Am îmbătrânit cu zece ani. Ce zici?

— M-am întrebat de ce vorbeşti aşa ciudat, cu un fel de sâsâială. Crezusem că eşti heat.

Tremură de frig Îşi începe să se arate îngrijorată.

— La ce sunt puse pe cămin găvanul cu lapte şi tortul?

— Sunt pentru Moş Crăciun. Laptăe-i pentru ren. Ia nu te mai hlizi. Lyn da pretinde că lui Moş Crăciun îi face totdeauna plăcere să găsească lapte cald în nopţile friguroase şi că ava o să le lasc şi mai multe daruri celor ce-au avut gânduri hunc pentru el.

— Ei bine, renul n-a venitnt mine în seara asta, dar gândul hun tot mă mişcă.

Sorb niţel lapte. Are parcă un gust putred după berc, şi-i arzător de rece. Şoarccii au ros din tort. Doamna Hammond se uită cum aşez găvanul la loc şi mă întreabă:

— Te-ai bănit?

— Nu. Mi s-au spart şi dentistul mi-a scos ţăndările rămase. Şase bucăţi. Cinci guinee. Am dat de-o meserie nenorocită.

Îmi cercetează faţa timp de o clipă, cu seriozitate.

— Asta te urâţeşte.

— Aşa mi s-a şi spus.

— De către o fată?

— Care alt gen de fiinţe se îngrijeşte de mine?

Kamine tăcută, în vreme ce încear. că să retrăiască în gând seara pe care am petrecut-o.

— Va să zică, până la urmă tot te-ai dus la petrecerea de la Weaver?

— Da.

— Arăţi bolnav. N-ar fi trebuit să ieşi în seara asta. Au spus la radio, după ce au dat

U U U 1 U

ştirile, că ai părăsit terenul, dar că te-ai întors din nou după câteva minute. Nu mă gândisem că e ceva

serios… Dacă răceşti la gingii, dai de naiba.

— Şi asta mi s-a spus, şi încă multe altele.

— De către o altă fată?… Nu pare să le fi îndepărtat lipsa dinţilor.

— Bineînţeles, nu mă plâng… Ce să fac cu jucăriile astea?

— Le iau cu mine şi o să li le pun în ciorapi.

— Am aici şi darul pentru tine. Vrei să-l vezi acum?

Îşi aruncă repede privirea cercetătoare în jurul od; tii.

— Unde e?… Nu, nu-mi strica surpriza.

Sting lumina: i ne urcăm sus.

— Dumnezeule, nu m-aş fi gândit vreodată că ai fabricat bombe!

Râde, şi când ajungem pe palier o întreb:

— De ce nu vii să te culci cu mine? O să fie frig şi am nevoie de cineva să mă îngrijească. Ştii doar că mămiţica face întotdeauna nani cu Moş Crăciun.

Se opreşte cu mtfna pe clanţa dormitorului el, apoi o trece peste zugrăveală.

— Fie, îmi spune. Dar bagă de seamă, doar pentru ci e Crăciunul.

PARTEA A DOUA

AM PRÂNZIT pe terenul de depozitare care dă spre râu şi am stat pe di-ul de beton. Un şlep se dra prin apa de un cărămiziu închis, stârnind un fel de spumă ca de bere răsuflată. Curentul iscat de elice trecea hubuind peste pictrişul albici. Luntraşul prinse minerul cel lung al drmei de ochiul unei frânghii şi aruncă o găleată în dâra de curent din urma vasului. O lăsă cât o lăsă în voia apei, după care o trase la el sus şi, înşfăcând-o de toane, o răsturnă peste coverta îngustă. Apoi se întoarse la drmă şi o strânse deoarece şlepul începca să se clatine.

Ăsta era un obicei de care mă molipsisem de pe la Anul Nou încoace: să iau masa de prânz în curtea depozitului. Mai veneau vreo câţiva de prin ateliere şi laboratoare şi se alşezau printre mormanele de oţel şi de fontă brută, sau jucau fotbal într-un mic spaţiu liber în faţa

biroului de pe terenul de depozitare. Aceia dintre vârstnici care nu lucrau de mult timp în ttntreprindere îşi îmbucau gustarea şi apoi nu găseau nimic alta de făcut decât să privească îndelung înceata scurgere cafenie a cursului de apă, de parcă ar fi fost singurul lucru mai prietenos care li se înfăţişa cât puteau vodca cu ochii. Azi însă acrul era rece şi tăios, spuma era azvârlită la înălţime mare peste ecluza de pe cealaltă parte a râului, iar duhoarea uzinei plutea ca o pâclă groasă. După cât îmi puteam da cu seamă, eram singurul care ieşise în curte.

Am rămas mirat, văzându-l pe Weaver care-şi croia drum printre şirurile de grinzi metalice. S-a pomenit drept în faţa mea, înainte de a fi avut timpul să mă recunoască.

— Noroc… Arthur! mi s-a adresat el mai mult reflex.

Era prima oară că-l vedeam din Ajunul Crăciunului. Am simţit însă o uşurare, auzind că tot îmi mai spune Arthur.

— Vii deseori să prânzeşti aici, afară? se trezi angajat în conversaţie.

— Numai de curând. Când este vreme frumoasă.

— Cantina întreprinderii nu ţi-e destul de bună?

Ochii-i albaştri luciră, în vreme ce cuteza să zâmbească.

— Fac economii, i-am răspuns eu apăsat. Nu poţi şti niciodată ce-ţi aduce ziua de mâine.

Zâmbetu-i, aşa doar pe jumătate, îi pieri de tot. Cu podul palmei făcut căuş îndepărtă energic praful de pe digul de beton, îşi săltă pantalonii în dreptul genunchilor Iii-mi făcu semn să mă aşez alături de el. Totul aducea a vechea lui simpatie pentru mine.

— Chiar voiam să stau niţel la o parolă cu tine, Arthur, începu el, şi-şi cobori privirea să vadă de nu i s-a atins cumva costumul de salopeta mea. După ieşirea aceea îngrozioare a lui

Slomer, atunci de Crăciun, bănuiesc că ne-am simţit cu toţii niţel stânjeniţi. Adevărul e că nu-i un ins pe care să-l poţi primi într-o casă de oameni. Dar să lăsăm asta de o parte – eu unul sunt gata să dau uitării întreaga poveste,

dacă poate să-ţi facă plăcere.

— Sunt bucuros să dau totul uitării.

El zâmbi din nou, cu seriozitate.

— Pot aşadar deduce că am şters orice urma a neînţelegerii dintre noi?

Aşteptă neclintit să-i confirm sau nu, apoi îmi întinse mâna. I-am str îns-o cât am putut de tare, aşa cum stăteam alezaţi.

— Ce-ţi fac dinţii? mă întrebă. Riley mi-a arătat nota de plată primită pentru ei. Destul de piperată. Sper că-ţi vin bine.

Îi zâmbii, şi el îi cerceta cu toată atenţia.

— Păi, arată cât se poate de bine!

— Lumea zice că arăt chiar mai tânăr, i-am spus.

— Aşa zice, Arthur?

— Dumneavoastră ce credeţi?

— Ei… N-am crezut eu niciodată că araţi bătrân. Astfel încât orice efect de întinerire îmi scapă, probabil. Tot ce-ţi pot spune este că nimeni nu-şi poate da seama că-s falşi.

Schiţă cu vârful pantofului un cerc în praful metalic. Apoi trase o linie drept de-a curmezişul cercului.

— Mai era ceva, zice el. Tot în legătură cu prilejul acela nu prea fericit. Poate că n-ai auzit, dar poliţia se străduieşte să afle cine a şterpelit nişte bijuterii din dormitorul soţiei mele în noaptea aceea. În valoare de aproape patru sute de lire.

— N-am auzit.

— Ţi-am vorbit de asta doar pentru cazul că te întreabă cineva – aşa pentru a-i face datoria – şi ca nu cumva să te simţi jenat. N-ai auzit nimic, zici, despre chestia asta?

— Absolut nimic… în ce vreme a nopţii au fost furate?

— Nu sunt nici eu sigur. De fapt, nu ne-am dat seama că lipseşte ceva decât a doua zi, în dimineaţa zilei de Crăciun, când doamna Weaver se pregătea să plece la biserică.

— Îmi pare rău, i-am spus eu fără convingere.

Am înţeles că atitudinea mea faţă de Weaver începea să aducă repede cu felul în care mă gândeam acum la Johnson: ca la o cracă veştejită a tuturor ambiţiilor mele. Îmi venea să-l dispreţuiesc pe Weaver pentru că-i atât de naiv, pentru că are bani, bijuterii, o casă folosită de alţii. Duşmanii de care totuşi nu ducea lipsă erau, în ochii lui, doar cei care nu-i îngăduiau să fie bun cu ei. „Vreau să ajut pe toată lumea” – asta era lozinca lui, şi ea trezea de îndată bănuieli în mintea oricui: prea era frumos ca să fie şi adevărat.

— Ceea ce mă doare cel mai mult, îi dădea el cu gura, nu-i pierderea lor, ci faptul că cineva dintre cei care au venit la serată trebuie să le fi luat. Ţii minte ce-a spus Slomer despre lipsa mea de încredere şi mai ştiu eu ce… Mă rog, exact câtă încredere se cade să avem în oameni? Nu se pot mulţumi să-ţi scoată jumătate din ţiglele de pe acoperiş şi să-ţi distrugă mai tot ce le iese în cale, trebuie să ţi fure şi bunurile. Te întreb, Ar-ur, oare cum se cuvine să ne purtăm cu oamenii ăştia? Dacă-i tratezi cani, ştie măgari, aşa cum te tratează şi ei, vine careva de soiul lui Slomer şi se plânge că nu eşti uman; iar dacă-i tratezi ca pe nişte fiinţe omeneşti, se năpustesc asupră-ţi şi te calcă în picioare.

— Ţiglele vi le-am scos eu, i-am declarat. Sunt gata să plătesc pentru paguba pricinuită. Recunosc de asemeni că ar fi trebuit să vă spun mai devreme.

— Îmi pare bine că mi-ai spus, *totuşi*, Arthur, deoarece o ştiam dinainte. Poliţia credea că hoţul intrase prin efracţie pe calea aceasta., deşi nu ştiu cum dracu’ le-a putut da. prin gând că cineva ar fi avut neapărat nevoie să intre prin efracţie în seara aceea. Săracul George a fost cel care a explicat ce se întâmplase – ai fost încuiat în cameră, ne-a spus el.

L-am ascultat cu atenţie, în vreme ce-mi arăta că luase hotărârea să treacă peste toată afurisita

1 U U U I U IU

aia de tărăşenie şi-mi spunea că ar trebui să dăm uitării toată chestia, de la început la sfârşit. Nu părea

sincer. Când am stăruit să plătesc pentru ţigle, nu s-a <Ypus. Mi-a pomenit de faptul că George Wade se înapoiase la ora două dimineaţa ca să-şi caute câinele.

— Şi l-a găsit? întrebai.

— Nu. Johnson a dat de el a doua zi dimineaţă, când a venit să cureţe grădina... care semăna cu un adevărat câmp de luptă. Moartea dinelui aceluia ar fi fost pentru mine ultima picătură ce umple paharul. Oricum, l). jetul animal arăta ca vai de el când l-l. găsit. Johnson. Ştii cât e de aţa, şat de săracul George. Totuşi, ciudat că Maurice i-a dat drumul a... Dar ăsta-i Maurice. Bun numai ca să nu stea locului. Băiatul ăsta n-a gândit niciodată cu scăf arlia.

Un alt şlep cărând cărbuni trecu pe lângă noi, puţin ridicat deasupra nivelului apei, îndreptându-se către centrala electrică. Duduitul motorului său era acum singurul zgomot care se auzea de-a lungul râului. Dădea apa în lături de parcă ar fi fost doar o pânză cauciucată, care ba se încreţea în cute groase şi adânci, ba se surpa. Deasupra spumei gălbui se roteau doi pescăruşi albi.

— Nu-l cuno Şteai pe Slomer dinainte? ma întrebă Weaver nepăsător, dar insinuant.

— Nu.

— Părea... să-ţi spun?... (Îşi pipăia bărbia, ca şi cum ar fi fost mirat.) ... Foarte intim cu tine, adică în felul în care-ţi vorbea... M-am întrebat dacă nu-l mai întâlniseşi altcândva.

Se uita de cealaltă parte a râului, la feluritele baloturi de lână – galbene, roşii, albastre, stivuite şi depăşind marginile marilor cărucioare de lemn pe care erau încărcate.

— Ce părere ai despre Slomer, Arthur?

Zâmbea, însă expresia-i serioasă nu se schimbase.

— Mi s-a părut destul de deştept... Nu pot spune sigur.

— Nu ţi-e simpatic?

— Nu cred să-i pese lui de simpatia cuiva. Poate că a suferit rei de aceea este aşa.

— Dacă-i adevărat, apoi nu încape îndoială că face tot

ce-i stă în putinţă ca să se mentma

A A *

În starea în care se menţine.

Weaver îşi frecă buza de sus cu degetul arătător, atât de îngrijit.

— Mi s-a părut ciudat, glăsui el, felul în care i-ai plăcut.

— Eu am avut impresia că se joacă doar cu mine. M-am simţit ca un fel de cogeamite manechinul de cauciuc, pus acolo ca să-l poată el boxa în voie.

— Va să zică, asta-i impresia pe care ai avut-o, rezumă el uşurat, aproape surâzând.

— Dar n-o credeţi, am adăugat.

— Lasă-mă să-ţi vorbesc deschis, Arthur. Au fost unele momente, sunt gata s-o recunosc faţă de tine, când am încercat, ca în noiembrie trecut, să-ţi pun beţe-n roate – adeseori pentru binele tău, aşa cum îl înţeleg cu Ai putea crede că ţi-am purtat vreo pică personală de m-am purtat astfel… ei bine, se prea poate ca şi ceva de felul ăsta să-mi fi influenţat judecata. De fiecare dată însă când am propus să te înlocuim cu McEwan, m-am văzut pus în minoritate. Am fost, dacă vrei s-o iei aşa, convins să-mi schimb atitudinea. Şi erai într-o pasă rea atunci. De cele mai multe ori, „convingerea* aceea pornea de la Slomer. Nu de la el personal, înţelegi tu. Dar totuşi de la el, de la oameni care ştim cu toţii că reprezintă vederile lui în comitet. Ei bine, pune-te şi tu în situaţia mea, ce-ai fi fost pornit să crezi?

— Înţeleg ce vreţi să spuneţi, i-am răspuns, şi-i urmăream uşorul tremur al mâinilor. Dar tot cred că, în ceea ce mă priveşte, eu mi-am făcut datoria faţă de echipă în orice moment.

— A, nu spun că nu ţi-ai făcut-o. (Îşi ridică mâna dreaptă, cu degetele răsfirate ca nişte cărţi de joc). Nu spun eu câtuşi de puţin una ca asta. Nu dau vina pe tine, Arthur. Nu mă înţelege greşit. Încercam doar să-ţi atrag atenţia asupra unui semnal de alarmă.

Gândul mi s-a dus dintr-odată la Ed Philips şi la semnalul *lui* de alarmă. Nu-mi puteam aduce exact aminte

care anume.

— Ceea ce vreţi să spuneţi, i-am explicat eu, este că socotiţi a avea un fel de drept de proprietate asupră-mi, în ceea ce priveşte soarta mea în mâinile comitetului aceluia şi că nu vă place să vă fie luat acest drept.

Nu mi-a răspuns. Poate că nu se aşteptase să-i vorbesc atât de pe şleau şi asta l-a întărâtat.

— Aveţi cumva de gând să-mi daţi de înţeles că m-aţi purtat în cârcă? reluai.

— Ştii prea bine că ai fost *cu adevărat* purtat în cârcă, mi-a răspuns acru. Mi-ai fost simpatic, Arthur, cândva. Da, eu te-am dus în c'Î: ocă. Eu 6 nu altul, încă de la început.

— Şi credeţi că sunt pe cale să-mi reiau libertatea.

Eram supărat foc pe el, supărat foc că-mi îngădiwe să-i vorbesc astfel, că-şi dă atâta silinţă ca să-şi dea arama pe faţă, că vine să-mi propună să fim prieteni şi că, acum când crede că Slomer mă atrage de partea sa, îmi aduce aminte cât îi datorez şi cât de bucuros fusese să mă îndatoreze. Ca toţi bărbaţii efeminaţi, exagera totul peste măsură. Aul: t Weaver dt şi Slomer mi se păreau a fi nişte proiecte răsuflate: Weaver, datorită pOltte firii lui bune, era pe cale de a fi acaparat de a, lţii; Sl-er se lupta – să-şi păstreze religia – adică organizaţia – intactă. Păreau amândoi pe punctul de a-şi pierde preponderenţa; – îşi atunci comitetul avea să ia el hăţurile în mână.

— Nu cred că-ţi dai seama cât ajutor ţi-a fost acordat, Arthur, îmi spuse. Cred că ăsta-i tot miezul chestiunii.

— Eram convins că merit ceea ce mi s-a acordat, iar dumneavoastră credeţi că nu. Sunt. şi eu convins că ăsta şi nu altul e tot miezul chestiunii. Dar bine, sunt un bun jucător ori ba?

— Altceva nu mai am de adăugat, mi-a răspuns Weaver pe un ton de fată mare supărată. Nu încerca să te bagi prea departe în aceste chestii – asta-i tot ce am de spus.

Şi dus a fost, mai înainte ca să mă fi putut gândi la o replică. Avea un fel de mers, scurt, sclifosit. Şi-un spate

mic.

Am rămas aşa locului şi-am vor: bit cu funcţionarul de la depozit despre porumbeii lui, până ce a sunat de reluarea lucrului.

De schimbat faţă de mine nu s-a schimbat numai Weaver. Din senin, a întors şi doamna Hammond foaia. Ieşisem la plimbare cu maşina într-o duminică după-amiază, când deodată ea izbucni:

— Nu te-ai gândit să cumperi un televizor?

Văzând că mă uit mirat, continuă:

— Doar n-oi fi având ceva împotriva televizoarelor?

— Am fost surprins că mi-ai pus această întrebare, i-am explicat.

— Am ştiut eu c-ai să vorbeşti aşa.

Îşi zâmbi:

— Dar dacă ne-o putem permite, de ce n-am face-o?

— S-ar zice că uiţi ceva – că şezi în zece televizoare şi t: a eşti îmbrăcată cu alte două, i-am răspuns.

— Devii cam îndrăzneţ. Probabil că te gândeşti la mă-a şi la paltonul de blană. Dar n-am voit să par lacomă sau mai ştiu eu cum.

Paltonul de blană i-l cumpărasem de Crăciun, la preţul de cost, de la Lin negustor care era un suporter al meu, dar nu se dădea omul chiar în vânt după mine. Îmi luase şi ceva timp şi oarecari eforturi ca să-l conving că a mă cunoaşte pe mine face mai mult decât profitul tras de pe unna unui palton. Reacţia doamnei Hammonid faţă de palton, în dimineaţa de Crăciun, fusese mai întâi uimirea şi lăcomia firească, apoi refuzul net, cu aerul unei martire, şi în sfârşit acceptarea fără nicio tragere de inimă. Nu încăpea îndoială că era mândră de el şi că-l trata ca pe o adevărată fiinţă vie.

Acum însă mi-o t: rânti pe neaşteptate:

— Păi, sunt o femeie întreţinută, Arthur. Nu te P’oţi aştepta să mă port altfel.

— Ferească Dumnezeu! am oprit-o. Dar înţeleg ce vrei să spui.

— Ei dacă-i aşa, n-ar trebui să te miri că-ţi vorbesc pe

şleau.

— Da, ai dreptate… Dar nu văd la ce ne foloseşte.

— Vrei să spui la ce-ţi foloseşte ţie. Ceea ce nu vezi însă e că, dacă – te amested în tărrţe, te mănâncă porcii. Oamenii au şi ochi, s-o ştii.

Nu puteam înţelege de ce-mi spune toate acestea şi am socotit că cea mai bună soluţie sau calca cea mai scurtă de a pune capăt întregii tărăşenii e: ra s-o plesnesc pe loc. I-am tras una zdravănă peste faţă şi am vrut să-mi cer scuze când am zărit urma pe care i-o lăsasem.

Am călătorit mai departe în tăcerea care se lasă după câte o asufel de întâmplare. Copiii stăteau ţepeni, drepţi ca lumânarea; apoi Ian începu să plângă şi, după el, Lynda.

— Te simţi în tărâţe? am întrebat-o eu.

— Ce părere ai?

Am ajuns pe crelasta unui deal şi apoi am luat-o în jos printr-o pădure desfrunzită. Am observat i VJ U «U *KJ* 1

că peste noapte căzuse niţică zăpadă şi că îngheţul o păstrase până în clipa aceea. Un soare alb o zdrenţuia acum în fâşii: se vedea printre crăpături pământul cafeniul şi iarba întunecată.

— Eu unul nu mă simt în tărâţe, i-am explicat. Mă întreb care-i deosebirea.

— Deosebirea, îmi spuse ca după câtva timp, este că eu tot mai sunt obişnuită cu cinstea. Este, nu ştiu cum naiba, singurul lucru de care nu m-am putut descotorosi.

— Ţi-am vorbit despre ce *simt* eu. Tu-mi vorbeşti despre ce se vede – despre ce gândesc oamenii ceilalţi văzând ce văd.

— Mi-ar plăcea să mă simt curată, asta-i totul.

Şi adăugă, cu o ciudată reticenţă:

— Nu vreau să te supăr, Arthur. Ai şi tu simţămintele tale, ca oricare. Dar mi-ar face plăcere să mă port corect.

— Crezi că ar trebui să am aceleaşi simţăminte ca şi tine? Asta vrei să spui?

— Nu-i nevoie să-mi spui cum arată lucrurile, privite dinaifară. O maşină… şi cu într-un palton de blană. Trăiesc în aceeaşi casă cu tine. Înţelegi acum ce vreau să spun? E

absolut firesc să încerc simţămintele pe care le încerc.

— Mie nu-mi pasă ce cred oamenii, i-am răspuns. N-ai nevoie să le dai nicio atenţie, aşa încât de ce te frământi?

— Nu vorbeşti după cum ţi-i cu adevărat gândul. Îţi pasă şi ţie de ce cred supORterii tăi, de ce spun oamenii când îţi spun dt de bun jucător eşti. Ia gândeşte-te la mutra pe care o faci când vii de la câte un meci în care n-ai jucat bine. Spargi tot ce-ţi iesc în cale. Te foi-ţi prin casă ca un turbat. Şi astea toate doar pentru că ţi-a scăpat o minge sau mai ştiu ce atunci când nu trebuia. Îţi priveşti mereu trupul în oglindă. Iandeşte-te cum stai şi cum Exezi de unul singur în faţa oglinzii – şi cum te urmăreşti cu coada ochiului. Nu-mi spune tu mie că…

Răsufla anevoie; se simţea jignită; urma vânătă ce i-o lăsasem la tâmplă şi pe obraz luase o mai întunecată şi mai rea culo Me, care dădea feţei o nuanţă mai palidă.

— Nu eşti drept cu mine, Arthur. Spui şi tu tot ce-ţi trece prin minte – ca să mă faci să-mi dau seama că s-ar cuveni să-ţi fiu recunoscătoare.

…În ochi îi luceau lacrimile, dar şi le stăpânea. Şi ochii îi scăpărau flăcări.

— Oamenii ăia care zici că ne urmăresc – nu-mi pasă mie de ei. Zău aşa, că nu-mi pasă. Aşa încât n-ai dreptate. Nişte porci – şi eu nu le dau nici cea mai mică atenţie. N-au decât să se ducă să se spânzure…

— Leit Arthur. Nu ştii altceva decât să faci tărăboi. Oricine îţi stă în drum – dai cu el de pământ. Oricine nu-ţi mai e de folos – îl arunci pur şi simplu la gunoi. Nu ştii decât să *te foloseşti* de oameni. Mă foloseşti şi pe mine. Nu te porţi cu mine… cum s-ar cuveni. Nici nu-ţi dai seama cum te porţi cu oamenii. Ia gândeşte-te bunăoară cum te porţi cu bietul Johnson. Era o vreme când te ţineai scai de el.

— Asta-i bună! Tu eşti cea care ai făcut să se rupă orice legătură între Johnson şi mine.

— Eu am făcut! Eu n-am făcut săraca de mine, nimic. Nu poţi da vina pe mine în chestii de-astea. N-am avut

niciun amestec. Am spus doar că nu-mi face plăcere să-l aduci în casă la noi. Nu-mi plăcea omul. Dar n-am avut nici în clin nici în mânecă cu ce-aţi simţit voi unul pentru altul.

— Orice ai spune acum, adevărul e că m-ai aţâţat împotriva lui.

— N-am făcut absolut nimic, o ţinu ea una şi bună mai departe, cu calm, îngăduind în sfârşit lacrimilor să i se prelingă din ochi.

Apoi îl luă pe Ian şi şi-l aşeză pe genunchi.

— Nu lipseşte mult, şi-ai să dai vina tot pe mine că nu joci nici rugbi aşa cum ai vrea.

16 – Viaţa sportivă – c. 1/521 24!

Ieşind din pădure, am accelerat în dreptul unui rezervor de apă. Apa avea o pojghiţă subţire de gheaţă şi pe un deal, de cealaltă parte a drumului, un roi de copii încercau să se dea cu săniuţa pe zăpada care începuse a se topi.

— De ce o tot ţii aşa? am întrebuo. Am încercat să mă port tot timpul faţă de tine cu atenţie. Nu pari să preţuieşti însă câtuşi de puţin ceea ce am făcut.

— Nu-i nevoie să-ţi spun de ce. Sunt o mamă.

— Dacă ai de gând să vezi lucrurile aşa, cum te poţi aştepta ca Lynda şi Ian să le vadă altminteri când! vor fi mai mari? Nu-ţi pasă ce gândesc despre noi?

— Ba, desigur că-mi pasă, îmi răspunse cu glas mohorât. Dar bănuiesc c-ai să mă părăseşti în curând.

Am simţit că, împotriva voinţei sale, încerca mereu să mă jignească. Faţa ei părea a-mi spune că nu are această intenţie, dar ceva o îmboldea dinlăuntru şi atari ciocniri între noi se iveau aproape ori de câte ori ne vorbeam unul altuia. Iar cu un găseam nimic altceva mai bun de făcut dec Ăt să-i arăt din ce în ce mai clar că doresc să mă bizui pe ea; Însă că îi tot da ’nainte. S-ar fi zis că o parte din ea ar vrea să-i cer sprijinul, în vreme ce partea cealaltă se îngrn>Zea de o astfel de răspundere. îi era ueamă să se angajeze, aşa încât tot continua să mă respingă, chinuindu-se şi pe ea tot atât de mult ca şi pe mine şi ridicând între noi un zid de foc şi de suferinţă pe care niciunul din noi nu

se pricepea să-l ocolească.

Maşina se scutură din toate încheieturile, ceva din ea zăngăni şi se d-esprinse când trecurăm în viteză peste un pod cocoşat care se înălţa dincolo de rezervorul ţintit. Maşina contincind să înainteze însă, nu am crezut necesar să opresc. Dar am încetinit ca să trecem prin sat. Când am urcat

«< 1 U U Ui U

coasta de cealaltă parte a văii, zărit iarăşi nişte copii cu săniuţe. Lynda şi Ian încetaseră a plânge, spre a-i urmări şi ei cu privirea. Trecurăm pe la poalele dealului prefăcut în săniuş. Era un morman de zgură veche, în spatele căruia se afla scheletul unei mine de cărbuni părăsite.

— Acum aud pentru prima oară că am de gând să te părăsesc.

— Vine mereu şi o primă oară.

Mi-am adus aminte ce spusese Weaver, în seara când mă condusese acasă după angajare. E de mirare cum oamenii ăştia morţi îţi tot ies în cale! Eric, oricine o fi, oricine fusese, stătea nu *între* noi, ci *îndărătul* ei.

— Nu-ţi dai seama ce spui? am întrebat-o. Nu-ţi dai seama ce faci? Pângăreşti tot ce-i între noi – terfeleşti tot ce-i de preţ. Lucrurile ar putea fi exact pe dos, doar dacă nu te-ai împotrivi.

— Nu spun că, la urma urmelor, ceea ce e între noi nu-i de niciun preţ, vorbi ca, cugetând cu neîndemânare, vorbind cu greu. Orice lucru are preţ. Dar poţi oriccând vedea când ceva e de calitate proastă. Poţi să-ţi dai întotdeauna seama când un lucru nu preţuieşte nici două parale.

— N-am crezut niciodată că legăturile între noi fac parte dintre astfel de lucruri fără preţ.

Şi n-am mai vorbit nimic câtva timp.

Apoi i-am spus:

— S-ar zice că vrei să mă încurc cu o altă femeie.

Râse.

— Nu-i nevoie de ajutorul meu. După câte aud, nu

duci niciodată lipsă de fete – nici tu nici Maurice ăla al tău.

— Crezi că mă culc şi cu alte femei?

— Să cred? Nu cred... Doar nu m-oi socoti chiar atât de naivă.

— Dacă C) ti convinsă de asta, de ce mai rămâi cu mine?

— Nu m-ai auzit văicărindu-mă vreodată.

— Şi nu-ţi pasă că de-a face cu alte femei?

— S-ar putea să-mi pese.

Lacrimile i se uscaseră. Urma palmei mele tot îi mai îmbujora obrazul, şi i se alăturaseră două picături prelinse din ochi.

— T i u u* u u

— Nu sunt eu aceea care să se văicărească.

— Pentru că nu ai de ce te văicări. N-am avut de-a face cu nicio altă femeie.

Râse, aşa cum ştia ea să râdă. Un râs scurt) i gâfâit.

O UI 1 w U U U i

— Maurice ăla al tău; pun rămăşag că nu vede lucrurile tot aşa.

— „Maurice ăla al tău” – de ce-mi tot arunci cu „Maurice ăla al tău”, cu „Johnson ăla al tău?” Maică-mea e la fel: „doamna Hammond aia a ta...”

— Parcă o şi aud vorbind aşa. Mi-o închipui oum nu e poate mai bine. Pun rămăşag că maică-ta era la fel ca mine, când era mai tânără.

— N-are niciun rost să discutăm asta. Greşeşti atât do to: ai în toate privinţele, încât nu văd ce-aş mai putea spune.

— Mă rog, nu spune nimic – nici nu vreau să discut. Nu mai adăuga niciun cuvânt.

Am lăsat geamul maşinlii în jos ca să intre înăuntru aer rece.

— Dacă aş opri maşina, am întrebat-o, dacă ţi-ai scoate paltonul de blană şi-am coborî cu toţii să pe întoarcem pe jos, crezi că te-ai simţi mai curăţită de tărâţe?

— Nu. M-aş simţi numai neroadă. Cum de-ar putea

asta să schimbe ceva? Leit Arthur: fapte mari, excepţionale. Ţi-am spus-o, Arthur. Poţi îndruga câte vorbe vrei, tot impresiile sunt cele care contează cel mai mult pentru tine. Îţi place să faci impresie, să pari grozav şi crezi ca dai gata lumea toată.

— Dar te supără planul. Te supără ideea că vei avea de mers pe jos acâţia kilometri.

— Desigur că mă supără. Copiii s-ar alege cu o răceală de moarte, chiar dacă noi n-am păţi nimic.

— L-aş putea înfăşura într-o pătură. De altfel, vremea se încălzeşte.

— Şi să-i duci în braţe? Crezi că dacă o faci pe martirul schimbi ceva? Ţi-am mai spus-o. La asta mă gândesc atunci când îţi spun c-ai să te duci în curând şi ai să mă părăseşti. O să ţi se pară că e singura cale de a ieşi din tărâţe.

— Nu mă simt în tărâţe.

— A»→ «>» uA» Au

— Asta înseamnă ca mai rămâi cu mine încă o săptămână. Nu vreau să mai discut. O să-mi vină, oricum, ceasul prea devreme.

Se potoli niţel, pentru că începu să le arate copiilor locurile pe unde treceam şi n-am mai vorbit până ce n-am ajuns la creasta de la castelul Caulsby, de unde ni se desfăşura în faţa ochilor priveliştea oraşului.

— Nu pari să înţelegi motivul ce m-a împins să fac toate lucrurile acestea pentru tine, i-am spus.

Şi dintr-odată mi-am dat seama că mă purtam întocmai ca Weaver, când se văicărea în chip de fată mare.

— Ba înţeleg, da, cum nu se poate mai bine. Le-ai făcut ca să-ţi dai ţie impresia că eşti bun, ca să te simţi tu mare şi tare – căci doar ştii cât de mult Ăţi placesă te simţi mare şi tarc.

— Va să zică, ăsta-i motivul?

— Nu ştiu… Dar, desigur, în sinea ta îţi spui: cine mai e ca mine, ţin o văduvă şi doi plozi pe deasupra. Sunt un erou, ce mai încoace şi-ncolo. Bun băiat trebuie că sunt, de vreme ce fac eu o atare scofală. Ei tustrei depind de mine.

Şi unde mai pui, că *de fapt* n-am nicio obligaţie!

— Aşa crez oare că gândesc despre tine?

— Ştiu eu ce gândeşti. Am mai trăit cu un bărbat.

— O să te simţi deci fericită când o să-ţi cumpăr un televizor?

— N-o să mă plâng. Lumea se aşteaptă să trăim pe picior mare.

Îmi Qlbservă expresia şi z. i se:

— Am trecut de timpul când mă puteam bucura de ceva şi, mai mult decât atât, am trecut şi de timpul când putea să-mi fie milă de mine din pricina asta. Dar trebuie să recunosc: m-ai ajutat. Probabil că m-ai ajutat tot atât de mult ca şi pe copii. Dacă nu mi-ai fi ieşit în cale, cred că mi-aş fi pus de mult cenuşă-n cap.

— Credeam că începi să fii fericită.

— Fericită! Aş avea ceva de spus în privinţa asta, dar e mai bine să tac.

— Dă-i drumul. Spune orice. Nu-mi pasă, aş fi curios să aud totul.

— O să auzi tu, n-avea grijă. E ca o boală căreia n-ai ce-i face. Oricum, cu plimbarea asta am grăbit lucrurile.

— Dacă-i aşa, o să cumpăr televizorul... O să-l poţi vinde, când o să plec eu.

— Da, vorbi ea serios, ca şi cum multe ar fi cele pe care nu le ştiam, ba şi mai multe cele ce nu mi le putea spune.

Prin martie, toate acestea au coincis ou o uşoară sohimbare în obiceiurile ei. Am văzut că ŞIC lasă mai pe tânjeală. M-am înapoiat acasă de la lucru într-o seară şi găsit-o şezând la măsuţa la care ne bem ceaiul; fuma. Râse, văzându-mi mirarea, şi-mi întinse ţigara să trag şi eu un fum.

— Dacă e ceva ce nu-mi place, vorbii eu, apoi e o femeie care fumează.

— Şi de ce n-ar fuma şi femeile? îmi răspunse, trăgând din ţigară cu neîndemânare şi râzând, în vreme ce scotea vălătucii fumului pe gură.

— Pare obscen.

— Ei, obscen! Înţeleg. O facem pe boierii… şi nici că se poate om mai nimerit să vorbească despre boierie.

— S-ar putea să fiu nimerit al naibii.

— Oricum, flăcăule, nu fumez decât în casă. Simt nevoia unei destinderi.

După o săptămână, fuma în curtea din spate şi am putut vedea că mai mulţi luaseră aminte la asta. A.două zi, era într-o sâmbătă imineaţă, am întâlnit-o prin centrul oraşului când eram cu Maurice. îi târa după ea pe Lynda şi pe Ian şi era încărcată cu un coş şi cu un sac de carton; ţinea înfiptă în colţul gurii o ţigară.

— Arăţi ca vai de capul tău, i-am spus. Dacă vrei s-o faci pe târfa, măcar fă-o la tine acasă.

M-a privit ţintă o clipă, fără a se uita la Maurice. Căutătura ochilor, adâncă pe sub sprâncene, părea că spune că o trădasem. S-a aplecat, şi-a strâns ţâncii aproape de ea şi a întins-o mai departe.

— Va să zică, asta ţi-e doamna Hammond, constată Maurice.

— O vezi pentru prima oară?

— Da, mi-a răspuns el aproape oftând şi dând din cap către mine. De ce i-ai vorbit aşa, Art?

— Nu-mi place s-o văd fwnând.

— Ce-i cu tine, măi băiete? N-ai fost aşa până mai de curând. Nu-mi vine în nd nicio cloaţă din câte cunoşti tu care să nu fumeze.

— Tocmai la asta mă gândesc şi eu. Ea e singura care nu fumează. Şi vreau să rămână aşa mai departe.

— Dar nu-i un câine pe care să-l fi dresat sau cumpărat, mi-a întors-o Maurice. N-ar trebui să-i trânteşti astfel de vorbe. Te porţi cu ea ca şi cum ar fi proprietatea ta.

— Aşa şi este în momentul de faţă. Şi nu-i place.

Dinţii lui mărunţi, obraznici, se arătară într-un surâs. Mi s-a părut că-şi râde de mine. Am intrat la Club.

De dincolo de tejghelele cu dulciuri, portarul – În uniforma veteranilor de război – ne-a văzut venind şi s-a pregătit să ne deschidă uşa fumoarului.

— Domnul Middleton a spus că vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră, domnule Braithewaite, şi cu dumneavoastră, domnule Machin, ne întâmpină el.

— Ce s-a întâmplat? făcu Maurice. Vrea o maşină nouă?

Portarul schiţă un surâs şi-mi aruncă peste creştetul prietenului meu o privire ce exprima părerea de rău.

Înăuntru am dat de obişnuitele celebrităţi – directorul regional şi contabilul şef regional al Regiei Cărbunelui, candidaţi conservatori propuşi dinainte şi după război, profesorul de tâmplărie de la şcoala elementară, secretarul primăriei. Fiecare avea cârdul său de complici şi de agenţi. Tocmai la capătul celălalt al camerei stăteau câteva vechi vedete ale sportului, azi daţi uitării, toţi mari şi graşi, un amator de box foarte suspect, şi un mănunchi de suporteri, aleşi pe sprânceană. Şi primarul: Ralph Middleton.

Grupul lui Weaver pusese stăpânire pe mesele de lângă uriaşul foc de cărbuni, iar Weaver îi făcu semn cu mâna lui Maurice de îndată ce intrarăm. Maurice se duse la el, apoi îl văzui pe primar trecând la singura masă liberă şi chemându-mă să vin lângă dânsul. Trebuie că rezervase masa.

— Ţi-a spus portarul? mă întrebă el.

— Că vreţi să staţi de vorbă cu Maurice şi cu mine?

— Văd că v-a spus.

Se înfăţişă un chelner şi Middleton comandă o cafea.

— Are de gând să stea mult la masa aceea? mă întrebă primarul.

— N-aş putea spune. Ştie că doriţi să staţi de vorbă cu el.

— Mă rog, trag nădejde că Excelenţa-Sa n-o să ne lase să aşteptăm. Ceea ce am de spus nu-i lipsit de importanţă. Până şi pentru cineva atât de important ca Maurice Braithewaite.

Arăta înghel.t şi furios şi-şi ţinea ochii aţintiţi asupră-mi, ca şi cum ori n-ar fi vrut să se uite la Maurice de cealaltă parte a camerei, ori aş fi avut cu la mine ceva ce-i

aparţinea lui.

Am privit jur-Împrejur la pereţii acoperiţi cu lambriuri de stejar şi la tavanul din grinzi, încercând să evit căutătura neobişnuită a lui Middleton. Focul strălucea prin aerul îmbâcsit de fum, pe blazoanele şi mostrele de armuri care împodobeau încăperea. Tonul scăzut în care erau purtate conversaţiile, faptul că toţi cei cărora li se îngăduia să intre acolo erau trecuţi printr-o sită deasă, şi lipsa femeilor – făceau din sala aceea locul meu favorit de întâlnire din fiece săptămână. Numai ca, de data aceasta, plăcerea-mi fusese stricată mai întâi de doamna Hammond şi acum de Middleton care, deodată, îşi schimbă expresia spre a-mi arăta că mă socoteşte răspunzător de întârzierea lui Maurice.

— Du-te şi-i spune că-l chem, Machin, rosti în cele din urmă. Spune-i să vină acum, nu poimarţi.

Am traversat camera şi-am spus:

— Scuzaţi-mă, domnule Weaver, dar Middleton face bale la gură că Maurice nu vine să stea de vorbă cu el. Arc nevoie de noi pentru ceva important. Chiar acum, zice.

— Aşaaa?

Weaver îşi roti privirea în jurul camerei, plecându-şi şi săltându-şi capul, <până ce dădu de primar, care în momentul acela semna pentru cafea în rogistrul de cheltuieli.

— Care-i baiul, Morry?

— Nu ştiu, răspunse Maurice – şi-am ghicit numaidecât că ştia. Cât credeţi că se cuvine să-l las să aştepte?

Mai înainte ca Weaver să-i fi putut răspunde ceva, am intervenit:

— Depinde de tine, Maurice. Stau eu cu el. Tot nu pot găsi altundeva un loc.

Şi m-am înapoiat.

— Are de gând să vină? mi se adresă Middleton peste aburii cafelei din faţa lui.

— Vine într-o clipă. Despre ce doriţi să ne vorbiţi?

— Las că afli tu, spuse el, şi ceaşca se lovi zornăind

de farfurioară, când o ridică.

Maurice străbătu camera ca cea mai nevinovată adiere de vânt, aducându-şi cafeaua cu el. Începu să mestece în ea, pe când Middleton tot ne cerceta din ochi ba pe unul ba pe altul, aşa cum stăteam alături.

— Ni s-a spus că alcătuim laolaltă o priveliştе încântătoare, rupse vorba Maurice.

Părea jignit de ceva anume. Eram sigur că ştie ce vrea Middleton.

Middleton răspunse însă cu un gest resemnat, şi apoi preciza:

— Nu găsesc nimic amuzant în chestia asta, Braithewaite. Ţi-aş fi recunoscător dacă ai binevoi să renunţi la ghiduşiile tale de şcolar, atâta vreme cât eşti cu mine Împreună.

— Ce anume doriţi? vorbi Maurice. Nu cumva să facem meciul de azi după-amiază pierdut, pentru cinci bătrâne?

— Vreau să ştiu, rosti Mididleton aruncându-şi dintr-odată privirile asupra noastră, care din voi doi poartă răspunderea faptului că Judith, secretara mea, e borţoasă?

— Dumnezeule din cer, răspunse, stăpânindu-şi râsul, Maurice, asta-i tot? Am crezut mai întâi că aţi câştigat la pronosport.

— Nu-i o noutate pentru tine, zise primarul.

— Nu – sunt sigur că toţi din camera asta ştiu… Dacă-i vorba pe-aşa, Weaver tocmai dezvăluia secretul când am sosit şi eu.

— Eu nu ştiam nimic, zisei, şi încercai să-mi aduc aminte când o văzusem pe Judith ultima oară şi cum arăta.

— Aveţi în faţă nevinovăţia însăşi. (Maurice îşi flutură mâna înspre mine.) Asta ne scoate cel puţin pe noi doi, băieţii, din cauză.

— Nu văd cum, grăi Middleton liniştit. Din toţi prietenii ei numereoşi, eu unul tot cred că voi doi îl ştiţi pe cel pe care-l caut.

— De ce n-o întrebaţi pe ea? propuse la repezeală Maurice. Bănuiesc totuşi că e în situaţia de a şti mai bine

ca oricine. Vorba ceea, mămica le ştie pe toate.

— Deocamdată, asta-i o cale pe care nu vreau s-o iau. Mi-ar veni mult mai bine dacă mi-aţi spune voi.

— N-o cunosc atât de bine pe cât încercaţi s-o dovediţi, am intervenit eu. Iar dacă totuşi ceea ce spuneţi e adevărat, nu cred că ea ar dori să vă amestecaţi.

Middleton păru jignit, şi roşi.

— Poate că nu înţelegi cum stau lucrurile, Machin. Dar fapt e că eu am o anume răspundere faţă de Judith. Într-un fel sau în altul, port răspunderea oamenilor cu care ea se vede, a locurilor unde merge. Iar dacă acest cuvânt de „răspundere” nu înseamnă absolut nimic pentru tine, mie îmi pare rău. Am venit aici în dimineaţa asta ca să aflu adevărul. Şi voi doi sunteţi oamenii cei mai indicaţi să mi-l spuneţi.

— O, înţeleg situaţia în care vă aflaţi, vorbi Maurice. Vreau adică să spun că înţeleg ce-ar putea vorbi lumea: că aţi lăsat-o grea dumneavoastră…

Middleton nu răspunse pe loc. Apoi replică:

— Cu felul ăsta de a flecări nu ajungi mea

«—1 e>. u, a ieri. S-ar putea să crezi că-s cam nerod că vorbesc astfel şi că nu vă pun întrebări. Dar Judith e fată bună. Nu vreau să dea de necaz – nici ea nici bărbatul care poartă răspunderea. Nu vreau decât să văd că lucrurile sunt luate cum trebuie, de la început. Înţelegi ce vreau să spun?

Ne privi pe amândoi cu atenţie.

— O ştiu pe Judith de când era în faşă, continuă el. I-am cunoscut părinţii dintotdeauna. Sunt cu toţii oameni pe care-i respect. Cred că mă aflu acum în situaţia de a le fi oarecum de ajutor… Nu degeaba m-am adresat întâi vouă. Sunteţi amândoi, ca să spun aşa, suspecţii numărul unu. Nu sufăr de orbul găinilor, s-o ştiţi. Am văzut şi eu multe, adăugă el confidenţial, şi-am pus şi întrebări.

Îşi propti degetul arătător de unul din pereţii nasului.

Aştepta să spună Maurice ceva, poate să întrebe pe ocolite ce are de gând să facă Middleton. Dar Maurice se mulţumi să se uite doar mai departe la primar, cu un fel de

surâs de comandă, vag.

— Cât de adânc sunteţi vârât în treaba asta, domnule Middleton? Încercai eu, cu glasul pe jumătate, întrebându-mă dacă lui Maurice nu-i pasă cine se alege bruftuluit. Vorbiţi cumva în numele Consiliului Municipal, ori ba?

— Dacă te gândeşti că vreau să muşamalizez lucrurile, atunci răspunsul e „da”. Nu vreau ca fanaticii ăia ai sâmbetelor de la Primstone-Mecca să terfelească lucrurile şi să le afunde în noroi.

Dacă socoteşti că vreau să le folosesc cu însumi, ca element de scandal împotriva acelor *eroi* ai sportului care se lăfăie prin oraşul nostru, atunci să ştii că greşeşti. Mă gândesc la toţi şi la toate şi vreau ca lucrurile să se petreacă discret şi să iasă bine pentru toată lumea. Înţelegi acum care mi-o poziţia, Machin?

— Da… Tot ce vă mai trebuie e tipul cu pricina.

— Întocmai. Asta-i tot ce-mi mai trebuie.

Privea la noi amândoi.

Maurice deschise gura să spună ceva, apoi o închise.

După care grăi:

— Pe cinstea mea, domnule Middleton, nu ştiu cum o să vă luaţi grija asta de pe cap.

Middleton se ridică în picioare şi-şi luă pălăria de fetru în mână.

— Nu cred că mai are vreun rost să continui cu întrebările, hotărî el.

Tot mai era roşu la faţă, iar căutătura ochilor săi erau îngrijorată şi febrilă.

— Nu-mi rămâne să vă spun decât la revedere. Şi noroc pentru adupă-amiază.

Ieşi păşind încet, ducându-şi instinctiv mâna la pălărie când trecu prin dreptul portarului în uniformă.

Weaver, care – uitându-se peste umărul vecinilor – urmărise toată scena, se ridică de la locul lui şi se îndreptă spre noi cu toată reticenţa şi lipsa de entuziasm care erau presupuse a caracteriza relaţiile noastre prezente.

— Ce s-a întâmplat, Morry? întrebă el. N-ar trebui să te frământi – şi nici tu, Arthur – înaintea unui meci.

Discuţiile astea ar trebui lăsate pe sâmbătă scara ori duminică.

Ştia care-i baiul lui Middleton şi credea desigur că n-are decât să turuie, ca să ne scape pe toţi de griji.

— Doar n-aveţi de gând, exclamă el, să-l luaţi pe omul ăsta nebun în serios! E În stare să te îmbete cu apă rece. Dacă toţi semnalizatorii de la căile ferate seamănă cu Middleton, nu-i nicio mirare că păcătoasele celea de trenuri întârzie mereu…

— Pare a crede, am intrat cu în vorbă, că ori Maurice ori cu suntem taţii unui copilaş.

Îşi aţinti privirea asupră-mi, posomorât.

— Asta-i povestea ceia cu Judith… Circulă pretutindeni… Dar nu cred că-i lucru atât de grav, încât Middleton să umble să bage lumea în sperieţi.

Îşi trecu braţul pe după umerii lui Maurice, care însă – deprimat şi furios – se smuci, descotorosindu-se de braţul lui Weaver.

— Fără nervi, fără nervi, îl potoli Weaver, jignit de un astfel de gest care arăta o sfidare în public.

Şi-şi roti privirea în jur, să vadă câtă lume observase incidentul.

— N-ai niciun motiv să te porţi astfel, Morry. Pentru numele lui Dumnezeu, vino-ţi în fire.

— Din pricina porcului ăluia de Middleton, explică Maurice. Îşi bagă nasul unde nu-i fierbe oala. Ar fi trebuit să-l învăţ eu minte.

Weaver se uită la mine, ca să-l scot pe Maurice din toanele rele >Care-l cuprinseseră.

— Ar trebui să iei aminte în ce fel te porţi cu Middleton, îl sfătui el. Ştii ce i s-a întâmplat acum trei ani?

— Ce anume? întrebă Maurice, ridicându-şi privirea şi nădăjduind să audă ceva din cale-afară de senzaţional.

— S-a despărţit de nevastă-sa. După două luni, nenorocita de ea a murit.

Maurice aşteptă, apoi zise:

— Ce-are a face asta cu mine?

— Ei bine, Îţi poţi închipui ce-a spus lumea. Nu

încape îndoială că de atunci a tot stat la pândă aşteptând un prilej pentru a se dezvinovăţi, pentru a dovedi că nu-i el bărbatul acela rece pe care-l cred oamenii. Trebuie să recunosc însă că am fost mirat de felul cum s-a purtat la serata mea.

— Mda, desigur, şi de-aia n-ar trebui el să se mire, constată Maurice. Nu numai deputatul ăla s-a ţinut de Judith în seara aceea. Ci şi el însuşi.

— Ei, lasă, lasă, Maurice.

Weaver o luă în şoaptă, deoarece glasul lui Maurice începuse din nou să se ridice.

— Uite…

Dar când văzu faţa lui Maurice, cu privirea-i rece şi îndârjită, se opri. Cătă o clipă către mine, descumpănit, apoi ochii i se luminară dintr-odată. Spuse:

— Singurul lucru pe care-l putem face, Maurice, este să vorbesc eu cu Middleton. Şi cu Judith însăşi.

S-ar fi putut, zău aşa, să fie gelos pe Middleton că organizează o cruciadă, însă acum că ve

17 – Viaţa sponivi – c. 1/52 – 1 257

I U U U < /. *

dea că există sorţi să poată şi el pune pe meioare una de-a sa, tot complexul de inferioritate îi dispărea. Ba mă şi privi, ca şi cum nu s-ar fi rostit niciodată vreo vorbă aspră între noi. I se oferea un minunat priilej de a fi gentil, generos, şi-şi trecu iarăşi braţul pe după umerii lui Maurice, de data asta în chip ceva mai hotărât.

— Las pe mine, Morry, zise el. Am eu grijă de toate.

Părea că nu se îndoieşte de fel că răspunderea era a lui Maurice.

Am aranjat cu un negustor din Clubul Patronatului să-mi aducă televizorul acasă luni dimineaţa; la preţul de cost. I-am dat un avans de zece la sută. Părea bucuros să-mi facă acest serviciu. I-am dat un autograf în albumul puştiului său. Ne-am dus apoi la rotiseria Hotelului Nord u i u a /* i u să luăm c’de o friptură la grătar.

Maurice a jucat bine în după-amiaza aceea. Mai bine ca aproape oricând. Eu însă am jucat cum nu se poate mai

prost şi am fost întâmpinat în vestiar de un Weaver zâmbitor. Stătea în mijlocul aburilor, între două mormane de noroi şi de tricouri.

— Nu înţeleg de ce te frăm înţi fw, Arthur.

Îşi reluase atitudinea degajată de la prima noastră întâlnire – numai z.: î: mbet.

— Nu te mai necăji. Ai jucat îngrozitor azi. Noroc că ştiu măcar eu care-i pricina.

Îmi făcu semn cu ochiul, confidenţial, şi se duse să stea de vorbă cu Ma urice.

T n seara aceea J udith se afla la „Meca”. Părea niţel obosită, avea cearcăne pe sub ochi, dar juca teatru şi nimeni n-ar fi băgat de seamă dacă n-ar fi ştiut cu toţii că e însărcinată. Care dansa cu că era urmărit îndeaproape cu privirea şi se ţinea niţel deoparte, ca să nu se atingă de pântecele ei; barmanul avea chiar grijă să nu vorbească prea mult. Bărbaţii roiau în jurul ei. Mi-a trebuit un ceas până să pot fi singur cu ea. Ne-am sucit în mijlocul parchetului ticsit. Mă pomenii şi eu că am grijă să n-o strâng prea tare.

— Arăţi supărat în seara asta, Tarzane, îmi spuse ca, nădăjduind poate că o lăsasem mai moale. Aud că n-ai jucat prea bine azi după-amiaza.

— Exact.

— Maurice a jucat bine.

— Îi e mai greu să nu joace bine. Dar nu de asta sunt eu supărat.

— Atunci, care-i povestea, Tarzane? Tot în căutarea femeii ideale? Care să fie proprietatea ta?

Mie, mai că mi se păru ca zice *proprietăreasa* ta. I-am răspuns:

— L-am văzut pe Weaver pe teren, după meci. Nu mi s-a părut niciodată atât de fericit.

— Ei, şi?

— De la un ţi-mp încoace, ori de dte ori îl văd fericit, nu-mi miroase a bine… Mă întrebam ce ţi-o fi spus azi după-amiază.

— Cine?

Arătă mirată. Ne-am oprit din dans.

— Nu l-am văzut de la Crăciun. Ştii, la serată, Tarzane. Când eram cu tine şi cu Mag.

— Spui minciuni deseori, Judith?

— Ia te uită!

Încercă să se arate nerăbdătoare, şi ne-am apucat din nou să ne învârtim în jurul parchetului de dans.

— Toată lumea de-aici ştie că Maurice te-a lăsat borţoasă. La ce bun să încerci să joci teatru? Spune-mi, ce ţi-a povestit Weaver azi după-masă?

Se desprinse din slaba mea strânsoare, o luă înspre uşă şi se făcu nevăzută la toaletă femeilor. Destul de multă lume se opri din dans să se uite după ea cum pleacă, întorcându-şi apoi privirea spre mine. M-am luat încet după ea şi am rămas s-o aştept în dreptul garderobei bărbaţilor din faţa ieşirii.

Prin gloata de pe parchetul de dans, Maurice se furişă spre mine. Faţa. lui de un roşu aprins, de juma de şmecher, exprima însă mânia.

— Ce te-a apucat? se răsti la mine. Ce-i cu tine? Weaver a spus că totul s-a aranjat. Te rog s-o laşi în pace.

— Vreau să iştiu cum s-a aranjat. Nu vrei să ştii şi tu?

— Nu. Dacă a muşamalizat lucrurile, lasă-le baltă. Ştie el cum să-i ia pe oaenii ăştia. Nerod mai eşti, Arthur. Ai fi în stare să strici tot ce a făcut el. Pentru Dumnezeu, doar n-ai de gând să te ţii de poalele ei cât timp e în condiţia asta?

— Nu-mi place să ştiu că se trag sforile în spatele meu. Tu ai mai puţin de pierdut decât mine. N-am de gând să mă aleg cu cine ştie ce caracterizare, fie şi-n glumă. Dacă au de doamna Hammond…

Tăcea. aşteptând să-i dau mai departe cu problemele msle casnice. Mă privea cu un fel de uimire tulbure.

— De ce nu recunoşti c-ai rupt cuiul cu Judith? i-am spus. Ai pune capăt întregii tărăşenii. Ai făcut o greşeală… de ce n-o poţi recunoaşte? Mi-e scârbă de tine, Maurice.

Mai aişteptă încă, să vadă dacă am terminat. Apoi:

— Pentru vorbele astea, Art, ţi-aş suci gâtul, dacă nu

te-aş socoti drept prietenul meu.

Faţa îi scăpăra şi i se umfla de furie alcoolică. Mă prinse de reverele vestonului cu pumnii lui mici, ca de piatră şi încercă să mă tragă spre el.

L apucat de încheieturile mâinilor.

— Şi eu ţi-aş face întocmai, Maurice, i-am spus.

M-a ascultat atent cât am rostit vorbele acestea, ca şi cum ar fi auzit o mulţime de alte glasuri în acelaşi timp. Judith ieşi de la toaletă femeilor cu o prietenă.

Am privit-o amândoi trecând pe lângă noi. Mi s-a părut o clipă că Maurice avea să se ducă după ea. Se clătină pe vârful picioarelor. Apoi se lăsă jos pe tocuri şi-mi eliberă reverurile hainei. M-am sprijinit de perete.

— Mă duc să-i vorbesc, i-am spus lui Maurice. Vii, cu mine?

S-a dat la o parte, să vadă dacă mă ţin de cuvânt. Nu m-a urmat. Gând am ajuns afară, m-am uitat înapoi. Pierise de la intrare.

Am ajuns-o pe Judith din urmă în Marker Street, lângă Gity Centre. Ploua tare.

— Te duc cu acasă cu maşina, i-am spus. E parcată ta, Meca”, în faţă.

— Nu doreşte să-ţi vorbească, spuse prietena ci, o funcţionară de la Secţia de învăţământ.

— Tu cară-te, i-am spus. Am de vorbit cu domnişoara în particular.

— Ba nu. Rămâne aici, sări Judith.

— Ţi-am spus s-o ştergi, fetiţo. Dacă vrei să vezi ce se întâmplă, du-te şi stai după colţul străzii.

— Rămâne aici, Tarzane. Nu vreau să stau de vorbă cu tine.

— Dacă nu-ţi pot vorbi, i-am spus, atunci poate că e mai bine să vin la tine acasă.

Prietena ei era numai ochi şi urechi. Sosi autobuzul şi Judith nu schiţă nicio mişcare.

— Ce facem, Judy, nu mergem? o întrebă prietena ei, cu faţa udă de ploaie.

— Vorbele pe care mi le-ai spus dovedesc că eşti un

măgar, mi se adresă Judith.

— Dacă te întorci la „Meca”, putem să ne urcăm în maşină şi să stăm de vorbă.

— Nu. Nu merg nicăieri cu tine.

— Nu putem să ne ciorovăim în stradă. Încep să simt ploaia. Hotărăşte-te repede. Ori vorbesc cu tine, ori vorbesc cu maică-ta.

Am luat-o înapoi de unul singur pe Bull Ring. După câteva minute, am auzit-o alergând după mine. Îşi lăsase prietena în staţia de autobuz.

— Tarzane! Nu fugi aşa…

M-am oprit în dreptul bolţii de intrare a unui magazin şi s-a adăpostit cu mine sub boltă.

— Am vrut să ştiu ce ţi-a spus Weaver, am lămurit-o.

— Ce te interesează? Ştii bine ca n-are nicio legătură cu tine.

Faţa îi era aspră, ca niciodată, şi stropită de ploaie. fără, după alergătură.

— Middleton nu s-ar zice că e de aceeaşi părere. Mi-a vorbit azi după-amiază şi mie, întocmai ca şi lui Maurice. Ştii că a pornit o cruciadă discretă în legătură cu tine?

— Da. Ştiu. Dar nu cred să obţină vreun rezultat.

— Ce ţi-a spus Weaver?

Ni frecă degetul de vitrina aburită a magazinului; abia dacă puteam distinge conturul vag al piramidei de cutii de conserve şi de pachete stivuite.

— A spus c-o să stea de vorbă cu Maurice.

Odată cu vorbele acestea îi ieşi din gură un firicel de abur.

— A spus c-o să stea de vorbă cu Maurice în legătură cu mine. Eşti mulţumit, indiscretule?

— Şi asta-i tot ce a spus?

— Ce te priveşte, Tarzane? Nu văd cum te-ar putea târî cineva pe tine în această chestie.

Îşi întoarse privirea către strada pustie, sclipind sub ploaie şi către prietena care o aştepta la colţ.

— Vreau doar să nu creadă lumea că s-ar putea să fiu eu cel care… în momentul de faţă, când Maurice mai dă

din colţ în colţ şi când nu s-a terminat încă toată vorbăria şi fâţâiala asta, s-ar putea (întâmpla orice. Eu nu iau lucrul drept o glumă, ca mai toată lumea, s-o ştii bine.

— Exagerezi, îmi spuise, surprinsă de îngrijorarea şi gavitatea mea.

— Ia spune, a aranjat Weaver ceva cu ime… În sfârşit, a stabilit ceva?

— Pari să ai un dinte împotriva lui Weaver, ca şi cum ar unelti mereu ceva pe ascuns. Părerea mea sinceră e că nu eşti chiar atât de important, Arthur. Iar Weaver nu-i omul care să se dedea la astfel de lucruri. Nici dacă ar vrea.

— u /*» * >* > T i < >» u»

n-ar şti să ne răutăcios… Iar dacă vrei să ştii *chiar totul*, află că mi-a oferit bani, în caz că nu l-ar putea convinge pe Maurice. Asta-i tot ce încearcă bietul om. Şi nu m-a cumpărat, dacă la asta te-ai gândit. Ştii că Maurice, dacă-i după el, o să lase lucrurile încurcate. N-o să-şi dea el osteneala să socotească cum e mai bine pentru sine sau pentru alţii. Vrea doar să se distreze…

U I U U U tu

Dacă-i vorba să ne căsătorim, aş vrea s-o facă mai degrabă din propria lui iniţiativă, iar nu pentru că n-are încotro sau pentru că a picat ca musca-n lapte. Din punctul ăsta de vedere, Weaver H poate ajuta. Dacă nu izbuteşte să-l convingă, a spus că atunci copilul nu-mi va fi niciodată o povară bănească – mie sau oricui al „cuiva. Dumnezeu mi-e martor că nu văd cum s-ar putea cineva purta mai frumos… Şi uită-te la tine cum te porţi!

— Ai şi tu, Judith, ceva pe care ţi-e teamă să nu-l pierzi. Şi am şi eu.

— N-ai de ce să fii îngrijorat, Tarzane, de asta te pot asigura. Aşa încât, hai să punem capăt jocului ăstuia de-a pisica cu şoarecele.

— Şi va să zică, ai spus c-o să taci chitic până ce-o să i se ivească lui Weaver prilejul de a sta de vorbă cu Maurice?

Dădu din cap în semn că da. Ne uitarăm amândoi la

un autobuz iluminat care umplu strada, lăsând în urmă două dâre pe caldarâmul umed. Cineva trecu prin faţa bolţii de intrare a magazinului. Prietena lui Judith îşi făcu apariţia şi se propti în dreptul unei porţi, de cealaltă parte a drumului, cu privirea îndreptată spre noi.

— Să sperăm că o să se rezolve treaba destul de repede, am zis şi am păşit din nou în ploaie.

— Cunoscându-l pe Maurice, Tarzane, tu ce-ai face de fapt în locul meu?

Era ceva sincer în glasul ei. Mă împinse deoparte ţi traversă fugind strada. Plângea. Cele două fete se apropiară una de alta, schimbară între ele câteva vorbe, apoi Judith o luă de una singură înspre Bull Ring. Prietena ei se adăposti sub perdeaua de soare a unui magazin cufundat în beznă şi o urmări îndelung cu privirea. Mi-am ridicat gulerul hainei şi m-am înapoiat la maişină.

Când m-am întors luni de la serviciu, am găsit televizorul gata instalat. Priveau tustrei, în camera din faţă, la un program pentru copii.

— Repede ai mai făcut rost de el, îmi spuse doamna Hammond, ridicându-se plină de vioiciune. Nici nu ştiam că-l comandaseşi.

— Ţi-am spus cărţi-l iau.

— Te mi de cuvânt, declară ea cu hotărâre… Mi-am spus că cel mai bun lucru e să-l aşezăm în odaia din faţă. Dacă ar sta în bucătărie, m-aş uita tot timpul la el. Îţi mulţumesc foarte mult, Arthur.

Mă sărută uşor pe obraz şi le strigă copiilor:

— Spuneţi mulţumesc lui nenea Arthur pentru televizor.

— Mulţumesc, nenea Arthur, grăi Lynda. aruncându-i maică-sii o privire niţel întrebătoare.

Apoi se întoarse către aparat.

— ţumesc, nenea Arthur, zise şi Ian.

Începuse să se şi plictisească însă şi se dădea de-a dura pe pardosea.

— Asta-i omul meu.

Îl ridicai şi, pentru prima oară, uitai că e fiul lui Eric.

Îmi frecai nasul de al lui şi râse. Când l-am coborât, a căzut în cap, s-a rostogolit ţi-a început să se încească.

— Fii atent cu el, mi-a şoptit doamna Hammond.

— N-are nimic. Vm doar să facdin el un înaintaş de nădejde, nu?

Ea m-a privit c-un aer critic. Apoi dădu din cap şi se în voi:

— Da, dacă vrei tu.

M-am dus la bucătărie; a venit după mine şi mi-a făcut ceaiul.

— Ne merge bine, i-am spus. O să poţi deschide o prăvălie când plec.

— Dacă l-ai cumpărat numai ca să te făleşti cu el, ai face mai bine să-l iei înapoi.

şi era bine dispusă.

— Mai că-mi vine să te iau sus înainte de a mă duce la antrenament, i-am spus.

— Aşa… îţi vine. Şi ce te face să fii atât de sigur că aş veni?

Aşeză câteva farfurii pe masă şi începu să ungă pâinea cu margarină.

— Mă gândeam la felul cum m-ai sărutat.

— Înseamnă aşadar că poate avea un înţeles pentru tine. Am încercat să-ţi arăt că-ţi port recunoştinţă.

— Şi nu-mi mai poţi arăta o dată?

Lăsă cuţitul din mână şi zâmbi ştregăreşte.

— Nu ştiu dacă face cât dou” i din ce ţi-am dat.

— Părerea mea e că da. Şi nu se poate să nu ştiu. Eu l-am cumpărat.

M-am ridicat şi am înconjurat masa. Mă aştepta să vin, ţinându-şi caipul plecat, cu ochii aţintiţi asupra farfuriei pe care stătea cuţitul. M-am aplecat şi am luat-o în braţe cu mâinile menghină pe sânii-i micuţi.

— Stai cuminte, Arthur, îmi şopti.

— Pot să te sărut, doar o dată?

Îmi lipii obrazul de-al ei şi-i simţii falca mişcându-se, când vorbi:

— Nu cred că te pot împiedica, dacă eşti hotărât s-o

faci.

— Dar nu vrei să-mi dai o sărutare fără luptă?

— Nu cred că s-ar cuveni… dacă intră Lynda?

— Sunt sigur c-ar crede că ne împăcăm.

I-am mângâiat sânii prin rochie. Îmi îndepărtă mâna şi-şi întoarse capul, deschizimd gura să spună ceva. îi apăsai gura cu buzele Şi-o prinsei deschisă, aşa îndat îmi alunecă limba înăuntru. Voiam să spun ce simt! mi plimbai mâinile pe pântece şi pe talie încoace şi încolo. Apoi îi ţinui capul, ca pe o minge, apropiat strâns de al meu.

— Tot nu vrei să spui? o întrebai, trăgându-mă înapoi.

Arăta descumpănită şi pierduta, ca un copil…

— Ce să spun?

Nu putea decât şopti, când încerca să vorbească.

— Să spui că nu-ţi sunt indiferent… că-ţi rfnt drag.

— Arthur… Nu pot. Încă nu.

O treceau năduşelile, se simţea nenorocită. Se trase înapoi şi se duse din nou lângă masă.

— Nu mă pot preda aşa. Nu sunt sigură de tine.

— Dar mă cunoşti.

Am încercat s-o strâng iarăşi; se înţepeni însă şi mâinile mi se desprinseră de pe ea.

— Ştii cum m-am purtat cu tine.

— Nu pot să-mi dăruiesc dragostea. Nu, pentru a doua oară. Şi să-mi fie zdrobită cum zdrobit a fost şi Eric… şi apoi s-au dus toate, aşa c-un singur om, şi-i au pierit. Vreau să fiu sigură. Trebuie să-mi mai laşi timp.

— Păi, timp ai avut berechet. Desigur că ştii…

— Nu ştiu dacă n-ai s-o iei din loc, nu ştiu ce simt.

— Pentru numele lui Dumnezeu, judecă niţel. Dacă voiam să plec, eram bun plecat până acum. Şi nu uita că m-ai încurajat şi tu, destul.

— Nu ştiu. Poate că vrei doar să mă auzi spunându-ţi că te iubesc şi să te uiţi la mine cum mă las robită de dragoste. Şi-atunci se poate să-ţi dai seama că doar asta ai dorit, nimic altceva – şi să; eleci. Cum de-aş putea işti?

Arăta palida şi istovită. Buna dispoziţie îi trecuse repede, ca-ntotdeauna, şi iar şovăia. Tocmai când se

nimerise s-o pot simţi alături de mine, prea alături poate ca să-i mai pot da drumul. Apucă de mânerul cuţitului şi obişnuitaasprime puse din nou stăpânire pe întregul chip. Aproape că cedase, şi-i părea rău acum.

— Eşti mereu în război cu mine, i-am spus. Şi doar ştii că nu-s atât de rău. Când ai de gând să facem puţină pace?

Nu mi-a răspuns, ungea mai departe pâinea cu grăsime; grăsimea şi coca fărâmicioasă îmi făceau scârbă.

— Până ce ici o hotărâre, s-ar putea să nu mai fie niciunul din noi în viaţă, i-am arătat.

— Păi, nu merg sus cu tine de câte ori vrei?

— Dar nu-i acelaşi lucru. Nu simt că vii din toată inima. Mă faci să-mi pară că încheiem o afacere. Că te cumpăr. Şi nu-i adevărat.

— Ei, aşa sunt eu. Ăsta mi-l felul. N-am ce-i face.

Era din nou veşnica femeiuşcă înţepată. Trânti cuţitul de masă.

— Tare aş vrea să nu mă scoţi din sărite aşa. N-JJM ce-ţi da, Arthur.

— Asta o spui numai din gură.

Se îndreptă din şale şi aranjă distrată lucrurile de pe masă.

— Iar începi, zise. Mă înveţi ce-ar trebui să simt. Cum ar trebui să fiu. De m-ai lăsa măcar niţel în pace. Dar ţi-ai găsit. E; ti foarte tare. Însă eşti şi foarte nerod, Arthur. Nu-mi dai posibilitatea să pot şi eu vorbi de bunăvoia mea.

Am stat câtva timp cu ei şi m-am uitat la televizor. Când am plecat devreme, la antrenament, mă şi năpădise senzaţia că pierdusem ultima şansă, că n-aveam s-o văd niciodată fericită. Nu puteam înţelege ce vrea de la mine. Până acum nu fusese niciodată atât de pornită să mărturisească ce simte cu adevărat şi-mi spuneam că e cum nu se poate mai clar ce simt eu şi cât de mult vreau s-o ajut să-şi făurească mulţumirea. Ce altceva mai dorca? Ăsta fusese ultimul prilej: pe care i-l dăduse soarta. Şi pe care mi-l dăduse şi mie. Mă simţeam ca ditai gorila căreia i se încredinţase ceva de preţ şi vedeam că izbutisem de ar

să strivesc lucrul acela de preţ în mâinile mele mari, stângace, nefolositoare. Şi nici măcar scuze nu puteam cere.

Am sărit din autobuz, luând hotărârea să nu mă duc la antrenament. Coborâsem la jumătatea pantei care urcă la Primstone, tocmai când luminile dădeau să împăneze valea, iscând sângerarea înceată a văpăii nocturne. Vreo câţiva oameni mă recunoscură. Îşi dădeau cu cotul şi mă arătau cu degetul. Aşa. făceau mereu. Nu-mi plăcuse Middleton când a spus despre sportivi că se lăfăie prin orarş ca pe moşia lor. Dacă era aşa, apoi era din cauza felului cum se purta lumea cu ei. Felul cum oamenii se uită la mine, cum se ocupă îndeobşte de treburile mele când vreau să-mi cumpăr un costum nou, un baton de gumă de mestecat, câţiva litri de benzină. Îmi dau de înţeles că *mă pot* plimba peste tot ca pe moşia lui tata. Desigur că mă pot lăfăi încoace şi încolo. Asta se şi aşteaptă lumea să fac. N-am încotro. Umblam şi acum prin faţa oamenilor ăstora. şi mă simţeam un erou sadea. Vor şi ei să fiu un erou – şi vreau şi eu. De ce oare nu înţele*gea şi* ea lucrul ăsta? Nu eu eram cel care-i spuneam într-una cum să fie, cum doresc să arate ori să se poarte, ci ea era aceea care mă tot hărţuia pe mine. Nu atât cu vorbe. Ci prin felul ei atât de femeiesc de a fi. Ascunzându-şi sentimentele. Ta>inuindu-şi afurisitele alea de sentimente, aşa încât să simt că vina e numai a mea şi a nimănui altcuiva. Mă mustram neîncetat din pricina ei, mă simţeam întotdeauna vinovat. Dumneaei însă niciodată. Dumneaei era

pe U I U U U I

nefericita martiră cu doi copii, părăsită-n lumea

— i t v largă fără niciun sprijin de nicăieri.

Şi iată că apar eu. Şi-ncepe să mă joace. Aşa să fie? Mă socotisem mereu drept tipul galanton care-n fiecare sâmbătă după-amiază se duce să fie luat la mardeală, călcat în picioare, tăiat în bucăţi şi în general tratat ca un deşeu pe care-l azvârli de colo-colo, numai şi numai ca să pun mâna pe un supliment de părăluţe şi s-o pot ajuta s-o scoată la capăt. Mi se întâmpla chiar să mă gândesc la ea

Gând jucam, ca şi cum pentru ea alş fi jucat, ca şi cum ar fi meritat să îndur orice numai ca s-o fericesc pe ea – cu o maşină, cu un palton de blană, şi acum c-un televizor.

Greşeam. Însă. Nu era genul ăsta de femeie. Ştiam că nu e, pentru ca ştiam ca nu asta e pricina pentru care joc eu rugbi şi nu asta e pricina pentru care lupt timp de nouăzeci de minute în fiecare sâmbătă de parcă ar veni sfârşitul lumii. Ştiam că nu asta e pricina, căci chiar acum, în timp ce mă gândeam, tot continuasem a urca panta înspre turlele stadionului, luând aminte cum se uită oamenii la mine, cum claxonează şi spun „Bună seara, Art”, măcar ca pe unu nu-i mai văzusem niciodată până atunci. Eram un erou. Şi eram furios, pentru că ea părea să fie singura fiinţă de pe pământ care nu voia să mă recunoască drept erou.

O ştia şi ea. O ştia cât se poate de bine. Poate că-şi şi spunea că-i singurul lucru care mă leagă de ea. Pentru că, orice ar fi spus, avea nevoie de mine. N-ar putea să se descurce fără mine. Dar nu voia s-o recunoască. De, avea şi ea miândria ei. Mai mare poate, datorită lui Eric, decât mândria oricui altcuiva. Nu-i ea femeia care să arate că duce lipsă de ceva. Mă avea la mână pentru că ştia, ştia că e «am nevoie de ea ca să mă simt mare şi tare, întreg şi indispensabil. îi puteam înţelege acum spaima. Dacă-mi dăruia iubirea – iubirea! – măcar pentru o clipă, pentru un ceas, apoi s-ar putea să nu mă mai uit niciodată la ea.

N-o puteam face să înţeleagă că nu-i adevărat. Iar apăream ca ditai gorila, cunoscută şi temută pentru puterea ei, căreia îi este frică să dea dovadă de un sentiment gingaş, ca nu cumva să-i fie luat drept semn de slăbiciune. S-ar putea să-mi fie pe plac toate aceste saluturi şi semne cu mâna şi întoarceri smucite pe care le iscă trecerea mea pe şosea, dar rămâneam totuşi la oarecare distanţă. Oamenii nu s-ar fi purtat la fel, dacă erau aproape de mine. Aveam nevoie de ceva mai mult decât de un salut prietenos cu mâna. Aveam nevoie de ceva care să poată fi al meu cu-adevărat: doar n-aveam să rămân toată viaţa jucător de rugbi. Eram însă o gorilă.

Mare, înfricoşătoare, ceva la care merită să te uiţi când joacă. Nici vorbă de sentimente. Bun lucru e de când lumea să n-ai sentimente. Aşadar, n-aveam sentimente. Mi se plătea ca să nu am sentimente. Îmi renta, să nu le am de fel. Lumea mă privea ca şi cum aş fi fost o gorilă. Uite acum, pe când umblu aşa pe drumul ăsta, se uită la mine exact cum s-ar uita la o gorilă ieşită din cuşcă. Le place să mă vadă umblând astfel, liber, ca şi cum faptul că încerc să merg şi să mă port ca ei ar da un nu-ştiu-ce mai picant plăcerii pe care o vor resimţi când mă vor vedea jucând data viitoare. „L-am văzut pe Arthur Machin săptămâna trecută”, îşi vor zice, „trecea pe West Street”. De asta tocmai aveau nevoie, când mă vor vedea în curând alergând pe teren, era tocmai ce le trebuia ca să se zgâiască înspăimântaţi şi să se întrebe dacă în cele din urmă nu s-ar putea să fiu şi eu totuşi ca ei. Să fiu şi eu o fiinţă omenească.

Până ce să ajung la Primstone, am simţit că-mi şi făcusem antrenamentul de seară. Reflectoarele fuseseră aprinse şi incinta stadionului avea un luciu albastru-versui. Câţiva jucători alergau în jurul perimetrului terenului, vorbind şi râzând în noapte, umpllnd tribunele şi terasele goale cu glasurile lor însingurate. Cei care veniseră să urmărească antrenamentul se adunaseră la gura tunelului, ca să-şi poată vedea fiecare pe favoritul său cum iese pe teren: şi eventual să prindă o vorbă sau două din cele rostite de jucători şi să se aleagă astfel cu un salut cu capul ori cu mâna, drept răspuns la chiotele lor.

Era frig. Mi-am pus două flanele sub trening

A u A.

şi am executat câteva sărituri, mai înainte ca Dai să-şi facă apariţia şi să ne pună la exerciţii

18 273

— Viaţa sportivă – c. 1/2-l în mijlocul terenului. Locul era pustiu ţi părea nemărginit. Semănam cu nişte pitici. Ne aplecam şi ne întorceam, ne răsuceam şi ne rostogoleam, mimam boxul pe două rânduri, goneam iar şi iar de-a lungul şi de-a latul terenului, încetinind şi iuţind

potrivit cu fluierul lui Dai. Am repetat de trei ori fiecare fază a jocului şi apoi am jucat miuţă cu echipa „A”. În tot acest timp, Maurice nu mi-a vorbit. Şi nimeni nu a pomenit nimic de Judith.

La dreptul vorbind, nimeni n-ar fi pomenit de toată chestia asta dacă Mellor – atunci când ne aflam îngrămădiţi cu toţii în baia caldă – n-ar fi început să povestească o anecdotă cu o femeie însărcinată. Şedeam lipiţi unul de altul, îndesaţi ca sardelele, luptând pentru câte o frântură de spaţiu liber în bazin, unde să-ţi poţi cufunda capul şi clăti fulgerător părul. Apa era ca de obicei cenuşie, cu fire de iarbă plutind la suprafaţă; spuma săpunului folosit ascundea însă cu încetul culoarea de dedesubt. Stăpânea ca-ntotdeauna acelaşi miros de trupuri năduşite şi de fenol! mblinzit de aburi şi întrerpt de zbenguielile corpurilor goale. „Doamnă”, Îţi încheie Mellor anecdota, „dacă aş fi ştiut că sunteţi în poziţie, nu v-aş fi supărat cu nimic”.

Bazinul fu inundat de râsete. Faţa îndeobşte rigidă a lui Mellor se descreţi. Unul sau doi, care aşteptaseră sfârşitul anecdotei, ieşiră din bazin iar Dai, care stătuse la marginea bazinului ascultând liniştit, arătându-şi dinţii într-un surâs de circumstanţă, luă un ştergar şi începu să-i frece vârtos.

Tommy Clinton, care-şi petrece partea cea mai mare viţeii frământându-se cum s-o guste mai din plin, se apropie de bordura bazinului şi rosti pe deasupra capetelor tuturor:

— Va să zica, aţi auzit de Arthur?

Se uitară la el şi la mine, şi hotărâră ca nu auziseră nimic.

— Ce vrei să spui cu asta, Tommy băiete?

Clinton râse, pregătindu-şi efectul.

— E pe cale de a deveni tătic… N-am dreptate, Art? Şi primarul, drăguţul de el, are să fie năşic.

Mă strâmbai de câteva ori, chibzuii dacă să-l fac pe Tommy boiangerie ori ba şi grăii:

— Iată ceva nou pentru mine.

Îl căutai cu privirea pe Maurice.

Şedea liniştit la capătul bazinului, fumând, uitându-se la Clinton prin vălătucii fumului, ca şi cum nu luase hotărârea dacă să-l omoare pe loc sau niţel mai târziu, după ce-om ieşi afară.

— Cum adică, Arthur, da' cu ce-a fost de Crăciun, cum rămâne? Eu şi prietena mea…

Se întoarse cu gesturi mari către ceilalţi, cu trupu-i gol înroşit după baie şi cutremurat de atâta râs…

— Se pusese pe treabă băiatul, trebuie că a fost de Crăciun în „adevăratul cuib" al lui Weaver. Art ăsta al nostru şi cu JJudith intraseră în a-cţiune cu atâta tragere de inimă în dormitorul ăla din faţă, încât bietele ţigle s-au prăbuşit de pe acoperiş.

După ce râsul s-a potolit din nou, am spus:

— Nu cumva încurci numele, Tommy? Cred că povesteşti despre gagica lui Liond Manners.

Se opri din râs ca să se gândească o clipă:

— Ştii, mă Art, s-ar putea să ai dreptate. E de mirare cum poate omul încurca lucrurile. Acum, că-mi aduc aminte, parcă-mi dau seama că aşa a fost. Poate că izbutim s-o lăsăm moană de data asta. Mai rămâne, în orice caz, şi Maurice de luat în consideraţie.

— Tacă-ţi împuţita de fleancă, Clinton, zbicră Maurice din extremitatea unde se afla.

Atât de serios, încât Clinton mai că se supuse.

— Ce Dumnezeu, am glumit doar, Maurice. Dinspre partea mea, n-are decât să fie copilul oricui, numai al meu să nu fie…

Şi Clinton mai riscă o glumă:

— Chiar şi-aşa, dacă nu-l vrei, Morry, preciză el, s-ar putea să-l preiau eu.

Maurice îţi tinvârti ţigara pe duşumeaua camerei, sări în sus şi – trupurile tuturor a ferindu-se din calea lui de surprinse ce erau – păşi greu de-a curmezişul bazinului. Urmă o crc. ştere bruscă a iapei şi o cascaldă, din îmbinarea cărora Maurice fu văzut cum se repede peste bordură la Clinton.

Jucătorul de rezervă fusese şi el prea mirat ca să mai aibă timp să se mişte. Crezuse poate că e cu putinţă ca, unuia ca el, Maurice să-i înigădie a glumi cu dânsul. Cu pumnul întins, Maurice se năpusti asupra lui. Erau însă amândoi uzi şi corost aşezaţi, aşa încât Maurice, deşi îl lovi din nou, nu-i pricinui cine ştie ce rău. Dai şi alţii câţiva îi despărţiră. Văzură că Tommy Clinton îşi spărsese marginea unui dinte alunecând şi izbindu-se de bordura de beton a bazinului.

— Stai, măi Maurice, vorbi Frank, îndesându-l cu burta lui cât toate zilele şi pironindu-l de perete. Ia-o mai încet. Clinton e o hahaleră. De acord. Dar las-o baltă.

Maurice îi adresă lui Frank o vorbuliţă pe care nu o auzi nimeni. Drept urmare Frank ridică din umerii săi uriaşi. şi-şi îndepărtă trupul de-al lui Maurice.

— Dă-i pace flăcăului, Maurice, vorbi el. Te asigur că n-o să-i mai trăncăne muia pe chestia asta.

Am ieşit şi eu şi m-am şters, şi apoi mi-am pus proteza.

Când doamna Hammond află ştirea, după cum ştiam că se va şi întâmpla, ea îi fu prezentată cum nu se poate mai anapoda, şi tare anapoda o şi luă. Lumea îi povestea tot mereu sumedenie de drăcii despre mine, cam câte una pe zi. Ştia în legătură cu mine mai multe decât eu însumi, pentru că erau zile când i se spunea că fusesem văzut în câte trei locuri „de ruşine” – la aceeaşi oră a nopţii trecute. Deşi nu putea da crezare nici uneia din poveştile acestea, femeia îşi făcuse o părere generală de5 lpre mă purtam afară din casă. N-o puteam învinui pentru asta şi nici n-o puteam împiedica de a-şi face o impresie proastă. Eram presupus a fi „un mare ştrengar” şi o dovadă vie a justeţei ZJicalei că „apele line. sunt adânci”; aşa încât mic din ce spuneam sau făceam nu putea să schimbe verdictul gata întocmit. Oamenii mă voiau într-un fel, şi în felul acela hotărâseră că sunt. Cred că şi urechile tatii erau împuiate de aceleaşi poveşti ca şi urechile doamnei Hammond.

Când am ajuns acasă, joi seara, ca să mă schimb pentru antrenament, ea m-a întâmpinat cu:

— Am auzit despre Judith Parkes azi.

— N-am şiut că o cunoşti, i-am tăiat-o.

— N-am cunoscut-o. Dar acum o ştiu. Lucrează la primărie. O adevărată cucoana, după câte mi s-a spus. Cea mai bună reputaţie, şi mai ştiu eu ce.

— Ai auzit că o să aibă un copil? Ştirea a călătorit încet până la capătul acesta al oralului, aşa-i?

— Nu pari a fi tare necăjit.

— S-ar cuveni să fiu? De unde a. i auzit ştirea?

— De fapt am auzit-o într-o prăvalie, toată lumea părea surprinsa ca tu eşti tatăl.

— Va sa zica, asta-i versiunea pe care ai auzit-o! Ei, eşti în urmă cu politica. S-a renunţat la mine acum. Maurice e râticu' număru' doi. Şi-aş vrea să – ştiu de la cine anume ai aflat-o? Căci aş avea dreptul să mă duc să-i cer socoteala.

— Are vreo importanţa cum am aflat?

— După câte vad eu, crezi tot ce-ţi spune lumea despre mine. O dată ţi s-a povestit că am violat o fetiţă. Îţi mai aduci aminte? Femeia aia spunea că are nişte dovezi indiscutabile.

— Când însă toţi îşi fac aceeaşi părere, ca în cazul de faţa, nu se poate să greşeasca cu toţii. Mi s-a spus că ai avut o discuţie cu ea la „Meca", sâmbăta trecută, seara. l-ai făcut apoi o scenă grozava şi toată lumea a văzut-o părăsind parchetul de dans, în vreme ce tu fugeai după ea.

— Şi crezi cu adevărat toate palavrele astea de crâşmă?

— După e-n ţi-am spus, când toată lumea îşi face: aceeaşi părere, ea nu-i întotdeauna greşită.

— Nu. Şi de obicei nu-i nici chiar adevărată. Credeam că te-ai săturat să tot asculţi ce ţi se spune despre mine.

— Nu spun că şi cred tot ce mi se spune, îmi răspunse ea înţepată. Dar e ciudat că numele tău a fost p-rcenit. Nu iese fum fără să faci foc.

— Îmi vine să-mi vărs maţele, i-am răspuns.

Mi-am luat haina şi am ieşit din casă. A strigat ceva după mine, dar nu voiam să aud.

De data asta nu m-am dus la antrenament. M suit la Primstone, mi-am ridicat salariul şi-am încercat să evit a da ochii cu Maurice. L-am zărit intrând pe teren şi-am aşteptat în tunel până ce-a trecut. îl învinuiam – şi fără îndoială că mă învinuia şi el pe mine – iar acea sâmbătă seara o învinuiam şi mai abitir. Pe când mă îndreptam spre ieşire, căznindu-mă să evit de a da nas în nas cu jucătorii care intrau pe teren, m-am întrebat dacă nu s-ar cuveni să mă reped să-i fac o vizită lui Weaver. Ce urma u «U i u u A*

să-i spun, nu ştiam. Mi se tot păruse însă că îl nedreptăţisem, că-l privisem cu dispreţ pentru că nu era o namilă solidă ca mine, ci numai unul din cei care se uită la mine cum joc! Şi cum mă dau în spectacol. Şi totuşi, era unul din puţinii oameni care mă trataseră ca pe o fiinţă omenească – ca pe o curiozitate, poate, dar totuşi o curiozitate înzestrată cu simţăminte de om. Am sărit într-un autobuz care străbate oraşul spre Sandwood şi am luat-o pe aleea care ducea până la el la vilă.

Uşa mi-a deschis-o doamna Weaver. Şi a rămas cu desăv Arşire mirată, aproape buimacă. După cum s-a uitat la mine, am ghicit că e singură în casă.

— Noroc, Maohin. Ce-i cu tine la ora asta?

Am întrebat-o dacă Weaver e acasă şi ea a clătinat din cap.

— Nu, a ieşit, a ţinut să adauge, în aşa fel încât m-am simţit prost.

Părea să creadă că ştiam că Weaver nu-i acasă şi că tocmai de aceea venisem.

— Ce-ai cu el? E ceva important?

— Nu. N-are nicio importanţă.

Am început să chibzuiesc c-am putea-o lua de unde o lăsasem în miercurea aceea, cu vreo câteva luni înainte. Aceeaşi idee s-ar fi putut să mijească şi fin mintea ei. Grădina era în ceaţă şi-n întuneric – Îşi cum stăteam aşa în faţa uşii – s-ar fi zis că-i fac o propunere directă. Judecând după l-a ei, ideea i se părea prea neaşteptată ca să merite a fi respinsă.

Când mi-a spus „Nu vrei să intri?” cu o voce

nesigură, am înţeles că s-ar putea să-mi fie, totuşi, de leac pentru proasta mea dispoziţie. Ca şi Weaver însuşi, era gata să dea fără a primi sau a se aştepta să primească, ceva în schimb. Poate că, întocmai ca şi Weaver, începea să se şi sature de rolul acesta. Ultima oară mă tratase ca pe o gorilă. Să pui mâna pe o gorilă e, pentru unii oeni, mai mult şi mai bine decât să te uiţi doar la ea cum se dă în spectacol. Se purtase brutal, crezându-mă brutal, şi rezultatul a fost c-o tulisem de spaimă. De data asta mă privea surprinsă. Era obosită. Trebuie că arătam rău, deoarece se holba la mine ca e i cum s-ar fi putut ca să râu şi eu o adevărată fiinţă omenească.

— T-\ U. V l /

— Dacă intru, s-ar putea să nu ştiu să mă stăpânesc, i-am spus în cele din urmă.

— E-n regulă, mi-a răspuns ea, cred că ştiu să-mi port singură de grijă.

Am urmat-o înăuntru şi am închis uşa. Am trecut în salon. Perdelele erau trase şi nu era aprinsă decât o l-pă de citit. De pe urma petrecerii de la Crăciun nu mai rămăsese decât o pată-două pe tapetul înfrunzit. M aşezat pe scaunul pe care m-a poftit, iar ea s-a aşezat în faţa mea, sub lampă. Era îmbrăcată cu o rochie de lână care o făcea să pară mai corpolentă ca altă dată. Purta pe cap obişnuita claie de bucle bine strânse.

— N-ar trebui să fii la antrenament în seara asta? mă întrebă. Joia… asta-i una din serile voastre, după câte ştiu eu.

— Am tras chiulul astă-seară.

— De ce? Nu ţi-e bine?

— N-am chef de antrenament. Am chef de-o plimbare sau de-o şuetă.

— Şi pentru asta ai venit la domnul Weaver?

— Probabil. Nu ştiu nici eu de ce am venit la dânsul. Am venit aşa, într-o doară.

— Ai vreun necaz oarecare… ceva cu poliţia ori altceva?

— Nu, nimic de felul ăsta.

— Ei bine, zise sculându-se şi închizând cartea pe care de bună seamă o citise, hai să vedem

1 U *m*» U U 1 I U

dacă nu-i ceva ce poate fi tămăduit cu o băutură.

Merse la barul de lângă patefon şi umplu un păhărel. Veni cu el la mine şi nu se depărtă până ce nu i-l luai din mână. Apoi se întoarse la fotoliul ei şi mă privi cum sorb prima înghiţitură…

— Sper că-ţi place whisky? mi se scuză. Tare mă tem că-i tot ce avem în casă. Sunt foarte proastă gospodină.

— T» >< i >J. < / A «… u – A

Tuşii după acea primă înghiţitură, şi mă întrebai dacă să-mi scot sau nu parxiesiul; dar purm pe dedesulbt salopeta. Ghicise, ori văzuse situaţia, însă ştiu să nu pomenească nimic.

— Care-i pricina lipsei ăsteia bruşte de entuziasm pentru rugbi? ma întrebă, uitându-se la mine ca la un bolnav. Sper că n-ai mai scos niscaiva ţigle.

— Cred că e din cauza necazurilor de-acasă, i-am răspuns eu cu stângăcie, dar cu îndeajuns de < > «< > <» <» <» «i» vădită intenţie ca să nu poată răbda privirea mea fixată asupra-i şi să şi-o întoarcă pe a ei.

Degetale sale găsiră o scamă de lână pe care o smulseră din braţul fotoliului. Apoi îşi încrucişă braţele sub piept şi-şi aţinti din nou privirea asupra-mi.

— Cu doamna Hammond, bănuiesc.

— Mda.

— Am stat şi m-am minunat adeseori gândindu-mă la tine – şi la ea. Dacă nu te supără că vorbesc despre asta, Arthur. Domnul Weaver era foarte îngrijorat pe chestia asta, într-o vreme. Poate că-ţi aduci aminte că în seara când ai fost angajat la Primstone, el te-a condus acasă. Mi-a spus atunci cât de mirat a fost aflând că locuiai acolo, cu o văduvă cu doi copii. Nu putea înţelege de ce. Mă întreb dacă înţelege şi acum. Era pornit să creadă că-ţi cauţi beleaua cu luminarea… Nu te superi că vorbesc astfel? N-ai decât să-mi spui să…

— Nu, nu mă supăr. Mi-ar plăcea să ştiu ce gândesc

alţii.

— Mă rog, n-aş spune că e ceva obişnuit în viaţa unui tânăr. Presupun că atunci când te-ai dus mai întâi acolo, nu-ţi puteai îngădui să alegi. Dar aş fi crezut că, mai târziu, avă nd o situaţie ceva mai bună, te-ai fi putut muta în altă parte, unde să dai de o atmosferă casnică mai prielnică. După câte mi-a spus domnul Weaver, prima căsătorie a doamnei Hammorad n-a fost prea fericită. Soţul ei era un om tare posac şi cu toane. S-a vorbit pe ici pe colo, când a fost omorât, că n-ar fi fost câtuşi de puţin un accident.

Am dat gata whisky-ul. Nu mă gândisem niciodată de ce stăteam în Fairfex Street. Ceea ce aflam acum despre Hammond mi-era motiv de uşurare. Mi se părea că o văd pe doamna Hammond acolo în cameră. Că o simt, mai mult decât o văd.

— De ce-ai rămas acolo? mă întrebă doamna Weaver.

— Tocmai mă gândeam şi eu de ce. Pentru că m-am simţit mereu acasă la mine acolo, dacă vreţi să ştiţi. Poate că n-a fost decât o chestie de obişnuinţă. Cred c-am simţit că trebuie să dau o mână de ajutor… Ştiu că m-am dus întâi acolo pentru că era ieftin şi am crezut că o nimerisem bine. Apoi, după ce am stat la ea un timp scurt, am înţeles cât de greu o duceau şi am simţit că sfânta dreptate îmi cere să-i ajut. După aceea… lucrurile au mers de la sine. Cei doi copii nu sunt deloc ceea ce mi-aş fi ales eu după bunul meu plac. La început mî s-au părut două pocitanii de… copii. Îmi aduc aminte că mi se părea că plâng şi urlă toată ziulica. Presupun că mama lor era prea amărâtă pe atunci, ca să-i pese de ceea ce făceau. Nu ştiu. Dar o dată ce-am apucat să le vin în ajutor, au început şi ei să se aştepte s-o fac. Doamna Hammond încerca mereu să refuze… ştiţi cum sunt femeile. Totuşi, avea nevoie de ceea ce-i dădeam, iar copiii nu făceau nici ei mofturi. Îmi vine a crede că li se părea că luasem oarecum locul tăticului lor. Aşa mi se pare şi acum. Dar m-am considerat întotdeauna, mă-nţelegeţi, independent.

— Şi-acum ţi-ai dat seama că nu eşti.

— S-ar zice. Ceea ce mă scoate din sărite este că nu

vrea să admită nimic. Crede că tot ce fac pentru ea se datorează numai dorinţei mele de a mă socoti un mare binefăcător. Nu crede că sunt în stare să fac ceva de dragul cuiva. Crede că singurul lucru care-mi place e să joc rugbi, să văd că se ţine lumea după mine, şi altele de-alde-astea. Mă şi ia, de aceea, peste picior. Încearcă să mă zeflemisească sub cuvânt că sunt lipsit de simţire. Uneori mă face să-mi pierd minţile, până ce simt că trebuie să lovesc pe cineva ori să săvârşesc ceva asemănător. Ca-n seara asta. Crede că nu vreau decât s-o văd că cedează, că devine cu adevărat… dependentă de mine şi că atunci o s-o părăsesc şi-o să-mi găsesc altă fraieră. Asta-i ceea ce crede. Şi pentru ca să poată părea că sunt cu adevărat aşa cum zice ea că sunt, îmi vine cu tot felul de poveşti despre mine pe care i le toacă la cap oamenii. Ştiţi despre ce fel de porcării e vorba. Nu le dă crezare. Dar îşi dă seama că-i ceva ce poate folosi împotrivă-mi. Umblă după potcoave de cai morţi, încercând să-i arăt că eu cred cu adevărat în ceea ce îi spun; şi de fiecare dată îmi spune că nu mă poate crede, că am pierdut… Ştiu că nu-s toate decât vorbe goale. Sper că nu v-aţi supărat ascultându-mă. Ori că…

— Nu, nu, Arthur. Nu-s câtuşi de puţin supărată. Mă simt foarte covârşită. Mă bucură că mi-ai Spus totul. Şi, la drept vorbind, nu mi te închipuisem niciodată atât de simţitor.

— Cred că-i vina mea. Sunt un profesionist înnăscut. Pentru ce nu-s plătit să fac, nu mă interesează. Dacă mi s-ar plăti ca să fiu simţitor, aş ajunge probabil vestit pe tărâmul ăsta.

— Ei, aşa mai vii de-acasă. Iar ai început să vorbeşti în dodii. Vezi, de-aia te socoteşte 1 umca că faci pe grozavul… Dar cât priveşte ceea ce simţi tu pentru doamna Ham monid… ei, asta-i altceva. Numai de-ai catadicsi să cobori niţeluş de pe înălţimile ameţitoare pe care crezi că te afli. Oricum, măcar de un lucru sunt sigură, că pot înţelege una din cauzele pentru care îi este teamă doamnei Hammond de tine. Probabil că ai convins-o *pe ea* mai mult decât te-ai convins pe tine cât *de mare* şi

de tare eşti. Pentru tine s-ar putea să nu fie decât paradă. Pentru ea, însă, mă gândesc că văzând banii pe care-i câştigi, lucrurile pe care le cumperi, fotografia ta la fiecare două săptămâni în *City Guardian* – toate astea trebuie s-o fi convins că eşui – cu adevărat *grozav*. Şi trebuie că s-a întrebat femeia ce găseşti oare la ea şi cum Dumnezeu, o dată ce va fi admis că ţine la tine ca om, va fi în stare să te păstreze. Lucrurile astea, ţie ca bărbat, poate să-ţi pară de neînţeles. Dar te pot încredinţa că nu sunt de neînţeles pentru o femeie. Ea e într-o situaţie deosebit de gingaşă

— Văduvă, şi c.: u doi copii. Iar tu, un tânăr cu posibilitatea de a cuceri aproape orice fată din tot oraşul. Trebuie să fie îngrozită la ideea de a-şi manifesta orice afecţiune pentru tine. Şi mai ales, dacă ştie că aşa şi este de fapt, dacă ţi-a dat dovezi

A

În acest sens.

Descărcându-ne astfel amândoi, şi eu şi doamna Weaver, de tot ce aveam pe suflet, ne-am afundat fiecare în fotoliul său. Domnea o linişte deplină în camera întunecată. Pendulul în formă de cârmă de corabie ticăia. De afară însă nu venea niciun sunet.

— Te-am admirat şi eu foarte mult, îmi spuse. După cum ştii. Şi, în ciuda celor întâmplate, cred că trebuie să te admir mai departe. Nu ţi-aş fi ghicit îngrijorarea, altminteri. Aşa încât, să nu-ţi închipui că vreau să-ţi plătesc de data asta cu aceeaşi monedă… Când oamenii de rând ca tine sunt luaţi şi puşi dintr-odată sub lumina orbitoare a reflectorului, rezultatele pot fi extraordinare. Trebuie să-ţi dai seama de asta acum. Crezi că ar fi de folos dacă aş vorbi eu însămi cu doamna Hammond? Poate că aş putea îndulci cumva lucrurile.

— M-am gândit la asta, pe când îmi vorbeaţi. Dar o să intre probabil la bănuială. Ştiu că nu i-ar place. Mulţumesc însă pentru gândul bun.

— Înţeleg… îngână ea, dând alt înţeles celor spuse de mine. Atunci, e mai bine să faci singur faţă situaţiei. Dar niţel mai cu blândeţe decât se pare că o încerci acum. Mă

gândeam cu simpatie la voi amândoi. Domnul Weaver şi cu mine s-ar zice că nu facem decât să îndulcim necazurile oamenilor, inclusiv pe ale noastre. Cred că domnul

Weaver s-a dus în scara asta la Judith Parkes acasă. Încearcă să le rezolve greutăţi-le, şi pe ale ci şi pe ale lui Maurice. Sper că lucrurile se vor aranja. Telefonează-mi şi ţine-mă la curent cum

A *

Îţi merge.

Mă însoţi până la uşa de la intrare. Repetă sfatul pe care mi-l dăduse şi vru să mă ia cu maşina lor în oraş când observă că eu nu venisem cu a mea. i-am spus că aveam să merg pe jos ori să iau autobuzul. A rămas în pragul luminat, până ce m-am făcut nevăzut la capătul aleii. Am auzit cum se închide uşa în tăcerea adâncă a întinsei grădini. Mi-am dat seama că nu-i mulţumisem.

Doamna Hammond o lăsase din ce în ce mai moale, aşteptând să vină din partea mea ruptura. Era tare mirată că n-o făceam şi mai ales că nu vădeam de fel intenţia de a mă Îmmra – cu Judith.

— Ai acum prilejul de a dovedi că eşti un om respectabil, îmi spuse cu glasul acela scăzut pe care îl adoptase din senin.

Când m-am înapoiat de la doamna Weaver, a mai rămas cu mine numai ca să-mi spună tot asta şi apoi s-a dus să se culce, încuindu-se cu copiii în dormitorul din faţă. N-am mers la lucru vineri. Am încercat să-i vorbesc fără a mă înfuria, dar n-am ajuns la niciun rezultat. Pe măsură ce tot vorbeam şi cu cât încercam să fiu mai rugător, cu atât era mai convinsă că aveam ceva de ascuns. Nu voia să mă asculte. În ciuda tuturor celor auzite şi a tuturor celor spuse, ea simţise tot timpul că-i rămăsesem credincios. Acum umbla clătinându-se şi fără rost prin casă, dintr-o odaie în cealaltă, apucându-se ha de o treabă ba de alta, de parcă ar fi lovit-o strechea. Era bolnavă: picioarele n-o mai ţineau şi, când umbla, capul şi-l purta aplecat. Nici măcar nu le vorbea plozilor ei.

Când i-am spus, după ce-i telefonasem doamnei

Weaver, că Maurice luase hotărârea de a se însura cu Judith, păru să se zbârlească şi mai rău.

Primul lucru pe care la întrebat a fost:

— Pentru tine o face?

— Nu. Ci pentru că e tatăl copilului pe care ea o să-l nască, i-am răspuns pentru a cincea oară.

Părea supărată că lucrurile se aranjaseră în felul acesta; o folosise pe Judith drept ultima cârjă pe care să-şi proptească nemaipomenita-i mândrie. Ba mi-a şi spus: „Ai scăpat din afacerea asta prea uşor”. Ca şi cum tot ar mai fi crezut că vina pentru purtarea lui Maurice şi a lui Judith asupra mea cădea. S-ar fi zis că aştepta de mult să se ivească scandalul ăsta cu Judith şi că fusese încântată când în sfârşit se ivise, în ciuda suferinţei pe care o resimţea ea însăşi. Cu o parte din sufletul ei îşi dorea această suferinţă. Însemna că sosise ceasul luării hotărârii. Îşi făurise chiar, în mintea ei, puterea de a înfrunta ruptura. Şi acum, că pricina unei posibile rupturi pierise ca prin minune datorită lui Maurice, acum rămăsese descumpănită – pământul îi pieri, se de sub picioare şi nu-şi mai putea păstra echilibrul. Va să zică tot se dovedise, până la urmă, că nu erbăiat rău – ceea ce ea nu putea crede. Şi-mi venea s-o omor, pentru că nu-şi dădea seama cât de mult, cât de afurisit de mult făceam pentru ea. Părea hotăflită s-o ţie la fel mai departe, ca şi cum vina ar fi încă a mea.

În seara asta stătea şi se uita la televizor de una singură.

Copi-ii se duseseră la culcare, deşi o mai puteam auzi pe Lynda plângând pentru vreo pricină oarecare, sus la etaj.

N-a întors capul când am intrat.

— Încă nu l-ai vândut? am luat-o eu repede.

— Încă nu, îmi răspunse nepăsătoare, într-un chip care putea însemna fie că o interesa micul ecran, fie că o năpădea plictisul.

— Ori de câte ori viu acasă, mă aştept să dau de negustori de haine vechi ori de misiţi, scoţând paltonul de blană ori televizorul pe uşă afară.

— O să-ţi aduc-la cunoştinţă când va fi cazul.

— După părerea ta, n-o să mă mai aflu aici… Dar banii luaţi pe aste două lucruri n-or să te ţină mult. Şi ce-o să te faci atunci? Mă întrebam acum, nu de mult, pentru ce n-ai stăruit pe lângă \Veaver să-ţi plătească despăgubiri la moartea lui Eric.

Am aşteptat să-şi ia ochii de la piesa pe care

U I U U / W u u o urmărea, dar stătea aplecată fără să se mişte.

— Măcar vreo compensaţie, am mai adăugat. Ori asta ai ţinut-o în rezervă?

S-a întors, gata de harţă acum.

— Ştiu că eşti cpilit, domnUJle Supraom, că-ţi îneci durerile în băurură, dar ia să vedem, atât de jos te poţi târî? Mai mic nu ştii să te faci?

— Dacă mă sileşti… Precum şi procedezi de obicei.

— Ce-am făcut oare ca să am parte de asta? izbucni ea, înălţându-şi ochii spre tavanul de unde o puteam auzi pe Lynda că începuse să suspine.

Apucând o scrumieră pe care nimeni n-o folosise vreodată, azvârli cu ea în televizor. Nu nimeri în ecran, sparse lemnăria. Personajele de pe ecran îşi văzură mai departe de joc, nestingherite. Exact

19 289

— Viaţa sportivă – c. 1/524

deasupra se afla, tăiată din ziar şi înrămată, o fotografie de-a mea marcând o încercare.

— Aş vrea să-ţi dai seama că mai sunt încă pe-aici, am prevenit-o.

— Am observat că eşti. Fii pe pace, am observat. Simt putoarea de la depărtare, de cum intri pe uşă.

— Nu zău?! Ei bine, e putoarea omului care vine de la muncă. Şi poate că putoare din asta e prea puţină pe-aici.

— N-ai muncit de când eşti. Trăieşti din şmecherii, miroşi a şmecher… şi n-ai găsit nimic altceva de făcut decât să vii să trăieşti aici ca pe moşia ta.

— Pentru că nu vin acasă mormăind, înjurând şi năduşind ca toţi ceilalţi porci de primprejur, nu

A *C”*— J

Înseamnă că nu muncesc. Să ştii că muncesc din greu – căţea ce eşti! Încerci mereu să-mi scoţi ochii că nu fac nimic!

S-a ridicat de pe scaun şi a venit să mi se proţăpească sub bărbie, aşa încât să poată zbiera tot ceea ce dorca să zbiere de săptămâni de zile.

— Ei bine, n-ai decât să ieşi chiar acum şi să te întâlneşti cu porcii ăilalţi, pentru că nu te mai vreau în casa mea.

M-am dat înapoi, ca s-o privesc liniştit.

— Nu plec, i-am spus, domolindu-mă. Îmi place să stau aici. Am plătit o sumedenie din lucrurile astea din casă. Îmi place să te văd folosindu-te de ele şi de tot ceea ce fac pentru tine. Îmi place să-i văd pe ăşti doi puşti îngrăşându-se, şi înzdrăvenindu-se şi făcându-se niţel mai voioşi, de pe urma vieţii mai bune pe care le-o asigur eu.

— Ba ai să pleci! strigă ea, şi trecu fugind pe lângă mine în sus pe scări.

Trebuie că se gândise de multe ori s-o facă, deoarece când am ajuns în camera mea, am şi găsit-o sfâşiind două cămăşi. Trăsese sertarul în afară şi stătea cu un picior într-Însul, ţinând în mâini cea mai bună dintre cămăşile mele de nylon şi chinuindu-se s-o sHşie. Celelalte haine şi câteva din cărţile mele în ediţii ieftine erau de mult în curte. Prima mea pornire a fost s-o omor. S-o azvârl pe fereastră.

M-am stăpânit şi i-am spus:

— Lucruşoarele tale or să ajungă şi ele la fel, când o să încep să le azvârl şi eu pe uşa din faţă.

Veni tâcându-se după mine, pe palier. Căzu în genunchi. şi-şi Împreună mâinile.

— Te rog, te rog, Arthur. Pleacă şi lasă-ne în pace.

— Nu pot. Te iubesc.

Mă scuipă în obraz, dar scuipatul nimeri pe

1 I» VJ * >

cămaşa. Faţa i se chircise ca o buruiană uscată. Saliva îi picura de-a lungul rochiei gri. În dormitor, Lynda ţipă; apoi se porni şi Ian.

Încercam să-mi închipuii ce s-o fi auzind afară.

Lynda deschise uşa încetişor şi se uită la maică-sa care, întinsă pe duşumea, plângea cu hohote. Mă simţii ruşinat de copilă, pe care o văzui repezindu-se în braţele maică-sii.

— Nu-i nimic, Lyn. Am căzut doar.

Îşi cufundară capetele una în umerii celeilalte.

Am coborât la parter şi am ieşit în curtea din spate, să-mi adun boarfele. Dincolo de gard, lumea se îngrămădise ca vitele ascultând şi privind cu atenţie, scormonind în cenuşă, distindu-se de minune, făcându-se că nu s-a învimplat nimic.

Când m-am întors în casă, am găsit-o în bucătărie. Din camera de alături, televizorul urla. Publicitate: fulgi de săpun.

— Pleci acum, ori mâine dimineaţă? mă întrebă, urmărindu-mă cum *îmi* şterg hainele de *praf şi* cum scutur cărţile de cenuşă…

Se liniştise. Mâinile îi erau roşii de efortul pe care-l făcuse ca să-mi rupă cămăşile.

— Nu plec de loc.

— Ce-ţi trebuie… ca să te hotărăşti să pleci? îţi dau orice… Tot ce avem.

Se lipi de masă.

— Vrei să te cuki cu mine?

— Nu vreau nimic din ceea ce ai. Răm.in.

— Atunci, o să trebuiască să chem poliţia, vorbi ea ca dusă de pe lume.

— Nu mă pot evacua nici ei, fără un preaviz de o săptămână.

— Atunci plec eu. Îi iau pe Lyn şi pe Ian. Mai bine trăiesc într-o gaură în curte, decât să stau aici cu tine. Ne otrăveşti pe toţi. I-auzi-i, sunt morţi de frică şi alta nu.

Trase uşa bucătăriei deschizând-o, să-i pot asculta pe plozi cum se smiorcăie.

— Asta-i numai din vina ta, că umbli şi urli ca o nebună prin casă. Trebuie să te obişnuieşti cu ideea asta – rămân locului. O să iroseşti mai puţină energic.

— Nu mă pot gândi la alt mijloc mai bun de a o irosi. Nu pari să ştii ce eşti. Şi cum ne pan nouă.

— Tot ce pot vedea eu e mâncarea pe care o mâncaţi. Hainele pe care le purtaţi, distracţiile de care aveţi parte. Când am venit aici, nu aveaţi în casa asta nici măcar o singură rufă care să nu fie zdreanţă.

— Distract; îi distracţii, distracţii. De distracţii vorbeşti! Cu tine, muştruluindu-ne! Ca un blestemat de domn şi de stăpân… Ne-ai *silit* să ne distrăm, când s-a întâmplat să fie cazul. Ne-ai *silit*.

— Nu pari să-ţi dai seama de nimic din câte am făcut pentru voi, i-am urlat, înnebunit de sfruntata ei lipsă de recunoştinţă. M-am purtat ou voi mai bine decât ou propriii mei părinţi. Cum poţi spune una ca asta? Duci o viaţă mai bună decât oricare femeie de pe strada asta.

— Eşti nebun. Trebuie să fii nebun, ca să crezi că am un lucru… un *singur* lucru din tot ce mi-ai dat. Aiurezi! N-ai făcut pentru noi decât ceea ce ţi-a trăsnit ţie prin minte. N-ai făcut pentru noi decât ce ţi-a plăcut ţie. Te iei drept Dumnezeu Atotputernicul… cocoţat în maşina aia a ta de tinichea, cu televizorul ăla al tău şi cu paltonul ăla de blană de calitate proastă. O să le ard pe toate! O să arunc în foc orice lucru pe care ai pus tu mâna. În clipa în care pleci din casa asta, fiecare lucruşor şi fiecare buleandră pe care ai pus mâna… N-ai ochi să vezi. Eşti or! b, asta eşti! O viaţă mai bună decât oricare femeie de pe strada asta! Ha! Viaţa mea e un iad. Nu pot întoarce capul, fără ca cineva să mă arate cu degetul şi să nu spună că-s târfa ta!

— Cine spune asta?

— Cine spune asta! Ia ascultaţi-l, oameni buni! Cine?

Se îneca râzând, un râs răglit, strangulat, care-i venea de undeva din pântece.

— Se simre oare Arthur-DUiinezeu jignit pentru că m-a făcut careva târfă? Are Machin-Dumnezeu de gând să iasă cu ditai maşina lui şi să-i facă praf pe toţi… să-i facă praf, pentru că nu spun bună dimineaţa unei otrepe de soţul meu? Mă rog, bate-i! *Masacrează-i*! Fă-i zob şi rupe-i în bucăţi, până ce nu mai rămâne nimic dintr-înşii! Până ce

eşti sigur că n-or să mai facă vreodată… Râd toţi de tine. Te miri, nu-i aya? Toţi te arată cu degetul. Asta o ştiai? Cred că vrei să dovedeşti că nu eşti ca toată lumea. Te arată toţi cu degetul. Şi mă arată şi pe mine. Şi pe Lynda. Şi pe Ian. Acum nu mai suntem în rândul oamenilor – din cauza ta. Din cauză că te dai în spectacol în fiece sâmbătă când se adună cu miile. În ajuns ca nişte ologi care nu îndrăznesc să se arate în lume. Ţi-ai pus împuţita de pecete pe noi toţi.

— Vecinii cred că se distrează de minune auzindu-te.

— Nu mai bine… nu mai bine decât alte dăţi. Stau şi ascultă şi ei în fiecare seară. Azi nu-i altfel decât totdeauna… Şi dacă-i vorba de un preaviz de o săptămână, ei bine – ţi l-am dat!

Se aplecă şi strigă ceva în vatră – ceva pentru familia Farrers, vecinii de alături.

— Sunteţi martorii mei, le spuse ea. Pentru când are să vină poliţia. Un preaviz de o săptămână, ca să se care de azi într-o săptămână.

— Crezi probabil că şi minţile lor sunt tot ca ale tale. Nu-i nevoie să zbieri aşa, ca o ţicnită…

— Nu cred că-s ca ale melc. Şti; că nu sunt. Sunt mult mai zdravene. Înainte de a veni tu aici… nu ştii, dar eram respectată. Toţi de primprejur, toţi cei de pe stradă – toţi mă respectau. Aveau o părere bună despre mine – despre cum o creşteam pe Lynda… Dar n-am de gând să mă ascund pe după deget acum. Nu mă amăgesc. Nu ca tine. Ştiu bine cine sunt.

— Gândeşti a? a, pentru că eşti speriată…

— Nu mă cunoşti. Cum de m-ai cunoaşte? Nu te uiţi la nimeni, decât la tine. and eram mai tânără… înainte vreme, mă simţeam mai tânără. Din cauza ta, mă simt bătrână. De când eşti aici, sunt bătrână. Voiam… Voiam doar să fiu lăsată în pace. N-am avut nevoie de tine. Nu te-am chemat să vii aici şi să mi te vâri în suflet.

— Dar ai luat tot ce ţi-am dat. Să nu spui că n-ai avut nevoie de nimeni. Te-am tratat ca pe o regină. Ia te uită câte am adus în casa asta.

— Cum îi tot dai înainte! Nu te înţeleg unde vrei să ajungi.

S-ar fi zis că a isprăvit, că are de f?; ind să iasă din odaie. Adăugă însă:

— Nu poate să-ţi intre în cap? Nu te vrem.

— Partea rea cu tine e că înnebuneşti cu adevărat văzând un om care nu vrea să se târască la picioarele tale. N-am dreptate? Ai vrea să mă târăsc şi eu ca şi ceilalţi, aşa cs-a târh şi Eric. Oamenii ăştia care nu vor să-ţi dea bineţe mă fac să mor de râs. Ia uită-te mai bine la ei. Nu-i printre ei un singur bărbat care să aibă sânge şi nu bragă în vine. Toţi culcaţi la pământ şi-i poţi călca în picioare oricând ai tu chef. Nu-i ţin brăcinarii să stea în picioare şi să umble pe unde vor, ca mine. Şi de dragul unora ca ăştia, vii; şi spui *că eu* sunt cel ce pute. Eu!

— Cum îi mai dai cu papagalul…

— Tacă-ţi fleanca o clipă şi ascultă-mă. Oameniia; tia vor să te porţi aşa cum te porţi aci: „n. Nu te plac pentru că ai dat de noroc. Dacă n-ai avea bani peşin, dacă n-ai avea maşină şi dacă n-ai avea palton de blană, ai putea să ai o sută de chiriaşi. Tot ce vor este să te vadă în aceeaşi mizerie ca şi ei. Nu poţi înţelege ce eşti pe cale să faci? Şi dacă-i vorba de ce spun oamenii, ţi-aş putea cu înşira lucruri pe care mi le-au spus mie oamenii, de să-ţi stea miţa în coadă. Şi numai pentru că sunt jucător al Federaţiei de rugbi. Aşa-i că nu mint! Ştii prea bine că nu mint. Spune cu un mint!

— Habar n-ai. Habar n-ai ce trebuie să îndur.

— Ba ştiu. Oameniia, itia mă urăsc pe mine.

— A* A T

te urăsc pe tine… îi urăsc până şi pe Ian şi pe Lynda. Numai că tu nu vrei să-ţi dai seama. Pentru nu ştiu ce pricină neroadă, preferi să gândeşti la fel ca ei.

Se răsucea în jurul mesei, bătând. Într-una în masă ca şi cum ar fi vrut să impună tăcere, şi scuturându-şi capul: toate astea, de parcă eu aş fi ţinut-o, iar ea ar fi încercat să se desprindă de strânsoarea mea.

— Habar n-ai. În toată viaţa ta n-ai ştiut ce înseamnă

lipsa.

Cineva, domnul Farrer, bătea în perete să facem linişte; apoi începu să scurme îndărătul căminului. Am răspuns îşi eu pocnind cu vătraiul. O bucată de tencuială se desprinse şi căzu pe vatră. Afară, nişte copii alergau: Ş'l strigau jucându-se de-a nu fiu ce prin praf.

— Poliţia o să sosească dintr-un moment într-altul, i-am spus. Ai face mai bine să scoţi berea din răcitor şi să încălzeşti ceva de mâncare.

— Nimic nu-i destul de curat pentru tine, se plânse ea. Împuţi orice lucru pe care pui mâna.

— Eşti prea sentimentală. Nici mie nu-mi plac discuţiile astea, dar nu mă plâng. Oamenii ăştia despre care vorbesc – sunt prietenii, sunt suporterii mei. Nu mă sinchisesc de ce cred ei. Dacă însă vin şi se mestecă unde nu le fierbe oala, le pocnesc mutra şi gata. Eu – să ştii că nu mă plâng de nimic. Tu – tu nu suferi însă ca să te ajut.

Mă privi cu atenţie, uimita, de parcă ar fi avut parte de-o revelaţie.

— Slavă Domnului că există o parte a vieţii mele pe care n-ai atins-o niciodată. Mă. car ceva a rămas curat, declară ea. Asta-i desigur ceva care trebuie să te doară cu adevărat. Pot acum să-mi dau seama. Trebuie că-l urăşti pe Eric. E şi d ceva ce nu poţi tu atinge. El este cel ce mă ajută să trec prin toate astea. El, şi Lyn, şi Ian. Singurul lucru bun în toată…

— Hai, hai – termină. Mă miră că nu pui nenorocitele alea de cizme la loc pe vatră. Hai să cădem cu toţii în genunchi şi să ne rugăm pentru sufletul cel bun al lui Eric, părintele acestei gospodării.

— Cât de mult trebuie să *te* doară Eric, rosti cu dârzenie, încântată de a fi găsit în sfir-it ceva ce credea că mă va d-a cu adevărat.

— Din câte lucruri trăsnite am văzut, perechea asta de cizme ale unui mort puse pe vatră – a fost culmea. Dacă-i vorba pe-aşa, o mulţime de oameni au fost închişi la balamuc în zilele noastre pentru mai puţin decât atât. Ba le şi lustruiai. Ca şi cum avea să le încalţe dintr-o clipă într-

alta. Ştiu destul despre tine, ca să te bag într-o secţie de nebuni furioşi pentru toate zilele pe care le mai ai de trăit.

— Ce… Ce ştii tu cât de bun a fost Eric cu mine şi cum s-a purtat el cu noi? Cum de-ai putea să ştii ce face un tată normal pentru familia lui? Cât de harnic era? Ce ştii tu despre Eric?

— Ştiu că cine ştie ce mare ispravă n-a fost în stare să facă, judecând după câte-am văzut aici. Ştiu că în vine îi curgea bragă apoasă. Şi că de bun tată ce era, s-a omorât de fapt pe strungul ăla al lui. N-a fost niciun accident…

Ea se poticni de masă.

— Vrei să mă *ucizi*! urlă.

— Mă tratezi de parcă n-aş exista. Nu-s în faţa ochilor tăi nimic. absolut nimic. Mă faci să cred că nu-s nimic. Orice-aş face, tu vii şi dărâmi. Nu vrei să mă

1 U «) < / U I u laşi să trăie ŞIC. Mă faci să cred că nu exist.

Nimeri pe un scaun şi-şi îndepărta părul de pe frunte cu încheietura mâinii. Era cu totul istovită, gtfâia şi hohotea.

— Vreau să trăiesc cu tine. Nu vreau să te zdrobesc.

— Din orice încerc, faci să pară un nirme. Îmi dai senzaţia că rfnt moartă.

— Dar te vreau! i-am strigat.

— Sunt tocmai singurul lucru pe care nu-l poţi avea aşa cum le ai pe celelalte.

Părea că-i foarte departe, că se stinge din ce în ce.

— Nu). – rei să plec, aşa-i? *Spune* că nu vrei să plec.

— Nu vreau a rămâi aici, răspunse încet, silită, recitind o idee care-i devenise prea obişnuită pentru a putea renunţa la ea.

Şedea împietrită. Ochii îi erau sticloşi. Dacă gura nu ar fi repetat într-una aceleaşi cuvinte, aş fi putut crede că e într-adevăr moartă.

2.

Când am sosit la Primstone, sâmbătă după-amiază, mi-am găsit numele şters de pe lista echipei. Nimeni nu ştia de ce, afară de faptul că nu mă prezentasem joi la

antrenament, iar membrii comitetului mă stătmră să mă adresez lui George \Vade, care se nimeri să nu se găsească acolo. Am constatat că nu eram necăjit. La drept vorbind, mă simţeam uşurat. Nu mai voiam să joc rugbi niciodată şi în felul acesta îmi realizasem dorinţa fără bătaie de cap.

M-am înapoiat la doamna Hammond şi mi-am strâns lucrurile în maşină. Ea se încuise cu plozii în bucătărie, după cum făcuse de mai multe ori în ziua aceea ori de câte ori mai trecusem pe acasă, astfel încât nu mi-am luat rămas bun.

Am putut auzi mulţimea de pe Primstone, în vreme ce conduceam spre oraş. Nu-mi dădusem se-na până atunci cât de tare răsuna vuietul peste valea întreagă; în Market Street, îndesată de prăvălii, capetele se întorceau ca tot atâtea flori palide înspre stadion. Am coborât din macină ca să-mi cumpăr volumul *Cineva acolo sus* mă *iubeşte*, într-o ediţie ieftină.

Mi-am găsit o locuinţă lângă depoul de autobuze, unde mai locuisem cu ani, în urmă, după ce am plecat prima oară de la părinţi. Casa începuse acum pe alte mâini. Mai erau doi care dormeau în cameră, când m-a dus să mi-o arate Cameron, noul proprietar. Din câte hârtii am văzut aruncate împrejur, cei doi mi s-au părut a fi taxatori de autobuz. Pe fereastra odăii erau lipite stemele statului Eire şi un nud. Preţul chiriei era de o liră pe săptămână, plus o jumătate de coroană pentru micul dejun. Mă aflam din nou exact în situaţia din care plecasem.

m plătit, şi după aceea m-am dus şi m-am aşezat în maşină; o parcasem pe un maidan din spatele casei. În citit începutul povestirii despre viaţa lui Graziano şi apoi adormit.

Era aproape de miezul nopţii, când m-am îndreptat spre cameră. Ceilalţi doi locatari nu erau acasă. Trebuie c-am stat culcat treaz mai bine de un ceas înainte de a mă fura somnul. Când m-am deşteptat dimineaţa, pricina trezirii a fost răsuflarea sonoră a tovarăşilor de cameră. Două sticle de bere şi un nou ceas deşteptător se aflau pe dulăpiorul de lângă paturi şi o altă sticlă, goală, sprijinea

pe scrin un număr din *Frumuseţile Angliei*.

meron, care-şi pusese vesta, dar nu şi haina, şlidea în prag şi citea ziarul de d'uinică. Îşi puse mâna streaşină la ochi, spre. şi-i apara de lumina soarelui de dimineaţă.

— Cum ai dormit, voinicule, mă întrebă el, cu ăşti doi sforăitori alături?

— Nici nu i-am auzit intrând.

— Mai ai încă toţi banii în bu z. unare?

Mă îmboldi să mi-i controlez.

— Vrei să înfuleci ceva?

— Am.de gând să ies numaidecât în oraş.

— Atunci am scăpat de-o grijă... dacă nu cumva te răzgândllşti şi vii mai târziu să-ţi ceri micul dejun. Duminică dimineaţa am de pregătit paisprezece. E strigător] a cer, nu crezi?

— Iei destui bani pe micul dejun. De ce te mai frământi?

— Ei, nu mă frământ, mă lămuri el privind în depărtare. Afară de cazul că ai fi dorit să mănânci totuşi ceva. De-aia m-am uitat chiorş la tine, când te-ai trezit adineaori. Poate c-ai băgat de seamă. Arunc mereu o asemenea privire, când bănui c-o să am necazuri cu oamenii. Am descoperit că-i îndeamnă să-mi dea pace.

— N-am observat, îl încredinţai eu.

— Zău aşa?

Privirea risipită se prefăcu în îngrijorare; se întreba cum de s-ar fi putut să dea greş.

— Te cheamă Arthur Machin?

Când am dat din cap că da, încercă să arate serios ori să pară interesat.

— Aşa mi-am şi spus, când ai venit. Mi s-au u u *»-i >

părut că te recunosc după chip. Te-am văzut jucând la Primstone.

Invoara câteva din foile ziarului.

— Şi ce cauţi, mă rog, la capătul ăsta al oraşului? Vrei să schimbi aerul? Nu cumva ai vreo încurcătură ceva?

— Nu.

— Să te cred pe cuvânt. Adu-ţi aminte că ţi-am vorbit

deschis. Vezi, nu-mi pasă pe cine-l iau la mine, poate fi Marilyn Brando sau mai ştiu eu cine, nu fac mofturi, dar dacă-i vorba de încurcături – asta nu, mulţumesc. Sunt un om care crede în linişte şi pace. Nu tu bătăi, nu tu neplăceri, nu tu nimic.

Îşi întinse mâinile în lături, ca şi cum ar fi îndepărtat orice urmă de încurcături.

— Dacă-i aşa, mai hine dorm eu aici, în casă, şi mă las de închiriat.

— Va să zică nu locuieşti aici?

— Nevestica mea – şi cu mine stăm în garajul din spate. Poţi trece pe la noi, când nu suntem acasă, să-ţi arunci o privire. Stăm destul de bine. Dar ia spune-mi, maşina aia din spate e a ta?

— Am lăsat-o acolo doar pe timpul nopţii.

— Voiam să-ţi spun, voinicule. Ala nu-i un loc bun. Golanii roiesc pe-a, ei. Dacă o laşi prea multă vreme, o să dai de ca desfăcută bucăţi-bucăţele… Ai face mai bine s-o laş, i parcată aici, în stradă, aşa încât s-o mai poţi supraveghea. Dacă vrei s-o speli, spune-mi mie. Ţi-o curăţ eu, pe o coroană.

I-am făcut semn cu mâna când trecut cu maişina pe lângă el şi l-am urmărit cu privirea prin oglindă. S-a ridicat impresionat, $ a rămas în picioare până ce m-a pierdut din ochi.

— Ia te una cine a venit! exclamă Frank, ridicându-şi căutătura de pe coada sapei. Bine-mi pare c-ai venit, mă Arthur.

Păşi afară din ogor, scuturându-şi noroiul de pe bocanci pe cărarea pavată cu plăci de cărămidă.

— Nevastă-mea încă nu s-a dat jos din pat, dar când o auzi că ai venit, o să se scoale.

— Salut, domnule Machin, vorbi de la uşa din spate băiatul lui, în vârstă de doisprezece ani; apoi se repezi pe scări s-o anunţe pe maiică-sa.

— Unde mi-ai fost ieri? mă întrebă Frank. Îmi arătă drumul către camera de zi şi rămase în bucătărie, să-şi scoată bocancii. Oamenii credeau că ai plecat cu capsa

pusă.

— S-ar putea ca ei să fi avut dreptate.

— Mda. A fost o surpriză, n-am ce zice. Dar ia spune… Joi pe unde mi-ai umblat? Riley spunea că ai venit să-ţi încasezi salariul, dar în afară de el nu te-a văzut nimeni.

Doamna Miles intră în cameră cu zâmbetul pe buze.

— Îmi pare grozav de bine că te V'Cdem, Arthur. Nu prea, mai vii prin părţile noastre, de la un timp încoace – în afară adică de cursele de câini. Du-te şi pune să fiarbă apa pentru ceai, Kenny, i se adresă băiatului. Poţi să bei un ceai, Arthur, cât mai caşti gura la mine, privind cum îmi iau micul dejun. Eram trează doar pe jumătate când ţi-am auzit maşina.

— Azi e ziua când mama stă în pat, zise Frank. Eu unul, s-o ştii, mi-am băut ceaiul de la şase şi jumătate.

— Nu-şi poate schimba obiceiul… se scoală mereu devreme pentru schimbul întâi.

— Aşa e, îşi recunoscu foarte serios Frank vina, ca un copil mare. Nu pot dormi mult după ora cinci şi jumătate dimineaţa. O să îmbuc şi eu ceva cu tine, iubito. Şi fă-i două ouă şi lui Art.

— Nu ţi-ai luat micul dejun? mă întrebă Elsie.

— Vă. ci că nu şi l-a luat, hotărî Frank. Nici măcar nu s-a bărbierit. Fă cum îţi spun, cât timp el şi cu mine trecem niţel la salonaş.

Elsie dădu din cap, cu: uâlc.

— Mi-a părut rău să aflu că ai fost exclus ieri, Arthur, îmi spuse ea.

— Da, iubito, i-o tăie Frank.

Am trecut în salonaş şi el a închis uşa. Arăta uriaş în spaţiul acela nu prea încăpător, cu grumazu-i de taur plecat de teama tavanului.

— Văd că ai venit cu rabla, îmi spuse, arătând înspre fereastra unde, pe deasupra gardului viu, se vedea partea de sus a caroseriei maşinii. A fost ieri şi pentru mine o surpriză, Art. N-am ţ-tiut absolut nimic, până la două şi un sfert. Nu-i în genul lui Wade să şteargă un nume şi apoi s-o

întindă. Nu l-am văzut de loc la meci.

— Nu cred că-l poţi condamna. Desigur că nici el nu-i cu conştiinţa împăcată.

Frank se a-şează pe canapea, care sub greutatea lui scârţâi şi se teşi.

— De ce crezi că ai fost eliminat? mă întrebă el cu seriozitate.

— Ar trebui s-o ştii singir, Frank – n-am mai jucat hine de multă vreme. În afară de asta, nu m-am prezentat joi şi nu mi-am motivat de fel absenţa. Nu dau vina pe nimeni că am fost exclus… de fapt nici n-am venit pentru aşa ceva.

El manifestă o mirare înceată.

— Ţi s-a întâmplat ceva „An?

Aducea a dulău întristat.

— Cuconiţa mea m-a dat afară din casă.

Lui Frank îi trebui câtva timp ca să rumege ştirea pe care i-am dat-o. O puteam, auzi pe Elsie vorbindu-i lui Kenny în odaia de alături.

— Dar ai stat cu ea mai bine de trei ani.

Nu izbutise să îndepărteze tonul de reproş al vocii.

— N-am vrut să plec. De fapt, am de gând să încerc să mă înapoiez, după ce se va mai fi liniştit niţel. Dar lucrurile au mers tot înspre rău… în

U VJ VJ y» VJ.

săptămâna asta s-ar zice că au făcut explozie.

— Ei, cred c-ai să înţelegi, Art, nu-mi bag eu nasul unde nu-mi fierbe oala, dar, să stăm strâmb şi să judecăm drept – şi sunt sigur că ai să pricepi de ce o spun – pe mine nu mă miră. Cum de încă n-aţi ajuns aici mai de mult, ăsta e un mister. Şi-n ruptul capului n-am putut înţelege în ce fel te-ai împrietenit cu Weaver, că numai bine nu ţi-a făcut. Sunt de aproape doisprezece ani acolo şi nu cred să-i fi vorbit mai mult de o dată pe an.

— Unii oameni îs într-un fel, Frank, alţii într-altul.

— Desigur. Şi iată că-mi ieşi de nicăieri şi mi te pomeneşti cu o maşină şi cu Weaver la dispoziţie cum baţi din palme. Eu ţi-am spus din timp să te păzeşti.

e vi i vjvjvi
305
Îşi exprimă nemulţumirea cu o căutătură aspră a ochilor.
20 – Viaţa sportivă – c. 1/524
— Mă doare să te văd acum în situaţia asta nenorocită, pentru că ea nu are nici în clin nici în mânecă cu jocul de rugbi. Şi asta-i *tot* ce eşti tu, mă Art, din punct de vedere social sau din oricare altul. Ce vreau adică să spun? – (se aplecă el înainte şi-şi încleşta pumnul de uriaş) – vreau să spun că jocul de rugi e ceva grozav. Cred că-i aproape singurul joc bărbătesc ce a mai rămas şi-l strică numai oamenii are încearcă cu tot dinadinsul să-l prefacă în altceva. Toate necazurile pe care ls aint acum, măi Art, vin din aceea că nu-ţi mai încapi în piele de grozav ce te crezi. Şi dacă e cineva care ţi-a încurajat starea asta de spirit, apoi ălac Weaver. Am vrut eu de mult să ţi-o spun, a: şa încât sper că nu te vei supăra
U U (1. u u acum pe mine că-mi vărs focul. Ai răsărit ca un soare la Primstone şi acum, dacă nu vrei să apoi tot ca soarele, trebuie să te gândeşti foarte serios. Când ţi-am spus că mă doare, durerea la care mă gândeam e că Gorge Wa.de îmi işoptise că e vorba să te pună căpitan în locul meu, după ce mă voi retrage. Vezi, de-aia sunt atât de amărât. Am ridicat echipa asta de-a lungul anilor şi acum toate se duc de râpă, doar pentru că te larşi îmbrobodit de Weaver sau te ţii de fusta lui madam Hammond aia a ta. Pentru numele lui Dumnezeu, Arthur, eşti pe punctul de a da totul peste cap.
— Ce crezi c-ar trebui să fac? Rugbi nu mai am niciun chef să joc. Crezi c-ar trebui să mă duc la Wade şi să-i spun?
— Fă cum te taie capul. Nu ştiu ce ar trebui să faci. Ştiu numai că dacă nu mai joci rugbi, ţi-ai făcut-o singur, cu mâna ta. Dacă doamna Hammond este cauza principală, atunci trebuie să aranjezi mai întâi chestia cu ea. Ia ascultă – ce-ţi este femeia asta? Ştiu că a dat tot timpul târcoale prin culise, dar ce-ţi este ea în fond? Voiai să te

însori cu ea, ori era doar ceva la care te întorceai acasă în fiecare seară? Şi, fiindcă veni vorba, nu am pomenit niciun cuvinţel neveste-mii despre ea. Nici măcar mu ştie că există o doamnă Hammond. Aşa indt nu-i vorbi de ea. Crede că eşti băiat de treabă în materie de târfe.

Dat fiind că mă aşteptasem la un fel de compătimire mută din partea lui Frank, socotii că nu mai am prea multe de spus. Ascultă cele câteva cuvinte de scuze pe care le rostii şi nu mai adăugă nimic alta decât că ar trebui „să aranjez lucrurile cu doamna Hammond”. Gând Elsie bătu la uşă vârându-i cu sfiiciune capul prin deschizătură, stăteam amândoi în picioare şi ne uitam tăcuţi pe fereastră.

Ampetrecut toată zita cu Frank, săpând în grădină, jucându-mă cu Kenny. După prânz i-am scos la plimbare cu maşina. Seara, au venit rudele lui Elsie, s-au jucat şi ei cu Kenny, şi apoi s-au aşezat la cărţi. Reuniunile de familie îs moartea mea. Înd flăcăiaşul s-a dus la culcare, m-am folosit de prilej ca să plec şi eu, iar Frank nu s-a împotrivit. M-a condus până afară, ca să-şi ia; rămas bun „în vreme ce toţi ceilalţi îmi făceau semne cum: tna de la fereastră.

Uşa de la intrare era încuiată, când în sfârşit am ajuns acasă – încuiata ori înţepenită. Era lumină într-una din camerele de la etaj. Am bătut în uşă dar nu s-a mişcat nimic. Tot aşa când am azvârlit cu o pietricică în fereastra luminată.

În spate însă, la garaj, era lumină, şi una din uşile mari stătea pe jumătate deschisă. O femeie numai în cămaşă „cu sânii boţiţi ca doi să: ci, se ivi din spatele unei perdele.

— Da? zise.

— Nu pot intra. Uşa din faţă e încuiată.

— Seara nu folosim uşa din faţă, îmi spuse. Intră pe cea din dos. Dacă-i înţepenită, împinge-o, zăvorul nu e tras.

Umbra ei întârzie în perdea până ce auzi că mă îndepărtez. Urcai. douăsprezece trepte pe o parte a garajului şi deschisei uşa împingând-o. De sus se auzea

zgomot ca de petrecere şi, când trecui prin dreptul camerei luminate, o pereche se opri din dans, Împiedicându-se de o sticlă şi se holbă la mine. cam pe la nivelul genunchilor.

— Cară-te, irlandezulc. Nu te uita în camerele altora, mi-o azvârli în nas bărbatul şi te înti uşa.

Urmă un schimb de cuvinte şi când ajunsei la capătul palierului, uşa se deschise din nou şi bărbatul scoase capul afară.

— Îmi pare rău dacă ţi-am vorbit cumva cam urât, îmi strigă el. Preda zice să pofteşti înăuntru şi să bei ceva.

E

l > / lrU I

— N regulă, i-am răspuns. Mă duc să mă culc.

Se întoarse la el în odaie.

— Da’ nu-i irlandez, aşa că ce dracu’ ai vrut să spui? o întrebă pe femeie şi izbi uşa.

În cameră nu se afla decât unul din irlandezi. Era îmbrăcat în uniformă de taxator de autobuz şi părea să fie în toiul tuiui coşmar – avea vestonul pe el, nu însă şi pantalonii; se zgâi cu gura căscată la mine, c’nd am intrat.

— Noroc, frate! mă întâmpină el. N-ai cu tine şi jumătatea?

— Nu, sunt de unul singur.

— Mulţumeşte lui Dumnezeu. Cretdeam ca ei Pot rămâne aşadar fără pantaloni… Nu ea: îi irlandez?

— Nu, Sunt de-aici, din oraş.

— Din oraş? făcu el, cutremurându-se pe loc de mirare şi străduindu-se să arate ca un irlandez dintr-un film.

— Faci parte dintre băştinaşi, fir-aş să fiu? Păi ce cauţi atunci în cocina asta, fiule?

— Sunt în vacanţă, i-am răspuns eu şi-am mers de m-am aşezat pe pat.

— În vacanţă! Las că înţeleg eu de glumă. Aşteaptă până ce-i spun, şi tovarăşului meu… E sub nenorocitul ăsta de pat. Hei, frăţioare irlandez. Ia fă-te-ncoace niţel. Ia vino să vezi.

Se aplecă şi scotoci t pe sub pat, apoi se îndreptă din spate, toate cu iuţeala fulgerului.

— Asta-i unul din soiul cel mai fain de irlandezi – un irlandez ucrainean. Nu-i aşa că adevăr grăiesc? întrebă el: În vreme ce un ins păros în izmene şi veston, îşi făcea apariţia, în mână cu nişte pantaloni de uniformă; zâmbea şi părea nervos.

— I s-a năzărit că te aude venind cu o doamnă, aşa că băiatul a plonjat sub pat... După cum a plonjat, s-ar fi zis că apa-i adâncă de-o sută de

1 VJ 1 1 VJ VJ VJ * < *

metri. Ascultă la mine, omul ăsta o să mă ducă la tâmpire sigură. Am vrută spun nu ucrainean, ci lituanian. Pe orientalii ăştia îi încurc rău de tot.

— Vorbeşte englezeşte? am vrut eu să şiu.

— Ba bine că nu, rosti lituanianul cu un uşor accent irlandez, adăugat celui al său. Avansaţi înainte, vă rog. Treceţi mai în faţă. Pe centru e loc berechet. Şi luaţi bilete, măgarilor.

— Ei, cum fiţi place de irlandeza asta? nu-i aşa că mai curată nici nu poate fi? se fuduli prietenul său. Pot sta ceasuri întregi să-l ascult vorbind propria mea limbă mai bine decât o pot vorbi eu. Acum înţelegi ce vor să spună cei care susţin că Shakespeare a fost rus.

Sfârşi cu dezbrăcatul şi „şi puse o pijama verde. Tot mă: i trăncăneau, când muzica luă sfârşit la capătul palierului şi în toată casa şi pe toată strada se coborî tăcerea. Stăteam toţi trei întinşi în paturile noastre, în vreme ce irlandezul citea legendele pozelor din *Frumuseţile Angli*ei fi ne arăta şi nouă pozele.

— Am lucrat într-o mină, îmi povestea lituanianul acoperind glasul celuilalt. Dar voi, englezii, munciţi până vă scoateţi sufletul în locurile acelea. Am lăsat la repezeală mina baltă, cu sănătatea şubrezită – acum sufăr de piept. Medicii mi-au recomandat aer curat şi să duc o viaţă nesedentară.

— Aşa încât, stă lângă uşile autobuzelor, ca să înghită câte o gură de aer proaspăt când se deschid uşile,

completă irlandezul. Ce ziceţi de asta: „O stea în privirea ei şi soarele în zâmbetul ei”. Dar de asta: „Greu să te apropii de ea, şi uită că are o gaură la ciorap”. Aşa-i că nu te lasă rece chestia, ce ziceţi?

— Dar mi-e mai bine. De asta nu încape îndoială. O să mă simt în curând înzdrăvenit cu totul şi o să plllC la mine acasă.

— Nu ştiu dacă ţi-am spus, poate c-am uitat, sunt republican, îmi mărturisi irlandez1.il. Înţelegi ce vreau să spun? republican, accentuă el.

— Familia mea şi toate rudele mele locuiesc la Vilna. Aş fi fericit să mă pot întoarce acolo. Clima asta a voastră de-aici nu dau doi bani pe ea… şi proprietarul ăsta, de asemenea, nu-i genul de om pe care-mi face plăcere să-l am vecin. Cameron şi nevasta aia a lui. Ar trebui s-o vezi. El ar mai merge. l-ai văzut? Locuiesc în garajul ăla din spatele casei.

I

u AI A u u

— Am văzut, când m-am întors astă-seară.

— Atunci, ţi-ai putut da seama. Trebuie că scoate douăzeci de lire pe lună de pe urma casei ăsteia, şi el locuieşte în garaj. Nu m-aş fi a) teptat la una ca asta într-o ţară supracivilizată.

— Atunci „de ce naiba tră: eşti aici? îl întrebă prietenul său. Ia uităţi-vă la asta. „Un corp divin oprit în spaţiu”. Ce ziceţi, sticletele ăsta arată a bulangiu?

— Ţara voastră-i ca un automobil, motorul piesele merg, fain, dar se prăvăleşte peste…

— Hai, termină odată cu teoriile astea, îl întrerupse irlandezul. Spune aceea: şi poveste oricui îi iese în cale. Ia te uită la asta. Cam pornografic, nu-i aşa? Au încercat s-o mai atenueze cu farul ăsta din fundal.

Vocile germano-irlandeze îmi alinau pe undeva durerea din creier şi încetul cu încetul m-a furat somnul. Am putut adormi d. de-a binelea când, deodată, s-a stins lumina şi l-am auzit pe irlandez spunând:

— Porcul ăsta de Cameron – a scos siguranţele.

Ajunsesem tocmai la „Mireasa din baie”.

M-am gândit o clipă la banii din buzunar şi la cheile automobilului, dar efortul de a mă deştepta mi se părea prea mare şi am renunţat.

Ceasul deşteptător mă treZJI ca o izbitură în moalele capului.

Am coborât din pat spunându-mi că mă aflu în casa doamnei Hammond şi că ceasul sunase din greşeală. Ceilalţi erau aproape gata îmbrăcaţi, îşi încheiau nasturii uniformei.

— Focurile-s stinse, totu-i în ordine, căpitane, repetă irlandezul.

— La muncă, mă lămuri lituanianul. Eu intru la cinci-ldouăzeci şi Irlanda-i de rând la cinci patruzeci şi cinci. Dumneata nu lucrezi?

— Am uitat să-ţi spun aseară, vorbi irlandezul, e în vacanţă.

Se întoarse către mine, ca să-mi ureze:

— Petrecere frumoasă la plaje.

Şi trecură în camera de alături, unde trezira pe altcineva şi auzii un robinet de apă care gâlgâia şi Împroşca.

Lituanianul mă deprimapărea deplasat în toate înţelesurile. Adormii din nou, cu toată vocea lui care-mi răsuna în cap. Mi se păru că irlandezul se întorsese în pragul uşii şi că mă prevenea:

— Am uitat să-ţi spun, nevasta lui Cameron vine să facă curat în cursul dimineţii. Orice bani pe care-i laşi prin buzunare, ea îi socoteşte drept bacşiş. Aşa înot nu lăsa în cameră altceva decât neorânduială.

Când soarele a ajuns în partea odăii unde eram eu, m-am sculat în capul oaselor în pat şi am citit mai departe din Cineva acolo *sus*. În casă domnea tăcerea; rămăsese desigur pustie, toţi fiind plecaţi la lucru. M-atrn gândit s-o iau şi eu din loc, m-am uitat la ceasul deşteptător şi apoi m-am răzgândit. Când m-am dat jos din pat, tot mărunţişul pe caâe-l aveam dispăruse din buzunarele hainelor.

Am plecat cu maşina în centru şi am ridicat nişte

bani de la bancă. Întorcându-mă pe Market Street, l-am văzut pe Johnson făcându-şi plimbarea de dimineaţă. M-am simţit ispitit să-i vorbesc, să văd cum o mai duce, dar în loc de al sta, am intrat într-un garaj şi-am făcut plinul de benzină. Când am iet) it, Johnson dispăruse.

Din capătul văii priveliştea oraşului care mun

1 A <J / U «wf – U

cea normal, însă fără mine, mă făcu să mă simt urgisit, ca un fel de paria. Nu mi se mai îngăduia să locuiese-n. Într-însul. Am oprit maşina la cattelul Caulsby. Mirosul de muncă plurea peste tot. Camioanele serviciului de drumuri începeau să circule în susul şi în josul văii; şoselele erau înnegrine de vehicle şi agitaţie, iar centrul oraşului părea că-i o pădure, cu toate insectele celea mişunind prin tufişurile pipernicite ale clădirilor şi printre copacii pitici din curţile fabrici! lor. Cele şase coşuri ale uzinei de produse chimice se împreunau ca nişte degete baldajate, filtrând pe deasupra tăultlli o ceaţă subţire şi roşie de aburi azotoşi. În dreptul uzinei-Harris, ţâşnea dintr-o conductă un ghemotoc de abur alb, care plutea câteva chipe în aer mai înainte de a începe să picure lent şi istovit. Când şi când, unul din coşurile acelea bondoace arunca o imensă serpentină neagră, de s-ar fi zis că-i o colonie de termite; era fumul care străbătea valea şi mergea să se încolăcească deasupra crestei şi apoi să învăluie mohorâtul spital regional ce domină peste Highfield. Foarte aproape de marginea văii, acolo unde şoseaua coteşte printre copaci. Înainte de a urca re Sandwood, şi chiar sub revărsatul şi nă. păditul cimitir, freneticul gâfâit al cazanului cu abur de la cărămidărie răsuna până departe, aidoma unei locomotive ce ar tĂ rÂ înspre viaţă o nesfârşiită garnitură de vagoane. Grăbitele lui pufăieli de aburi se înălţau în văzduh ca o coloană înfoiată care răbufnea şi pie. rea în bătaia vântului. Şi întinzâindu-se de-a curmezişul văii, acolo jos sub oraş, cu cole două mădulare înmugurite ale ei, asemenea unui trup mort şi răsturnat, stătea. centrala electrică, singura construcţie nouă cât puteai vedea cu ochii. Părea că

zăgăzuieşte oraşul şi că-l!! împiedică să se reverse peste vale, pe deasupra micilor câmpuri brăzdate de garduri vii, până la Stokeley. Pe undeva, pe sub toate astea, se afla singura fiinţă pe care o c.unoşteam: în cuprinsul acestei mase şi acestor amănunte exista o fărâmă, un strop printre sutele de mii de meandre ale peisajului, un grăuncior pe reţeaua tuturor străzilor acelora. Văzută de aici, de sus, scânteia aceia nu însemna nimic, iar eu puteam fi Dumnezeu.

În cursul zilelor următoare, nimeni nu mi-a întărit această senzaţie de izolare mbi mult decât [ituanianU. l simţit probabil exilul mai abitir decât şi-l amţea el însuşi. Petrecând trei zile Sing: un cu mine, mi-a fost de ajuns ca să mi se schimbe în minte întreaga înfăţişare a lucrurilor. S-ar fi zis că plata datoriei pe care o acwnu'lasem mi-ar fi fost deodată pretinsă fără niciun preavtiz şi că mi s-ar fi pus în v-edere s-o achit, că de nu… Vidul anula orice alt sentiment pe care-l avefaţă de oameni or faţă de locuri. Mă închipuiam în situaţia în care se afla doamna Hammond când o cum. oscusom eu – şi am constatat că bine-mi pare să pot simţi în felul acesta. În siguranţă mă simţeam numai când eram în maşină. N-am fost niciodată mai mândru de ea. Termina-m *Cineva acolo sus mă iubeşte* şi cumpărasem *Mâine începe dragostea*. În cartea asta, detectivul Stulton – poâeolit Moacă de prietenii şi tovarăşii săi – trebuie să rezolve un caz într-un oraş al cărui nume îl uit, un oraş undeva prin America. Şi detectivul intră în terţă cu gagica banditului, iar ea aşijderea cu el. Dar e atât de vârâtă în tărăşenia cu bandiţii, încât n-ar fi de mirare ca ei s-o cuâeţe. Înnebunit la gândul ăsta, Stulton se năpusteşte asupra bandiţilor şi mi ţi-i dă gata cât ai zice peşte. AlpOti se uită jur-împrejur şi „şi dă seama că n-a mai rămas nimic. Fata a murit. Lui Stulton i se face leh-ite de viaţă. La sfârşit, îl vedem în maşina lui, plecând din oraş. Ajunge la marginea oraşului şi apasă pe accelerator. Şi într-o clipă localitatea, oamenii şi amintirile rămân în urma lui. Şoseaua e liberă şi i se întinde înainte la nesfârşit. Maşina goneşte. Începe să se simtă mai bine şi se gândeşte la

următorul oraş şi la următoarea gagică de care de bună seamă o să dea acolo.

Asta m-a stârnit. Mi-am spus că n-ar strica să pot şi eu 9 chimba niţel aerul, ca şi Stulton à ta, şi să plec undeva lăsând toate epavele astea îndărătul meu. Am încercat chiar să ies din oraş la repezeală. Dar şoselele erau ticsite. Se tot răsuceau şi, se tot înfundau. Şi nici nu străbătusem decât vreo câţiva kilometri, abia ieşind din oraş, când mă şi pomenii în cel următor. Un alt oraş începea acolo unde celălalt se termina. N-aveai unde să te simţi liber. Mă aflam pe un lanţ şi, ori încotro m-aş fi îndreptat, trebuia s-o iau înapoi pe acelaşi drum.

Miercuri seara, devreme, irlandezul a venit a. casă făcut praf. Lituan Ăanul nu se prezenta nici el mult mai acătării. Au borât amifodoi pe podea; s-au oră. buşit după aceea amândoi pe patul iriiandezului şi au zăcut acolo câtra timp, unul în braţele celuilalt. Stăteam şi mă întrebam dacă să mă apuc să curăţ sau mai bine să mă car.

În cele din urmă, lituanianul lunecă din pat şi îngenunche în patru labe lângă patul meu, în vreme ce capul i se bălăbănea încoace şi-mtolo. Încep u să latre – la început lătrături slabe, scurte, apoi însă urlete prelungi. Răsuna ceva adevărat deznădăjduit în vocea lui. La rândul său, irlandezul mormăia şi râgâia, întins pe paté, era alb ca varul şi nu încăpea înidoia Jă că burta i se pregătea să livreze o tranşă nouă.

Când m-am dat jos din pat, lituanianul m-a muşcat de picior. Am sărit în patul de alături şi l-am tras pe irlandez pe duşumea şi apoi către uşă. L-am cărat de-a lungul palierului până la closet şi l-am trântit cu capul de scaunul closetului. Lituanianul se târa pe jos, de-a lungul şi de-a latul camerei, şi mă întâmpină cu nişte înfiorătoare urlete de lap, dar fără alte muşcături.

I-am spus să se suie în pat. Se opri din mers, ca să-şi ţie ochii înspre mine.

— Ai băut, îmi spuse el mie. Am întâlnit în seara asta un om care te cunoaşte.

— Şi ţi-a spus cum îl cheamă?

— De bună seamă, prietene. Crezi oare ca eu nu ştiu e să vorbea cu oamenii?

— Cine era?

— Cine era?...

Încercă să-m-i imi-te accentul:

— Stai, nu mă lua cu prea multe nume. Lasă-mă să mă gândesc – Field... Nu. Hiâl, Brook, Dale, Swallow... – toate numele astea, mă asculţi?

— Seal, Fish, astea nu-s nume. Astea-s o grădină zoologică Ne-am urcat pe toate dealurile din ţinut – nu ţi-a spus irlandezul? Ne-am urcat pe unul din versanrele văii, apoi pe celălalt versant al văii. Am urcat până la capătul de sus alvăm şi am coborât până la capătul de jos al vă îi. Kilometri şi... Eram pe undeva într-o toaletă pentru f-ei. Poate că era sus pe vale. S-ar putea să fie şi mai de vaile. Păcat că nu i-ai văzut mutra. „Ce cauţi aidi, femeia lui Dumne7 eu?" „Ţi-ai luat bilet?" Nu mi-am dat seama până ce n-am văzut toate acelea – cum le spuneţi voi? – înşirate la rând. Ai fost vreodată într-unul? E mult mai comod decât la bărbaţi – o lume feminină, prietene, ce crezi tu? Ar trebui să le pună toaletelor ălora plădi tipărite mai citeţ. Unde-i irlandezul hau, hau, hau?

1 Numele înşirate în camnă în traducere: Câmp, Deal, Izvor, Vale, Rândunică, Balenă, Peşte.

Se prăbuşi pe pat, continuând să le vorbească păturilor. Tot ce mai puteam eu auzi era mârâitul lui înfundat.

Mi-am scos cămăşile din sertar, mi le-am strâns laolaltă şi am luat cele două cărţ. Irlandezul era pe la jumătatea scărilor, dod am trecut pe lângă el. Nu m-am mai ostenit să-i spun lui Cameron că plec din cocina lui. M-am urcat în maşină şi am p o într-o glonţ însp re casă, luându-mi inima în dinţi şi adunându-mi tot curajul spre a face faţă săpunel îi care urma să-mi fie trasă. Nădăjduiam să am noroc şi tata să lucreze de noapte.

Primul lucru pe care-l văd în: sa, când deschid uşa camerei de zi, nu-i nici mama, nici tata – a îmi pare că zăresc nepoftita fantomă a doamnei Hammond. S-a sculat

în picioare când am intrat, iar manta s-a întors şi mi-a aruncat o privire; arăta palidă şi surprinsă, la lumina electrică.

Am mormăit cu tonişte exclamaţii de mirare şi ne-am uitat unul la altul ca nişte necunoscut., care se văd în clipa aceea pentru prima oară.

— Ce auti aici? m-am bâlbâit cu.

Mi-o închipuisem adeseori acolo, în camera a-ea curăţică şi acum că o vedeam aievea, tot mi se p arca că-i un vis.

— L-am întâlnit pe tatăl dumitale – pe City Road. Mi-a spus să trec pe aici.

M-am uitat la părinţii mei cum îşi joacă piesa, ca şi cum totul ar fi fost repetat şi acum doar ne interpretăm fiecare rolul. Am început prin a-i spune doamnei Hammond pe nume: Val. I-am dat cu Val aşa şi Val pe dincolo sau: „Nu înţeleg Valerie" sau „Iar o iei de la început, Valerie?" Voiam să le arăt şi să-i arăt şi ei cât de mult era a mea şi că se petrecuseră prea multe între noi, pentru ca orice sau oricine să ni le poată pune de-a curmezişul. Nu, i vorbeam doamnei Hammond. Doamna Hammond nu mai exista. Faptul că Valerie era de faţă, o dovedea berechet.

— Nu ştiam unde eşti, îmi explică tata. Am telefonat la clubul de rugbi şi nici ei habar n-aveau. Eram îngrijoraţi cu toţii. Atunci rugat-o să treacă pe la noi, ca să poată sta niţel de vorbă cu maică-ta. Maică-ta era foarte…

— Cred că Val e obosită, i-am spus tatii. Vrei să te întorci acasă, Val?

— Iar când am auzit că ai fost scos, m-am întrebat ce-o fi cu tine?!

— Vrei să pleci, Val? am întrebat-o eu din nou.

Mama roşise. Îşi încleştase Vinile în poală şi, o clipă păru că nu ştie ce are de făcut; se ho-lba la noi doi, de parcă am fi pus totul la cale dinainte.

— Doamna Hammond a trecut pe-aier ca să ne spună unde bănuieşte că te-ai fi putut duce, vorbi ea. Credeam că să înnoptezi aci, Arthur, de vreme ce, după câte văd, nu ai unde să te DUJCI.

— Mi-ar conveni aşa, spuse doamna Hammond.

Amândouă femeile vorbeau apăsat, se luptau între ele.

— \ w

— Pot să iau un taxi până acasă.

Valer.ie, ca ori de câte ori voia să faci impresie, vorbea înţepat. Se uita la mine cu expresia ei rugătoare dintotdeauna, şovăielnică şi speriată.

— Nu, am să vin cu tine, Val, i-am spus.

— E târziu, vorbi tata liniştii. Să limpezim lucrurile pe scurt. Dacă doamna Ha-mond nu doreşte să te mai întorci acum la ea, n-are niciun rost să-i impui prezenţa, cu de-a sila. S-ar putea să fi închiriat camera altcuiva.

În iţele războiului ăstuia dintre femei, el părea prea greoi, prea brutal. S-ar fi zis că glasu-i se strecura pe lângă ele, care nici nu-l luau în seamă.

— Am pe cineva în vedere, afirmă ea distant.

— Ei vezi? încheie tata.

— Dar n-o poţi face, i-am spus eu. Este camera mea.

— Nu cred că ar fi un loc potrivit să te întorci, glăsui doamna Hammond cu vocea. ei cea mai desăvârşit negustorească. Iar mama dumitale doreşte să rămâi acasă. Tare aş fi mulţumită să-i băgaţi minţile în cap, domnule Machin, adăugă întorcâ1 Jdu-se către tata.

— O să i le bag negreşit, i-a răspuns tata – şi m-a privit ca şi cum aş fi fost un soi de infirm. Nu ştiam exact… eram ni. Ţel îngrijoraţi. Mă duc să telefonez eu după un taxi. Nu durează nicio cli Pă. A „… s.

— Val încearcă doar să fie politicoasă, i-am arătat bătrânului, furios de data aceasta pe el că nu-şi, dă seama cum e manevrat de f-ei. O conduc cu acasă.

Doamna Hammond îi aruncă mamei o privire sălbatică, ca din capcană. Era aceiaşi privire de spaimă dementă din noaptea de vineri: de animal încolţit.

— Cred că e mai bine să vă spun, izbucni ca, Arthur şi cu mine ne-am certat rău de tot şi eu l-am rugat să plece… i-am cerut să plece.

Cele două femei se holbară una la alta, mama de

bună seamă înregistrând cele ce auzea, dar nefiind încă sigură că auzise c. ele la care de fapt se aştepta.

— Am iertat-o pe Val… pe doamna Hammond

— De nu ştiu cât timp, mamă. Şi că o ştie.

— M-ai iertat!

Doamna Hammond roşi de pe urma efortului pe care-l făcea pentru a-şi ascunde tulburarea în prezenţa părinţilor mei. Nu-i venea să creadă că aveam să profit de situaţie.

— Cred că trebuie să precizez, vorbi ea cu hotărâre, că d-neata eşti cel care a început. Rău faci că răstălmăceşti lucrurile. Nu ştiu cum de o poţi face.

Se porni să-şi încheie nasturii. O priveam ca şi oum treaba aista ar fi fost o problemă a noastră a tuturor. Mama o fulgera cu aceeaşi căutătură pe care ar fi aruncat-o oricărei prostituate cu care m-ar fi găsit în pat. Apoi rosti:

— N-ai de gând să ne lămureşti şi pe noi cum stau lucrurile, Arthur? Nu crezi că e timpul să le spui şi părinţilor tăi ceva din cele ce se întâmplă cu cine? La urma-urmei, am luat parte la toate necazurile tic de până. acum.

Mi se adresase mie direct, astfel îndat s-o poată înlătura cu totul pe doamna Hammond.

— Am avut o discuţie între noi, arta-i tot. Ne-am pierdut capul. Lucru firesc. Nu ne suntem străini şi-am mai avut noi discuţii şi mai înainte. Cum a se us-o şi Val – vina a fost a mea. Eram prost diispus.

— Ai stat mult timp la doamna Hammond, Arthur.

— Ştiu… De-aia şi vreau să aplanez lucrurile.

21 321

— Viaţa sportivă – c. 1/524

— Poate că, după atâţia am de zile, doamnă. Hnd crede de cuviinţă să-şi caute un ah chiriaş.

Am aşteptat să vedem aveau să influenţeze situaţia aceste cuvinte, dacă aveau sau nu să ne scoată pe toţi din pepeni. Doamna Hammond însă le întări.

— M-am nit şi eu la o schimbare. Poate să iau o

femeie de data ceasta, ori să rămânem singuri în casă pe câtva timp.

— E pentru prima oară că pomeneşti de a-şa ceva, i-am atras atenţia. C de ţi-ar conveni să rămâneţi singuri în toată casa?

Mama interveni aspru:

— Ceea ce ştiu, în orice caz, este că doamna Hammond nu poate fi *terorizată* să te reprimească. Dacă a fost silită să-ţi ceară să pleci, atunci nu vă d cum ai avea altul să-i ceri să te ia din nou.

— Uite-l cum *pretinde* să fie reprimit, stărui tata, de parcă ceilalţi oameni i-ar fi robi.

Erau anrândoi gata să ia partea doamnei Hammond, numai ca să scape de ea.

— Hotărârea trebuie s-o luăm noi între noi, doamna Hammond şi cu mine, i-am spus. O voi duce acasă cu maşina şi putem & scuta pe drum.

— Mă duc singură acasă, răspunse ea. Nu mai avem ce discuta, nu-ţi fie cu supărare.

— Te conduc până acasă, în orice caz.

— L-aş ruga pe tatăl dumitale să telefoneze după un taxi… Am cu ce plăti.

Mama ne aruncă, ei şi mie, câte o privire fioroasă, stearpă şi scârbită, care-i alunga de pe chip orice bunăvoinţă şi gingăşie; n-o văzusem niciodată arătând aşa de uscată. Se decolorase la faţă.

— Cum de-i poţi vorbi astfel doamnei Hammond? strigă ca Vorbeşti cu oamenii de parcă le-ai fi stăpân, iar ci ar sta sub pumnul poruncii tale. Nu-ţi este îngăduit să-i vorbeşti în felul acesta. Du-te, tăticuţule, şi telefonează după un taxi şi nu te mai sinchisi de A-ur.

Tata îşi puse vestonul de feroviar, sucind nasturii de argint cu degetele-i sttngace, încovoiate şi fără a se uita la niciunul din noi.

— Doar n-ai să pleci cu ea? vorbi mama liniştită, în vreme ce mă vedea eu o luam pe doamna Hammond de braţ.

Nu-şi muta ochii mai departe de mâna mea şi de

Jocul unde na mea atingea mâna doamnei Ha-mond.

— O s-o duc eu acasă. Umblu cu toate lucrurile în maşină.

Mama se uită în cele din urmă şi la doamna Hammond.

— Vrei să-l laşi acum să te… conducă? i se adresă ea.

— Sunt sătulă până peste cap, doamnă Machin! Sătulă de tot! Sătulă de el! Sătulă de dumneata! Sătulă de voi toţi! Nu vreau să vă mai văd pe niciunul niciodată.

Ne privi cercetător pe toţi, din străfundul găvanelor de sub sprâncene, apoi bufni pe uşă afară.

Făcui un pas ca să mă iau după ea, dar mama, mai mult clătinându-se, se propti în prag, tăindu-mi calea.

— Las-o! strigă cât o ţinu gura; se împleticise din graba aceea, biata mamă-mea, şi se ţinea grozav de pervazul uşii ca să nu-şi piardă echilibrul. Cum de-ai fost în stare… cum de-ai fost în stare de una ca asta, Arthur!

Tremura atât de tare, încât abia dacă putea să se ţină pe picioare.

— Cum de-ai fost în stare de una ca asta? Nu te poţi întoarce acolo.

— Va să zică, asta crezi despre ea!

— Nu mi-e rubine. Nu te poţi întoarce – nu acum. Nu la una ca asta.

— Ia spune-mi: aşa ai privit-o întotdeauna?

— Spre binele tău, Arthur. Crede-mă, e spre binele tău. Nu pot să te las s-o faci. Nu pot să te văd făcând una ca asta.

— Încercăm să te ajutăm, fiule, vorbi şi tata, ca pierdut.

— Dar cu ea ce faceţi, pe ea nu trebuie s-o ajute cineva? Ce-are să se facă?

— Nu-i soi bun, mă preveni mama.

— Am trăit <cu ea prea mult, ca să mă mai put-i opri. Nu mă puteţi opri să mă duc la ea.

— Nu-i soi bun, Arthur dragă, se jeli mama. Îşi ocroteşte copiii… şi eu îi ocrotesc pe-ai mei. Nu te p-i întoarce acolo, ţi-am spus-o. Nu acum. Nu-l soi bun. Nu-i

bună de tine.

— Gândecă totuşi crezi în bunătate – În ceva! Ea va să zică nu contează! N-are şi ea suflet?

— văzut ce suflet are. Cum de-ai putut, Arthur mamă, să i te târăşti la picioare? Ca o potaic, ca o javră. Nu te las, auzi tu, să te-ntorci la ea! Trebuie să mă omori pe mine mai întâi, ca să treci dincolo de uşa asta.

Toţi muşchii feţei i se prăbuşiseră. Oasele îi pieriseră. Pielea se bălăbănea şi i se brăzdase, încreţindu-se ca la o mască de cauciuc. N-o mai recunoşteam de fel.

— Ştii că am trăit cu ea? îi strigai. Înţelegi? Am trăit cu ea.

— Ştiam asta. Ştim cum te-ai purtat.

Nu era scandalizată. Cu asta se învoise de mult. Acum însă era hotărâtă să taie-ii carne vie. M-am aşezat pe un scaun, departe de sobă.

Ştia et de uşor mă poate face vinovat. Tata îşi scosese vestonul cu acea încetineală şi umilinţă legate de efortul inutil – o inutilă uniformă.

— Te ţii de rele, ca s-o îndurerezi pe maică-ta, fiule dragă, nu-i aşa? îmi vorbi el greoi.

Mama îşi ascunsese capul în palme şi, tot acolo în prag, plângea în hohote, ca urmare a emoţiei.

— Dă-i pace, murmură ea.

— Nu înţeleg, mamă, îi spuse tata, sfiindu-se şi ferindu-se să arate că e tulburat. Ceea ce nu pot suferi, e că te necăjeşte pe tine.

Acum tremura şi el.

— Asta-i ce nu pot îndura. îi face plăcere să te chinuiască.

— La: să-l. Lasă-l în pace, şuşoti ea.

Tata se apropie dte mine, de locul unde stăteam. Apoi se aplecă, V retrase niţel braţul în

I U U 1 cu u spate şi-n clipa următoare mă lovicu toată nădejdea pe faţă.

— Peter! îi strigă mama şi se repezi să-i prindă braţul.

El nu avu-se de gând să mă izbească decât o singură

dată.

— Asta-i pentru că o chinuieşti pe maică-ta, îmi spuse, cu ochii roşii şi înlăcrimaţi. O femeie care a renunţat la toate pe hme, de dragul tău.

Se retraseră în cealaltă parte a camerei şi mă urmăreau cu privirea de acolo, ştiindu-mi firea violentă. Dar câtva timp eu n-am fost în măsură să scot nicio vorbă. Lovindu-mă, îmi demontase dinţii falşi pe care-i simţeam acum plutindu-mi în gură.

3.

Potrivit unui articol al lui Ed. Philips apărut în *Guardian*, atletul poate fi de trei feluri: animalcul, nervosul şi ştiinţificul.

La rugbi – un joc dur, jucat pentru bani, pentru prestigiu personal şi din plăcerea pe care amând Ouă o dau, la care se adaugă alte câteva elemente – speţa animalicului e cea mai r: Îspândită.

Pe atletul nervos, zice, îl afli de obicei pe aripă – nu-i prea corpolent, e iute şi foarte îndemânatic. S-ar putea să nu joace vreme îndelungată, deişi atinge culmi strălucite: o lovitură mai serioasă e destul de des suficientă ca să-i zdruncine încrederea în sine pentru totdeauna.

Mn-icul apare de cele mai dese ori la mijlocul terenului, fie lateral fie în centru, şi izbuteşte datorită inteligenţei mai degrabă decât mişcărilor sale fizice.

Concentrarea celor trei tipuri o găsim la mijlocul de grămadă, deoarece are nevoie de puterea animalică a unui înaintaş şi de agerimea nervoasă a fundaşilor, dacă vrea să ajungă şi el undeva. În general, e persoana care se alege cu cele mai multe pedepse, fiind – în afară de balon – cel mai de seamă obiect de pe întreg terenul. Iată pentru care cauză Maurice era robust, era sprinten şi era înzestrat cu o inteligenţă fizică. t, i păstra postul, zicea Ed, pentru că oricărui observator îi apărea ca unul pe care durerea nu-l putea atinge.

Exuberanţa lui era îndeajuns pentru a-l scoate în evidenţă pe teren, chiar şi în ochii acelora care nu puteau pricepe simplu! mecanism intern al jocului de rugbi din

cadrul Federaţiei. Asta conta ca un avantaj de seamă pentru un jucător căruia nu-i stătea de fapt la îndemână a' Cel ultim tuşeu al improvizaţiei ce deosebeşte pe marele jucător de jucătorul bun. Tot aşa, datorită poziţiei sale, el poate comanda mai toate mimările de pe teren şi le poate da nuanţa sa personală de viteză, cutezanţă ori agilitate. Mai poate să-l şi pună pe-un ah jucător într-o situaţie caraghioasă, datorită aceleiaşi metode şi cu acel aer nepăsător şi nevinovat care serveşte la a da mereu vina pe hoţul de păgubaş.

Procedeul acesta anume îl întrebuinţa Maurice faţă de mine, după ce – socotea el – contribuisem să-l aduc faţă în faţă cu Judith şi cu marşul ei nupţial. Am jucat în echipa „A" multă vreme după aceea şi, ori de câte ori eram rechemat în echipa, întâi, se făcea luntre şi punte să-mi creeze greutăţi pe teren. Impresia generală era deci că încetasem de a fi în formă, pentru totdeauna poate.

Bănuiesc că dădea pe mine cea mai mare parte a vinei pentru că fusese nevoit să se însoare cu Judith. Nu-ţi arătase supărarea făţiş – ne cunteam probabil prea bine pentru asta – aşa încât îşi vădea ciuda folosind unica soluţie de ca: „e putea dispune, fără ca astfel să pară prea meschin: printr-o îndemânatică şi abuzivă folosire a regulilor de joc.

Locuiam la ai mei, şi tata venea să vadă ultimele meciuri jucate acasă, ba uneori călătorea după mine – ca altă dată Johnson – când mă aflam în deplasare, străduindu-se mereu să găsească toate meciurile grozave. Asta, ca să-mi facă plăcere. Dar ideea îşi învingea propriile ei scopuri.

Faptul că nu-l mai frecventam pe Maurice mă supăra mai mult decât îmi plăcea mic s-o recunosc; îmi lipsea sufleteşte. îi îngăduia să-mi feştelească jocul, în parte pentru că mă făcea să se; mt că-i datorez ceva, şi-n parte, pentru că jocul de fapt nu mă mai interesa. Era clar că, de când nu mai eram în formă, îmi vorbea mai multă lume acum decât înainte. Oamenii mă socoteau mai accesibil. Sau poate că le păream şi mai caraghios.

Maurice nu m-a invitat la nunta lui, care a avut loc la ofiţerul stării civile în prima sâmbătă de după isfârşitul sezonului.

Frank şi mai toţi din echipă au fost prezenţi – cu George Wade, în frunte. Slomer a trimis o telegramă şi nu ştiu ce dar, iar Weaver a organizat o mică petrecere. Am auzit totul de la hank, pe care aveam de gând să-l văd mai des în timpul vacanţei. Dar până la sfârşitul acestor dintâi meciuri, m-am pomenit că nu mă mai interesează nimic: nici jocul, nici viaţa, nici altceva. Mă lăsam dus de curent, aţa cum se nimerea.

Atât Judith cât şi Maurice încercau să dea impresia că totul fusese ceva firesc, dar Maurice se cam îndoia că lucrurile vor ajunge să meargă bine până la sfăit. Nimănui nu-i venea a crede că vrea să se însoare. Ceva s-a schimbat totuşi când omul şi-a luat un serviciu – la un birou de proiectări – serviciu găsit de domnul Pkes, tatăl Jthei. Nu mi-a părut rău când a plecat din întreprimăerea lui Weaver.

În timpul verii, locuind acasă, lucrând la Weara, mi-am dat seama că reveneam cu încetul la situaţia în care mă aflasem atunci o înid am făcut întâi şi întâi cunoştinţă cu Johnson. Poate că asta şi era pricina pentru care nu sufeream să-l văd pe Johnson nici măcar de la distanţă.

Într-o zi încercând să-şi dea seama în ce ape mă scăldam, mama mă întrebă:

— Ce-ţi lipseşte cel mai tare acum, că stai atât de mult singur?

— Maurice, i-am răspuns.

— Eraţi foarte buni prieteni?

— Aşa am crezut.

— De ce nu te duci să-i vezi pe el şi pe Juith? mă îndemnă ca Judith nu trebuie să nască în curând?

— Asta-i unul din motivele pentru care nu mă duc. Maurice mă. socoteşte printre cei care l-ar fi împins la însurătoare.

— Dar n-a fost şi el de acord? Mi-ai spus că Weaver l-a convins să se însoare.

Eram sătul de subiectul ăsta.

— Da, i-am răspuns.

— Cred că pentru tine a fost o surpriză, nu-i aşa?

— O surpriză în privinţa părinţilor ei. Sunt oameni religioşi. M-a surprins felul cum au luat lucrurile – nunta la ofiţerul stării civile şi toate celelalte.

— Pot să-mi închipui prea bine ce au simţit, mărturisi ea, sugerând multe de tot prin această vorba. Când ai o cradinţă şi convingeri bisericeşti cum au ei, credinţa te ajută să înfrunţi astfel de înfrângeri, ba să le şi prefati în biruinţe.

— Mă întreb ICare-s convingerile doamnei Hammond în privinţa asta. Nu pare să creadă în nimic.

— Juidith e religioasă? mă întrebă mama.

— N-aş crede. În orice caz, >nu ca părinţii ei. O s-o vindece Maurice de orice rămăşiţe i-or mai fi rămas în suflet.

Mama dădu neatentă din cap, privind probabil chestiunea din punctul de vedere opus, conform căruia virtutea lui Judith rămânea biruitoare.

— M-am întrebat aideseori de când m-am întors acasă, i-am spus, de ce oare, după o viaţă întreagă tot mai vezi totul numai în alb şi negru, deşi trebuie să fi descoperit că numai alşa nu se prezintă realitatea. Nu înţeleg cum de poţi despăoamenii în felul ăsta. Ştiu *precis* că doamna Hammond nu este rea, aşa cum ţi-o închipui dumneata.

— Poate să fie ceva ce nu înţelegi *tu*, îmi răspunse. Dar asta nu înseamnă că deosebirile nu există. Pentru mine lucrurile sunt bune ori rele. Altfel nu se poate. Şi cum de te-ai putea descurca în viaţă, dacă n-ai şti să faci deosebirea?

— Dar încerci s-o prezinţi ca rea în întregime. Şi asta nu-i de loc adevărat. Are femeia şi părţile ei bune. Numai că părţile astea bune n-au avut ocazia să…

— Nu te poţi aştepta să gândesc la fel ca doamna Hammond.

— Şi asta-i tot ce poţi spune?

— Nu văd cde-ay putea privi lucrurile altminteri. Cum

s-a purtat ea cu tine – şi felul cum te-ai purtat şi tu – nu-mi ajută să pot vedea nimica bun în toate astea, nici de m-aş uita o zi întreagă.

Rămase niţel pe gânduri, apoi adăugă:

— Dacă pierzi pe cineva d-oritâ morţii, pe cineva care ţi-e drag, nu-i desigur adt de rău cât e să-ţi dai seama că cineva pe care l-ai iubit de fapt nu te iubeşte. Asta vreau să spun când spun că doamna Hammond nu e bună… nu-i bună de tine. E ca o mâncare rămasă din ajun. N-ai putea fi niciodată fericit cu ea.

Conversaţii de soiul acesteia se iscau deseori între noi. Nu voiam să-i dau zor cu doamna Hammond. Dar mă alegeam cu stări de furie tăcută. Şi mai rele erau clipele când stăteam într-un fotoliu şi mama trecea pe lângă mine şi mă gândeam inconştient că-i doamna Hond şi întindeam mina d-a ea ating. Atunci mă cutremur. Atunci retrăgeam, mina străfulgerat de durere – afară de o singură dată când i-am atins spatele coapsei şi m-am f-ut la iuţeală că dau să casc. Mama însă a înţeles… am căscat gura de-a binelea şi am simţit sânge fu gură.

Pentru ca să-mi alin durerea, m-am hotărât să mă duc totuşi, deşi fără tragere de inimă, să le fac o vizită lui Maurice şi lui Judith, într-o sâmbătă după-masa. Ştiam că la ei mă duc, dar am pornit cu; şina în direcţia opusă ţi treptat, de parcă nu chiar această intenţie aiş fi avut-o, am ajuns în cele din urmă la capătul or-ul unde locuiau ei. Trăiau într-o vilişoară de tip locuinţe ieftine, la jumătatea drumului dintre Primstone şi castelul Caulsby, în partea din vale opusă Sandwood-ului. Am aflat mai târziu că Weaver intervenise şi el ca ei să poată obţine casă, deoarece casa nu se număra printre cele ale municipiului. Fusese clădită doar de vreo câţiva ani, după război, avea un bovindou şi o mică verandă. Grădina era bine întreţinută şi avea şi o urmă de alee din beton spart ici-colo. Cartierul fusese construit îndeobşte pentru funcţionari inferiori, ca învăţători căsătoriţi fără copii şi contabili fără clientelă.

Am făcut mare zgomot la poartă, accelerând motorul,

ca să le îngădui din plin răgazul să-şi zăvorească uşa şi să-i baricadeze ferestrele. Am sunat la uşa din faţă, spunându-mi că nu-s acasă. Un bărbat din grădina de alături încetă de a tunde iarba, pentru a înălţa capi şi a privi. Se auziră p-i care străbăteau încăperile şi uşa se deschise larg.

Judith rămase tăcută de mirare şi roşi.

— Salut, Tarzane! grăi după ce rostit câteva cuvinte. HH intră! Ce mai surpriză să te vedem la noi. Iartă-mă că n strigat de bucurie.

Mă pofti, cu oarecare mândrie, într-o cameră frumos mobilată şi care dădea spre stradă cu bovindoul. Era aidoma, în mic, ca salonul din casa lui Weaver şi reprezenta singurul aspect al modului de viaţă superior la care se ridicase Maurice. Puteam vedea până şi tapetul verde cu frunze şi măsuţa pe rotile pentru ceai.

— Maurice nu-i acasă? am întrebat-o.

Scutură din cap, zâmbind.

— Să nu-mi spui că ai făcut tot drumul până aici ca să nu mă vezi pe mine. Maurice a plecat în oraş. Trebuie să se fi rătăcit prin sala de biliard. Ai ceva anume să-i spui?

— Nu prea. Am trecut doar să văd ce faceţi.

— Bei atunci o cearcă de ceai? S-ar putea să se întoarcă, p ină-ţi termini tu ceaiul. Vino de snai în bucătărie, cât timp îl fac.

Am călcat după ea urmând-o prin casă, pas ou pas, în vreme ce ea tot sporovăia întorcându-şi într-una capul. Luase proporţii, părea o altă fiinţă şi arăta mai interesantă ca oricând. N-o mai văzusem niciodată aşa de îmbujorată şi de fericită.

— Cum ţi se pare casa noastră? mă întrebă ea. E mai bună chiar decât a mamei.

— Un adevărat palat.

— Ne-a costat o groază de bani ca s-o mobilăm, deşi la etaj nu avem decât patul cel dublu. Ia uită-te la asta.

Ajunsesem în bucătărie, către spatele casei – şi trei din pereţii bucătăriei străluceau în montaje de cr-n.

— Uite chiuveta şi robinetele. Un boiler. Un dulap de aerisire, dulapuri obişnuite, rafturi, o maşină de uscat

electrică şi nişte garnituri şi mărunţişuri. Tăticu' ni le-a cumpărat toate. Ei, ce zici?

— Unii oameni au parte de tătici drăguţi. E cea mai fainâ bucătărie din câte văzut eu. Frigider n-ai?

A luat-o în serios.

— O să avem. În curând. Morry zice că avem nevoie de unul pentru bere. De când sunt în condiţia asta, beau câte o halbă de bere în fiecare zi. Îţi dai seama cum o să iasă ăla mic.

— Văd că aveţi o alee şi un garaj, i-am us râzând.

Părea prea frumos ca să fie adevărat.

— Ei, ăsta nu-i decât un plan. Dar sunt hotărâtă să-l fac să cumpere o maşină, ca să mă pot şi eu repezi în oraş şi să nu mă simt arăt de izolată aici. Garajul nu este el cine ştie ce… Uite maşina de gătit electrică.

A în rârtit un buton şi a pus ceainicul să fiarbă.

— C pe când aştepţi copilul?

— În trei săptămâni. Cred că poate să pice în orice clipă, după cum dă din picioruşe.

— Simţi cum dă din picioare?

— Nu ştiai! E un adevărat fundaş… Dacă începe să mişte cât eşti aici, am tră te las să pipăi.

— Şi ce te faci, dacă-i fată?

— Nu-i fată. Morry zice că dacă-i fetiţă, nu-i copilul lui.

Se purta cu mine cu intimitatea aceea pe care, îndeobşte în timpul sarcinii, femeile o dovedesc bărbaţilor. Ara Fusese.de altminteri şi înainte, iar acum o vădea în chip de prietenie degajată şi de încredere. Era tare plăcut şi tare odihnitor. Începui să mă întreb de ce nu venisem pe la ei mai de mult.

Am mers prin curtea din spate, care fusese de curând nivelată, până în fundul curţii, unde era un zid jos. Dincolo de zidul acela se întindea o fâşie de pământ mărginită de un crâng.

— De acolo unde sunt copacii, se poate vedea oraşul, îmi spuse, sprijinindu-şi coatele pe piatra zidului. Ne-am dus într-o zi să ne uităm. Se vede şi până spre Sandwood.

Aici suntem aşezaţi niţel mai sus. De la fereastra dormitorului din spate, poţi zări şi acoperişul casei lui Weaver şi brazii aceia pe care-i are în grădină.

Când ne întorceam alene spre casă, m-a întrebat:

— Dar ţie cum îţi merge, Tarzane?

— Locuiesc la ai mei acasă, acum. Încolo, destul de liniştit.

— Trebuie să te însori în curând, îmi vorbi ea grijuliu. N-ar fi drept s-o termini aşa… cum să spun, în gol.

I-am arătat, pe scurt, cât de mult mă străduiam în acest sens şi ca rd:

— E cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat de când sunt. Şi lui Morry – cu toate că, fireşte, el nu vrea s-o recunoască în ruptul capului. Face o mutră, ori de câte ori îl întreb. Ţi-l şi poţi închipui.

Riâse.

— Ţi-am spus că am început să merg la biserică? Şi găsesc, află de la mine, că-i de mare ajutor.

— Cum au reacţionat părinţii tăi?

— Ca nişte îngeri, amândoi. Nu s-ar fi purtat mai frumos cu noi, nici dacă am fi fost logodiţi ani de-a rândul. Şi-au văzut mai departe de lecţiile lor la şcoala de duminică şi-au mai avut şi de furcă cu potolirea bârfelilor.

— Dar Midl-eton ce-a zis de toate astea? Ne-a spus, lui Maurice şi mie, că vrea să aranjeze totul cu binişorul.

— O, Weaver i-a vorbit chiar de la începutul începutului. Nu cred că Middleton s-ar putea plânge. Nu i-a purtat niciun ghinion… Morry mi-a spus că tot la Weaver lucrezi.

— Da. Iar pe cât arată semnele, se pare că nu mă pot urni de acolo.

— Şi zici că locuieşti acum acasă? Cu doamna Hammond ce s-a ales?

— Ne-am despărţit.

— Din ce cauză?… Eu…

— Nimic… ştii, n-a mai mers, pur şi simplu. Asta e.

— Va să zică ai renunţat la ideea de a locui într-o cameră mobilată.

— Nu, n-aş crede. Aştept să se mai potolească lucrurile.

Roşise niţel şi mă privi încet.

— Îmi pare rău, Tarzane… Înţelegi, dacă am contribuit cumva în vreun fel şi eu la povestea asta.

Se apropie de mine şi mă sărută apăsat, ţinându-se strâns de umerii mei.

— Zău că-mi pare rău.

— Dacă ai contribuit la ce P

— La felul în care priveştilucrurile acum.

— N-ai contribuit cu nimic, i-am spus şi, pentru ce pricină nu ştiu, am sărutat-o şi eu cu atâta foc, încât mai că gemu. Apoi am lăsat-o baltă amândoi şi ne-am îndreptat privirile înspre ceainic.

— Da la „Meca”, ia spune-mi, se prezintă fetele în sâmbetele astea din urmă? mă întrebă. Nu-mi place să mă arăt acum pe acolo, ilar lor le vine niţel cam peste mină să bată drumul i U U IJ IU

până aici numai ca să mă vadă.

— Tot alea sunt. Una pleacă şi se mărită, alta se întoarce de bine ce s-a măritat.

— Nu s-au mai schimbat? Credea, în orice caz, că eu acolo am să rămân pe veci. Mă şi vedeam fâţâindu-mă săptăină de săptămână după toţi vânătorii ăia de fuste. Să ştii că la un moment dat îmi pusesem ochii pe tine, Tarzane. Ca mai toate fetele, cred. Îmi spuneam însă că eu sunt cea mai potrivită pentru tine. Discutam adeseori problema în toaleta femeilor. Dac-ai auzi ce discută femeile alea acolo înăuntru! Ce m-a făcut în cele din urmă să renunţ a fost imaginea tr-urilor noastre în pat. Nu ştiu cine a pomenit că nu ne-ar fi putut ţine patul şi pace. Căci mie-mi place să dorm încolăcită. Şi cu tine în pat, n-aş avea loc.

— Ai un fel de a judeca materialist…

— Ia spune-mi, care femeie nu l-ar avea când se gândeşte la măritiş? Ştiu, acum îmi dă mâna sărtd. Dar nu ştii prin câte trec fetele celea sâmbătă seara la „Meca”. E un fel de Vânzare la mezat şi cânt cu toatele îngrozite la ideea că una sau alta ar putea fi cumpărată de cine ştie ce

concurent nepotrivit. Toate vor să fie licitate –, şi tu, nimic de spus, ai prestigiu. Dar în cele mai multe cazuri, iau şi ele ce se oferă, câtă vreme se oferă ceva.

— Îmi venea mai degrabă a crede că bărbaţii se găsesc în mai mare primejdie, i-am răspuns, chibzuind că unul din motivele pentru care s-ar

fi putut să mă simt atras de doamna Hammond a fost că n-o socoteam un astfel de rechin.

— Oricum, te obişnuie-i, continuă Judith, ducându-se cu mintea cine ştie unde. M-am mirat de mine însămi, cât de mult m-am obi-uit cu deprinderile lui Morry. Viaţa alături de el e plină de surprize. Mi se întâmplă să râd adeseori pe chestia asta, când sunt singură. Sâmbăta trecută nu avea. ce să facă şi i-am sus: „Grădina are nevoie să fie săpată. Uite o treabă pe care ai putea-o face", şi m-a privit *lung*. M-a privit lung de tot, însă m-a întrebat: „Vorbeşti serios?" şi i-am spus: „Da. Arată de parcă n-a mai fost săpată de când s-a construit casa". Ştii. Şi o dată ce a înţeles că doresc să fie săpată, s-a dus şi a săpat-o ziulica întreagă. N-a vrut să mai intre în casă să mănânce ori să guste ceva, sau pentru te miri ce treabă până ce n-a terminat, şi când a terminat se făcuse noapte. Crede că nu ştie nimic despre viaţa conjugală – îi place să *creadă* că nu ştie – şi-mi cere să-i spun tot ce ar trebui să facă. Se joacă de-a copilaşul neştiutor, câteodată. Îmi spun uneori că e numai pentru a mă face să mă simt eu vinovată.

Nu ştiam dacă, mărturisindu-mi-le, voia să-şi dea curaj sieşi ori poate mie. S-ar fi putut să fie doar un mod. de a vorbi despre Maurice pe care-l adoptase faţă de părinţii ei. În răstimp, tetminase de pregătit ceaiul şi am trecut din nou în salonaşul din faţă. Obiceiul de a-i spune Morry lui Maurice îl împrumutase de la Weaver.

— Dacă nu dau de el astăzi, n-are nicio importanţă, i-am spus. Începem antrenamentul marţea viitoare – îl văd eu atunci.

— O, îi… se mai întoarce la Primstone, mi-a explicat

ea. Ce, nu ţi-am spus?...

Cercetă privirea mea surprinsă şi adăuga:

— A cerut să fie transferat şi două sau trei cluburi s-au arătat interesate. Aşa speră să facă f W 1 u w rost de maşina – cu banii pe care o să pună mâna cu prilejul transferului.

— Nu ştiam, i-am arătat. Care-i motivul pentru care pleacă?

— Ei bine, ştiu că voi nu v-aţi împăcat prea bine...

— Doar nu pleacă din cauza mea? S-ar putea să nu mai joc niciodată.

— Mie mi-a spus doar atât, că locuieşte atât de aproape de Primstone, încât nu crede să-i mai facă plăcere să joace acolo. Asta-i tot ce ştiu.

— Va să zică rămâneţi aici unde sunteţi? Nu v-aţi gândit să vă mutaţi şi cu casa de aici?

— Nu, sigur că nu. Dar nu mai face mutra asta, Tarzane. Hai să nu mai vorbim de rugbi, până una alta. M-am săturat şi eu de el până peste cap. Nu – singurul lucru cu care nu s-a putut obişnui e accentul meu de fată cu ştoală. Se strâmbă, când spun mamă tu tată. Pe copil vrea să-l audă mămică şi tăticule. Nu-i aşa că-i groaznic? Şi ori de câte ori încerc să vorbesc mai simplu, crede că-l iau peste picior. Uneori se-nfurie de-a binelea, atunci ar merita să-l auzi.

Scoase deodată un ţipăt, sări în picioare şi se repezi la a.

— Uite-l! Ascunde-te să nu te poată vedea. Hai să-i facem o surpriză... dar desigur, am uitat, poate să-ţi vadă maşina. Să-l lăsăm să intre singur şi să dea de noi bând ceai şi să vedem ce spune.

Maurice intră liniştit pe uşă, scoţându-şi haina.

— Noroc, Arthur. Nu mă aşteptam, zău, să te găsesc aici.

Maşina îi dă duse răgazul să-şi revină din surpriză.

— M-am gândit să viu să văd cum v-aţi aranjat.

Încuviinţă scurt din cap şi socoti nimerit să se ducă să-şi atârne haina de cuierul din vestiar.

— Eşti de mult aici? întrebă el, întorcându-se.

— Destul de mult, ca să fi avut timp de-o şuetă cu mine, Morry.

Judith vorbea bucuroasă.

— Să-ţi torn o ceaşcă de ceai. Ai mâncat? Vezi – n-am zis: ai prinzit!

— Am luat o friptură în ora: ş.

— Unde-ai fost? Ai jucat biliard?

— Ce zici de casă, Arthur? mă întrebă el cu aceealşi voce liniştită. Îţi place?

Arăta schimbat, niţel nervos.

— Mi-a arătat-o Judith…

— Nu ştia că ai cerut să fii transferat, ne azvârli ea, înainte de a se duce să şi prepare nişte ceai proaspăt.

— Nu, îi confirmai. Asta-i o ştire nouă pentru mine.

— M-am tot gândit de multă vreme să plec, îmi explică el. Acum, că am aranjat toată bestia asta şi am o slujbă, am zis că n-ar strica să schimb totul dintr-odată.

— Să schimbi ce dintr-odată?

— Să mă rup de viaţa dinainte.

m stat amândoi să cugetăm la tâlcul acestor vorbe.

— Şi-ţi dau transferul? l-am întrebat.

— Tocmai auzit azi-dimineaţă că li s-a oferit trei mii de lire pentru mine. Aş putea să mă aleg şi eu cu câteva sutare din povestea asta, dacă o să stărui.

— Nu pot pricepe de ce vrei să pleci, acum că te-ai instalat atât de aproape cu locuinţa? Dacă te transferi, o să ai de călătorit o groază.

Iâşi plimbă gânditor limba prin gură şi apoi rosti:

— M-am săturat să tot joc aici, asta-i tot. Şi apoi pleacă şi Frank Miles. Or să trebuiască să formeze o echipă aproape nouă. Asta durează prea mult. O să mă pomenesc bătrân, până ce se găseşte o aripă potrivită. Vreau să intru în echipa naţională, anul acesta.

Judith se întoarse. Se bucură văzând că stăm de vor: bă.

— Vreţi să vă las între patru ochi? pe întrebă.

Maurice se răsuci brusc. Avea un furuncul pe gt,

acoperit cu un plasture.

— Da’ de ce? se răsti el.

— Ca să poţi sta de vorbă cu Tarzan. Numai de-aia Morry.

— geţi veni să crezi că trebuie să stăm de vorbă? stărui Maurice, de parcă s-ar fi temut să nu fie ceva în legătură cu o regulă de bună purtare. Nu mai eşti secretara nimănui, acum.

Judith îtoi aruncă o privire, care voia să spună: vezi? Apoi:

— Nu, dragul meu, îi răspunse şi se aşeza lângă el. S-ar zice că tu eşti în nouă luni, nu eu, îl certă.

— De ce?

— Păi, eşti atât de nervos…

— Poţi constata că tot o mai face pe cucoana, mi se adresă Maurice, înţepat.

— Da’ şi tu trăieşti ca un boier, i-am reamintit şi a făcut o mutră de parcă l-ar fi durut furunculul.

Am stat de vorbă, manifestând fiecare un interes prudent pentru celălalt, vreme de o jumătate de ceas, di-a care eu am socotit cu cale să plec. Când ne-am aflat pe alee, Maurice mă întrebă:

— N-ai fost cumva trimis aici ca să mă faci să mă răzi-ndesc?

— Nu, nicind! îi răspunse Judith. Cum de poţi vorbi astfel… A fost tot atât de surprins ca şi mine când am aflat pentru prima oară.

— Tu nu-l cunoşti pe Arthur cum îl cunosc eu, îi răspunse el plin de meschinărie; l-am întrebat pentru că am auzit vorbindu-se că ar lua locul lui Frank în sezonul & ta.

— Da, i-am spus, înţelecând că şi povestea asta ar fi putut conttitui pentru el un motiv ca ra plece. Dar acum nu cred să mai fi lăsat tu multă prbilitate realizării acestei idei.

M-am suit în maşină, Judith a fluturat din mină şi în pornit.

Nenu araite necazuri au fost evitate la Primstone,

odată cu începutul presezonului, datorită hotărârii lui Frank de a rămâne pe loc. Ştiam cât de greu îi venea să se lase de rugbi şi nu

— A 1 w a am rămas câtuşi de puţin surprins că-şi amânase plecarea cu încă un an.

Lucru de mirare, m-am pomenit că nu-mi pare u u A ţ 1 u u u>

rău ca începe antrenamentul, ba că mă şi bucură. Nu-mi dădusem seama cât de singur fusesem în ultimele luni. Lucrurile se domoliseră acum, exact aşa cum ar putea fi înaintea unei ultime şi hotărâtoare răscoliri.

M-am simţit chiar destul de sigur pe mine ca să mă plimb pe acele porţiuni din City Road pe care le evitasem, iar într-o duminica am ajuns până în Fairfax Street. Am coborât strada şi m-am uitat Câtva timp la uşa casei. Nu puteam înţelege de ce n-o mai folosisem de atât amar de vreme. Era tot aceeaşi. Era tot aceeaşi uşă cafenie, cu urme unsuroase de mâini în jurul clanţei. Şi-apoi, micuţa cutie de scrisori prin a cărei deschizătură nu trecea niciodată nimic, dar care stătea oricând gata să-ţi prindă degetele. În bătut. Nu era acasă, ori n-a vrut să deschidă. Am încercat uşa: era încuiată.

Mm şi tata ajunseseră amândoi la convingerea că renunţasem definitiv la ideea de a mă mai întoarce acolo, şi n-aveam de gând să le spulber această iluzie până ce nu mă voi fi iafilat din nou în vechea mea cameră. Într-o zi însă, la câtva timp după prima mea încercare de a o vedea, mama se întâlni cu doamna Hammond în oraş şi găsind nimerit s-o facă pe amabila şi pe iertătoarea, se opri să-i vorbească. Doamna Ha mond ascult-e liniştită trăncăneala mamei şi apoi se îndepărtase fără a scoate o vorbuliţă. Mama a luat-o drept jignire, în loc de ceea ce s-ar fi putut prea bine să fie o stare emotivă – şi mi-a povestit întâmplarea cu un glas vibrant de îndreptăţită mânie.

— Şi mai e ceva, adăugă mama, crezând că mă montase şi pe mine. Să fi văzut rochia pe care o purta, felul cum era îmbrăcată! mai întâi nici n recunoscut-o. De-abia când am ajuns. În dreptul ei şi i-am citit în ochi

privirea aceea vicleană de recunoaştere, de-abia atunci mi-am dat seama că era ea. Arăta ca o cerşetoare.

— Poate că asta şi este…

— După cum ai tratat-o *tu*, trebuie să se fi simţit că o regină.

— Cred că uneori s-a şi simţit a.

Dar n-am urât-o pe mama pentru aceste vorbe. Înţelesesem mai demult că, pur şi simplu, n-o înţelegea pe doamna Hammond. Credea că toţi oamenii sunt în mai toate privinţele răspunzători. de felul cum sunt – şi regula aceasta o aplica tuturor a, dintotdeauna.

Îmi spuse:

— Admit că face o treabă pe care puţine femei o fac. Dar sunt sigură că s-ar putea descurca mult mai bine decât pare a se descurca acum, dacă ar încerca.

Eram însă atât de furios, încât abia i-am putut răspunde.

— Mai pe, m-e. Mereu mame. Femeile nu-s niciodată altceva decât mame. S-ar zice că o nevastă nu s-a născut de când lumea. Urăsc toate nenorocitele astea de mame şi toţi tâmpiţii lor de plozi. Oare femeile nu pot avea altceva decât copii, copii, oricând le cauţi? Nu sunteţi doar numai şi numai animale. Doamna Hammond, e o femeie. E pe undeva femeie.

Mama rămase tăcută, mai înainte de a rosti şoptind:

— Îmi pare bine doar că ai plecat de la ea, Arthur… Şi fii încredinţat că eu nu-i doreşte niciun fel de rău femeii acesteia vorbind aşa.

— Mamă ori târfă, asta-i femeia.

Când am trecut a doua oară prin Fairfax Street, într-o duminică după-amiază, eram ceva mai hotărât s-o văld, chiar de-ar fi trebuit să dărâm uşa de la intrare. Am bătut tare şi am putut auzi destul de desluşit paşii vecinilor care se repezeau să se să Ăiască pe la ferestre, în vreme ce ecoul zgomotului iscat de bătăile melc se pierdea de-a lungul străzii pustii, în ziua aceea de duminică.

Ştiind că avea să-şi ia măsuri de prevedere uitându-se mai întâi pe fereastra camerei din faţă, am rămas lipit

de u; a, până ce i-am auzit paşii de cealaltă parte.

A trebuit să mă hotărăsc atunci, arunccându-mi privirea asupra feţei aceleia istovite, ce voiam să fac.

— Am venit să stăm de vorbă, i-am spus.

Dar înseşi cuvintele mele, acum lipsite de intimitate, vădeau distanţa pe care cele câteva luni scurse o creaseră între noi. Am răscolit însă ceva înăuntrul ci, i-am evocnt o amintire pe care n-o putea fixa pe deplin. Părea cu totul altă femeie, ce-ar fi purtat parcă toată ticăloşia 1 unul pe umerii ei. Ian stătea în spatele ei şi privea pe după fustă – mult mai mare. mai palid şi mai umflat decât mi-l puteam aminti.

— Pot să intru?

— Fac curat. E deranj la noi.

— Cu astea-s obişnuit, i-am adus eu aminte. Ori vrei să-ţi pui paltonul şi să mergem să ne plimbăm?

Ideea i se păru năstruşnică. N-a putut niciodată înţelege de ce îmi plăcea să mă plimb cu ea. Se încruntă îşi păru deodată şovăicinică.

— Doreşti ceva? vrut să ştie.

Eram pe punctul de a-i explica totul. Cineva trecu însă atunci prin spatele meu.

— Nu, i-am răspuns.

Am privit-o din nou, să-i dau ghes să facă un efort. Tot ce aveam înaintea mea mi se părea a fi o rămăşiţa doar din ceea ce fusese ea altă dată. Asta nu, era Val. Asta nu era doamna Hammond. Nu era nici măcar femeia pe care o cunoştea maică-mea. Era uniforma reformată pe care o purtase cândva doamna Hammond. Am I’uat-o din loc. Mai târziu, început să mă întreb dacă măcar mă recunoscuse.

Frank Miles făcu el ce făcu, şi mă scoase căpitan adjunct, deşi echipa nu avea de obicei un jucător cu acest titlu, şi iată-mă începând să joc rugbi mai aprig decât jucasem vreodată. Sarcina lui Frank era să mă înveţe temeiurile conducerii, deşi asta nu însemna îndeobşte altceva decât că la începutul fiecărui meci îmi spunea: „Uită-te la mine, Art!” În afară de vorbele astea, însă, Îmi purta şi de grijă. M-a remontat şi m-a pus din nou pe

picioare.

L-am luat în serios. Mai serios decât pe oricare altul. Mă antrena în fiecare seară, în afara antrertamentului oficial de marţi şi Ide joi seara, şi alergam de fiecare dată în jurul întregului cartier în trening, aidoma unui urs uricu glugă. Când mă întorceam acasă, găseam gata baia pregătită de mama, iar după aceea tata îmi freca îndelung picioarele, cu unguent, în faţa vetrei. Senzaţia de a fi în formă, căci mă cântăream şi-mi făceam gimnastica zi de zi, era o mare consolare pentru mine. Simţeam că devin din ce în ce mai mult atletul profesionist, supragorila fără cusur, tipul de care-mi fusese silă la alţi jucători. Îl adoptai ca pe un binevenit travesti. Am alergat într-o cursă ori două pe stadionul de la Stokeley, concurind alţi profesionişti.

Puteam vedea cum superioritatea aceasta fizică se reflectă în ochii fiarelor acelora pe care trebuia să le ţin în şah ori să le depăşesc. Le priveam ochii cu un interes rece, de parcă n-a Şi fi luat parte la joc şi mă năpusteam asupră-le şi-i dădeam gata cu aceeaşi nepărtinitoare satisfacţie.

Am început să gust senzaţia de a alerga cu balonul, de a-l dori, de a jMui după el, cum nu mi se mai înmplase vreodată, repezindu-mă în culoare libere şi croindu-mi d-ro şi alergând cu genunchii, şi coat de dt mai sus, aşa încât pe cine ar fi vrut cumva să-mi aţină drumul să-l doară cu adevărat. La asta se mai adăuga agerimea datorată antrenamentului meu stăruitor; aproape de fiecare dată când Frank îmi trecea mingea, o făcea alnd momentele de calm plat, iar eu realizam ceva spectaculos. Mi-am însuşit un tampon bun – pocneam de fiecare dată nasul fiarei, cu baza încheieturii mâinii, şi de pe urma sunetului a celei mici zdrobiri mă alegeam cu aceeaşi satisfacţie pe care o are un mecanic când aude sunetul mecanismului de angrenare exact la momentul potrivit. Am descoperit, atunci când trebuia să sar în apărare, că puteam străbate întreg terenul în fugă fără a-mi pierde echilibrul şi că puteam antrena mai toate aripile de grămadă în cursa mea, azvârlindu-le frumuşel peste linia de tuşă şi dincolo

de balustrada de beton. Figura asta a devenit atât de obişnuită ţi constituia un succes al meu de public atât de sigur, încât mai toate aripile de grămadă erau lăsate pe socot-la mea – să le răstorn peste cap şi să le dau cu capul de zidul cel jos. Era un soi de semnătură profesională.

Pe atunci, la începutul primăverii, m-am mutat de acasă într-un apartament din centrul oraşului, pe care clubul a găsit dintr-odată cu cale să mi-l pună la diepoziţie. Apartamentul era deasupra unui magazin cu articole de modă pentru femei, în apropierea chiar a centrului comercial; Încăperea mi-a mobilat-o clubul, şi trebuie să-l fi costat patru ori cinci lire pe săptămână. Asta însemna că urma să fiu mereu acasă pentru oameni ca Geoxge Wade, foley, uneori pentru din ce în ce mai îmbătinitul Weaver – iar sâmbăta dimineaţa locuinţa mea se prefăcea într-un fel de loc de in & inire al tuturor „sportivilor”. Ne adunam acolo pentru câteva păhărele, pentru câte o şuetă şi oi o luam, toţi laolaltă, către club. Maurice, care trecuse în altă ociaţie, vei şi el de două ori. Prima dată a fost imediat după ce mă mutasem, şi atunci a venit cu Tudith, poate ca apăra-o. O lăsaseră pe Shirley, fetiţa care li se născuse, în grija mamei lui – Judith.

A doua oară a venit el singur. Începea să-l pară rău că plecase de la Primstone. Noi eram pe locul trei în divizie şi ştiam că ar fi fost bucuros să se întoarcă. Ca şi mine, nu era bun de echipa naţională ori măcar regională.

— Am de făcut aproape treizeci de kilometri în fiecare joi pentru plată, şi tot atâta înapoi, şi la fel în toate sâmbetele, îmi explică el.

Marţi scară avea învoire de la clubul său să se antreneze la Primstone.

— Ai făcut, cum s-ar zice, o greşeală capitală, în ziua în care te-ai transferat.

Ridici din umerii lui supravătuiţi.

— Ce crezi că s-ar zice acum, mă întrebă, dacă a: şi cere să fiu reprimit?

— Nimănui nu i-a părut bine că ai plecat. S-a crezut că este ceva în legătură cu faptul că te-ai însurat… şi aşa

mai departe. Oricum, de ce nu-l întrebi pe Weaver?

— N-aş vrea să-l întreb, creid că l-a supărat plecarea mea şi, în orice caz, a făcut şi destul pentru mine până acum. Nu-i pot cere nimic. Ar însemna să determin clubul să restituie trei mii de lire.

— Parc mult.

— Tu însă i-ai putea convinge, An, mi-o ceru el direct.

— Gum?

— Tu şi cu Frank, voi doi aveţi pâinea şi cuţitul acum. N-aveţi decât să ridicaţi un deget şi or să se dea pe brazdă.

— De-aia ai venit să mă vezi?

Fiind Maurice, nu vru s-o recunoască făţiş. Clătină din cap.

— Nu mă pot duce şi să le-o cer eu însumi. Închipuieşte-ţi bunăoară mutra pe care ar face-o Riley. În orice caz, din treaba asta o să pierd bani.

Se încrunta şi pe chipul său citeai că se da bătut.

N-a răspuns nimic atunci când l-am asigurat că voi face tot ceea ce pot. Se îndreptă spre uşă, dădu din cap şi ieşi.

L-am urmărit de la fereastră, pe când îşi făcea drum cu coatele prin mulţimea compactă a acelei zile de sâmbătă, neobservat, croindu-şi cale spre casă. Înştiinţarea relativă la retragerea lui Weaver a coincis cu întoarcerea lui Maurice la Primstone. Toată lumea ştia că dăduse greş, transferându-se. S-a dat vina pe faptul că se însurase. Tânărul Kelly, mijlocaşul de grămadă, care luase locul lui Maurice, era departe de a avea experienţa jocului în echipă şi întâmpina greutăţi în a şi-o însuşi foarte repede. Când şi-a luxat umărul din pricină că era prea încet şi prea pătimaş totodată, întoarcerea lui Maurice a fost şi mai mult grăbită.

A sosit însă prea târziu spre a mai fi selecţionat să joace pentru cupă, ceea ce ne-a făcut, cu mijlocaşul de grămadă pe care-l aveam, să pierdem în meciul cu Widnes şi să trebuiască să renunţăm la speranţa de a pune mâna pe cupă. A fost o mare dezamăgire pentru noi, după un sezon bun, şi s-au găsit unii care l-au acuzat pe Maurice de

neseriozitate. În meciurile de baraj pentru primele patru locuri am fost bătuţi în finală. Am făcut o colectă şi i-am oferit lui Weaver o placă pe care erau gravate recordurile clubului, precum şi o listă de semnături. Nici Maurice, şi nici George Wade n-au fost în stare să-mi spună de ce Weaver alesese brusc momentul acela ca să se retragă la Torquay, dar se vedea bine că George era necăjit; a venit de două ori la antrenament fără a-şi aduce cu el câinele. Când m-m dus să-mi iau. rămas bun de la Weaver, mi-a dăruit un ceas.

Am văzut-o pe doamna Hammond din nou într-o sâmbătă dimineaţa, în vreme ce mă îndreptam Împreună cu Maurice, de la apartamentul meu către club. I-am făcut lui Maurice vânt în club şi aşteptat-o să ajungă în dreptul meu. Mergea pe lângă bordura trotuarului şi se uita la vitrinele magazinelor, printre numeroşii oameni care treceau.

— Noroc Val, i-am spus când era cât pe-aci să se lovească nas în nas cu mine.

Se clătină în timp ce îşi întoarse capul brusc.

Îl avea pe Ian cu ea. Faţa îi era palidă, cu oasele ieşite în afară, de-i se Boise cu nişte ruj care nu urma fidel conturul buzelor.

— Salut, nenea Arthur, zise băieţelul, de parcă ne-am fi văzut zi de zi de când era el pe lume. Uite-l pe nenea Arthur, mamă.

Ea mormăi ceva şi îşi văzu de drum. Am urmărit-o câţiva paşi.

— Nu vrei să stai şi să-mi vorbeşti?

N-a răspuns nimic şi m-am luat din nou după ea. Ştiam că mă recunoscuse, că ştia cine şi ce sunt.

— Ce-s hainele astea pe tine? mă întrebă.

Purtam un costum nou de plimbare. Ian îşi întinse mâna să-l pipăie: „Costum”.

— Vino să bei o cafea sus la club, am poftit-o.

A râs şi nu s-a oprit din mersul ei prin mulţimea de pe trotuar.

— Mic nu-mi pasă, i-am arătat încercând a o face să

înţeleagă. Ţie de ce ţi-ar păsa?

— Noroc Arthur, îngâna Ian, al cărui cap se clătina şi se bălăbănea alergând în urma mamă-sii.

Câţiva pietoni se întoarseră să se uite după alaiul nostru.

Eram aproape în faţa apartamentului, când se hotărî să treacă strada şi s-ar fi putut crede că spre apartament se ţ-i îndrepta.

Am urmat-o în vreme ce se strecura printre maşini, abia dându-le atenţie. Trebuie să-şi fi spus că mă lăsasem păgubaş sau poate pur şi simplu uitase că se întâlnise cu mine, deoarece când i-am înşfăcat braţul şi am împins-o înspre uşă, păru peste măsură de surprinsă.

— Vrei să vezi cum e sus 5 l-am întrebat pe Ian şi, luându-l în braţe, mă repezii cu el la etaj.

Se lipise de mine, sfios şi speriat, iar când l-am aiezat jos şi s-a uitat împrejur să vadă unde-i uşa, maică-sa îl strigă de la parter şi atunci copilul încercă să se întoarcă la ea.

L-am dus plină în dreptul ferestrei deschise şi i-am arătat – mulţimea de oameni şi de maşini de sub noi, mişunând în ziua aceea de mbătă. A privit cu gura căscată, în vree ce plafoanele autobuzelor cu etaj treceau atât de aprobe, încât le-ai fi putut atinge cu mâna.

Ea apăru în uşă şi-şi strigă copilul.

— Vino şi ia-l, i-am spus.

Ian începu să se zbată şi să scâncească.

— Dacă nu-i dai drumul, chem poliţia, ma ameninţă.

Aşteptă câteva clipe şi apoi tropăi pe scări în jos. I-am dat drumul lui Ian, care o luă la fuga după ea.

— Ce-a spus? mă întrebă Maurice când mă întorsei la el.

— Nimic.

— N-a spus nimic, măi băiete?

— A murit.

S-a uitat lung la mine şi a rostit atpoi liniştit:

— Să fiu ca tine, nu m-aş mai necăji, Art.

— Să mă necăjesc? am exclamat.

Trebuie că-i povestise întâmplarea aceasta lui Judith – nu-s de loc sigur că nu se oprise în pragul Clubului patronatului ca să mă urmărească – deoarece despre ea mi-a amintit. Judith de îndată ce m-am dus la „Salonul primarului”, cum îşi botez-eră vilişoara.

— Te vezi des cu ea? m-a întrebat îngrijorată.

— Nu mă văid de loc cu ea, i-am spus şi n-a mai deschis vorba.

Shiricy fusese dusă afară şi aşezată pe o pătură pe pajiştea din spatele casei şi ne-am petrecut după-amiaza de duminică juctându-ne cu ea.

— Fă-te încoace, copil din flori ticălos ce eşti, îi tot spunea Maurice şi de fiecare dată mititica se pornea să chicotească de răsuna tot cartierul. Da – cu tine vorbesc, cu tine, stl-itură din flori ce eşti – şi cu degetul lui bondoc îi gâdila burticica.

— A; ia-i tot spune mereu, mi se plin se judith.

23 353

— Viaţa sportivă – c. 1/524

— Ei, n-a lipsit mult să fie aşa, vorbi Maurice serios.

Şi se tot dădea de-a dura cu gâgâlicea, ţinând-o în braţe ca pe o mige de preţ.

— Ar trebui să se ducă la cuc cu ea, zise Judith. Hai, Tarzane, vino cu mine în casa sa aducem şi nişte bere.

Când am fost singuri, m-a întrebat:

— Crezi că-i place lui Maurice să fie însurat? Ştii – în fundul inimii. Crezi că i-a trecut?

Nu cred că m-ar fi întrebat, dacă n-ar fi fost sigură ea însăşi că da.

— Numai în felul ăsta a putut să ajungă şi el să fie însurat. Mare baftă a avut, să dea peste tine.

— Dar cred că începe să-l apese niţel. E firesc, pentru un bărbat ca el, să se culce în fiecare seară cu altă femeie.

— Eşti blândă cu el, Judy. Pe Maurice trebuie să-l iei tare, dacă vrei s-o scoţi la capăt.

Eram enervat de cum îl ridica în slăvi pe Maurice, fălindu-se cu situaţia de femeie la casa ei. Era cu totul alta decât fata pe care o văzusem în poarta magazinului.

Căsătoriao „transformase 1.

— Ţi-ai dat va să zică seama? întrebă ea, încă o dată.

Deschise uşa frigiderului şi scoase berea. Se uită la mine cum o destup; am turnat ai îndoi în pahare.

— Cum se poartă acum cu femeile celelalte?

— Îi zic tăticule.

— Zău aşa?

Râse.

— N a-i spune, am rugai-o.

Pentru că nu era adevărat. Dar Maurice se purta bine şi nu voiam ca Judith să intre degeaba la bănuieli. Ne-am întors cu berea în grădină. Trupul scund şi îndesat al lui Maurice stătea aplecat peste fetiţă.

Ceva mai târziu, în scara aceea, el şi cu mine ne-am dus să facem o plimbare până la castelul Caulsby. Puncta fiecare casă, pe măsură ce treceam, Împărţind locatarii pe categorii: consiliul regional, atlet neştiut de tip Ed Philips, învăţător. îi făcea plăcere să-i clasifice astfel, în felul acesta putea să arate că el nu-i ca toţi ceilalţi. Rodeam amândtii, când am sărit pârleazul şi ne-am prăbuşit în iarba înal la aşternându-ne pe nişte hohote prelungite. Cât de mult am stat acolo, stricându-ne aişa de nâs, habar n-a m. Ne-am zbenguit încoace şi încolo, ca doi golani, îmbrâncindu-ne unul pe altul ori străm Mndu-ne pur şi simplu unul la altul, ca să ne punem iarăşi pe râs. Când trecu o pereche ce-şi făcea plimbarea de scară, fu de ajuns ca Maurice să-i arate cu degetul şi să spună „Învăţători”, pentru ca amândoi s-o luăm de la început, cu ţipetele şi cu hohotitu! Ne-am hârjonit aşa peste tot locul, ridicându-ne unul pe altul în braţe, punându-ne unul altuia piedică, ţinându-ne de coate să nu cădem, bătându-ne, scoţând felurite strigăte, până ce tot atât de brusc pe cât începuserăm ne-am lăsat de joacă şi ne-am aşezat cu picioarele încrucişate, istoviţi, nâsul topindu-se în mici hlizeli.

Am urcat apoi dâmbul castelului, cu braţele p etrecute pe după gt. Era d. De pe vârful dealului se vedea cum valea şi oraşul sunt înghiţite de o ceaţă joasă, înroşită

de soarele ce apuca, citfundându-se înspre capătul văii. S-ar fi zis – o fişă metalică prinsă în deschizătura unui automat.

— Te-ai gândit la ce-ai să faci, după ce nu vei mai juca rughi? mă descusu Maurice, potolit şi privind soarele de parcă s-ar fi uitat la o fiinţă vie. O să continui să lucrezi la uzinele Weaver? O să de-hizi o crî-a?

— Nu m-am gândit. E cam devreme încă.

— Eu m-am pândit să mă ai puc de afaceri.

Discul mare şi roişu al soarelui părea să se fi oprit, pentru ca Maurice să-l poată vedea cât mai bine.

— Când?

— De îndată ce voi avea destul capital. Ce-ai zice să te asociczi cu mine?

Scormonea pământul cu vârful pantofului. Era acolo nişte pulbere de piatră căzută de pe donjonu; castelului. Maurice nu putea sta niciodată nemişcat.

— A cui idtee e asta?

— A bătrânului – ştii, a lui tata socru. E gata să intre şi el în combinaţie cu noi. Crede că ar fi bine să încep chiar de pe acum, ca să pot înjgheba ceva temeinic până la data când îmi va veni vr-ea să mă retrag.

— La ce fel de afacere te-ai giândit?

— Transport de piese şi maşini – convcicre, ori poate să lucrăm pentru o uzină de sortarea cărbunelui, în fine ceva de genul ăsta.

Am râs, iar el a adăugat:

— Parkes are o groază de experienţă în domeniul ăsta. Zice că nu-i nici pe jumătate atât de greu cât pare. E ceva ce a vrut mereu să facă şi el.

— S-ar putea să aibă dreptate, cu condiţia sa ai însă o avere pe baza căreia sa porneşti la treabă.

— Nu-ţi trebuie cine ştie ce, Arthur. Sau nu chiar de la începutul începutului. Tot ce ne trei buie, ca să pornim, este o clădire măricică din prefabricate, câteva camioane şi poate doi sau trei oatoeni. Mai întâi n-o să fie vorba decât de o muncă de organizare: contractări pentru livrări.

— Dar de ceva bani tot va fi nevoie.

— Am şi eu ceva – ai şi tu. O lecuţă are şi Parkes.

Mă privi cu înţeles; eu însă nu puteam desluşi în ochii aceia negri ce anume urmărea.

— Dar restul de vreo treizeci ori patruzeci de mii, de unde-l luăm?

— Nu fi fricos, Art. Ai câte ceva pus deoparte – şi nici eu n-<l! şi zice că stau prea rău. Parkes are economii o grămadă, pun rămăşag. Cât timp jucăm, suntem mai în măsură să punem pe picioare o afacere ca asta. Nu eşti de părerea mea? Nu uita că putem trăi din ce am câştigat la rugbi. Nu avea să ne îngrijorăm de găsirea unui mijloc de existenţă. Şi asta-i mare lucru, la început. Altoimeri – ne aşteaptă crî-ele sau uitarea. Uite cum se ţine Frank de rugbi. Nu îndrăzneşte să înceteze de a juca, s-a obişnuit cu banii pe care-i câştigă astfel şi-şi dă seama că fără rugbi nu o să se poată descurca.

— Dacă ar fi vorba de un magazin de articole sportive, te-aJŞ fi crezut şi urmat mai degrabă.

— N-ar fi o afacere. Un magazin nu-i treabă bună. Toată regiunea e îmbâcsită de afurisitele astea de magazine. Noi urmărim ceva baban, unde ori dăm lovitura, ori ne ducem naibii.

— Să zicem că sunt de acord. Tot n-ai precizat de unde scoatem banii. Tot ce am putea cumpăra e maşina de scris pentru birou.

— Hai, nu fi nici tu nerod de-a binelea, Art.

Mă privi cu prefăcută dezamăgigire.

O umbră lungă, a ruinelor vechiului castel, se îconv Me peste dealul pe care ne aflam. În văzduh, jur-împrejur, câteva rândunele ţiuiau şi se legănau, iar sub noi, în băltoaca verzuie şi întunecată a micului şanţ de fortificaţie, unde se jucau doi copii, pietricelele săreau împroşcând a.pa stătută.

— Pun rămăşag că te gândeşti la Slomer, i-am spus eu.

— El este casa de bani, Art.

Privirea plină de încredere împărtăşită crescu şi mai mult „şi cu picioarele continua să frământe pulberea.

— Ce-ai i-otrivă? Ne-ar da el un Împrumut. Sunt absolut sigur c-are s-o facă. A mai făcut-o pentru tot felul de oameni, nă acum.

— M-am vândut destul, Maurice. Cinci sute de lire am luat. Asta-i toată cota – partea de care am nevoie. Slomer o să-ţi ceară totul. Nu-l ştii? N-ai decât să-l întrebi şi tu pe Ed. Philitps. Slomer o. să pretinidă totul.

— O să ceară dobândă. Asta o să vrea. Vrea o investiţie sigură, iar noi – i-o putem garanta. Asta-i partea bună cu Slomer. N-are a face cine eşti câtă vreme îi faci pe voie. Şi voia lui e să realizeze un profit.

— E un bolnav. Nu-i ca oamenii ceilalţi. Ar trebui să vezi cum se poartă – ce atitudine arc în lume şi cum vorbeşte.

— Noi de banii lui avem nevoie. Nu de fotografia lui… Hai, mă Ardiur. Pun rămăşag că ai mare în fluenţă asupra 1 ui. El e cineva. E singurul la care poţi şi tu trage sforile. Ştiu. Şi asta ne poate scoate pentru totdeauna din mocirlă.

Nu m-am angajat într-o discuţie cu el. Ne-am întors, tot cu braţele petrecute unul după gâtul celuilalt, vorbind despre meciul de sâmbăta trecută şi des. precum a ucat Mellor.

Maurice a rămas tăcut mai tot restul serii şi Judith m-a întrebat, bănuitoare:

— Ia spune, Tarzane, ce i-ai povestit despre mine?

4

Johnson itabătrânise repede în ultimul an. Ori de câte ori trecea pe sub fereastra mea – asupra căreia se-nrimtpla să-şi arunce uneori privirea – îmi dădeam seama cât de iute îl ajunseseră din urmă anii şi-i schimbaseră înfăipişarea. Părul nu-i mai jaşea ca un ºC prin smnga cozorocului turtitei lui şepci, ci de câte ori scotea ponoşitul de acoperământ de pe cap, îi fluturau doar câteva fire de păr. Încercase să oprească un timp acest proces căptu’şindu-şi gura cu o garnitură de dinţi falşi, care – când zâmbea – îl întinereau cu vreo, să zkm, cinci ani.

Venea în continuare la toate meciurile care se disputau pe terenul nostru şi îşi avea în tribună locul

rezervat. Cid i-am vorbit despre ideea lui Maurice mi-a spus:

— Asta-i cel mai chibzuit lucru pe care-l poţi face ci hanii., îţi aduci aminte de zilele când nu aveai nicio leţcaie? Mergeam sus la Primstone cu omnibuzul şi apoi la Highfidd cu autobuzul 10. Ei, Arthur – nu-ncape îndoială că am înaintat. Nu-ţi pot spune dt de mult mă bucur când văd că ai rămas credincios terenului de la Primstone şi când îmi amintesc cum a fost înti şi întâi începutul. Mai ţii minte seara în care te-au angajat? Şi wm m-ai păcălit atunci pe chestia asta? De câte ori n-am râs, ducându-mă cu ndul la scara aceea de altă dată. Pun rămăişag că-i mult de când n-a! mai fost cu autobuzul la Primstone.

— Ne ţineam de multe Împreună pe atunci, tăticule.

— Tu şi cu doamna Hammond a ta, Ardiur, mă, zise el şi râse cu jumătate de gură. Ce mai scorpie – nu-i aşa că era o adevărată scorpie? N-am putut-o suferi niciodată.

— Maurice mi-a propus să mă asociez cu el – în afacerea asta, i-am explicat.

Îşi frecă protezele celea albe şi roz de buzele-i subţiri.

— Aşa te vreau, Arthur. Te-ai ţinut tare tot drumul la deal, de ce te-ai opri acum?

— Marea problemă e el să adunăm toţi banii.

— Banii? vorbi el, ca şi cum n-ar fi înţeles ce legătură ar avea banii cu toată chestia asta.

— Maurice e de părere să merg să-i cer lui Slomer. Crede că aş putea obţine un Împrumut de la el.

O băşicuţă îi ieşi din gură în clipa aceea şi se sparse.

— Nu crezi că-i o idee bună? l-am întrebat.

— E mai bine, zău, să nu-mi pui mie astfel de întrebări. Ştii care-i părerea mea despre astfel de oameni.

Stătu pe gânduri cam ce să-mi spună şi de ce îl întrebasem.

— Ai face-o mare greşeală ducându-te la Slomer pentru indiferent ce-ar fi, vorbi el în cele din urmă.

— Îmi pare bine că spui aşa, l-am asigurat. La fel i-am vorbit? i eu lui Maurice. Toată chestia nu-i decât apă de

ploaie.

Cu două săptămâni înainte de începutul sezonului am luat un concediu cu Maurice, Judith şi plodul, cu Frank, Elsie şi Ken al lor. Ne-am dus cu toţii la Scarborough. Frank şi ai lui a. u venit în mă: şina mea, iar Maurice cu maşina lui. Am gonit până acolo în două ore, trecând prin York şi Mahon, şi am tras la un hotel unde George Wade ne rezervase camere. A sosit şi el cu soţia lui duminică să vadă cum stăm şi să definitivăm în echipă schimbările la care ne gândisem în timpul antrenamentului.

Mi-a plăcut la Scarborough. Stăteam în şezlonguri pe plaja de la South Bay şi ne uitam la prima. luare de contact al lui Shirley cu nisipul şi la Kenny cse scălda lângă mal. Mirosea a muncă. Dar domina marea. Mirosul mării şi mirosul muncii se împrăştiau peste întreaga localitate. Curbele line şi ceţoase ale cabinelor, mari şi binevoitoare şi intime, portul mic şi îndesat încovrigindu-se pe după vaporaşele de pescuit ce se legănau aliniate şiruri-şiruri, solzm argintii ai peştilor care scânteiau pentru privitorii de pe dig, stâncile negre pline de buruieni marine şi nisipul – ce mai miros plăcut şi bătrânesc! Mă lăsam pe spate în şezlong şi-i dădeam voie să-mi pătrundă prin toţi porii şi-l adulmecam lacom. Simţeam golful înăuntrul meu parcă, pătrunzându-mă ca stâncile ţi nisipul. Era vechi de când lumea şi fusese locuit de oeni dârji; se îmbilnziseră mii pe alţii. Scarborough era o localitate aromata.

— Am uitat să v-o spun până acum, zise Frank dintr-odată şi ca dinadins, ştiţi că ne mai vine unul?

Elsie tresări şi porni să chicotească.

— Avea de gând s-o ţie secret, spuse. Dar tot timpul stătea pe foc de dorinţa de a v-o da de veste. Nu credeţi că arată niţel cam sfios?

— Mie mi se pare mai curând lefter, vorbi Maurice.

— Felicitări, interveni George Wade, trăgând uşor de curei ulla câinelui.

Se plecă, rotindu-se, peste protuberanţa din faţă a neveste-sii, care chicotea şi ea, de parcă ar fi ştiut dinainte.

— De data asta ce vrei să fie, Frank? Alt doctor ori o infirmieră, ca să mai schimbi şi tu?

— Ei, mai bine ar fi să fie o fată de data asta, mărturia Elsie. Am nevoie şi eu de cineva care să stea cu mine acasă.

— rerăm să apucăm şi ziua când te-om vedea şi pe tine însurat, Arthur, mi se adresă Elsie.

— Aia are să fie o zi mare, îl şopti Maurice. Acoperise piciorul lui Shiriey cu niffip şi-i imita gângureala.

— Aş fi zis că-i burlacul cel mă. i peţit din tot oraşul, interveni Elsie. Eram în stare să cred că…

— Nu-i vorba că nu-l plac fetele, explică Maurice, uitî-u-se atent la mine. Dar Arthur crede numai în dragoste.

— Păi a se şi cuvinte, aprobă Elsie. Pentru care alt motiv s-ar însura oare?

Apoi roşi şi încercă să nu se uite la TUJ – dith.

— Poftim! îi replică Maurice. Totul s-a lămurit.

— Nu vrei să te însori, Arthur? întrebă Elsie.

— ţ A A A u u.

Nu crezi în însurătoare sau în ceva asemănător?…

Se aplecă şi-şi duse capul înainte, ca să mă poată vedea tocmai la ce-a rândului, unde eram.

— Nu fi şi tu neroadă, o luă Frank cu binişorul. Maurice te ia peste picior.

— Nu zău, serios, aş vrea să ştiu, stărui ea. Doar crezi în căsătorie, Arthur, nu-i aşa?

— Da, îi răspunsei, roşind eu în locul ei, spre marea distracţie a lui Maurice.

— Ei, vezi, Maurice? zise Elsie. Ce tot încerci tu să spui?

— N-am spus nimic altceva nici eu, îi răspunse el. Am spus atâta doar, că de crezut crede în dragoste.

Elsie tăcu, chibzuind cât de departe mersese cu gluma.

— Te-ai mai gândit la propunerea mea? îi vorbi Maurice lui Frank.

— Cum adică? îl întrebai. Nu cumva i-ai cerut bani şi

lui Frank?

Maurice se strâmbă.

— Cum de-aş face una ca asta? L-am. Întrebat dacă l-ar ispiti inima să lucreze cu noi, asta-i tot.

Mă uitam la Frank; o urmărea cu privirea pe Shirley, care mergea în patru labe printre picioarele lui.

— Spre că nu l-ai luat în serios, i-am spus eu. Pentru că nu există niciun mijloc de a strânge banii. Până la urmă o să ajungem să deschidem o bomibonerie.

— Facem noi rost de bani, vorbi Maurice înţepat. De asta nu trebuie să te îngrijorezi, Frank.

— După părerea mea, vă vorbeşte un vrăjitor, i-am declarat. De udescoate, nu ştiu – şi nu uitaţi că eu urmează să fiu unul din asociaţi.

Frank se aplecă şi o ridică pe Shirley şi şi-o aşeză pe coapsele-i groase.

— Nu că aş avea ceva împotriva ideii în sine, grăi el. Dar să ştii, Maurice, că eu unul cer garanţii serioase.

— Şi eu la fel! i se adresă Maurice, furios, lui Shirley.

— Ştiu asta, Maurice. Dar tu eşti abia la început. Kenny e acum băiat destul de mare. Pe noi viaţa ne are în mina şi nu ne putem îngădui o schimbare decât dacă ştim că e vorba de ceva dt mai sigur. Mi-e silă de nenorocita aia de mină, dar cel puţin acolo. ştiu cum stau cu ea. Cu un plan ca al tău – şi eu nu spun ca tu să nu mergi mai departe cu el – s-ar putea ca lucrurile să

a 1

nu iasă întocmai cum le-ai prevăzut.

— Dar nu vezi, Frank, că ţi se iveşte acum prilejul de a face altceva, de a pune mâna pe o situaţie pe care în fundul unei mine nu vei reuşi să ţi-o creezi niciodată? Aşa, n-o să trebuiască să mai lucrezi vreodată sub pământ.

— Da, oftă Frank.

Şi o mângâie pe Shirley pe picioare. Elsie îl privirea tulburată.

— Aş da aproape tot ce am, ca să scarp de mină. Înţelegi c’cât de tare sunt prins de ideea ta?

— Te duce cu muia, i-am spus eu. Nu înţeleg de ce îl

iei atât de mult în serios.

— Pentru Dnezeu! tare dori să încetezi de-a mai vorbi al strigă Maurice la mine.

Câtva timp nimeni nu mai scoase o vorbă. Privirăm la o pereche care încerca să-şi strecoare barca printre talazuri. Apoi George luă cuvântul:

— Cred că n-ar fi cuminte să vă apucaţi de ceva în genul ăsta acum. Ar trebui1 să mai aşteptaţi amândoi până ce veţi fi isprăvit de jucat rugbi – şi pe Cât trag cu nădejdea, asta nu va fi decât după mulţi ani.

— Iar dacă-i oferiţi lui Arthur un post de antrenor, atunci cum o să stăm? întrebă Maurice.

Judith o luă pe Shirley de pe genunchii lui Frank, deoarece încep use să plângă.

— Hai, fii cuminte, puiule.

— S-ar putea să-i prindă mai bine ca antrenor.

— Spui prăpăstii, George, întocmai cai Arthur. Avantajul de a începe acum este că putem trăi din banii de la rugbi.

— Şi asta nu i-a priit niciodată nici unui juu u vi i A*

cător – să trăiască numai de pe urma câştigului de la rugbi, enunţă George. Nu-i o treabă bună, pur şi simplu. Imediat după război, v-aş fi spus da. Acum însă – o să vă trebuiască mult, foarte mult noroc.

— N-ai de noroc nu mă pot plânge, zise Maurice.

— La rugbi. La altceva, nu ştiu, îl înfruntă George.

— Vezi, Elsie, se întoarse deodată Maurice înspre nevasta lui Frank, femeia pe care şi-o dorea Arthur – ei bine, nu şi-a putut-o ţine.

— Nu? întrebă ea neluând în seamă cât de veninos vorbise Maurice. Cine era aia, Arthur?

Nimeni însă n-a fost în stare să-i răspundă.

După vreo câteva zile, ideea revenindu-mi în minte, îl întrebai pe Maurice dacă f sondase pe Weaver în vederea unui Împrumut.

— A răspuns imediat la scrisoarea mea, recunoscu el, ară1 Jând că nu poate face faţă unei cereri atât de mari şi că, oricum, a încetat de a mai acorda asistenţă publică

generală. Ideea însă nu i s-a părut de loc rea.

— Cât i-ai cerut?

— A spus că dacă izbutim să înjghebăm treaba, ar trebui să găsim o bucată de pământ lângă Primstone – să facem multă reclamă şi aşa mai departe. E de părere că putem face rost de mână de lucru îefcină, poate chiar voluntară, ca să curăţim pământul şi să înălţăm clădirea.

— Dh i-ai cerut?…

— Nu-l prea înghiţi pe Weaver, aşa-i, Arthur?

— N-am spus niciodată una ca asta. Ceea ce nu înţeleg este cum de-ţi închipui că ai măcar urma unei şanse de a găsi pe cineva care să te susţină. Nu eşti privit ca un ompe care se poate conta, Maurice. Asta încerca şi Frank să-ţi spună mai deunăzi. Tu ai crezut, că-i pot face o impresie mai bună lui Slomer: şi de ai făcut apel la mine. Dar nici aşa nu obţii nimic. Slomer n-are nici el orbul găinilor…

— Eişti ca o curcă plouată, Art. Unde-ai ajuns? Nu mai pot da de tine, de când muierea aia de Hammond te-a lăsat mască. Ia zi, cu cine te mai ţii acum?

— Nu mă lua prea repede, drăguţule.

— Grozav mai eşti, Arthur. Eu – eu îs bun numai de teleguţă. Uite, dau afacerea naibii chiar în momentul ăsta. Să fiu nebun dacă măcar mai pomenesc de ea vreodată.

A fost una din discuţiile reţinute pe care le-am avut în timpul vacanţei. Ne jucam amândoi cu ideea „şi Maurice era singurul care recunoştea că ne jucăm. Următoarele două zile vădiră deosebirile noastre în mod şi mai lămurit ca oricând. Ştiam armândoi GÂtă importanţă dădeam proiectului şi eram amândoi deprimaţi pentru că eu nu luam nicio iniţiativă. Ceva anume mă reţinea – amintirea faptului că mai fusesem călcat pe bătătură. Maurice însă nu vedea nimic altceva la mine decât o muţenie încăpăţânată.

La bătaie a fost dt p-aci să ajungem doar o dată, când ne-am dus amândoi, împreună cu Frank, pe o barcă de canotaj, cu gândul de a pescui. Maurice începu să înoate de îndată ce ieşirăm la vreo sută de metri în larg şi, dând

târcoale bărcii, încercă s-o răstoarne. Când am sărit în apă după el, mi s-a prins piciorul de bordură şi Maurice abia se putea ţine la suprafaţă de tare ce râdea, în vreme ce eu tot dădeam din mâini împrond apa. Gând însă l-am prins, n-a mai fost de şagă. Şi Frank, văzând că aveam cu adevărat intenţia de a ne îneca unul pe altul, se apropie cu barca de noi şi ridică vâsla.

— Îţi crăp ţeasta, Art, dacă nu-i dai drumul.

L-am apucat şi mai vârtos pe Maurice şi, până să ajung să înţeleg ce mi se înrimplă, în pomenit că mi se prăbuşeşte ceva greu pe umeri şi că-mi amorţesc braţele. M-am dat la o parte şi am plutit pe spate, năucit.

— Acum urcă-te-n barcă, Maurice, şi încetează cu copilăriile, pentru numele lui Dumnezeu! i-a strigat Frank.

Trase sacul cela de muşchi pe bord şi îndreptă barca înspre mine, ridicându-mă de subţiori.

— Sunteţi mai răi ca doi plozi neastâmpăraţi, ne spuse stând spre mal.

Zăceam amândoi mai mult morţi decât vii pe fundul bărcii. Frank n-a mai spus nimic, până ce barcagiul a prins prova şi ne-a tras pe nisip.

— Vă potriviţi amândoi ca sacul cu petecul, zise el. şi o luă înainte spre locul unde erau femeile.

după o oră, eram cu toţii pe Casde Hill, puşi să aflăm cine poate da mai i-nrâi pe t o sticlă de bere neagră de o jumătate de litru.

Ne-am întors acasă hotărâţi cu toţii să mergem împreună la Scarborough şi la anul. Mă întorsesem tocmai de la Stokeley, unde-l dusesem pe Frank cu ai săi, când amdat de George Wade care mă aştepta în apartament. Îmi spuse că a murit Slomer.

— S-a întâmplat duminică, în timp ce eram cu voi la Scarborough. Am aflat de îndată ce m-am întors şi m-am gândit să vă dau de ştire. Apoi

< < i «i < < a

mi „m spus că ar fi mai bine să aştept până vă înnoiaţi. Vreau ca tu şi cu Frank să reprezentaţi echipa la înmormântare, mâine.

Era a doua oară când îl vădeam pe George fără câinele lui.

Pe undeva, Slomer desfăcuse mi-e zăgazuri. Mă pomenii repetând contracte, ordine, amănunte privind construcţiile, interogând funcţionarii despre ofertele care nu fuseseră acceptate, despre contractele pe care trebuia să le îndeplinim. George aşteptă să-mi de-rt sacul, apoi spuse:

— Desigur, Slomer n-a însemnat nimic pentru noi, personal. Nici vorbă nu-i de aşa ceva, Arthur. O să faceţi doar act de prezenţă, Frank şi cu tine. După ceremonie, n-o să fie cazul să mai staţi. Eh…

Ofta aidinc şi se aşează, scoţându-şi pălăria de fetru:

— Cred că-i mina destinului. Afacerea aia despre care vorbea Maurice. Mâna destinului, fără doar şi poate. Ce zici tu?

24 369

— Viaţa sportivă – c. 1/524

— Da, George.

— Cred că asta-i una din cele mai importante zile din viaţa mea, îmi spuse apoi cu tâlc, şi privi la mine ca şi cum s-ar fi aşteptat să-i răspund.

— De ce?

— Ei bine – e o poveste veche, Arthur. De pe vremea când nici nu poţi tu să-ţi dai seama ce-a fost Primstone. Dar eu am considerat întotdeauna clubul – terenul – oamenii de pe el, pe cei ce purtau răspunderea administrării lui – ca un fel de societate. Îmi plăcea a crede că am avut şi eu un rol în administraţia aceasta. Înţelegi ce vreau să epun? A fost o instituţie la a cărei conducere am luat şi eu parte. Ştiu că pare o atitudine cam de izolare. Dar încă de la bun început, de acum mai bine de treizeci de ani, aşa am privit lucrurile. Şi-n toată această perioad. a Primstone a fost dominat de un ins ori de altul. Ba Weaver, ba apoi Slomer, şi aşa mai departe, ciorovăindu-se şi. Înlocuindu-se unul pe altul. Acum s-au dus amândoi. Unul – mă rog, se poate să fi fost doar dezamăgit – iar cu celălalt s-a terminat. Ai putea zice că Weaver s-a străduit să fie

prea amabil şi că oamenii au abuzat, iar că lui Slomer i-a lipsit puterea fizică. Dar asta este. Acum s-au dus amândoi. Şi pentru prima oară clubul va fi condus de un comitet.

Mă privi fix, să vadă dacă am înţeles ceva din ce mi-a spus, apoi îşi luă pălăria de lângă el şi o învârti în mină.

— După cum vorbeşti, George, încep să cred că aşteptai cu nerăbdare clipa asta.

— Nu. Nu cred poată spune cineva una ca asta. Am încercat tot timpul să fiu imparţial. Fireşte că dintre amândoi, l-am preferat pe Weaver. Dar asta nu a fost decât o preferinţă pereonală. Nu pot spune că-mi pare foarte rău ori că sunt mâhnit că a murit Slomer. Dar pe de altă parte n-am aşteptat niciodată moartea aceasta cu nerăbdare, în felul la care te-ai gândit. La drept vorbind, a fost mai degrabă ceva la care mă aşteptam.

— Desigur însă că n-a fost ceva la care mă aşteptă eu.

— Nu ştiu ce-ai gândit tu, Arthur. Tu eşti unul din oamenii aceia care-şi ţin de obicei sentimentele în frâu. N-am putut bunăoară şti niciodată dacă ai pus ori nu preţ pe planul acela privitor la o afacere.

— N-avealm nicio şansă, George. Nu-i nevoie să te frământi.

— Lucruri de-lde-astea pot distruge o echipă, mai ales la începutul, unui sezon.

— Slomer ar fi lăsat-o pentru niţel mai târziu?

— Ascultă, băiete…

Se uită îndelung la mine, gânditor, neştiind bine ce cred. Dar orice observaţie ar fi vrut să facă a fost zădărnicită de Maurice care, după ce bătuse la uşă, năvăli vesel în cameră. Mi-am dat seama dintr-odată dt de tarc îl bronzase săptămâna de vacanţă.

Ţ U 1 «U

— Ia te uită… ia te uită… ia te uită de cine dăm aici. Ei, ceva veşti?

— Cu privire la ce?

— Aici e buba, îmi spuse.

Nu puteam înţelege de ce era atât de vesel, dacă

auzise.

— Dar… mă asculţi, Arthur?… în orice clipă azi, ori mâine, ori… – cel mai târziu poimâme, aştept o micuţă şi drăguţă ştire deja Slomer ca să-mi confirme că…

George făcu ochii mari de tot, deschise apoi o gură dt o şură şi se porni pe un de nestăpânit. Se sprijinise de speteaza fotoliului şi tremura ca o piftie. Începusem să rămbesc şi eu, văzând mutra buimacă pe care o făcea Maurice.

— O… îmi pare rău că te-am întrerupt… îngână George printre sughiţuri. N-am vrut să mă port aşa. Numai că ai venit şi tu… colac peste pupăză.

— Unde-i sticla? vorbi Maurice, uitându-se la repezrală jur-Împrejur. Să nu-mi spui, George, că te-ai apucat de băut!

— Nu… toate-s bune, zău, Maurice dragă, îl asigură George. Dă-i mai departe, băiete. Nu ţine seama de mine.

— Mă rog, voiam să vă spun că…

Totuşi Maurice era descumpănit şi încurcat.

— Vrei să spui că ai luat legătura cu Slomer înainte ca noi să fi plecat de acolo? i-am venit eu în ajutor.

— Asta voiam să-ţi spun, Arthur. Totul e aranjat – totu-i în regulă.

— Părea să te simpatizeze. Când am pomenit că eşti şi tu interesat în afacere… astea s-au petrecut la telefon. Pe urmă i-am trimis o scrisoare, după ce i exipus totul. Nu ţi-am spus nimic, pentru că voiam să-ţi fac o surpriză. Şi-apoi, când am venit acasă şi n-am găsit nicio scrisoare, mi-am spus că s-ar fi putut s-o fi lăsat aici…

Se uita de la George la mine cu o uimire mereu crescândă, socotind că lunga şi gâfâita lui explicaţie trebuie să fi lămurit totul. George, în răstimp se liniştise şi-şi luase un aer de încruntată severitate, îndemnându-mă din privire să-i spun lui Maurice cele întâmplate.

— Slomer a murit, Maurice, i-am spus.

George dădu din cap afirmativ.

— Duminică. Pe când eram plecaţi.

Avea Maurice două principii – să nu arăţi niciodată ce

simţi cu adevărat dacă e vorba de o durere, iar dacă n-ai încotro, atunci să-ţi arăţi simţământul învelit într-un surâs. Zâmbi, deci, nestingherit.

— Ei, dacă-i aşa, s-a zis cu ideea noastră, Arthur. Ce crezi?

— Într-adevăr.

— Sunteţi siguri c-a murit, nu-i vreo farsă sau mai ştiu eu ce? întrebă el gânditor.

— Înmormântarea are loc mâine, îi precizâ George. Arthur şi Frank vor reprezenta echipa. O să merg şi eu, din partea comitetului.

— Mai frumos nici nu se poate, răspunse Maurice. Singura parte rea e că cei pe care moartea asta îi loveşte cu adevărat n-au să fie de loc prezenţi.

— Ce vrei să spui?

George încerca să pară sever, după criza lui de

A

ns.

— Nimic... Şi-a ales momentul potrivit ca să dea ortul popii.

— Dacă vrei să vii, zise George, eu n-am absolut nimic împotrivă.

— De mine în biserică pe-o vreme ca asta nu daţi. Lacrimile mai bine mi le-nec la crâşmă decât să le vărs în biserică.

— O să-ţi treacă, îi spuse George repede. Eu o să plec acum, Arthur – vă las singuri să vă reveniţi din dezamăgirea pe care aţi avut-o. Mă poţi chema la telefon mai târziu. Să aranjăm unde să ne întâlnim mlâine. Pe Frank îl înştiinţez eu.

Maurice, de colo:

— E-n regulă, doctore. Viu şi eu.

— Nu mai vrei să stai niţel? Maurice, l-am întrebat.

— Ce face?...

— w /-i «»— I

Aşteaptă ca Geoiige să iasă pe uşă şi să coboare câteva trepte, ca apoi să-mi spună:

— Să stau cu tine, fleţule? I, a ce bun? Ca să-

mbătrânim împreună?

— În putea sta de vorbă.

— De vorbă. De vorbă! Numai de asta am stat cu tine, Arthur. Vorbe. De n-ai fi fost tu cu vorbele tale şi cu aşteptările şi cu şovăielile tale, am fi de mult aranjaţi şi rostuiţi şi noi în rândul oamenilor. Pe când aşa… La naiba! De ce mai stau aici? De-acum nu te mai cunosc.

Şi dus a fost. I-am auzit glasul lui George, care-i vorbea liniiştit pe scări. Am încuiat uşa.

Înmormântarea a fost o adevărată procesiune. S-ar fi zis că oraşul încremenise la moartea lui Slomer şi nimeni nu părea să ştie precis ce însemna ea ori ce-ar trebui să facă. Rezultatul a fost că toată lumea s-a agitat şi că toate marile firme şi-au trimis delegaţi şi că toate societăţile de taxiuri şi-au trimis maşinile. Carul funebru era o

1 U U o < < VJ u movilă compactă de flori din care păreau să iasă la iveală numai cele patru roţi de dedesubt şi capul şoferului deasupra. Acest spectacol ocazional, emotiv răscoli mulţimi mari şi totul se petrecu într-o atmooferă de uimire îngrozită.

George, Frank şi cu mine ne-am nimerit într-un taxi cu alţi doi oameni care-l cunoscuseră pe Slomer doar puţin, din afaceri. Unul din ei, impresionat de numărul de persoane care, în vreme ce treceam, se aplecase să se uite la noi pe fereastra maşinii, observă:

— E sfkşitul unei ere, zău aşa.

George îşi ridică sprâncenele stufoase şi parca pierdut fără câinele lui.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă răbdător.

— Odată cu moartea lui Slomer, îi răspunseul acela, o să vedeţi c-o ISĂ le vină mai uşor marilor trusturi să pătrundă în oraşul nostru. Un şef autoritar ca el nu mai găsim. O să ajungem şi noi ca toate celelalte oraşe mari – socialişti, impersonaţi, anonimi. Singurul lucru care ne va distinge – şi-şi flutură mâna înmănuşată spre mine

— Va fi calitatea echipei noastre de rugbi.

Întoarse apoi ochii înspre mulţime, în vreme ce mulţimea se încolona pe Market Street îndreptându-se

către biserica Sfânta Tereza. Era cald.

— Ia uitaţi-vă, zise; n-au să mai fie înmor-A A u i ui ui mintări în care jumătate din oraş să umple străzile pentru a privi trecerea unui om pe care abia dacă-l cunoşteau…

Şi scutură din nou din degetele lui înmănuşate.

— O să avem o echipă de rugibi.

George îşi pipăi gulerul tare:

— Pentru care să-i mulţumim lui Dumnezeu, zise el.

M-am vârât iar în gaura mea de şarpe şi nu m-am mai gândit decât la rugbi. Viaţa devenise o simplă formalitate care se cerea îndeplinită, fără a fi privită prea îndeaproape. Mă antrenam din ce în ce mai mult în fiecare seară, săream şi alergam până ce ameţeam, boxam de unul singur până ce mi se părea că boxez cu un partener real. Nu mi-am aflat astâmpărul până ce nu mi-am dat seama că-mi alungasem orice urmă de simţire din corp, care acum nu reacţiona altfel decât cum fusese antrenat. Am constatat că scorul nu mă mai interesa de fel şi că, numai de dragul de a lovi şi de a isca scandal, părăseam deseori sarcina care-mi revenea. Dacă ajungeam să marchez, cu atât mai bine, dar gjându-l mi-era numai să nu dau balonul din mână şi să opresc fiarele, să le fac să simtă că s-au izbit de o stâncă. Mă prefăceam, nu jucam ci adevărat. Nu-i lucru bun a fi singur şi cred că la adevărul acesta nu luam aminte. Îmi spuneam că avusesem mereu dreptate: eram lipsit de orice fel de simţăminte. N-avea niciun rost s-o mai fac pe cel care le-ar avea.

Când a venit scrisoarea, am luat-o drept încă una din neroziile acelea pe care mi le trimit şcolăriţele. Am găsit-o pe raftul de la Primstone, unde e pusă mai toată poşta trimisă de admiratori şi suporteri, şi la început m-a frapat singurul cuvânt scris în partea de sus a plicului: duminică. Mi-am spus că eram într-o marţi şi m-am întrebat de ce oare să fi notat cineva ziua pe o astfel de scrisoare. Din cuprins rezul. ta că doamna Hammond fusese dusă la spitalul regional. Emma Compton nu ştia dacă mă va interesa să aflu. La spitalul regional erau îndeobşte duse numai cazurile foarte grave.

L-am anunţat pe Dai şi am plecat mai înainte de a fi început antrenamentul. Am străbătut oraşul drept până la spitalul aşezat pe creasta dealului care domină peste Highfidd.

Am putut s-o văd doar o clipă. Dormea ori era inconştientă. Câteva vorbe mai apăsate au adus-o pe soră, iar altele, mai numeroase şi mai apăsate, pe doctor. Un scoţian scund, îndesat, cam de v arsta mea, care m-a poftit în cabinetul lui când a auzit cine sunt.

— Arthur Machin – joci în echipa municipală, mi-a spus. Ce legătură ai cu pacienta?

— L-am fost chiriaş. Ce i s-a întâmplat?

— Are un cheag de sânge pe creier, îmi spuse cil în cele din urmă, după ce îmi povesti că se duce să vadă din cânid în când meciurile municipals Nu putem face mare lucru deocamdată, încheie el.

— Ce efect poate avea asupra ei... Înţelegeţi... E grav?

— Grav?... Da, e grav.

Mi se uită drept în ochi, încercând să desprindă cât de mult mă privea cazul.

— O să moară?

Mă aşteptam să râdă de cât eram de naiv. „Nu, desigur că nu” – mă aşteptam să-mi răspundă, bătându-mă pe umăr dojenitor.

— Nu v-aş putea da un răspuns precis.

Răsuflă adânc pe nas, întrebându-se probabil dacă n-ar fi mai interesant să vorbim despre rugbi.

— Ştiu la ce te gândeşti, vorbi el. Dar asta-i situaţia pentru moment. Trebuie să înţelegi că e rău bolnavă.

— Cât de curând puteţi şti ce se va întâmpla?

— Să-ţi explic. Cheagul e în porţiunea cea mai vulnerabilă a creierului. S-ar putea resorbi fără a lăsa niciun fel de urmă. Pe de altă parte, s-ar putea să fie fatal. Îmi pare rău că aşa stau lucrurile, dar descrierea asta e mai bună decât formularea unei păreri personale, nu-i aşa? îi eşti rudă?

— Nu. I-am fost doar chiriaş.

— Va să zică nu există relaţii de afecţiune?

— Arc vreo importanţă?

— În astfel de cazuri, e bine să ştim.

— Îmi putoţi dar spune care vă e părerea, în afara prezentării faptelor?

— Dacă vrei să ştii care-i părerea mea, nu cred să aibă multe şanse de a supravieţui. Ăsta e adevărul…

— Aş putea aranja să aibă o rezervă?

— Ei… s-ar putea, pentru dumneata.

Mă măsură din creştet până-n tălpi, ca şi cum trupul meu ar fi fost amestecat în treaba asta.

— O să văd ce pot face. Neoficial, Arthur, cum s-ar zice.

— Spitalul e plin?

— E mereu. Dar avem o circulaţie rapidă de paturi, ca să zic aşa. Cred că se poate aranja. Sunt şi eu destul de nou aici.

Surâse uşor, prietenos, încântat de faptul că făcuse cunoştinţă cu mine, şi că jucam în cadrul Federaţiei aşa cum jucam.

— Aud că sunteţi programaţi să faceţi un turneu în Australia în vara asta.

— Am o şansă să merg şi eu. Dar mă întreb dacă o s-o fac. Aveţi vreo idee ce i-a provocat boala?

Băgă bruoc de seamă că nu-i apreciam cum se cuvine bunăvoinţa şi prietenia. Şi-i dădeam dreptate: omul se purta cum nu se poate mai frumos.

— De când o cunoşti? mă întrebă el.

— De vreo patru sau cinci ani.

— Şi în ultimul timp?

— N-am mai văzut-o, la drept vorbind, de mai bine de un an.

Asta-i uşura situaţia.

— Cauza fundamentală, aş putea spune, e un moral deosebit de scăzut. Dacă n-ai mai văzut-o de un an de zile, s-ar putea să nu ştii nimic. E din cale afară de slăbită şi, ca să fiu sincer, ăsta e motivul pentru care, pe lângă poziţia cheagului, nu cred că o să scape cu viaţă. Nu are putere şi

– ceea ce-i şi mai important – mă întreb dacă are şi voinţă.

C 1W W 1 u A u A

Se lăsă o tăcere lungă şi adâncă, în care părea că nu-şi dă seama că încetase de a vorbi. Camera era cufundată în linişte deplină. S-ar fi zis că ea avea să dureze de-a pururi şi nu mă puteam gândi la nimic din care să fac un pretext de discuţie; la niciun zgomot pe care să-l isc spre a pune capăt acestei tăceri.

Atunci, doctorul adăugă:

— Asta-i situaţia obişnuită, aici, deşi de obicei avem de-a face cu oameni mai în vârstă. Înţelegi că vorbesc la rece.

— Nu ştiu dacă aş ţine să vă aud vorbind despre cineva care nu vă e simpatic, i-am spus eu, şi a râs.

Am început să mă străduiesc din răsputeri să-mi placă omul.

— Dar vreau să aibă cea mai bună îngrijire cu putinţă.

— E-n regulă, Arthur. Am însă toate motivele să cred că vrea să moară.

— Şi cu copiii ei cum rămâne? Are un băiat şi o fată.

— Le poartă, de grijă o rudă, dacă-mi aduc bine aminte. Singura rudă pe care s-ar zice că o are.

— Are vreo şansă cât de mică?

Făcu o pauză ca să cântărească tonul vocii melc.

— Să n-o iau prea în negru. Ţi-am vorbit deschis. Există o oarecare speranţă. Cât de des vrei să vii s-o vezi?

— Aş dori să viu zilnic.

— În fiecare zi, repetă el, şi nu se sili să-şi ascundă uşoara mirare. Şi zici că n-ai nicio legătură cu ea, de afecţiune sau altfel. Ar fi mai bine pentru toţi cei interesaţi, dacă mi-ai spune chiar acum că au existat sau nu astfel de legături.

— Am fost în relaţii – Înţelegeţi – foarte intime cu ea…

Oftă şi încercă să pară nemulţumit. Poate că nu-şi dea seama că era prima persoană străină faţă de care recunoscusem adevărul.

— De ce nu mi-ai spus de la început că eşti direct interesat? Nu erai obligat să-mi explici împrejurările – mi-ai fi putut doar spune… mă rog, orice. Cum iei lucrurile acum? Vreau să spun, înţelegi să ai grijă de ea pentru că ţi-am spus că s-ar putea să moară? Te simţi vinovat, simţi că eşti dator cu ceva?

— S-ar putea formula şi aşa.

— Nu vreau să fiu sentimental, Machin, aşa încât să vorbim pe şleau. Simţi că-i eşti dator cu ceva acum că se află în situaţia a' Sta, ceva ce nu i-ai dat niciodată până acum – ori e vorba de ceva mai adânc?

— Nu ştiu. S-ar putea s-aveţi dreptate. Oricum

— *Simt că* ceva tot îi datorez.

Voia să-şi continue atacul, dar dintr-odată se îmblânzi şi se răzgândi.

— De când nu mai trăilişti cu ea?

— De mai bine de un an.

— A fost o ruptură definitivă care nu s-a mai dres?

— Eu am încercat să… N-am mai putut ajunge să-i vorbesc. Nu ştiu cu ce i-am greşit. N-a mai vrut, pur şi simplu. îi era teamă.

— Va să zică a existat un sentiment sincer între voi? Înţelegi ce vreau să zic: o afecţiune, ceva ce-ar fi putut dura?

— Îmi vine să cred că am stricat tot… n-aş vrea să pară c-a fost *mimai* un fleac.

— Dar ceva totuşi a fost…

— Din partea mea a fost. Totul însă numai din partea mea!… N-am putut-o face să înţeleagă.

— N-a mai vrut să te vadă?

— Nu. N-a vrut să aibă de-a face cu mine.

— Probabil că ai fost extrem de dur, îmi spuse el.

— N-am fost dur!… Ba da, am fost. Nu, nu ştiu. N-am ştiut cum s-o iau. M-am purtat ca o gorilă cu ea. Nu mi-am dat niciodată seama că nu era atât de tare pe cât încercam eu să mi-o închipui. Probabil că am zdruncinat-o din punct de vedere emoţional mai mult decât am crezut.

Se ridică şi începu să umble prin cameră, potrivind

tijele flexibile ale celor trei lămpi de citit.

— Ei, în cazul ăsta, ce vrei să fac? mă întrebă.

— Aş dori să faceţi rost de o rezervă, după cum aţi spus, dacă nu înseamnă să mutaţi prea multă lume de colo-colo. Şi o să viu s-o văd în fiecare zi.

— O să-ţi fac un bilet de voie. O să fii probabil singurul ei vizitator, în afară de ruda aceea.

— Când o scoateţi din salon? l-am întrebat pe când se apuca să scrie.

— Diseară, dacă pot aranja. O să-ţi arăt, când ieşim, rezerva la care mă gândesc. Dacă se întâmplă ceva, te chem la telefon.

De pe creasta care da spre Highfield am putut privi luminile care scânteiau în uşoara ceaţă albăstruie – contura! pătrat al! perspectivei din jurul spitalului, arcuită şi înfăşurată de coloanele fundului larg al văii, Fairfax Street, acoperişurile cutate ale uzinei Weaver, luciul râului între depozitele ghemuite. M-am dus cu maşina până unde încep laudele. Nu se auzea nici cel mai mic foşnet printre marile falduri sterpe ale pârloagei. Lângă sol, pâcla de toamnă se îngroşa într-un purpuriu negricios. Mă simţeam înviorat – o înviorare înăbuşită de oarecare amărăciune şi mustrare de sine, ca şi cum, în sfârşit, aş fi apucat ceva care până atunci îmi scăpase totdeauna din mână şi pe care a<: Um nu mai eram atât de stângaci ca să-l ţin strâns. Acum acel ceva era adevărat, şi mă ţinea. Nu mai eram singur.

Mă duceam la spital în fiecare seară.

Doamna Hammond era în stare de comă. Părea să fie numai o problemă de zile – moartea ei.

Gând m-am prezentat la antrenament marţi seara, George mă aştepta la intrarea jucătorilor.

— Ai o înştiinţare, Arthur – de la spitalul regional. Eşti rugat să treci pe acolo.

Câinele lui răsufla cu limba scoasă, iar George ţinea uşa deschisă a maşinii, cu grijă părintească.

Toate mi se împotriviră în oraş. Maşina a rămas fără benzuia şi a trebuit să alerg după o canistră, stopul m-a

ţinut pe loc de câte ori a putut, transmisia s-a defectat, ambreiajul a patinat – toate, ca şi cum ar fi fost din vina mea. Am abandonat maşina – n-am mai putut-o conduce şi am urcat alergând dealul.

Medicul – un alt medic – şi două surori tocmai ieşeau din cameră. O cameră pe care o cunoşteam tot atât de bine ca şi propriul meu apartament, ca locuinţa din Fairfax Street, ca uzina Weaver. Doctorul s-a întors cu mine în cameră, spunându-mi:

— Cred că se duce. Cât timp poţi sta?

A lăsat o soră de gardă.

M-am aşezat lângă pat şi i-am ţinut între palme mânuţa care ieşea dintre cearşafuri. Era de necrezut că făcu’se cândva cu mâm asta bombe. Nu era mai mar. e decât mâna unui c-il. Ochii ei mari stăteau închişi. Pielea îi era întinsă pe obraji, se lipea de golurile lor, lucea gălbui peste oase. Mâna îi era rece şi prea liniştită, degetele se agăţau de ale mele cu o spaimă inconştientă, neînsufleţită. O a chinuita, pătată. Îşi rosese unghiile şi le rusese, şi aveau pieliţe subţiri, murdare. Nu-mi aduceam aminte să-şi fi ros vreodată unghiile: am stat şi m-am gândit bine. O vână i se zbătea şi pulsa ca o sârmă la încheietură şi lupta se ducea mai departe la gât – ca nişte coarde care mai dădeau trupului fiorii unei aparenţe de viaţă. Buzele îi erau uşor desfăcute, un dinte strălucea în crăpătura lor îngustă. Nările stăteau larg despicate, să aspire aerul.

Am stat aşa ore întregi şi nu s-a întâmplat nimic. Medicul intra când şi când în cameră. O altă soră o înlocui pe cea dintâi.

Nu se întâmpla nimic. Ţineam mâna aceea între palme şi o mângâiam. Niciodată nu fusese atât de mult a mea, însă ea n-avea s-o ştie. îi transmiteam forţa mea în toate părţile trupului ei. Mi-o furişam prin degetele ei. îi spuneam să nu se dea bătută. Pielea îi era pătată de o sudoare grasă.

I

— U u T

— Am spus că nu se poate să moară. I-am spus u u w

W V IU – y că nu se poate să moară, ca să mă creadă. i-am spus că trebuie să rămână şi să respire. I-am spus să nu se lase.

Dimineaţa medicul m-a avertizat că trebuie să plec. În observat cum se uita la mine, ca şi cum ar fi văzut ceva ce nu se cădea să vadă. Dar ceva ce văzuse prea des.

Afară era frig.

Am luat-o pe deal în jos până la maşină. Mi-a trebuit oarecare timp, ca s-o pornesc. Am întins-o direct la uzină şi-am aşteptat la poartă până la şapte şi jumătate ca să se deschidă. Pentru prima oară vedeam uzina aşa, pentru prima oară venisem atât de devreme la lucru, încât eu eram singurul om din atelier. Tot restul atelierului era gol şi mort, bucăţile de metal zăceau trântite printre maşini ca nişte cadavre după o bătălie.

Atelierul se trezi la viaţă odată cu vibraţia înceată a motorului central, urmată de urletul şi bubuitul iscat de maşinile care porneau, de curelele care lunecau pe dea, supra motorului şi de podeaua care se cutremura. Încăperea se umplu de bărbaţi, de vocile, de picioarele şi de salopetele lor albastre. O dâră de scântei ţâşni arcuindu-se, când metalul scrâşni sub freză: şuieratul metalului fierbinte în apă. Macaraua de deasupra noastră urui, zăngăni, gemu şi porni încet să se mişte, tunând înfundat, prin atelier. Colţul din fund se aprinse deodată cu o lumină albastră, clănţănind şi scânteind, în vreme ce sudorii îşi plimbau flăcările pe deasupra oţelului.

S-ar fi zis că nu lipsisem din rezervă decât un minut. Era tot. colo, mică, înfăşurată în cearşafuri, cu nările însetate de aer. Părea ceva a cărei singură treabă era să moară.

— Trebuie să aibă o inimă de fier, zise medicul. Tot mai pompează, douăzeci şi patru de ore după ce ar fi trebuit să se oprească.

— Înseamnă că tot mai are o şansă?

Medicul strânse din buze şi se încruntă.

— O să vezi sfârşitul diseară, dacă mai stai. Curmata ei cu soţul nu vin.

— Dar ca nu arată…

25 385

— Viaţa sportiv! – c. 1/52 – 1

N-am putut găsi niciun cuvânt pe care să-l rostesc.

Medicul schiţă un fel de strâmbătură din ochi, binevoitor şi resemnat.

adormit pe scaun. Somnul acela n-a fost decât o luptă pentru a mă trezi. O insectă mare îşi făcu apariţia pe tavan, cu picioarele-i subţiri ieşind răscrăcărate din trupu-i lung şi dolofan. Deşi u vi A» ui ui ui era o insectă mică, îi zăream fiece cută fiece măruntă ondulaţie a pielii. Ochii nu i se mişcau, lipsiţi de expresie, dar se bulbucau aidoma unor mingi tari, aspre şi sigure de ele însele. Qnid picioarele-i se urniră, trupul se olti, carnea se încreţi – şi trecu iute de-a curmezi să-l tavanului până la peretele de deasupra patului. Am urmărit-o îndelung, în vreme ce stătea agăţată de tencuiala netedă şi nu vădea cea mai mică tresărire. Apoi am luat deodată aminte dt de aproape era de ea; era chiar deasupra capului ei. M-au apucat furiile, pentru că nu observasem până atunci, şi m-am năpustit la perete să zdrobesc arătarea aia.

Dar pe când îmi descărcam energia în această mişcare, se lăsă repede pe perete în jos şi dispăru înapoia patului.

Am stat şi am aşteptat. Am urmărit-o să văd dacă ajmtsese în pat. Am început să caut, cu gesturi din ce în ce încete, până ce abia dacă mă mai puteam mişca şi când, în sfârşit, zărit-o, crescuse parcă de două ori pe cât fusese şi stătea sub pat, holbându-se la mine. Nu m-am putut mişca.

Mi-am dezlipit ochii, crezând că o auzisem şoptind pe doamna Hmond. Stătea n-işcată, ca şi moartă, atâta doar că respira. Persistenţa ei îmi topea puterile. Creştea acolo, mi se părea, ca o ciupercă, dinlăuntrul morţii. Persistenţa ciupercilor.

Dud m-am trezit din nou, un firicel subţire de sânge i se prelingea din nas. Îi atinsese tocmai curbura buzei.

Am sunat şi m-am dat deoparte să privesc dâra care se lungea şi-şi căuta drum pe după colţul gurii,

strecurându-se înspre bărbie. Apoi firicelul se făcu mai gros, mai întunecat. Am deschis uşa, am ieşit pe coridor şi început să strig. Sora venea în trap. Îşi duse degetul la gură, în vreme ce alerga. Aruncă o privire şi pieri. A venit medicul şi am fost lăsat în întuneric, în sala de aşteptare. M-am întins pe o bancă de lemn şi mi-am aţintit privirea spre uşă. M-am ridicat, iar m-am lungit, apoi am ieşit în aerul rece al nopţii şi m-am uitat la toate luminile de dedesubtul meu care nu mai însemnau nimic. M-am repezit înapoi crezând că auzisem pe cineva strigând. Sala era pustie. Mirosul năduşelii mele mă izbi odată cu mirosul de eter.

Am luat-o de câteva ori pe coridor în jos către saloane, în speranţa de a obţine ceva informaţii, dar de fiecare dată am fost întors din drum de către surori, pline de blândeţe. Am pornit de la peretele cel mai din apropierea uşii şi am citit toate avizele pe care le-am putut găsi atârnate pe perete. Am parcurs toată sala, citind buletine, rapoarte, sfaturi, regulamente sanitare, naţionale, regulamente pentru pacienţi externi, fumatul interzis, scuipatul intems, aşteptaţi de partea aceasta a barei, nas, gh şi urechi. Sala era tot pustie. M-am aşezat într-un scaun rulant şi m-am pus în mişcare încoace şi încolo. Pe undeva, înapoia mea, sosi şi plecă o ambulanţă.

În zori veni o soră care mă întrebă ce doresc. Plecă şi se întoarse, aducându-mi la cunoştinţă că starea pacientei nu se schimbase. Am încercat să dau de medicul scoţian, dar nu era de serviciu.

— Puteţi aştepta aici, dacă doriţi, mi-a spus sora. Tare mă tem însă că nu veţi fi de niciun ajutor. Ar fi mult mai bine dacă v-aţi întoarce mai nirziu.

S-ar fi zis că mă cunoştea. Înapoia fermităţii surorii mi se părea ca recunosc o fâşneaţă de la „Meca”. Mă întrebai dacă îşi spunea că m-am schimbat.

M-am suit în maşina şi m-am dus acasă, la apartamentul pe care îl ocupam; am pus deşteptătorul să mai sune la şapte şi jumătate. Am dormit două ore şi am plecat apoi la lucru.

Seara aflat că tatăl doamnei Hammond mai trăia încă că stătea într-un cămin. pentru bătrâni, din spatele gării. Am ajuns acolo în ziua următoare, tocmai în momentul când era transportat într-un azil. Nu a înţeles ce-i spuneam şi era convins că sunt cineva cu numele de Stan. M-am întrebat ce s-ar fi întâmplat cu noi toţi dacă fiică – Că ar fi rămas cu el, dacă nu ar fi muncit într-o uzină în ţi-ul războiului, dacă nu s-ar fi dus la Moyston. Desigur că bătrânul uitase cu desăvârşire de ea; stătea plecat deasupra sobei şi tot mormăia, în aşteptarea maşinii care trebuia să-l transporte.

Mi s-a dat voie s-o văid marţi dimineaţa, devreme. Un bandaj îi acoperea jumătate din obraz, ceea ce, cu toate că nimeni n-a fast de aceeaşi părere, mi s-a părut a fi un semn bun. Am ţinut-o de mină, presupurund că ar putea fi acum

U >J 1 3 U 1 u în stare să simtă, dar sora se arătă îngrijorată când intră şi! văzu braţul descoperit.

— Va să zică, ţi se pare că e vreo şansă de însănătoşire? Întrebat-o.

— N-aş putea să vă spun, domnule Machin. Dar sperăm cu toţii că da, nu-i aşa?

m dormit pe fotoliul de lângă pat până dimineaţa.

Camera cea nouă era mai mare decât prima – vădea deosebirea dintre spitalul municipal şi cel regional. Şi acum putea să se uite la florile ce i se aduceau. Mai înainte lâncezeau şi se veştejeau neprivite. Acum le vedea prospeţimea, de îndată ce erau aduse: în cameră. Iar când dădeau semn de ofilire, ele erau scoase afară. Se uita la flori mai mult decât la orice altceva – la flori şi la creştetul unui copac, înnegrit de iarnă, care foşnea în fereastra ei.

Uneori se întâmpla să zâmbească, de parcă s-ar fi înduplecat să uite trecutul şi-şi aţintea tihnit privirea asupră-mi. Faţa ei era mică şi lină şi zăcea pe cearişaful alb, aidoma unui copil care se gândeşte la bucuriile care-l aşteaptă în cursul zilei.

Se întorsese la tinereţea de pe fotografia pe care mi-o arătase – îşi ţinea capul pe spate ca să-l bată soarele, faţa întoarsă înspre o fată care râdea. Pentru prima oară

vedeam cum fusese cu adevărat – fără Eric, fără mine. A fost cândva fata şi râsul – iar între atunci şi acum nu mai era decât golul – şi totul dat uitării.

Când intram pe uşă, se întorcea şi mă privea tăcută. Nu rostea niciodată vreo vorbă. Stăteam lângă ea, nemişcat – uneori schimbam câte o privire. Fiecare minut trecea ca o secundă în liniştea care se lăsa, în vreme ce noi ne străduiam să ne recunoaştem unul pe altul.

Într-o zi îşi scoase mâna de sub plarpomă, prudent ca ţii c-ar fi vrut să vadă ce voi face. Am luat-o într-ale mele. Părea o confirmare a ceea ce ştiam acum, ca şi cum ar fi topit două piese întruna.

De Crăciun i-am adus pentru prima oară pe Lynda şi pe Ian ca s-o vadă. Ochii i s-au deschis larg, de pl-erc şi de uimire. Nu i-a recunoscut, dar le-a simţit fericirea. În vreme ce copiii se agăţau de ea, urcaţi pe pat, ochii ci cercetau camera cu o mirare nouă şi încercau să le identifice manifestările de căldură şi de drag. Doctorul MacMahon şi sora-şefă urmăreau lupta zâmbind şi intercind să-i potolească.

— Uite! zicea fetiţa. Eu sunt Lynda.

— Şi eu sunt Ian, îi aducea solemn aminte băieţelul.

Se prindea de ei cu ochii închişi.

După o săptămână a murit.

6.

În vreme ce conduceam maşina în fluxul de circulaţie de peste Podul Nou, mi s-a arătat perspectiva uzinei Weaver peste capota maşinii din faţă – vaporii locomotivei din curtea depozitului, mormanele metalice, acoperişul cutat cu geamurile-i pline de funingine. Îmi umbla prin minte o melodie care, poate, reflecta senzaţia de siguranţă produsă de locul meu de muncă în acest ceas de vârf al nervozităţii din timpul zilei. Mi-a trecut prin faţă apa industrială cafenie, în vreme ce spumega în arcuri mari pe deasupra deversorului ţi se învolbura în spirale lente dincolo de taluzid de piatră şi de zidul uzinei. Deasupra deversorului, pe un iaz aparent liniştit, şlepurile se leg-au inactive, asemenea unor degete ciuntite, legate laolaltă

prin frtnghii sub micile macarale şi grămezile de cărbune negru lucios. Teate acestea le ştiam, chiar dacă nu m-aş fi ostenit să le privesc – dar mirosul umed şi rece al râului poluat tot pătrundea în maşină. Cât de departe erau însă toate…

Omul pe care mă oferisem să-l duc până în oraş mă privi pieziş, zâmbind.

— Cum o să fie azi, Arthur?

— Uşor… o să-i scuturăm niţel.

— Vremea-i taman bună.

Ne ridicarăm amândoi ochii spre plafonul jos de nori negri care stăteau în drumul soarelui matinal, ba vizibil, ba ascuns de vechile case din cărămidă de pe – West Street. Altă dată prospere, casele bătrânilor industriaşi erau acum nişte cioturi întunecate ce adăposteau r-uturile unei mici tipografii, câteva locuinţe, birourile unei uzine şi ale vreunei comisii pentru forţele de muncă, precum şi câteva mari prăvălii de forme neregulate… Răspunsul pe care-l dădeau privirii mele, în vr-e ce le priveam cum îmi zboară prin faţa ochilor, era apăsător şi gol.

— V-au cam scuturat sâmbăta trecută, îmi spune omul, cu familiaritatea spectatorului care-şi plăteşte biletul.

— O să mai vedem noi, i-am spus eu, trăgând maşina lângă bordura trotuarului, ca să poată sări din ea.

Folosi o clipă de oprire generală a circulaţiei şi deschise portiera.

— Vedeţi să le veniţi de hac astăzi… Voi fi de faţa – adăugă, ca şi cum numai de îndemnul lui aveam nevoie.

Trânti portiera şi mă. salută cu mâna.

Am parcat în dreptul localului» Baloţii de lână”. O siluetă scundă, încotoşmată într-un palton cât toate zilele, ieşea tocmai prin uşa de intrare a hotelului; veni spre mine şi mă bătu cu pumnul pe umăr.

— Cum te mai lauzi? mă. Întrebă Maurice. Toate bune, băiete?

Îşi dezveli dinţii mici, obraznici.

Gând intrarăm în braserie, f-a-i întunecată se lumină.

Ne-am apropiat de un mic grup care stătea la bar; niciunul din ei, cu excepţia lui George Wade, nu bea.

— Noroc, Arthur, îmi spuse George. Tocmai vorbeam de noul tău plod, Maurice?

— Zău aşa? grăi Maurke.

— Cum se simte Judith?

— Sunt amândoi în formă. Al naibii. puşti – a cântărit trei kilograme. şapte sute cincizeci – cât un buştean zdravăn.

— Bravo ţie, zise George. Te facem iar tată.

Bolborosi o glumă în fundul ber-atei şi ochii-i mici se lăr. giră pieziş sub sprâncenele stufoase.

— Nu uita că tot la Primstone o să trebuiască să arate şi el ce poate, spuse George. Deşi nu s-a mai pomenit ca un tată şi un fiu să arate ce pot în aceeaşi echipă.

Ceilalţi găsiră de cuviinţă să râdă niţel – Frank, Maurice, tânărul Arnie şi doi fundaşi nervoşi. Ne fâţâiam încoace şi-ncolo fără as-ar.

Frank aplecându-se uşor, privea la George cu ochi prietenoşi, nepăsători, prăfuiţi de cărbune. Purta un fular alb, stilns legat în jurul gâtului, faţa îi era roşie şi se vedea bine că lucrase toată noaptea. Maurice, părând mai bătrân şi mai caraghios decât ar fi trebuit să arate un bărbat căsătorit de câţiva ani, mi se sprijinise de umăr cu aceeaşi prefăcută atenţie. Gura tânărului Arnie se căscase într-o înţepenită strâmbătură de amuzament.

George, rezemat de tejgheându-şi seama că îndrugă verzi şi uscate, îi dădea totuşi drumul mai departe, plimbându-şi degetele pe uriaşa măciulie a bastonului. La picioarele lui se ghemuia Toby al II-lea, asemenea unei mici face cu ochii deformaţi de slugărnicie, aţintiţi asupra pantofilor lustruiţi ai lui George, răscrăcănaţi pe covorul uzat.

Strânşi în jurul meselor, ceilalţi din braserie îşi «domoleau conversaţiile, ca nu cumva să piardă vreo vorbă de-a lui George. Toate observaţiile lui erau trecute din gură în gură, nă în fundul sălii, unde ardea anemic un foc de cărbuni. Suporterii, deşi însemna pentru ei să iasă de la

călurâcă, erau gata să plece în clipa în care George ori careva din noi ar fi dat semnalul de pornire – erau înfofoliţi în paltoane şi fulare şi mai că-i puteam auzi cum năduşesc.

În cele din urmă, George catadicsi să se uite la ceasul pe care-l purta sub reverul mânecii – o inovaţie recentă – şi-l compara cu pendulul de deasupra harului care arăta întotdeauna zece şi zece. Îşi ceru scuze şi merse la toaletă. Câinele se luă după el, capătul cureluşei dispărând în buzunarul impermeabilului lui George. De îndată ce se îndepărtă, ca un manechin printre rândurile unei asistenţe numai ochi, Maurice zâmbi cu puteri proaspete.

— Unde mergi diseară, Art? mă întrebă.

l spus că nu ştiu şi şi-a trecut mira. prin părul scurt şi negru.

— Avem o serată. De ce nu vii cu noi să sărbătorim?

— Să sărbătorim, ce?

Îşi descheie pardesiul şi-şi îndreptă costumul de duminică.

— Le mai netezim: şi noi, băiete, z-e. cinciprezece lire la mine – aşa încât, ce să mai stăm pe gânduri?

— E cam riscant, Morry, vorbi durpă câteva clipe şi foarte serios tânărul Arnie. Să nu afle domnul.

Şi-şi îndreptă degetul gros înspre Bărbaţi. Am râs subţire de seriozitatea lui.

— Nu ştiu de ce mai lucrez în fundul meu de mină, interveni Frank.

George îşi refăcu apariţia, incheindu-se distrat la pantaloni: şi golind dintr-odată comentariul lui Frank de orice tâlc. schimbase ca turtJ «1* u UIU

tită pe care o purtase de dimineaţă cu pălăria de fetru pe care o purta după-amiază.

— Mă întreb. dacă l-a pus şi pe câine să se... începu tânărul Arnie, când George rosti:

— E momentul s-o luăm. din loc, băieţi, şi cei mai mulţi dintre cei prezenţi în braserie se ridicară în picioare.

El îşi cercetă încă o dată ceasul cel nou:

— Două fără cinci.

Ne-M suit i într-un autobuz care mergea în direcţia

Primstone. Maşina mea ajunsese prea rablagită, ca să urce lesne dealul şi nu prea-mi băteam capul cu ea. Mă pomenisem că folosesc din ce în ce mai des autobuzul.

N-am vorbit în timpul urcuşului. Mulţimea începuse să se înghesuie pe amândouă trotuarele, tâilşiindu-şi paşii pe deal în! Sus, sub burniţa subţire a după-amiezii, iar primele blocări de circulaţie se şi produceau.

Greoaiele clădiri cenuşii, din piatră atât de diferită de cărămida din fundul văii, se înşirau monoton de o parte – şi de alta; trecurăm prin dreptul micii faţade din lemn lăcuit a prăvăliei de pompe funebre, care întotdeauna mă făcea să fiu sigur că aveam să fiu omorât dacă o priveam în drum spre un meci. Un mustăcios bondoc şi bine legat se uita din spatele anunţului din vitrină la riândurile care se îngroşau. Începui zdravăn să casc.

Maurice daidea autografe la intrarea jucătorilor când îl ajunserăm din urmă şi am trecut unul dte unul de-a lungul coridorului de sub tribuna principală. Garderoba oaspeţilor era încă goală, dar s-ar fi zis ca toată lumea, sosise în vestiarul de uz intern.

Băieţii, încă în pardesie, se răspândiseră care încotro, bătând pasul pe loc, vorbind repede şi scurt, tot făcându-şi drum între bancă şi closet. Dai şi maseurul controlau echipamentul, în mijlocul încăperii. Un îngrijitor de teren, cocoşat şi indiferent la tot ce se petrecea în juru-i, se vMse în bazinul de beton, frecându-l de zor cu o perie tare, învăluit într-un nor de abur.

Am găsit un loc pe bancă, uirindu-mă neatent la Frank, prins în discuţie cu Dai. Maurice începuse sănşi desfacă şireturile pantofilor – în afară de Frank, era singurul dintre noi care ştia cu siguranţă că va juca.

Când însă îmi îndreptai din nou privirea spre vânărul Arnie, îşi scotea şi el vestonul, apoi cămara. George trebuia să-i fi spus, discret, pe când urcam dealul, că avea să joace. Lui George începeau să-i placă toţi cei care-i dădeau importanţă. Băiatul îşi vând mâna într-o cutie de tinichea de pe podea şi scoase un cocoloş gros de vaselină. Începu să se frece cu unsoarea aceea din răsputeri pe

umeri, apoi în jurul urechilor, şi aşa diforme şi inflamate. Trăncănea, nu gl-a, Amie ăsta – trăncănea tot timpul cât îşi dădea cu unsoare, în vreme ce muşchii lui anormal dezvoltaţi tresăreau cu o stăpânită încredere. M-am ridicat.

Maurice era gol. Sărea în sus şi în jos, cuprins de obnuita lui agitaţie dinaintea meciurilor, printre jucătorii ceilalţi, îmbrăcaţi, nerăbdători. Corpul lui, din belşg presărat cu cicatrice adânci, îmi aducea o oarecare mângâiere. L-am privit ca şi cum nu l-aş mai fi observat niciodată până atunci. Mu: schii îi erau duri şi încordaţi, cu mici şi fioroase intensităţi fizice. Coapsele încovoiate şi extraordinar de îngroşate i se îndesau către nodul strâns al genunchilor, nişte genunchi roşii, plini de vlinătăi şi gata de a ajunge să fie bandajaţi de maseuri.

Trei indivizi intrară dinspre întunecatul coridor care dădea în afară. Bine apăraţi împotriva frigului, clipeau din ochi în lumina gălbuie a becului; doi dintr-înşii se uitară cu bunăvoinţă la jucători. Hotărâseră în clipele precedente cine n-a să alerge prin ploaie, glod şi frig. Bucata de Mrtie pe care o ţinea George în înă atrase atenţia tuturora.

Gând numele meu fu citit după al tânărului Arnie, băiatul îşi îndreptă privirea spre mine, vădind cât se poate de dar sfidarea; şi ambiţia. Am întors capul. De ce m-aş fi lăsat iritat? Mai aşteaptă câţiva ani şi ai să vezi tu atunci cum ai să priveşti lucrurile. După citirea listei, larma şi chiotele umplură sala, în vreme ce rezervele se trăgeau către ungherele de întuneric şi se străduiau să găsească mijloacele mai potrivite de a-şi ascunde dezamăgirea, a jucându-le celor desemnaţi. Îmi lepădam tocmai pardesiul, când George strigă:

— Treizeci şi cinci de minute, băieţi. Nu vă grăbiţi. Echipa cealaltă abia a sosit.

Privi jur-împrejur, ca şi cum n-ar fi fost de loc ciudat cât de des pomenea de t-lp de la o vreme încoace.

— O să vă aduc numele lor de îndată ce mi se comunică lista.

Trimise pe unul din membrii comitetului să facă

treaba asta, după care pălăria-i de fetru începu să salte printre mulţimea de capete agitate, croindu-şi drum înspre masa maseurului. Cercetă petele albăstrui şi purpurii de pe spinarea lui Maurice.

— Arată a tapet, Maurice, îi spuse şi se aplecă să-i şoptească în mod confidenţial ceva la ureche.

Şi ăsta era un obicei de-al său, care mă plictisea.

M-am aşezat pe bancă, mi-am scos pantofii şi ani-am vfirât şosetele într-tuşii. M-am căznit să mă gândesc la ceva, ca să nu-mi las mintea să rătăcească slobodă, dar ca de obicei nu-mi veni nimic altceva în cap decât vaga idee că trebuie să-mi repar cândva maşina. Mi-am frecat cu grăsime glezna pe care mi-o rănisem pe când eram şcolar. mânfăşurat-o, socotind că e mai bine să nu vadă şi Dai cât de tare mi se umflase de vreo săptămână ori două încoace; am tras apoi ciorapii trei sferturi în dungi albastre şi roşii şi i-am pe – s cu elastic. M-am sprijinit cu spatele de perete, încercând să mă destind înainte de a începe să mă dezbrac. Apa îmi trecea prin cămaşă, răcoroasă. Tânărul Arnie era aproape gata; sărea într-un colţ, boxa de unul singur. Nu mai avea decât să-şi tragă tricoul pe el. Mi-am pironit fascinat privirea asupra cărnii grămădite pe umerii grei ai puştiului, asupra muşchilor supli care-i şerpuiau de-a curmezişul spinării. Păreau de o flexibilitate mai mare ca a oricărui altul, fluide, neşovăitoare. Fusesem oare cândva şi eu la fel? Mi-am dat seama că e mai cuminte să nu mă uit la Amic prea mult. În colţul opus, cei doi fundaşi care fuseseră cu noi la braserie erau pe cale de a fi bandajaţi de către Dai şi de unul din jucătorii de rezervă. Cu picioarele desfăcute, cu pieptul scos în afară ca un porumbel împăiat, cel mai înalt stătea gol puşcă, în vreme ce Dai îi înfăşura câteva straturi de crep şi de bandă adezivă în jurul corpului, acoperindu-i coastele şi spinarea. lângă masă, Frank, cu burta atându-i peste piloţi, îşi freca umerii şi gâtul cu vaselină, şi vorbea ceva cu Maurice. George se dusese să-l dăscălească pe tânărul Arnie, care asculta cu un aer serios, diplomatic, sfaturile pe care le primea. Toby al II-lea, urmărit de o cureluşă, stătea pitit sub bancă.

Cocoşatul care freca bazinul începu să cânte un imn.

M – n dezbrăcat, mi-am prins chiloţii, m-am apropiat de Frank, lângă masă.

— Cum stai? mă întrebă într-o doară, după cum îi era obiceiul; îşi freca voluminoasa-i burtă cu foarte multă tragere de inimă. Trebuie să fiu atent. Şi nea George la fel. S-a tot z-it la mine, m-urându-mă de sus, până jos din clipa în care mi-am scos haina.

Ochii lui prăfuiţi de cărbune clipeau obosiţi.

— Dă-mi pe spate, şcă.

Se răsuci şi-am început să-i întind unsoare pe spate; avea pielea galbenă, pătată de o puzderie de cicatrice albastre. Era o treabă care, am ştiut-o de când jucat India oară, trebuia făcută musai la fiecare meci.

Obişnuitele mirosuri umpleau încăperea cu tavanul jos – praf uscat şi năduşeală, fenol, o duhoare de piele tăbăcită şi de cremă de ghete. Deasupra nor. stră huruia neîncetat forfoteala publicului. Mi-am tras tricoul cu nr. 12 şi, când am scos capul prin deschizătură, l-am zărit pe tânărul

Arnie stând de vorbă cu Frank. Erau aproape douăzeci de ani diferenţă între ei. Frank începuse să joace la Primstone în anul în care Arnie venise pe lume. Ştiam prea bine ce-l frământa pe Frank – frica de a-şi pierde locul în e-ipă, popularitatea, banii, poate şi prieteniile, şi de a se cufunda în aceeaşi obscuritate ca şi colegii săi mineri, de a deveni un oarecare „fost”. Această abruptă împuţinare a vieţii, tocmai în punctul în care, potrivit tuturor regulilor, ar fi trebuit să sporească, isca în el o frică de care ajunsese să-şi dea seama prea târziu. Era primul semn al ramolirii lui Frank. De fapt era un lucru la care nu pot spune că ţineam din cale afară de mult să mă gândesc.

Deasupra capetelor noastre, picioarele publicului spectator tropăiau gălăgios.

O rafală de vânt şi de aer rxe se stârni în atmosfera înfier Wntată a încăperii. Acelei membru din c-itet se înapoie cu lista schimbărilor din echijpa adversă, trintind autoritar uşa înapoia lui.

— Tot mai plouă? întrebă Frank.

Jucătorii se adunară să vadă numele de pe listă. Figura palidă, de tuberculos, a omului cu lista reflecta lumina galbenă în vreme ce-şi înălţa capul să răspundă întrebărilor.

— Da, bătine. N-o să fie uşor, s-o ştii de la mine.

Frank îşi reluă locul pe bancă, întinrindru-şi mâinile pe genunchi, bombănind ceva. Tânărul Arnie luase balonul rei-l arunca unui jucător, care i-l trimitea înapoi în felul anume pe care îl ceruse el. În zece ani, m-am pomenit eu să cuget, va fi ca mine. Şi atunci, gata cu toate.

— Fii atent la pase, Arthur, îmi şopti George Wade secretul. E teren alunecos. Au aripi – trepte, amândouă – Taylor şi Wilkinson, aşa că o să trebuiască să te mişti repede. Repede!

— Ştiu, George.

Trebuie că s-a simţit jignit. Se îndreptă din şale şi, fără a mă privi decât năn dreptul urechilor pline de unsoare, se duse în partea cealaltă a încăperii, Ia Frank, pentru a-i spune şi lui câteva cuvinte inutile.

O lovitură în lemnul îi şi iată că intră arbitrul de tuşă.

— Încă cinci minute, ne anunţă el, şi începu să verifice bocancii. şi apărătoarele.

Mi-am scos dinţii şi mi i-am pus în buzunarul de sus.

— Cum îţi merge, Arthur? mă întrebă, şi dus a fost fără a mai aştepta să afle răspunsul.

Cei doi fundaşi din colţ, cu umerii săltaţi până la ur-i de apărătoare, îşi vorbeau unui altuia cu glasuri scăzute, nervoase, bătând pasul, ştergându-şi degetele pline de unsoare, molfăintl gumă distribuită gratis de George. Se opriră pentru a li se controla cospurile atent protejate, apoi îşi pieptănară părul în oglinda roasă şi aburită. Simţii, atunci, că mă încearcă prima senzaţie ide agresivitate, căci dexadrina pe care o luasem acasă începuse să-şi facă efectul.

M-am apropiat îşi eu de Maurice, Wngă scândura cu răşină. A span o fiolă cu amoniac şi am folosit-o pe rând pentru a trage adânc pe nas. Soneria

electrică zbârnâi deasupra uşii; Dai începea să turuie sfaturile pe care le dădea în ultima clipă.

Unul ori doi erau niţel speriaţi – un jucător fusese omorât cu o săptămână în urmă, de pe urma unei lovituri de picior primite în cap. Deli vorbea. dur, niţel obosit. Apoi dădu balonul lui Frank şi deschise uşa.

— Jucaţi frumos, băieţi! ne sfătui George părinteşte, cu mâinile încrucişate pe burtă. Dar dacă-i loviţi – loviţi-i ca lumea, faceţi-i boiangerie, aprindeţi-le felinarele.

Aceasta era jertfa săptămânală pe care o aducea pe altarui vorbelor urâte. Dădu: şi din cap şi le zâmbi câtorva, foarte puţini.

Înaintam după Frank, prin tunel. Un corp ca al lui ţine ceva protecţie. Qţiva oficiali îi pipăiră spatele, apoi spatele meu, în vr-e ce pătrundeam în tunel şi începeam să o luăm la trap. Un vuiet uriaş coincise eu l-ina zilei şi se amplifică pe măsură ce ne răspândeam pe teren. Megafoanele trâmbiţau „Intrarea gladiatorilor”.

În ciuda burniţei şi a frigului, tribunele se înnegriseră de lume. Noi, curaţi şi spilcuiţi, stăteam în cerc în mijlocul terenului, pasându-ne balonul; ieşeam în relief pe fondul verde, cu tricourile noastre brăzdate în roşu şi verde şi cu chiloţii albi.

O pală de aburi, strălucind pe cenuşiul cerului, se desprinse de pe buza turnului de răcire şi porni să lunece alene pe deasupra terenului. Un bărbat în tricou alb cu dungi orizontale roşii ţâşni din gura tunelului. Alte urlete – tărăboi, tălăngi, sunete de trompetă – şi un puhoi de roşu şi de alb se revărsa peste verdeaţa întuncui vi i 1 * ru * * vi vi l câtă a părţii de jos a terenului. Ma uitai să văd numerele doi şi cinci şi talia înaintaşilor lor. Erau tineri.

Frank se afla lângă arbitru, ca şi celălalt căpitan – unul cu picioarele arcuite, scund, adulând la înfăţişare cu Maurice. Şi-au strâns mâinile, au aruncat în sus un ban şi Frank ne căcu semn că vom juca pe porţiunea de teren pe care ne aflam.

O nouă izbucnire de urale a publicului încuraja luarea de poziţii. Maurice se repezi cum mai făcuse de o mie de ori până atunci şi şuta. Cei şase înaintaşi alergau pe teren. O pornisem şi eu drept înainte, (ştiind că pot să dau impresia unui

„VJ VJ VJ f VJ VJ /

atac puternic rara sa trebuiască să fac ceva – jucătorul care avea să intre în posesia balonului va al erga oblic spre centrul terenului şi îl va pasa unuia din mijlocaşi.

Aşa a şi făcut, execucând o pasa rapidă şi avantajoasa către căpitanul cel scund al lor, care abia apucase a prinde balonul, că se şi pomeni aproape retezat de un placaj scurt a lui Maurice, sosit la ţanc. Omul că nărui în noroi, cu picioarele-i scurte desfăcute pe iarbă. Arbitru! trecu, aruncându-i lui Maurice o privire de avertizare, ca să vadă ce face mortul.

— Aşa te vreau, Maurice, vorbi Frank.

Am făcut pe loc o geămada, scurtele noastre mădulare îmbuaându-se, apoi încorindu-se. Se porni o mimare pe teren, şi tânărul Arnie interveni cu o lovitură la gleznă, iar jucătorul se prăbuşi. Balonul se ro-ogoli liber şi băiatul îl Iau să sprinten cu o mlâcă şi, mereu schimbând pitiorul, începu să alerge pe teren. Dădu de Frank care, cu o pasă lunga, îi veni cam din greu în ajutor. Volumul uriaiş al lui Frank, viteza lui redusă, atraseră magnetic pe fruntaişii adverşi. Săreau sălbatic asupra-i, pe cald. el îşi făcea dr-Încet printre ei. Înainte de a cădea sub atacurile lor simultane, zvârli cu îndemânare balonul în coridorul pe care anume îl crease. Maurice aşteptând să-l primească, nu auzi bufnitura pricinuită de căderea lui Frank la pământ; înhăţă balonul cu o mină şi cu paşi precişi, mărunţi, îşi croi drum până-n apropierea fundaşului, şi aprobe că ajunsese pe linia buturilor, când aripa de grămadă, sosind lateral cu o şi mai mare şi mai năprasnică viteză, îl răsturnă cum ai răsturna un pahar.

Cele două echipe îşi luară poziţiile în mijlocul vacarmului asurzitor provocat de emoţia generală. Frank

stătea îndoia lui Maurice; el prinse balonul Gând îi veni printre picioarele mijlocaşului de grămadă. Începui să alerg din spate; Frank ţinea bine balonul, apoi mi-l dădu pe când treceam în plină viteză. În izbit ca un bolid zidul de jucători în aşteptare. O clipă cedară, se strânseră, ţinură. O durere înăbuşită mă săgetă însă, drept în vâl ful ţestei. Mă străIduii să ajung într-o poziţie care – ştiam eu – va reduce impactul şi-mi va da mai multe şanse împotriva vreunui pumn neastâmpărat. Am auzit prin urechi, compresate, strigătele şi murmurele mulţimii, poate că şi vocile înfiorate ale unor indivizi, mai înainte de a fi trântit la pământ.

M-am ridicat ca împins de un resort şi am şutat. Balonul nimeri drept în Arnie. Nu-mi dădusem niciodată seama de cită popularitate se bucura în rândurile publicului. Gând, de pe urma unei lovituri aparent întâmplătoare, fu doborât, încercai un vag sentiment de satisfacţie; se alesese cu ce merita. luat balonul după ce l-a şutat el şi l-am trimis spre centri. A trecut drept la supraprotejatul jucător de aripă, care a cules degajat şi a luat-o la goană pe teren, cu singurul rezultat de a fi aruncat în tuşă. Mulţimea îşi manifestă dezaprobarea.

Ne-am legat în grămadă, gâfiâind de pe urma unei prime senzaţii de tăiere a respiraţiei; aburi se ridicau din trupurile epui-te ale celor din linia a treia. Am văzut năluca udă că se rostogolea printre piici-oarele mede, şi Maurice o înşfăca nerăbdător. Cu o fentă neobişnuită, ţâşni pe lângă căpitanul încă ameţit al echipei adverse şi fu prins de jucătorul din aripă. Dar şută sălbatic, se azvârli, se răsuci se aruncă peste linia de margine.

Publicul striga şi se zbârlea ca o grămadă de păsări înţărcuite, ca o apă stătătoare brusc tulburată. Fluierături, tălăngi şi trompete se ciocniră de vuietul animalic, năruindu-se, înălţându-se. Mă rezii la Maurice, îl bătui pe spate şi ne întoarserăm în grupuri bine disp use.

Funda: să-l rată o transformare. O adiere uşoară trecu pe deasupra terenului, risipind burniţa. O ŢÂşnitură de aburi vii se învolbură peste noi şi se îndepărtă,

înălţiându-se încet. Îmi lăsai ochii în jos, spre pământul fără iarbă de la picioarele mele, moale şi noroios. M-am aplecat şi l-am atins, încercând o senzaţie de liniştire şi, în vreme ce rafala de ploaie îşi schimba direcţia, am privit şi la un alt asemănător petec de păm: în, tot fără iarbă, de la centrul terenului. Balonul nu era acolo. O fiară străbătea spaţiul imediat după ce şutase. Am strâns din ochi şi, în aerul dens, profilată pe întunecata proeminenţă a turnurilor de răcire, zărit mica nălucă ovală.

— E a ta, Art! strigă Maurice din spatele meu.

Pielea umedă a balonului mi se izbi de braţele încrucişate şi m-am răsucit instinctiv din încleştarea celor ce mă înconjurau. Am căzut fără a-mi pricinui vreun rău şi m-am pomenit pe jos. Am rămas la pământ să privesc cum balonul trecea din mână în mână, de-a curmezişul terenului.

— Hai, Arthur, mişcă-te! strigă cineva on dindărătul meu, ori din public.

Am urmărit automat balonul, ca legat de el printr-un fir nevăzut. Poate că nu mai aveam nevoie de o maşină acum. Prea se învechise, prea se terfelise, iar o maşină nouă era clar că nu-mi mai puteam permite.

Am prins balonul şi am făcut o spargere în mijlocul terenului. Am evitat doi jucători şi-am pasat. Mişcarea n-a dus la nimic.

M-am străduit pe cât am putut să mă ţin deoparte cât timp balonul trecea de la unul la altul. Mă odihneam, încă nu foarte obosit, niţel buimac. Mă dureau gleznele; mă strânsesem prea tare. Dexadrina pe care o luasem părea să se fi absorbit. Pieptul mi-l simţeam chircit. Umezeala mă pătrundea până la oase, amorţindu-mă. Grupuri negre, necunoscute, piele vărgată cu sânge, mădu. tare întunecate şi încete trecându-mi neîncetat prin faţă, prinzându-se, clătinându-se, lovindu-se, urmărite de aburii care li se prelingeau din piele, curând mânjiţi de noroi şi apoi evaporaţi în aerul rece.

Am început să particip activ la joc şi am primit balonul printr-o pasă. luat-o la fugă, ţinând-o oblic, făcând

paşi mari, aşa cum îi place atât de mult publicului.

Am ales aripa dreaptă, o Heie de teren care-mi. era mai bine cunoscută şi unde aripă de grămadă era un jucător mai puţin lat în spate. Mă aştepta prudent, cu picioarele desfăcute, îndoit cu nervozitate, îmboldindu-mă să-l depăşesc înspre linia de margine. Mi-te controlat mersul şi am început să alerg de-mi sfâdiau călcâiele, luând-o drept spre el. Se dădu iarăşi în lături, continuând să mă silească să-l depăşesc înspre linia de margine. Planul acesta meschin mă scârbea. M-am repezit la el şi mi-am declanşat pumnul stâng. I-am zărit strălufgerarea de spaimă, ndouă braţele împinse înainte a protecţie, neroada şi şovăitoarea tragere înapoi, cele două răni pricinuite gazonului de crampoane. Am zărit silueta fundaşului alergând în diagonală pentru interceptare. Mi-am ridicat genunchii mai sus şi m-am concentrat asupra liniei.

A urmat strigătul tineresc de încurajare a lui Arnie. Nu mai aveam decât să-i trec balonul, ca să marcăm. Mi-am repezit mâna alsupra c-ului fundaşului când apăru şi el şi-am simţit cum i se înmoaie braţele. M-am aruncat drept înainte şi am lovit zdravăn pe careva. Am căzut lateral pe linia de margine.

Mirosul de pământ şi de iarbă – şi apoi Arnie care mă ridică în picioare. Un lichid cafeniu îmi curge din nas, geste buză şi mi se prelinge în gură. Arnie urmăreşte totul cu o morbidă fascinaţie.

— Ai fost grozav, Art… grozav! îmi tot îndrugă Maurice.

M-am aplecat în grămadă, am privit cum intră balonul, cum iese. M-am rMirat. În auzit fluierul. Pauza.

Băieţii se rostogoliră şi se prăbuşiră pe masa de masaj şi pe bancă. Râgâieli şi grohăieli.

— Stinge-i lumânările porcului ăluia când dă să ocolească grămada. Vezi de picioare! Devia măgarului las-o pe seama mea.

— Ai văzut ce lovitură joasă i-a dat lui Morgan?

— Nu, da’ ce naiba; ce-i drept e drept.

— Am câştigat mai mulţi bani jucând pentru naţională în Ţara Galilor decât am realizat vreodată aici… şi ţispun că dacă…

Apoi s-au mai calmat. Căldura, mirosul băii calde şi vocea stăruitoare a lui Dai, rămasă singură în acţiune, călăuzea resentimentele. Frank aduse o sticlă de apă şi-şi odihni mătălhălosu-i trup înfierbântat alături de mine. Îşi lipi sticla de gură, îşi dlăti gura şi scuipă. Gând i-am luat sticla din mână, am văzut că sângele care-i mustea din păr i se zbicea, odată cu noroiul, de-a latul frunţii, în jurul oohilor şi deasupra nasului umflat.

— Te simţi mai bine? l-am întrebat.

— Mi-e lehamite. Ce bou sunt că am lucrat noaptea trecută.

Încăperea era ca un staul de vite Aurite. Dai nu mai înceta cu observile critice, arătând că toate mergeau anapoda. În sfărâmat o fiolă de amoniac între degete şi îndesat-o în nasul lui

Frank. El se cutremură, se înecă şi se porni pe o tuse ucigătoare.

Ne-am întors încet pe teren. Urale mai potolite, mai nerăbdătoare întâmpinară a doua noastră apariţie: o trompetă obosită. Ne-am oprit şi am aşteptat în ploaie sosirea celeilalte echipe. Din pricină că vremea se strica şi că se întuneca devr-e, numărul spectatorilor se mai subţiase niţel de fiecare parte a terenului. Cei mai mulţi dintre ei se aflau acum ticsiţi în tribuna centrală şi în tribuna acoperită din faţă. Undeva, în masa aceea de oameni peste care se lăsase întunericul, era şi tata. Şi Johnson.

— Ne transmite la radio acum, spuse Maurice, în vreme ce trecea alemd. Pieptănaţi-vă cu cărare!

— Pupă-mă.

— Reciproca.

Jocul reîncepu tMş-grăpiş. Frank fiind pe jumătate buimac, cu alergam de colo-colo îmbărbăcând echipa. Fiecare voia să aibă parte de o cursă spectaculoasă cu balonul, pentru ca să-i fie transmis numele pe undele de

radio. În grămadă m-am sprijinit cu toată puterea pe Arnie, încercând un mic simţământ de siguranţă prin aceea că mă ţineam de spatele lui. Am început să folosesc avantajul de a planifica jocul fără a lua parte la el. Gând, în sfârşit, am prins balonul şi am pornit să mă uit, orbit de ploaie, la siluetele acela nedesluşite care foiau în jurul meu, nu m-am simţit sigur de mine. şi am rlit balonul cu o mişcare atentă a încheieturilor. La un moment dat, m-am întors prea încet şi neechilibrat şi am auzit „aprecierea" găloasă a publilui.

Un vreme ce o siluetă mă depăşea, înroşcând noroi în toate direcţiile. O rafală de urlete învălui terenul. Ne-am aliniat îndărătul buturilor. Pe deasupra, într-un nor jos, bufni un avion.

— Ghinion, Arthur, ce să-i faci, îmi spuse dinadins rinărul Arnie.

Am urmărit cu atenţie aşezarea balonului, cursa grijulie a celui care avea să şuteze, lovitura precisă a piciorului, apoi mica nălucă pornind să se răsucească tăcut printre buturi. O izbucnire nemulţumită din partea publicului.

A început să mă zgândăre forfota din jurul meu. Un mijloc vechi de evadare. M uitat şi m-am gândit la viaţă, la viaţa care nu era musai prinsă de zădărnicia jocului, la coşul înalt şi la cele două cilindre masive ale centralei electrice, pe jumătate ascunse de nori, la autobuzele trecând pe la capătul terenului, la luminile aprinse în interiorul imperialei, în gândit la oamenii care şedeau nepăsători pe la ferestrele lor. Casele – înşirate de-a lungul povârnişului coborând de vale – erau luminate şi ele. M-am tras din nou spre centru – imitând acele siluete a căror activitate începea dintr-odată să mă obosească. Mi-era ruşine că nu mai sunt tânăr.

Am fost împinşi înapoi la linia noastră. Maurice puse mâna pe balon şi-l aruncă iar lui Frank. Se a-rârli năprasnic asupra zidului de oameni şi se prăvăli într-un nor de aburi murdari şi de bura. Arnie avu parte de aceeaşi soartă. Alergară un metru, doi metri de la linie şi

fură respinşi cu tot atlita. Frank încercă iarăşi, mânându-şi trupul voinic tot înainte şi tăinuindu-şi geamătul de durere când fu azvârlit la pământ. Mai încercă o dată şi, cu un strigăt de ciudă şi mânie, se pomeni Îfăcat, ridicat şi răsturnat, mai înainte de a fi rostogolit cu capul şi umerii la pământ. Urui ca o maşină stricată, când ţeasta i se izbi de terciul de jos.

Această măgărie iscă din partea publicului o exclamaţie în care intra şi mirarea şi amuzamentul. Nădăjduim să nu fie Kenny de faţă.

— Nimeni de pe tot terenul ăsta – şi mă refer şi la balon – nu-i în stare să încaseze o pedeapsă atât de bărbăteşte ca Frank Miles, le spunea adeseori George ştabilor veniţi în inspecţie.

La stânga mea, căpitanul fiarelor din cealaltă echipă se uita la lupta înaintaşilor lui.

— Balonul! Balonul! răcnea el. Lăsaţi omul... Puneţi m. m-a pe afurisitul de balon.

Îşi dădea cu pumnii în cap de necaz.

Pielea lui tăbăcită intră în contact cu mâinile mele întinse. M-am repezit asupra tipului.

— Dă-i drumul, Art! Dă-i drumul, Art! strigă Maurice înapoia mea.

M înfipt. În el, m-am prăbuşit peste el. L-am călcat în picioare şi m-am trezit fără niciun adversar în faţă, într-un coridor liber. O durere îmi bubuia: în cap, ecou a celei din picioare. Un braţ al cuiva îmi înhăţă talia, lunecă, se oprinse din nou de mine şi un pumn mă izbi în ceafă. Mi-am târât potrivnicul mai departe după mine. Atunci un altul mă apucă de nas şi de ochi, un altul ale cărui degete dibuiau în căutarea locului dt mai dureros, silindu-mă să mă prăbuşesc în genunchi. Arnie prinse balonul şi, cu un strigăt de tineresc avtint. şi de biruinţă, se aruncă în vălmă şagul de noroi şi de oameni, trupu-i orbecăind ca un tentacul după găsirea unei ieşiri. Alergă zece metri însoţit de freamătul mulţimii, apoi se prăvăli într-un talmeş-balmeş de mădulare.

Eram tot în genunchi, stăpânit de un ciudat

sentiment de resemnare. Dinţii din fundul gurii îmi clănţăneau în vreme că mă ridicam încet, mâinile îmi tremurau de frig şi mă dispreţuiam pentru că nu simţeam pic de ură faţă de omul care-mi sucise nara. Eram obi-uit cu orice acum. Zece ani de joc, zece ani de contact cu publicul – şi iată că era de ajuns să fac o singură greşeală, o singură mică greşeală, pentru ca întreaga tragedie a existenţei, a fitului de a trăi, să nimerească în gâtlejul publicului, care să-şi urle durerea ca un animal schilodit. Strigătul, furia publicului răsună până departe, şi umplu valea – o siluetă se îndreptă înspre mine prin mahmureala amurgului.

I-am zărit fioroasa şi strălucitoarea albeaţă a ochilor şi dinţii strânşi, pe sub masca de noroi fulgerată de o inutilă ostilitate. A evitat pregătirile melc de aminare, schimbându-şi direcţia, să nu-l pot atinge. Mi-am întins piciorul şi când omul s-a poticnit, am şi executat un swing cu pumnul. N-am nimerit şi am căzut, însoţit de un uriaş val de huiete din partea mulţimii. Omul îşi reveni şi continuă să alerge. Alerga printre buturi. Frank mă ridică; noroiul îmi acoperea lacrimile. Unde-i blestematul de fundaş? îmi venea să strig. Dar n-am fost în stare decât să mă holbez – fără a-mi veni să-mi cred ochilor – la picioarele mele care mă trădaseră.

Apa îmi venea până la umeri. Ma apasa pe piept şi mă chinuiam să respir, tuşind printre a-buri. Căldura apei îmi trezea cicatricele la viaţă. Deasupra mea, în stânga, Maurice teăncănea ceva; doar capul şi o ţigară aprinsa îi stăteau mai sus de nivelul apei. Căutând puţina uşurare după atâta jale şi chin, Frank îşi îndrepta capul de taur înspre mine. I-am frecat cu săpun pielea pătata pe care ajunsesem s-o cunosc prea bine.

Se cufunda în apa şi lăsa jumătate din săpun la suprafaţa. Cânid îjli scoase iar faţa la iveală, grai:

— Mai, iar s-a pişat cineva în bazin.

Şi, după ce-şi roti privirea jur-împrejur, cu un zâmbet distrat, adauga:

— Pun tăma. şag că-i Arnie.

— Care? Eu?

Puştiul părea jignit şi „şi îndrepta degetul arătător spre sine.

Frank se repezi, prin bazinul ticsit către tâcărul jucător. Maurice şi cu mine, după el; ceilalţi a U 1 tJ O tJ

sarira afară. Arnie striga după ajutor. Inştacaram fiara şi-i vârârăm împuţitul de ca Jp sub robinetul de apa rece. Maurice îl gâdila la coaste. Apa se recărsa în vestiar. Toată lumea se porni să ţipe. Amic era chinuit de propriul lui rfis.

Apoi Dai ne scoase afară cu furtunul. Ne adunarăm în faţa focului, ca să fim masaţi. Maurice

Mcea întins pe masă, cu altă ţigară între buze, în vreme ce i se frecau genun-ii. Maseurul se aplecase peste el, întinzându-i pe trup unsoare portocalie.

Frank, cu burta destinsă şi bombată, îşi freca încet capul cu prosopul; bicepşii îi erau tari ca piatra. După ce mi-am bandajat gleznele, m-am îmbrăcat şi mi-am potrivit la loc dinţii protezei.

Lector: MARIA VONGHIZAS Tehnoredactor: AURICA IONESCU

k

43 060. Coli tipar I 3

*

Întreprinderea Poligrafică „13 DECEMBRIE 191*”.

„… Faţă de prima generaţie a furioşilor, David Storey este un întârziat. Opera sa cea mai cunoscută apare în 1960, deci la sfârşitul perioadei în care au scris colegii săi de generaţie. Autorul este al treilea fiu al unui miner din Yorkshire, şi s-a născut în 1933. A primit o educaţie îngrijită, întâi la Queen Elizabeth Grammar School din Wakefield, apoi la Slade School of Fine Art, unde s-a întreţinut jucând rugbi la Leeds. A avut diferite meserii până în anul apariţiei romanului Viaţa sportivă care i-a adus consacrarea. Primit foarte bine de critici, romanul

este ecranizat de Lindsay Anderson într-un film de investigaţie psihologici, condusă într-o manieră realişti avansată, cu subtilitate şi forţă evocatoare…”

Mihai POP

Lei 9, 75